

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

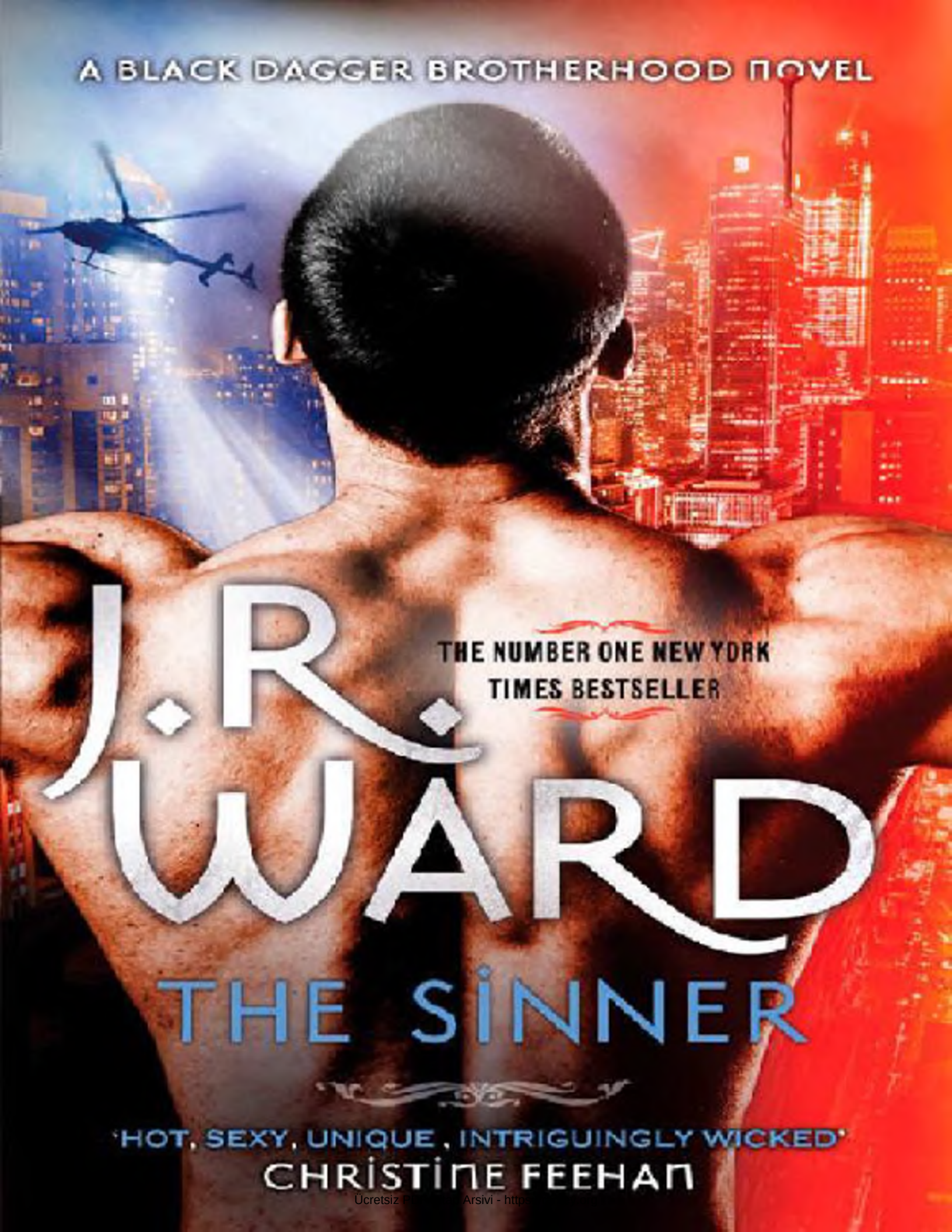
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BLACK DAGGER BROTHERHOOD NOVEL

J.R. WARD

THE SINNER

THE NUMBER ONE NEW YORK
TIMES BESTSELLER

"HOT, SEXY, UNIQUE, INTRIGUINGLY WICKED"
CHRISTINE FEEHAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. Ward ve Kara Hançer Kardeşliği Serisi için övgüler

'Korkutucu derecede bağımlılık yapıcı'
Publishers Weekly

'J. R. Ward bir usta!'
Gena Showalter, New York Times oksatan yazarı

'J. R. Ward tartışmasız kraliçe . . . Çok yaşa kraliçe'
Steve Berry, New York Times çok satan yazarı

'Korkusuz hikaye anlatımı. Tamamen kendine ait bir lig'
Kristen Ashley, New York Times oksatan yazarı

'J. R. Ward her türde en iyi yazarlardan biri'
Sarah J. Maas, New York Times'ın en çok satan 1 numaralı
yazarı

'Ward işinin ustası'
New York Journal of Books

'İşte bir kıza nasıl iyi vakit geirteceğini bilen bir grup
kardeş'
Lisa Gardner, New York Times oksatan yazarı

'Bu karanlık ve zorlayıcı dünya, tehlikeli maceraların yanı
sıra baştan çıkarıcı bir romantizmle de dolu'
Romantik Zamanlar

"Kara Hançer Kardeşliği artık bana sahip.
Karanlık fantezi severler, az önce hizmet aldınız'
Lynn Viehl, Evermore'un USA Today çoksatan yazarı

J. R. Ward, inanılmaz derecede destekleyici kocası ve sevgili golden retriever'ıyla birlikte Güney'de yaşamaktadır. Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra Boston'da sağlık sektöründe çalışmaya başlamış ve uzun yıllar ülkenin önde gelen akademik tıp merkezlerinden birinde personel şefi olarak görev yapmıştır.

J. R. Ward'ı çevrimiçi

ziyaret edin:

www.jrward.com

www.facebook.com/JRWardBooks@jrward1

J. R. Ward tarafından

İtfaiyeciler Serisi:
Cehennemden Gelen
Düğün: Prova Yemeği*
Cehennemden Gelen
Düğün:
Resepsiyon* Tüketildi

Kara Hançer Kardeşliği serisi:

Karanlık Aşık
Ebedi Aşık
Ortaya
Çıkarılmış Aşık
Uyandırılmış
Aşık
Bağlanmamış
Aşık
Kutsallaştırılmış
Aşık İntikamı

Alınmış Aşık
Benim Aşık
Serbest
Bırakılmış Aşık
Yeniden Doğmuş
Aşık Sonunda

Kral
Gölgeler
Canavar
Seçilmiş
Hırsız
Kurtarıcı
Günahkar

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden Birinin Rehberi

Kara Hançer Kardeşliği Dünyası:
Sevgili Ivie
Gecenin Tutsağı
Kışın Sizi Bulduğu Yer

Kara Hançer Mirası serisi:
Kanlı Öpücük
Kan
Yemini Kan
Öfkesi Kan
Gerçeği

Düşmüş Melekler serisi:
Covet
Crave
Envy
Rapture Sahip
Olma Ölümsüz

Bourbon Kralları serisi:
Bourbon Kralları
Meleklerin Payı

Şeytan Kesimi

Tek başına:
Karşı Konulmaz Bir Bekar
Unutulmaz Bir Kadın

*kitap romanı

J.R.
WARD

TH NN R

PIATKUS

İlk olarak ABD'de 2020 yılında Gallery Books An
imprint of Simon & Schuster, Inc. tarafından
yayımlanmıştır.

İlk olarak 2020 yılında Piatkus tarafından Büyük
Britanya'da yayımlanmıştır Telif Hakkı © 2020 by

Love Conquers All, Inc.

Davina Mock-Maniscalco tarafından iç tasarım

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında,
hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul
sonraki alıcıya uygulanmaksızın, yayımlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir
cilt veya kapak biçiminde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 978-0-349-42051-6

Piatkus
Little, Brown Book
Group'un bir baskısı
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

Sana.
Tüm iyi şeylere layıksın... Kadınına iyi bak.
Sana güveniyorum.

İçindekiler

Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On
Birinci Bölüm On
İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm
On Dokuzuncu
Bölüm

Yirmi Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm Yirmi
Dört Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
İki Bölüm OtuzÜç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırk Bölüm
Kırk Bir Bölüm Kırk
İki Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş Bölüm
Kırk Altı Bölüm Kırk
Yedi

Bölüm Kırk Sekiz
Bölüm Kırk Dokuz
Bölüm Elli Bölüm Elli
Bir Bölüm Elli İki
Bölüm Elli Üç Bölüm
Elli Dört Bölüm Elli
Beş Bölüm Elli Altı
Bölüm ElliYedi
Bölüm Elli Sekiz
Bölüm Elli Dokuz
Bölüm Altmış Bölüm
Altmış Bir Bölüm
Altmış İki Bölüm
Altmış Üç Bölüm
Altmış Dört Bölüm
Altmış Beş Bölüm
Altmış Altı Bölüm
Altmış Yedi

Teşekkür

GLOSSARY OF TERMS AND PROPER NOUNS

ahstrux nohtrum (n.) Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Yüksek eğitimli vampir savaşçıları, kendi türlerini Azalan Toplum. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Onlar Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterilerek Kardeşliğe kabul edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve gizemli olan bu vampirler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı nesneleridir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurulma veya kalbe saplanan bir bıçak vb.

kan kölesi (n.) Başka birinin kan ihtiyacını karşılamak üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yasaklanmıştır.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilmiş dişi vampirler. Geçmişte geçici olmaktan ziyade ruhani olarak odaklanmışlardı, ancak bu durum onları Mabet'ten kurtaran son Primale'nin yükselişi. Kâtip Bakire'nin kendini uzaklaştırmasıyla rolünden tamamen özerktirler ve yeryüzünde yaşamayı öğreniyorlar. Onlar, dünyanın Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin yanı sıra shellanlarından veya yaralı savaşçılarından beslenemeyen Kardeşlerin kan ihtiyaçları.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) İmparatorluk içinde hizmetçi sınıfının üyesi Vampir dünyası. Doggen'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık beş yüz yıl.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve sonsuzluğa geçtiği zamansız alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin Kral ve Kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli derecelerde ghardianlar vardır, en güçlüsü şöyledir

bir dişinin.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyle çiftleşmiş erkek vampir.
Erkekler birden fazla dişiye eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.) Muhakeme hatasına atıfta bulunan terim, tipik olarak bir aracın veya başka bir motorlu aracın mekanik işlemlerinin tehlikeye girmesine neden olur bir tür taşıma aracı. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması ve bunun üzerine söz konusu aracın çalınması.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (adj. veya n.) "En sevgili" olarak gevşekçe tercüme edilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

lessor (n.) Azaltma Topluluğu'nun bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhu alınmış insan. Lesser'ların öldürölmesi için göğsünden bıçaklanması gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı ve allıksız olana kadar pigmentasyonunu kaybeder, ve soluk gözlü. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantlarına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, bir erkeği ifade eder

doğüstü boyut ve cinsel dayanıklılık.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılama alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin doğurganlık dönemi, genellikle iki gün sürer ve Yoğun cinsel istek. Bir dişinin geçiş döneminden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir ortaya çıkar. Tüm erkekler, ihtiyacı olan bir dişinin etrafındaysa bir dereceye kadar tepki verir. Bu dönem, özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Vampirlerin içinde zamandışı bir âlemdir ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

phearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Birebir çevirisi şuna yakın bir şey "Bir dişiye girmeye layık."

Princeps (pr. n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra ikinci sırada. Bu unvana sahip olmak için doğmak gerekir; unvan verilemez.

piroksan (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Zayıflık, bir bağımlılık gibi içsel ya da bir sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş olan bir kişi tarafından verilen ritüel onurlandırma şekli. Eğer kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız bir şekilde sunan saldırgana vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Daha önce Kral'ın danışmanlığını ve Kutsal Kitap'ın koruyuculuğunu yapan mistik güç. Vampir arşivleri ve ayrıcalıkların dağıtıcısı. Zamandışı bir alemde var olmuş ve geniş güçlere sahip olmuştur, ancak yakın zamanda görevinden ayrılmış ve yerini bir başkasına bırakmıştır. Tek bir yaratma eylemi gerçekleştirebilir. vampirleri var etmek için harcandı.

sehclusion (n.) Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesi tarafından verilen dilekçe sonucunda verilen statü. Kadını, ailesinin tek yönetimi altına sokar. ghardian, genellikle evdeki en büyük erkektir. Bu durumda ghardian'ı onun hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama hakkına sahip olur.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

symphath (n.) Vampir ırkı içindeki alt türler Diğer özelliklerinin yanı sıra, başkalarının duygularını manipüle etme yeteneği ve arzusu (enerji alışverişi amacıyla) ile karakterize edilirler. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

talhman (n.) Bir bireyin kötü tarafı. Ruh üzerinde bulunan ve uygun bir şekilde temizlenmediği takdirde ifade edilmesi gereken kara bir leke.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Tören alanı olarak kullanıldığı gibi

lesser'ların kavanozları için depolama tesisi. Burada yapılan törenler arasında kabuller, cenazeler ve Kardeşlere karşı disiplin işlemleri. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında hiç kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. Gevşek bir şekilde "sevgili arkadaş" olarak çevrilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetişkine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra, o ya da o Hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, geçişlerinden sağ çıkamaz. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutacaktır. Canlıdırlar, ancak bu güç uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler insanları "dönüştüremez"

ısırık ya da kan transferi yoluyla

Nadir durumlarda diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilirler, ancak Bunu yapmak için kendilerini sakinleştirmeli ve konsantre olmalıdırlar ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdırlar. Kısa süreli olması koşuluyla, insanların anılarını soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölen ve tekrar dünyaya dönen kişi

Fade'den yaşayanlar. Onlara büyük saygı gösterilir ve çektikleri çileler için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

CHAPTER ONE

Route 149
Caldwell, New
York

B On yaşındaki arabasının direksiyonunda oturan Jo Early, Slim Jim'i ısırdı ve son yemeğiymiş gibi çiğnedi. Sahte duman tadından ve tekneden nefret ediyordu.

İp dokusundaydı ve son parçayı yuttuğunda çantasından bir tane daha çıkardı. Dişleriyle ambalajı yırtarak, tahnit edilmiş tüpü serbest bıraktı ve yolcu tarafındaki tekerlek yuvasına attı. Aşağıda bunun gibi o kadar çok kullanılmış kovan vardı ki paspası göremiyordunuz.

İleride, anemik farları bir virajın etrafında dönerek, yolun dörtte üçünü kaplayan çam ağaçlarını aydınlattı, kabarık tepeleri kürdan gibi

sandıklar. Bir çukura çarptı ve kötü bir Şekilde yutkundu ve hedefine ulaştığında ksryordu.

Terk edilmiş Adirondack Outlets, Amazon Prime'ın yaygınlığına dair bir başka yorumdu. Tek katlı alışveriş merkezi toynaksız bir at nalı gibiydi; iki uzun kenar boyunca uzanan vitrinler markalarının kalıntılarını, solmuş laminasyonları ve Van Heusen/Izod, Nike ve Dansk gibi geçmiş ticaretin hayaletleri olan isimlerin yer aldığı alakasız tabelaları taşıyordu. Tozlu camların ardında artık satın alınabilecek hiçbir ürün bulunmuyordu ve en az bir yıldır hiç kimse kredi kartıyla tesise girmemişti; alanda sadece gezinti yolunun atlaklarındaki yabani otlar ve saaklardaki kırlangıçlar yaşıyordu. Aynı Şekilde, doğu ve batı kollarını birleştiren yemek alanı da artık soft servis, Starbucks ya da öğle yemeği sunmuyordu.

Sıcak bir flaş i ısısını yükseltirken, camı kırdı. Sonra da sonuna kadar indirdi. Caldwell, New York'ta Mart ayı, enlem olarak hâlâ kuzeyde sayılan pek çok yerde kış gibiydi ve bunun için Tanrı'ya şükrediyordu. Soğuk ve nemli havayı içine çekerken, kendi kendine bunun kötü bir fikir olmadığını söyledi.

Hayır, hiç de değil. Burada, gece yarısı tek başına, işvereni Caldwell Courier Journal için yazmadığı bir haberin peşindeydi. Yeni dairesinde onu bekleyen kimse yoktu. Gezegende, bir hafta sonra bir çukurda kokudan parçalanmış cesedi bulunduğunda sahip çıkacak kimse yoktu.

Arabanın durmasına izin verdikten sonra farları söndürdü ve olduğu yerde kaldı. Bu gece ay yoktu, o yüzden doğru giyinmişti. Tamamen siyah. Ama gökyüzünden gelen herhangi bir aydınlatma olmadan, gözleri karanlıkta zorlandı ve

Çünkü çürüyen yapıdaki detayları görmek için can atıyordu.

Hayır. Hayır. Şu anda Gerçek Suç Garajı'na yem olmak üzere olduğundan endişeleniyordu. Tedirginlik ensesini gıdıklarken, sanki biri oyma bıçağının ucunu derisinin üzerinde gezdirerek dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi-

Midesi bir uğultu çıkardı ve sıçradı. Hiç tartışmadan tekrar çantasına daldı. Elinde kalan üç Slim Jims'i es geçerek bu kez doğrudan Hershey'e yöneldi ve bu seri üretim çikolatayı giysilerinden sıyrma verimliliği diyetiyle ilgili üzücü bir yorumdu. Yemeğini bitirdiğinde hâlâ açtı ve bunun nedeni karnında yemek olmaması değildi. Her zaman olduğu gibi, yiyebildiği sadece iki şey, beslenme ihtiyaçlarını bir kenara bırakırsak, kemirici arzusunu tatmin etmekte başarısız oldu.

Camını kapatarak sırt çantasını aldı ve dışarı çıktı. Koşu ayakkabılarının yol kenarında çıkardığı çıtırtıların sesi bir konser kadar gürültülüydü ve keşke üşütmeseydim diye düşündü. Sanki koku alma duyusu ona yardımcı olabilirmiş gibi. Ve en son ne zaman süt kutusu kontrolü dışında bu olasılığı düşünmüştü.

Bu çılgınca kovalamacaları bırakması gerekiyordu.

Sırt çantasını iki kez bağladıktan sonra arabayı kilitledi ve rüzgârlığının kapüşonunu kızıl saçlarının üzerine çekti. Topuklara basmak yok. Sağa-sola-sola gitti, ayak seslerini bastırmak için Brooks'larının tabanlarını düz tuttu. Gözleri alıştığında tek gördüğü etrafındaki gölgeler, alışveriş merkezinin kapı girişlerinin oluşturduğu köşelerdeki ve kuytulardaki saklanma delikleri ve ezicilerin kullanabileceği bank cepleriydi.

Saldırmaya hazır olana kadar bir yetişkinin uzak durma oyununu oynadılar.

Gezinti yolunun girişine gerilmiş ağır bir zincire ulaştığında etrafına bakındı. Yanlardan aşağıya doğru uzanan otoparklarda kimse yoktu. Açık uçlu dikdörtgenin oluşturduğu orta alanda da kimse yoktu. Rt. 149'un üzerindeki bu yükselişe kadar kullandığı yolda da kimse yoktu.

Jo kendi kendine bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. Bu, kimsenin ona saldırmayacağı anlamına geliyordu.

Adrenal bezleri ise bunun aslında etrafta yardım çığlıklarını duyacak kimsenin olmadığı anlamına geldiğini bildirdi.

Zincire yeniden odaklandığında, bacağını zincirin üzerinden geçirip diğer tarafa geçerse aynı şekilde geri dönemeyeceğini düşündü.

"Kes şunu," dedi ayağını kaldırarak.

Mağazaların sağ tarafını seçti ve yağmur yağmaya başladığında, mimarın yürüme yollarının üstünü kapatmayı düşünmüş olmasına sevindi. İç koridorları olmayan bir alışveriş merkezinin Kanada'ya bu kadar yakın bir posta kodunda ayakta kalabileceğini düşünmek pek akıllıca değildi. Bir çift şamdan ya da mayo için on dolar tasarruf etmek kimseyi Ekim'den Nisan'a kadar dışarıda alışveriş yapacak kadar sıcak tutmazdı ve bu, ertesi gün ücretsiz kargo dönemini hesaba katmadan önce bile geçerliydi.

En uçta, dondurmacı olması gereken bir yerde durdu çünkü camda toynağından üç katlı külâh tutan soluk bir inek resmi vardı. Telefonunu çıkardı.

Telefonu ilk çalışında cevaplandı. "İyi misin?" Bill söyledi.

"Nerede am I Gidiyor musun?" o fısıldadı.

"I Yapma. bir şey göremiyorum."

"Arka tarafta. Sana arkadan dolaşman gerektiğini söylemiştim, hatırladın mı?"

"Lanet olsun." Belki de nitratlar beynini kızartmıştı.

"Bekle, sanırım bir merdiven buldum."

"Oraya gelmeliyim."

Jo tekrar yürümeye başladı ve onu görememesine rağmen başını salladı. "Ben iyiyim-evet, arka tarafa giden yolu kestim. İhtiyacım olursa seni ararım-"

"Bunu tek başına yapmamalısın!"

Bağlantıyı sonlandırarak beton basamakları koşarak indi, çantası sırtında sınav çekiyormuş gibi zıplıyordu. Alt kata indiğinde boş park alanını taradı-

Burnuna gelen pis koku öğürme refleksini tetikleyen türdendi. Yolda ölmüş hayvan ve bebek pudrası mı?

Kaynağa doğru baktı. Ağaç hattındaki bakım binasının oluklu metal bir çatısı ve kasırga sokağında uzun süre dayanamayacak metal duvarları vardı. Bir futbol sahasının yarısı büyüklüğünde olan ve garaj kapıları yere kadar kilitli olan bu binanın asfaltlama ekipmanlarının yanı sıra çim biçme makineleri ve kar küreme araçlarını da barındırıyor olabileceğini hayal etti.

İnsan boyutundaki tek kapı gevşemişti ve yağmur fırtınasının sert rüzgârı kapıyı yakaladığında, George Romero filmlerinden fırlamış gibi bir gıcırtı duyuldu - ve sonra panel, sanki Doğa Ana da Jo'nun sevdiği kadar pis kokudan hoşlanmıyormuş gibi bir alkışla hemen kapandı.

Telefonunu çıkarıp Bill'e mesaj attı: Bu koku çok kötü.

Kalp atış hızının az önce üç katına çıktığının farkında olarak asfaltta yürürken yağmur, rüzgârlığının kapüşonuna düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Elini ceketin gevşek naylonunun altına sokarak kılıfındaki silahını aradı ve elini kabzanın üzerinde tuttu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve tekrar çarparak kapandı, zifiri karanlık içeriden o kokudan bir nefes daha yayıldı. Boğazındaki spazmlar yüzünden yutkunurken, yüzüne rüzgar vurduğu için değil, yoluna devam edebilmek için mücadele etmek zorunda kaldı.

Kapının önünde durduğunda açılıp kapanmalar durdu, sanki artık içeri girmenin eşiğindeymiş de dikkatini çekip onu içeri çekmesine gerek yokmuş gibi.

Tanrı yardımcısı olsun, eğer Pennywise diğer tarafta olsaydı ...

Etrafta kırmızı balonlar olup olmadığını kontrol etmek için etrafına göz gezdirdikten sonra kapıya doğru uzandı.

Sadece bilmek zorundayım, diye düşündü yolu açarken. Bilmek zorundayım.

Pervaza doğru eğildiğinde hiçbir şey görmüyordu ama yine de karşılaştığı her şey karşısında donup kalmıştı. Saf kötülük, çocukları kaçırıp öldüren, masumları katleden, adil ve merhametli olanların acı çekmesinden zevk alan türden bir şey, vücudunu itti ve sonra içine işledi, zehirli radyasyon kemiklerine kadar geçti.

Öksürerek geri çekildi ve dirseğinin kıvrımıyla ağzını ve burnunu kapattı. Kolunun içine doğru birkaç derin nefes aldıktan sonra telefonunu karıştırdı.

Bill arka plandaki uğultu yüzünden bir şey söyleyemeden, "Gelmen gerek-" diye ısırdı.

"Yolun yarısına geldim bile."

"Güzel."

"Ne oluyor-"

Jo aramayı tekrar sonlandırdı ve el fenerini çıkarıp ışını tetikledi. Tekrar ileri doğru adım atarak kapıyı omuzladı ve aydınlatma mızrağını boşluğa doğrulttu.

Işık tükendi.

Sanki kalın bir kumaşın içine parlıyormuş gibi, kırılğan parlayan şaft girmek üzere olduğu şeyle boy ölçüşemezdi.

Üzerine bastığı eşik, hava şartlarına dayanıklı bir şeritten başka bir şey değildi ama bir santim yüksekliğindeki kenar, güçlkle aşabildiği bir engel parkuru gibi hissettiriyordu ve bir de zemindeki yapışkanlık vardı. El fenerini yere tutarak ayaklarından birini kaldırdı. Koşu ayakkabısından eski motor yağına benzer bir şey damladı, boş alanda yankılanan sesi evini buldu.

Jo ilerlerken soldaki kovalardan ilkinı buldu. Home Depot. Turuncu-beyaz logosu, midesini bulandıran paslı, yarı saydam bir maddeyle lekelenmişti.

Elleri titreyerek silindirin içine bakarken kırış sallanıyordu. İçinde bir galon parlak, pırıl pırıl . .. kırmızı ... sıvı. Ve boğazının arkasında bakırın tadını aldı-

Jo el feneriyle etrafta döndü.

Kapı aralığından, arkasından sessizce yaklaşan iki adam, sanki kaldırımın kendisinden yükselmiş, kâbuslarından fırlamış, soğuk bahar yağmuruyla beslenen, gecenin giydirdiği hortlaklar gibi görünüyordu. İçlerinden birinin keçi sakalı ve şakaklarından birinde dövmeleler vardı, dudaklarının arasında bir sigara ve sert yüzünde düpedüz kötü bir ifade vardı. Diğeri Boston Red Sox şapkası ve deve renginde uzun bir palto giymişti.

Rüzgâr dalgalı olmasına rağmen ağır çekimde esiyordu. Her ikisinin de göğüslerinde kılıflı uzun siyah bıçaklar vardı ve göremediği yerlerde daha fazla silah olduğunu biliyordu.

Onu öldürmeye gelmişlerdi. Arabasından uzaklaşırken onu takip etmişler. Onları görmediği halde onu görmüşlerdi.

Jo tökezleyerek geri çekildi ve silahını çıkarmaya çalıştı ama terli avuçlarının içinde telefonunu düşürdü ve el fenerini tutmak için mücadele etti-

Ve sonra hareket edemedi.

Beyni ayaklarına koşmasını, bacaklarına koşmasını, vücuduna koşmasını emrederken bile, hiçbir şey panik komutlarına itaat etmedi, kasları görünmez bir irade gücünün kilitlenmesi altında seğirdi, kemikleri ağrıyor, nefesi bir nefes nefese dönüşüyordu. Acı beynini ateşledi, baş ağrısı zihninde cızırdadı.

Ağzını açarak bağırdı-

CHAPTER TWO

S yn soğuk çiseleyen yağmurun ortasında yeniden şekillendi, boktan ayakkabıları çamura battı, deri kaplı vücudu kaslarının ağırlığını kolayca kabul etti ve Siyah kalbinin pompalamasıyla karanlık işlevi, ışık moleküllerinin dağılmasıyla yeniden başladı. İleride, pahalı yabancı sedan ve SUV'ların sıralanışı çimento şirketinin otoparkında hiçbir anlam ifade etmiyordu. Beton blok yığınlarının, ağır taşıma ekipmanlarının ve mikser kamyonlarının yanında, sumo güreşçilerinin arasında duran bir grup hoppa gibiydiler.

İleriye doğru yürürken dili dişlerinden birinin ucunu okşadı, kasten açtığı kesik ağzının içine doğru kanıyordu. Tadına bakarken elleri yumruk haline geldi ve beyninin ateşlenmek üzere olan bir fitil olduğu hissi görmezden geldiği bir şeydi.

Yırtıcıların avlara ihtiyacı vardı.

Yani bazen karnınız tok olsa bile yemek yemeniz gerekiyordu.

Sıg bir çıkıntıya yaklaştığında, kapının yanında plastik bir sandalyede oturan iri yarı insan adam Daily Racing Form'undan başını kaldırdı. Başının üzerindeki elektrik telinden sarkan kel ampul göz çukurlarının, burun deliklerinin ve çenesinin gölgelerini oluşturunuyordu ve Syn ölüm iskeletteki ölümcül dolguyu sıyırdıktan sonra geriye kalacak olan kafatasını hayal etti.

Adam kaşlarını çatı. Ve selamlama amacıyla bir silahı görünür hale getirerek şarjörünün üstüne yerleştirdi.

Syn dururken, "Birini görmeye geldim," dedi.

"Burada kimse yok."

Syn gitmeyince adam öne doğru oturdu. "Ne dediğimi duydun. Burada senin için kimse yok-"

Syn insanın üzerinde cisimleşti, onu boğazından yakaladı ve binaya doğru yumrukladı, plastik sandalye sanki kendi olmayan sorunlara karışmaya niyeti yokmuş gibi yoldan çekildi.

Kurbanını etkisiz hale getirirken, insanın etli elleri boğazının etrafındaki tutamağa saplandı ve bacakları çırpınarak ayakkabılarının topuklarını binaya vurdu. Artık üstünlük duygusuyla gevşemeyen ağzı, yanmaya başladığı belli olan ciğerlerine hava indirebilmek için başarısız bir çaba harcıyordu.

Öte yandan, oksijen yoksunluğu işlerin normal seyrinde ne kadar önemsiz olursa olsun, korkunun hipoksiden bir dans talep etme şekli vardı.

"Buraya birini görmeye geldim," dedi Syn usulca. "Ve eğer şanslıysan, bu sen değilsin."

Adamı ayakları yere basacak şekilde indiren Syn, sözel ifadeye izin verecek kadar baskıyı azalttı.

Ama bunun nedeni konuşmak istemesi değildi. Hayır, bu türden bir yanıt dayanıksız bir yemektir.

Kulaklarında çınlayacak doğru dürüst bir çığlık istiyordu.

Syn çelik hançerlerinden birini kınından çıkardı. Gümüş kılıcı yukarı kaldırdığında, adam pençe gibi kavrayışını boynunda kilitli olandan silahı kontrol eden bileğine ve ön koluna aktardı. Eşlik eden protesto bir çocuğunkine benziyordu, Syn'in deri ceketinin kolundan daha az önemli ve sıkıcıydı.

Hançerin ucu adamın sol kulağına girdi ve yumruk darbesi kanalın derisini keserken Syn derin bir nefes aldı.

Kan. Korku. Ter.

Alt bedenini adamınkine bastırdı. Syn'in ereksiyonu seksle ilgili değildi, ancak o sulu, koyu kahverengi gözlerin parlama şekline bakılırsa, adam tepkiyi yanlış yorumladı.

Göz kapaklarını kapatan Syn vücudunda bir güç dalgası hissetti, baskınlık, saldırganlık, acıyı kullanarak öldürme ihtiyacı onu ele geçirdi. Aklının bir köşesinde kendini artık durması gerektiği konusunda uyardı. Plan bu değildi, ama bundan da öte, bu iş çok çabuk bitecekti ve sonra temizlik zahmetli olacaktı - ve dökülüp sıçrayacak, beneklenecek ve ıslanacak kandan bahsetmiyordu.

"Dövüş benimle," diye fısıldadı. "Dövüş benimle. Dövüş benimle - kafatasına açtığım delikten lanet beynini boşaltmam için bana bir bahane ver."

"Çocuklarım var," diye kekeledi adam.

"Çocuklarım var-" Syn biraz geri çekildi. "Var mı?"

Adam sanki hayatı bakmakla yükümlü olduğu kişilerin sayısına bağlıymış gibi başını salladı. "Evet, bir oğlum ve bir kızım var ve-"

"Bu gece işe arabayla mı geldin?"

Adam Syn'in kalın, Eski Dünya aksanını anlamamış gibi gözlerini kırptırdı. "Ah, evet."

"Ehliyetiniz **y a n ı n ı z d a**, değil mi? Çünkü sen yasalara uyan bir suçlusun."

"Ben, evet, cüzdanımı aldım. Parayı al-"

"Güzel." Syn tekrar eğildi, sağ gözünü doğrudan kurbanının sağ gözünün önüne yerleştirdi, o kadar yaklaştı ki adam her göz kırptığında kirpikleri Syn'inkileri okşadı. "Seninle işim bittikten sonra evine gireceğim ve onları yataklarında öldüreceğim. Ya sonra karın? Mezarından çıgılıklarını duyacaksın."

Adamın her gözeneğinden saf dehşet fişkırıyordu; keskin, keskin kokusu Syn'in sistemine kokain gibi geliyordu. Kalp çarpıntısı, nefes çarpıntısı, kan çarpıntısı-

Gizli bir kapı ardına kadar açıldı.

Kapıyı iterek açan şişman, yaşlı adamın şişkin bir burnu ve yüzünü ayın yüzeyine benzeten sivilce izleri vardı. Gözleri tombul ve yavaş olmaktan başka bir şey değildi.

"Tanrım, sanırım istediğim adam sensin. İçeri gel ve onu öldürme, olur mu? O benim karımın kuzeninin kocası ve bu Paskalya'yı kabusa çevirir."

Syn'in bedeni bir anlığına serbest bırakma komutunu dinlemedi - ve insanın verdiği komutu da. Emirleri kendi beyni veriyordu ama elleri bırakmayı reddediyordu. Ah, ama hazzı geciktirirse, daha iyi bir spor sunacak başka birini öldürebilirdi. Bu bir son değildi. Bu bir başlangıçtı.

Daha taze bir et görünce dikkati dağılan bir kaplan gibi parmaklarını geri çekti, pençelerini eve çağırdı ve geri çekildi. Neredeyse kurban öksürmeye başladı.

Ciddi bir şekilde, sanki yüzüyle sahanlığı süpürmeye niyetliymiş gibi öne doğru eğildi.

"Şuradan geç," dedi yaşlı adam. "Kimsenin seni görmemesi daha iyi."

Syn kamufle edilmiş kapı aralığından geçebilmek için neredeyse ikiye katlanıyordu ve dar koridorda ilerledikçe omuzlarındaki kaslar ve yaşlı adamın dolguları birbirine sürtünüyordu. Soldaki duvarın arkasından adamların kâğıt oynarken konuşup bağırдықlarını duydu ve puro, ot ve sigara kokusunu aldı. Alkol. Kolonya.

Koridorun sonunda bir kapı daha vardı ve çürük panelin diğer tarafında sıkışık bir ofis vardı. Kağıtlarla dolu bir masa. İçinde yanan bir puro ucu olan bir kül tablası. Her iki kış yanağında da yara izleri olan yıpranmış bir döner sandalye. Ayrıca, elinde dergi olan adamın plastik tahtını düzeltip dışarıda tekrar oturduğu görüntüyü gösteren küçük siyah-beyaz bir monitör vardı.

"Oturun," dedi yaşlı adam, masanın uzak tarafındaki sert sandalyeyi göstererek. "Uzun sürmeyecek."

Syn koridorun panelinin kendini yeniden kapatarak duvarın içinde kayboluşuna dikkat etti. Karşısında, geleneksel menteşeleri ve bir topuzu olan başka bir kapı vardı ve yaşlı adamı, gizli geçidin girişini ve ofise giden normal yolu gözünde canlandırabilmek için sırtını kapının yanındaki köşeye verdi.

"Demek çok tavsiye ediliyorsunuz," diye homurdandı yaşlı adam, ağırlığını erken yıprandığı belli olan dizlerinin üzerine verirken. "Genelde bu tür işleri kendim hallederim ama bu durumda öyle değil."

Bir duraklama oldu. Sonra insan bir dizüstü bilgisayar çıkardı ve evrakların üzerine koydu. O şeyi açtı,

kataraktlı gözleri yukarı doğru parladı. "Bu pisliğin sokaklardan uzaklaştırılması gerekiyor."

Adam ekranı çevirdi. Fotoğraf siyah-beyazdı. Grenli. Sanki bir gazete makalesinin kamerayla çekilmiş haliydi.

"Johnny Pappalardo. Benim bölgemde ihlal edilemeyecek bazı kuralları ihlal etti."

Syn resmi kabul etmeyince yaşlı adam kaşlarını çatı. "Bir sorunumuz mu var?"

Tombul eli masanın altına daldı ve Syn bir insanın takip edebileceğinden daha hızlı hareket etti. Gözlerinin konumunu değıştirmeden, avucuna bastırıcılı Glock'lardan ikiz bir set aldı ve birini yaşlı adama, diğeri de menteşeleri ve topuzu olan kapıya doğrulttu.

Tam o sırada bir tür koruma ofise daldı.

İnsanlar donup kalınca Syn alçak bir sesle, "Bunu bir daha yapmayın. Sen ve ben bir sorunumuz yok. Bu şekilde kalsın."

Yaşlı adam ayağı kalktı ve masanın üzerine eğildi. "Evlat, sen buralı değilsin, değil mi? Arkadaşın sana kim olduğumu söylemedi mi-"

Syn iki silahın da tetiğini çekti. Mermiler her iki kafanın yan tarafındaki duvarlara isabet ederek adamların sıçramasına neden oldu.

"Ben sadece işimi önemsiyorum," dedi. "Beni kendinle ilgilenmek zorunda bırakma."

Gergin bir sessizlik oldu. Sonra yaşlı adam homurdanarak kendini sandalyesine geri bıraktı.

"Bizi yalnız bırak." Diğeri adam kıpırdamayınca yaşlı adam, "Tanrım, Junior, sağır mısın?" diye çıkıştı.

"Junior" Syn'e baktı ve Syn ona bir bakış attı. Yaşlı adamla aynı renkteydi. Aynı yüz yapısı. Aynı

Gözlerini kısıma yöntemi. İkisini birbirinden ayıran tek şey yirmi beş yaş ve yetmiş beş kiloydu.

"Kapıyı arkandan kapat, Junior," diye hırladı Syn. "Bu tetiği tekrar çektiğimde sana biraz koruma sağlar."

Junior babasını son bir kez daha kontrol ettikten sonra geri çekildi.

Yaşlı adam güldü. "Hiç korkun yok, değil mi?" Elini hırkasının içine sokarken kuru bir sesle, "Şu silahları indirmek ister misin?" dedi.

Syn cevap vermeyince yaşlı adam sırtarak başını salladı. "Siz genç çocuklar. Depoda çok fazla benzin var. Eğer ödeme almak istiyorsanız, paranızı cebimden çıkarmam gerekecek-"

"Parayı istemiyorum. Sadece işi istiyorum."

Yaşlı adam gözlerini tekrar kısıtı. "Ne oluyor lan?"

Syn gizli kapıya doğru ilerledi. Panelin geri kaymasını istediğinde, yaşlı adam geri çekildi ama şüphesiz doğru kapanmadığını düşünerek hızla toparlandı.

"Parayı istemiyor musun?" dedi. "Kim para almadan bir iş yapar ki?"

Syn çenesini indirdi ve göz kapaklarının altından dışarı baktı. Gözleri talhmanın tüm tehdidiyle parlarken, yaşlı adam sanki satın almaya çalıştığı ve kullanmaya başladığı silahla kapalı bir alanda olmaktan hoşlanmıyormuş gibi aniden sandalyesinde geriye doğru oturdu.

Syn şeytani bir hırıltıyla, "Öldürmeyi seven biri," dedi.

CHAPTER THREE

A Butch O'Neal, terk edilmiş bir alışveriş merkezinin zemin koruma binasında dururken, bir kadının boş, donmuş korkusuna baktı ve aklına hınzırca tuhaf bir düşünce geldi.

Nedense kendisine verilen ismin Brian olduğunu hatırladı. Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu bilmiyordu ve kızın kendisine anne tarafından ilk kuzenini hatırlattığını düşünerek bu bilişsel yanılgıyı bir kenara bıraktı. Ancak bu bağlantı da pek önemli değildi, çünkü Boston'da doğup büyüdüğü Southie'de sadece bin kadar kıvil saçlı kadın vardı.

Bir de ailesinin hiçbir üyesini, geniş ya da başka türlü, üç yıldan fazla bir süredir görmemiş olması gerçeğı vardı. Saymayı unutmuştu ama bu umurunda olmadığı için değildi.

Aslında bu bir yalandı. Umurunda değildi.

Ayrıca, bu kadının değişimin eşiğindeki bir melez gibi görünmesi de muhtemelen daha önemli bir noktaydı. Tam olarak onun deneyimi değildi ama yeterince yakındı.

Onun şu anda bulunduğu yerdeydi.

"Kokuyu doğru mu alıyorum?" Oda arkadaşına baktı. En iyi arkadaşına. İnsan dünyasında bıraktığı biyolojik kardeşlerine kıyasla gerçek kardeşi. "Yoksa delirdim mi?"

"Hayır." Bloodletter'ın oğlu, Kutsal Bakire Kâtip'in oğlu Vishous, sert yüz hatları ve keçi sakalı kısa bir süreliğine sis tarafından gizlenen bir Türk dumanı bulutu çıkardı. "Sen deli değilsin, polis. Bu kadını fırçalamaktan gerçekten bıktım ve yoruldum, doğru mu? Hormonlarının ya sıçması ya da ottan çıkması gerekiyor."

"Dürüst olmak gerekirse, çoğu şeyi bir kez yapmak zorunda kaldığınızda hasta ve yorgun oluyorsunuz."

"Nefret etme." V kadına el salladı. "Buh-bye-" "Bekle, telefonunu düşürdü."

Butch indüksiyon alanına doğru ilerledi ve öğürdü. Lanet küçükler. Burnuna ter çorabı sokulmasını tercih ederdi. Neyse ki telefon yüz üstü yağlı pisliğin içine düşmüştü ve bir mendil çıkarıp elinden geldiğince sildi. Cihazı kadının cebine yerleştirerek geri çekildi.

"Onu tekrar göreceğime eminim," dedi V kuru bir sesle.

Kadın yağmura doğru yürürken Butch onun asfaltı geçip beton merdivenlerde kayboluşunu izledi. "Yani izlediğin kişi o muydu?"

"Bizi bir türlü rahat bırakmıyor."

"Vampirlerle ilgili web sitesi olan."

"Lanet olası Stoker. Gerçekten orijinal. Hatırlat da kelime oyunları konusunda yardıma ihtiyacım olduğunda ona sorayım."

Butch oda arkadaşına baktı. "Kendini arıyor. Bu tür şeyleri kapatamazsın."

"Yumurtanın kaynamasını bekler gibi hormonlarını kontrol etmekten daha önemli işlerim var."

"Dillerle aran çok iyi."

"On yedi, şimdi 'vampir komplocusu'nu da ekledim." V elindeki sarma sigaranın izmaritini bıraktı ve boktan sigarasıyla öğüttü. "Gönderdikleri saçmalıklardan bazılarını okumalısın. Çatlaklardan oluşan koca bir topluluk var."

Butch işaret parmağını kaldırdı. "Affedersiniz Profesör Xavier, gerçekten var olduğumuzu düşünürsek, onlara nasıl deli diyebilirsiniz? Ve eğer o bir kaçıkça, bu indüksiyon alanını bizimle aynı anda nasıl buldu?"

"Omega'nın bu pisliğini temizlememin bir sakıncası var mı, yoksa sinüslerimiz erirken ve yağmur giydiğin kaşmirin içine batarken burada durup bariz olanı mı tartışmak istiyorsun?"

Butch nefesinin altında mırıldanarak Tom Ford'unun omuzlarını fırçaladı. "Tetikleyicilerimi biliyor olman hiç adil değil."

"Sadece deri giyebilirdin." "Stil önemlidir."

"Ve bunu tek başıma halledebilirdim. Kendi özel destek markamla geldiğimi biliyorsun."

V kurşun astarlı eldivenini ağzına götürdü ve orta parmağının ucunu keskin, beyaz dişleriyle yakaladı. Eldivenin altındaki koruyucu kalkanı çekip çıkarınca, her iki tarafı da Eski Dilde dövmeli uyarılarla işaretlenmiş, parlayan bir el ortaya çıktı.

Lanetini tutarak, depo binasının içi ögle vakti gibi aydınlıktı, yerdeki kan siyah, altı kovadaki kan kırmızıydı. Butch etrafta dolaşırken ayak izleri yağlı kokuda izler bırakıyor, bu izler hızla yok oluyor, betonu kaplayan izleri yutuyor ve hâkimiyeti yeniden ele geçiriyordu.

Butch kalçalarının üzerine çökerek parmaklarını bokun içinde gezdirdi ve ardından yapışkan maddeyi ovuşturdu. "Hayır."

V'nin buz gibi gözleri başka yöne kaydı. "Ne?"

"Bu yanlış." Butch temizlemek için mendiline vurdu. "Çok ince. Eskisi gibi değil."

"Sence ..." Bir düşüncenin izini asla kaybetmeyen V, kendi düşüncesinin izini kaybetti. "Bu oluyor mu? Sence oluyor mu?"

Butch doğruldu ve kovalardan birinin yanına gitti. Alçıpan kovası. Üzerinde hâlâ markası yazıyordu. İçinde, bir insanın damarlarından çekilen kan pıhtılaşmış bir çorbaydı. Ve ilk kez içinde biraz et vardı.

"Sanırım kalp burada," dedi.

"Mümkün değil."

Yüzyıllar boyunca, Küçültme Cemiyeti'ne katılanlar bu özel organı her zaman bir kavanoz içinde evlerine götürmüşlerdir. Garip bir şekilde, yeni efendileri tarafından çıkarıldıktan sonra kalplerini kaybederlerse, Omega ile başları belaya girerdi - bu yüzden, bir cinayetten sonra, Kardeşlik'in bu kavanozları ellerinden geldiğince talep etme geleneği vardı.

Avcılar insanlıklarını kaybedebilir. Ruhlarını. Özgür iradelerini. Ama var olmak için artık ihtiyaç duymadıkları o kalp kasını değil.

Butch bir sonraki kovaya yönelirken, "Hayır, bu kalp," dedi. "Bunda da var."

"Sanırım Omega özensizleşiyor. Ya da yıpranıyor."

Butch oda arkadaşına döndüğünde, kardeşinin yüzündeki ifade hiç hoşuna gitmemişti. "Bana öyle bakma."

"Ne gibi?"

"Sanki her şeyin çözümü benmişim gibi."

Uzun bir an yaşandı. "Ama öylesin, polis. Ve bunu biliyorsun."

Butch ona doğru yürüdü ve erkekle göğüs göğüse durdu. "Ya yanıyorsak?"

"Kehanet bizim değildir. Tarihin malıdır. Önceden bildirildiği gibi, öyle de olacaktır. Önce gelecek olarak, sonra zamanı yaklaştığında şimdiki zaman olarak. Ve ondan sonra, kayıt altına alınarak, kutsal geçmiş, türlerin kurtarılması, savaşın sonu olacaktır."

Butch gün boyunca onu uyandıran rüyalarını düşündü. Marissa'sıyla konuşmayı reddettiği rüyaları. "Ya bunların hiçbirine inanmazsam."

Ya inanamazsam, diye değiştirdi.

"Kaderin var olmak için senin iznine ihtiyacı olduğunu varsayıyorsun." Tedirginlik, lağımdaki fareler gibi damarlarında dolaşıyordu, her türlü tanıdık yolu bulmak. Ve bu arada, özgürce Endişesi arttıkça kapana kısıldı. "Ya yeterli değilsem?"

"Sen öylesin. Olmak zorundasın."

"Sen olmadan bunların hiçbirini yapamam."

Tanıdık gözler, lacivert kenarlı elmas, yumuşadı ve dünyadaki en sert maddenin bile isterse boyun eğebileceğini kanıtladı. "Ben sonsuza dek seninim. Ve eğer istersen, ihtiyacın olduğu sürece inancımı yanına alabilirsin."

"Bunu ben istemedim."

"Asla yapmayız," dedi V kabaca. "Yapsak bile bunun bir önemi yok."

Kardeşi başını salladı, sanki kendi hayatının parçalarını, zorla ya da baskıyla alınmış yolları, istemediği ellerine sıkıştırılmış şüpheli hediyeleri, omuzlarına atılmış, başkalarının manipölasyonları ve arzularıyla ağırlaşmış örtüleri hatırlıyordu. Butch oda arkadaşının geçmişini kendi geçmişi kadar iyi bildiğinden, Vishous'un bahsettiği sözde kader teorisinin doğasını merak etti.

Belki de kaderin, alın yazısının entelektüel yapısı, insanların başına gelen tüm boktan şeyleri çerçevelemenin bir yoluydu. Belki de esasen iyi insanların başına yağan tüm o meşhur kötü şans, tüm o Murphy Yasası, aslında hiç de şans değildi, sadece iş başındaki kaosun kişisel olmayan doğasıydı. Belki de tüm hayal kırıklıkları ve yaralanmalar, kayıplar ve yabancılaşmalar, herhangi bir ölümlünün geri dönmeye mahkum olduğu küller ve tozlar üzerindeki görev süresi boyunca kaçınılmaz olan ruh ve kalp kırılmaları önceden belirlenmiş ya da kişisel değildi.

Belki de evrenin bir anlamı yoktu, ölümden sonra hiçbir şey yoktu ve metaforik otobüsü yukarıdan süren kimse yoktu.

Butch boynunda asılı duran ağır altın haçı kavramak için nemli kaşmiri karıştırdı. Katolik inancı ona aksini söylüyordu ama o ne bilirdi ki?

Ve böyle bir gecede, hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi. Savaşı bitirmekten sorumlu olduğu fikri.

Ya da olmama ihtimalini.

Elini V'nin omzuna koyan Butch, yukarıdaki kalın bileği kavrayana kadar ağır kaslı kolda aşağı doğru ilerledi

parlayan laneti. Sonra kardeşinin yanına geldi ve o ölümcül avucunu kaldırdı, V'nin ceketinin kolundaki deri gıcırdadı.

"Temizlik zamanı," dedi Butch kısık sesle. "Evet," diye onayladı V. "Öyle."

Butch kolunu kaldırdığında, enerji avuç içinden büyük bir ışık patlamasıyla serbest kaldı, aydınlık onu kör etti, gözleri acıdı, ancak en iyi arkadaşının normalde dikkat çekici olmayan etinde açıklanamaz bir şekilde barındırılan güçten, korkunç zarafetten, evrenin köken gizeminden başka bir yere bakmayı reddetti.

Saldırı altında, Omega'nın şeytani işinin tüm izleri yok oldu; bakım binasının yapısı, nispeten kırılğan duvarları, zemini ve çatının kirişleri, şimdiye kadar olduğu kadar kötü bir amaç için korkunç bir şekilde kullanılmış olan mütevazı alanı geri alan korkunç ihtişam tarafından dokunulmadan kaldı.

Ya Kehanetin kendisi yeterli değilse, diye düşündü Butch kendi kendine.

Ne de olsa raf ömrü olan tek şey ölümlüler değildi. Tarih de aynı şekilde zaman içinde çürüdü ve kayboldu. Unutulan dersler... kaybolan kurallar... ölüp giden kahramanlar...

Kehanetler, başka bir geleceğin gelip şimdiki zamanın kurbanı olduğunu iddia etmesiyle, mutlak olarak kabul edilenin aslında sadece kısmi bir gerçek olduğunu kanıtlayarak reddedildi.

Herkes savaşın sona erdiğinden bahsediyordu ama kötülüğün gerçekten bir sonu var mıydı? Başarılı olsa bile, gerçekten de Yok Edici olsa bile, sonra ne olacaktı? Sonsuza dek tatlılık ve ışık mı?

Hayır, diye düşündü omurgasını uyaran bir inançla.
Başka bir tane daha olacaktı.
Ve yenilmiş olanla aynı olacaktı. Sadece daha kötüsü.

CHAPTER FOUR

TKadın -kendisine böyle hitap etmekten hoşlanıyordu, gerçekten de buna ihtiyacı vardı, gerçek kimliği bir yana- beden kalabalığının içinde duruyordu, etrafındakilerin kokuları bir kez-

İnsanlığın teri, kanı ve ölümlülüğünün kışkırtıcı karışımı. Müzik hepsini kulaklarından birleştirdi, ritim onları teker teker dans pistinin etrafını saran bir ses-gazm çelengine dizdi, kalçalar yuvarlanırken, sırtlar kavislenirken ve kollar yavaş, şehvetli hareketlerle sallanırken bağlantılar sallanıyordu.

Meyve ve alkol simyasını metal bir pipetten yudumlarken kıpırdamıyor ve hareket etmiyordu, tatlılığın hiçbirini tatmıyor, vızıltının hiçbirini hissetmiyordu.

Gözlerini kapatarak müziğin metronomunu, bas seslerin nüfuzunu, tiz seslerin gıdıklayıcılığını bulmayı arzuladı. Kendi vücuduna karşı bir vücut, belinden kalçalarına doğru avuçlayan eller, onu kavrayan parmaklar istiyordu.

Kıçına, dar eteğine bastıran bir penis. Boğazının çukurunda bir ağız istiyordu. Bacaklarının arasını yalayacak bir dil. İki sırtı olan bir canavar, aşağı ve kirli, sert bir vuruş istiyordu.

O istedi . . .

Kadın yine pes ettiğinin farkında değildi. Ama eğilip yarısı bitmiş içkisini yere bırakırken, gitmekte olduğunu fark etti. Tekrar. Zarafetle ilerledi, nefes alan ve entrikalar çeviren, yaşayan ve ölen, seçen ve reddeden erkekler ve kadınlar arasında gezinirken bir o yana bir bu yana döndü ve sonra tekrar geri döndü. Onlara özgür iradelerinin kaosunu, iyi ya da kötü onları bulacak tüm o yansımaları, asla atılamayacak tüm o yanıltıcı hedefleri, günbatımlarının asla ele geçirilemeyecek doğası için değerli olan, bir daha asla önde olmayacak tüm o uzak ufukları kıskanıyordu.

Lanetlenme hakkında ne kadar çok şey bilse de -ki bu çok fazlaydı- istenmeyen bolluk ülkesinin yeni bir tür cehennem olduğu ortaya çıktı ve muzdarip olduğu inatçı, düşük seviyeli halsizliğin tamamen erişilebilirlikle ilgili olduğunu hissetti. Eğer her şey elinin altındaysa, hiçbir şeyin önemi yoktu; çünkü elde edilebilir olan zaten tıka basa yenmiş bir yemektir ve iştahı sürekli kesilerek, insanı bir daha yemek yemekten alıkoyan şişkin, hastalıklı bir his yaratıyordu.

Kadın tüm omuzların ve gövdelerin arasından geçerken, birçok göz ona baktı, iki kez baktı ya da ilk etapta hiç bakmadı. Göz kapakları genişçe açıldı ve çeneler hafifçe aşağı indi; kadının varlığının etkisi, kimyasal olarak değiştirilmiş pek çok duyunun bekleme sırasını atlayarak, diğer geri bildirim türlerinden önce bu beyinlere doğru ilerledi.

Buraya, Caldwell'e ilk döndüğünde onlara bakmıştı, hepsine, sadece bu kulüptekilere değil, şehrin kaldırımlarında yürüyenlere, arabalarında trafik sıkışıklığına takılanlara, dükkanlara, ofislere ve evlere girip çıkanlara. Ateşli bir beklentiyle, dile getirilmemiş davetlerden herhangi birine kendi içinde bir yanıt, bir evet, akoru tamamlamak için uyumlu bir dürtü, kolektif bir duvara eklenecek bir tuğla, doları bütünlemek için kendi kuruşunu aradı.

Gelmemişti.

Son zamanlarda her gece daha kısa süre dışarıda kalıyordu. Şimdi de gündüzleri hiç dışarı çıkmıyor.

Kulübün arka çıkışına kırmızı harflerle Sadece Acil Durumlarda Kullanılması gerektiğine dair bir uyarı dövmesi yapılmıştı. Kadın barı itti ve dışarı çıktı. Alarm çalmaya başladığında, yüzünü yukarıdaki fırtına bulutlarından düşen bahar yağmuruna doğru kaldırarak ara sokakta uzaklaştı.

Soğuk mu? diye merak etti. O vücut ısısı fırınının içinde kaldıktan sonra soğuk olmalıydı.

İnce topuklu ayakkabıları kirli kaldırıma çarpıyor, su birikintilerini tekmeliyor ve zaman zaman engebeli zeminde uygun bir zemin bulamıyordu. Başını eğdiğinde rüzgâr saçlarını geriye savurdu, sanki gece onu doğru dürüst görmek istiyordu, sanki üzüntüsüne nazik bir dostun bakacağı gibi bakmak istiyordu, acıyarak, endişeyle.

Kulübün bağırان bas sesleri onun ardından azaldı, yerini yangın merdivenlerinden, pencere kenarlarından ve terk edilmiş arabaların çamurluklarından damlayan yağmurun yarattığı daha yumuşak konuşmalar aldı. Bir sokak kedisi uludu ve gırtlaktan gelen çabalarına karşılık alamadı. Bir polis arabası, bir suçlunun peşinde ya da belki de birini bir suçludan kurtarmak için acele ediyordu.

Kadın hedefsiz bir şekilde yürüyordu, ancak kendisini takip eden birini hissettiğinde boş bir rıhtım onu buldu. Omzunun üzerinden baktığında yanılmış olabileceğini düşündü. Ama sonra ... evet. İşte oradaydı. Uzun bacaklı ve geniş omuzlu bir figür, gölgelerin arasından çıkıp şehrin aydınlatma halesinin ilgisiz şeftali rengi ışıltısına karışan bir adam.

Kadın hızını değiştirmede ama yakalanmak istediği için değil.

Ancak kısa süre sonra yakalama gerçekleşti, adam mesafeyi kapatarak kadının yanına geldi, pantolonundaki ereksiyon ve damarlarında kabaran testosteron, vücutları arasında bir tür kesişmeyi zihninde kaçınılmaz bir sonuç haline getirdi.

Durdu ve tekrar fırtınaya baktı. Yağmur, ev sahibini fazla rahatsız etmek istemeyen düşünceli bir misafir gibi yanaklarında ve alnında geziniyordu.

"Neredesin kızım," dedi adam.

Başını dikleştirerek ona doğru bir bakış fırlattı.

Neredeyse çekici bir yüzü vardı, koyu renk gözleri arasındaki mesafenin biraz fazla kısa olması ve çok ince dudaklarının kısıtılması onu gerçek yakışıklılıktan mahrum bırakıyordu. Belki de boynundaki dövmeyle bu yüzden yaptırmıştı ve siyah saçlarını bu yüzden arkaya yatırmıştı. Yüz hatlarındaki ukala ifadeyi çürütmek istiyordu. Muhtemelen o küt sigarayı, uyarılmışlığının bir uzantısıymış gibi düzensiz dişlerinin arasından çıkarışını da açıklıyordu.

"Şimdi neden böyle olmak zorundasın." Körüğü aldı. Islak zemine tükürdü. Geri koydu. "Senin derdin ne?"

İkisi de bir soru değildi, bu yüzden aslında sormadığı soruya cevap vermedi. Sadece onun açgözlü, pırıl pırıl parlayan siyah gözlerine baktı ve fark etmediği bir şey olsa bile kalp atışlarını hissetti.

Ottan bir nefes çekerek dumanı kadının yüzüne doğru üfledi. Kız hafifçe öksürürken, adam sanki raftan indirilecek bir nesneymiş gibi kızın vücuduna baktı. Sanki onun üzerinde hakkı varmış ama onunla savaştığını umuyormuş gibi. Sanki onu incitmeye niyetliymiş ve neden olacağı acıyı dört gözle bekliyormuş gibi.

"Sana tek bir şans veriyorum," dedi alçak bir sesle. "Git. Şimdi."

"Hayır, hiç sanmıyorum." Künt sigarasını savurdu, yanan ucu turuncu renkte yanıp sönerken kim bilir nereye akan bir dereye düştü. "Ben iyi bir adamım. Benden hoşlanacaksın-"

Adamın ne zaman ve ne yönde hareket edeceğini çok iyi biliyordu. Uzun kumral saçlarını bir ip gibi kavradı ve dengesini bozdu, topuklarının yüksekliği düşünüldüğünde bu kolayca yapılabilecek bir şeydi. Sırtı büküldüğünde ve ayak bileklerinden biri yanlış büküldüğünde, düştüğü bu uygunsuz şekle içerledi.

Ve hepsi onun suçuydu.

Onu kolayca yakalayışına, güçlü bir kolla göğüslerini kavrayışına ve boğazına bir bıçak dayayışına bakılırsa, bunu birçok deneme ve başarıdan sonra mükemmelleştirdiğini, en iyi uygulamalarının ve eğitiminin onu sokağın yan taraflarındaki yoğun karanlığa sürüklemesine yol açtığını hissetti.

Onu vücuduna doğru geri çekerek, "Çılgılık atarsan, seni keserim. Bana istediğimi verirsen, gitmene izin veririm. Başını salla,

kaltak."

Başını iki yana salladı. "Beni gerçekten serbest bırakmak istiyorsun-"

Bıçak boğazının yan tarafını ısırarak onu kesti. "Kafa salla, kaltak-"

Devina insanı olduğu yerde dondurarak durumun kontrolünü ele geçirdi; kolunu ona dolamış, bıçağını şahdamarına dayamış ve ağırlığını kuyruk sokumuna vermiş bir haldeydi. Sonra kız adamın elinden kurtuldu ve yeniden adamın önünde şekillendi. Kadının bedeni yerinde olmadığından, adam kendisiyle dans ediyormuş gibi görünüyordu. Ya da kendi boğazını kesmek üzereydi.

Adamın sert müdahalesiyle yerinden oynamış olan saçlarını toplayan kadın, ürkek bir atı sakinleştirir gibi muhteşem esmer uzunlukları düzeltti ve ardından dalgaları bir omzunun üzerinden çekerek güzellik bolluğu içinde dinlenmeye bıraktı. Sabit bir elle parmaklarını adamın açtığı yaraya götürdü ve bıçağın boynuna saplandığı yerden fışkıran kanı topladı. Aşağıya bakarak kırmızı parlaklığa hüznle baktı.

Sadece bir yanılsama. Geçmek istediğinde gerçek özünü örttüğü "giysilerin" bir parçası. Bunun gerçek olmasını diledi-

Boğuk bir inilti gözlerini tekrar yukarı kaldırdı. Adam şu anki dönüşü anlamakta çok zorlanıyordu, ağzı açık kalmıştı, yüzündeki şok ve dehşet onu müdürün odasında kendini kaybetmiş bir ergen gibi gösteriyordu.

"Sana söyledim," dedi yumuşak bir sesle. "Beni yalnız bırakmalıydın."

Öne doğru eğilerek, onun gevşek dudaklarını kanıyla işaretledi ve o boncuk gibi dudaklarına güzel bir ruj damlattı.

gözleri ve o küçük ağzı. "Ne-ne-ne-

Açık eliyle onu sersemletecek kadar sert bir tokat attı. Ve sonra ona bir tokat daha attı, yanağının içini ısırırken kendi kanını çekti.

Yüzünü onunkine yaklaştırarak fısıldadı: "Senin olmayan her şeyi aldığın için sana bunu ödeteceğim."

Sonra onu öptü, ağzını onunkine dayadı, alt dudağını dişlerinin arasına aldı - bu noktada ısırıldı ve geri çekildi, ondan bir parça kopardı. Adam çığlık atmaya başlayınca eti eline tükürdü ve sonra parçayı adamın yüzüne sürerek kendi kanına buladı.

"Bundan hoşlanmıyor musun?" diye homurdandı, adam alt dudağının önünden çekilmeye çalışırken. "İstemediğin halde öpüşmeye zorlanmaktan hoşlanmıyor musun?"

Ağzından kopardığı parçayı adama fırlattıktan sonra eliyle bir fiske vurdu ve adamı havada geri uçurarak kendisine tecavüz etmeyi planladığı binanın nemli, is lekeli tuğlalarına çarpmasını sağladı. İradesinin gücüyle kollarını ve bacaklarını açan adam, ona Şükran Günü için kafeslenmek üzere olan bir hindiye hatırlattı.

Kanı boynundaki dövmelerden aşağı akarken ve kadının yeniden şekillendirmesi sayesinde artık yüzüne yetecek kadar büyük olan ağzından dışarı sızarken bile çığlık atamayacak kadar şoktaydı. Ama avucunu uzatıp enerjiyi ona gönderdiğinde bunu atlattı.

O sırada bir ses çıkardı, kazığa oturtulmuş bir hayvanın tiz sesiydi.

Ama onu bıçaklamıyordu. Yine de bu ses rahatsız ediciydi.

Diğer avucuyla ona bir büyü fırlattı, başının etrafında şeffaf bir baloncuk oluştu ve çılgılığı hapsederek kulaklarını, çılgılık attıktan sonra da devam edecek olan kaçınılmaz cınlamadan kurtardı.

Devina adamın derisini ortadan ikiye bölüp yırttı, her şey altındaki kas ve kemikten sıyrıldı, artık işe yaramayan giysileri gibi eti de ayaklarının iki yanında iki yığın halinde ondan düştü.

Genişçe yayılmış, yağmurda parlayan adam hâlâ nefes alıyordu ve şimdi çok az kan vardı, sadece ayak parmaklarının tendonlarından sızan lenf sıvısı vardı. Yine de bir şeyler seğiriyordu, çoğunlukla eller ve ayaklar, ama aynı zamanda göğüs kasları da. Ve sonra bağırsaklarının kontrolünü kaybetti.

İdrarını tutamamak çok yakışıksızdı.

Tiksintiyle baloncuğu avucuna geri çağırdı ve onun parçalanmış bir eklem yığınının düşmesine izin verdi. Uzaklaşırken, susturma büyüünde LeBron'a gitti, onu yanında salladı, sokağın kaldırımındaki şapırtı etrafta yankılandı, kendi yarattığı bir ritim, kulüpteki hoparlörlerden gelen başkaları tarafından yaratılanlardan daha fazla ilgisini çekmiyordu.

Kuzeydeki birkaç blok ötedeki çıkmaz sokağa vardığında, bulunduğu yerde bir kargaşa duydu ve insanın birileri tarafından bulunduğunu hayal etti. Elbette, sirenler hep bir ağızdan şarkı söylemeye başlamıştı.

Gerçi Caldwell geceleri onları bir çoğaltıcı büyüünün bozulması gibi ortaya çıkarıyordu, bu yüzden belki de başka bir tür acil durumdu.

Kadın salyalarını akıtmayı bıraktı, baloncuğu yakaladı ve parmaklarının ucunda dikti.

Yağmur daha da kararsız bir şekilde yağıyordu, sanki sis durumuna geçip geçmeyeceğine karar verememiş gibiydi

-Ya da belki de onu korkutmuştı? Yine de, sonsuz küçük damlalar baloncuğa çarpıp kayarken, arkalarında bir renk gökkuşağı ördüler ve ona eski kitapların iç kapaklarını filigranlı girdaplarıyla düşündürdüler. Daha sonra yeryüzünde ne kadar süredir bulunduğunu ve nispeten yakın zamanda tutsak edildiğini düşündü; bu sorunu azımsanmayacak bir ustalıkla çözmüştü. Yine de endişeliydi. Ruhlar Kuyusu'ndan becerikli bir ayartmayla ilk kez kaçtığında, her şeyin babası Yaratıcı'nın onu azarlamasını ve aşağıya geri göndererek daha da büyük bir tecrit cezasıyla yeniden cezalandırmasını beklemişti.

Ancak şehrin sokaklarında dolaşmasına izin verildikçe, kış bahara dönüştükçe, özgürlüğüne güvenmesi gerektiğini anlamaya başlıyordu. Yine de burada kaldığı süre uzadıkça ve özgürlüğüne güvendikçe, otonom gezinme bir yana, hâlâ tutsak olduğunu daha çok fark ediyordu. Hâlâ hapsedilmişti. Hâlâ zincirlerle bağlıydı ama onları, kendisini hapseden parmaklıkları gözünde canlandırabildiğinden daha iyi canlandıramıyordu.

Etrafı potansiyel aşıklarla ve her düzeyde tüketim için sonsuz olasılıklarla çevriliyken, tek gerçek aşkının yasını tuttu ve ilişkilerinin sonunu belirleyen eşi benzeri görülmemiş ayrılığa üzüldü. Düşmüş melek Jim Heron artık Cennet'teydi, sonsuza dek ondan ayrı kalacaktı - ve sonsuza dek yalnız olmayacaktı. Aptalca umursadığı o küçük, alakasız kızla, Sissy'yle birlikteydi ve o ağzı salyalı zavallıyla sonsuza dek birlikte olmak Devina'da dünyayı yok etme isteği uyandırdı. Sonra da galaksinin geri kalanını.

Bu yüzden Yaratıcı'nın bir kez daha dışarıda olmasını neden umursamadığını anlıyordu.

Çünkü babası onun gerçek bir özgür iradeye sahip olmadığını biliyordu, çünkü karşılıksız aşkı onun içine atılacağı bir zindandı.

Tanıdık bir acı dalgası nefes almasını zorlaştırdı ve şu anda görüşünü bulanıklaştıran şey artık yağmur değildi.

Çektiği acılardan kurtulmak için umutsuzluğa kapıldığında, balonu sokağın başına fırlattı. Kaygan tuğlalara çarpan yarı saydam muhafaza cam gibi kırılarak parçalandı ve sevdiği melek onu bir başkası için terk ettiğinden beri kara ruhunun çıkardığı ıstırap dolu sesi serbest bıraktı.

Sevgi olmadan, kötülük bile mutsuzdur.

Yok etmek için var olduğu şeye ihtiyaç duymak ve sanki ölümlüymüş ve ölümün soğuk, hırsız eli aile ağacından değerli, yeri doldurulamaz bir elmayı koparmış gibi onun kaybına yas tutmak tuhaftı.

Berbattı.

CHAPTER FIVE

T Bir vampir için korkulan şey gün ışığıydı, asla gece değildi. Karanlık özgürlüktü, gölgeler güvenli, bulutlar gürültünün üzerindeydi, ayın parlak yüzü Şans eseri. Buna karşılık güneşin doğuşu etin ürpermesine neden oluyordu ve doğudaki şeftali rengi parıltı ne kadar büyükse, göğüsteki dehşet de o kadar derin oluyordu. Sırt ne kadar güçlü, hançer eli ne kadar kuvvetli, irade ne kadar sağlam olursa olsun, bu altın ışınları her zaman keskin olan bir tırpan, asla sönmeyen bir alev, içinde sadece boğulmanın olduğu, asla kurtuluşun olmadığı bir havuzdu.

Syn, sırtını Kara Hançer Kardeşliği'nin malikânesine dayamış, büyük taş basamakların üzerinde duruyordu; devam eden fırtınanın nemi, odadan ayrılan bir kadının kokusu gibi durgun havada kalmıştı. Önünde, altında, çam ve akçaağaçlardan oluşan bir vadi vardı, ilki yaprak dökmeyen dallarla kabarık, ikincisi

Zamanla ve daha sıcak havalarda yapraklarını açacak olan geçici tomurcuklar, ta yaprakları ya da parfümleri olmasa da değerli çiçeklere dnŖeceklerdi.

Ancak felaket yaklaŖıyordu.

Orada. Dağların arkasında. Belli belirsiz bir kızarıklık, sanki soğuk, karanlık gökyüzü yaklaŖan gneŖi karŖılama sevincinden utanmıŖ gibi.

Eğer burada kalırsa, vampir gözlerini ölümcül güzelliğe dikerse, her Ŗey bitecekti. Kendi etinin cehenneminde kısa bir süre acı çekecekti ama ondan sonra, hayatı boyunca çektiği uzun, kronik ıstırap sona erecekti.

"Kuzen mi?"

Syn etrafında döndü. Büyük giriŖteki silüetinde, antre ıŖıęının vücudunu kutsalmıŖ gibi çerçevelediği Hanst'ın oğlu Balthazar hem bir hayalet hem de yaŖayan, nefes alan bir vampirdi. Ama hırsızların doğası böyledir, değil mi? Asla ses çıkarmazlar ve yakalanmadan bir Ŗeyler alabilirlerdi - çünkü çok geç olana kadar kimse elinin korumasız bir cebe girdiğini bilmezdi.

Syn ufka dönerken "Geliyorum," diye mırıldandı.

Gözleri yanmaya baŖlamıŖtı ve omuzlarındaki deri sanki gelecek olan sıcağa Ŗimdiden maruz kalıyormuŖ gibi geriliyordu.

Büyük kapı ağır ağır kapanırken, kuzeninin bildiği ve anladığı için minnettardı. Bu gece, talhman'ı yüzeYE yakındı, o kötü tarafı etrafta dolaŖıyor, talep ediyordu-

"Biliyorsun, kanayan bir bronzlukla iyi grnmeyeceksin."

Syn sıçradı. "İçeri girdiğini sanıyordum."

"Hayır, sadece bunu yapmamı istiyorsun." Balthazar bir sigara yaktı ve eski moda çakmağını kapatırken nefesini verdi. "Ve bana tekrar içeri gireceğini söylemeden önce, sana inanmadığımı bilmeni istiyorum."

"Soyman gereken biri yok mu?"

"Hayır." Balthazar eliyle bir işaret yaptı. "Bütün bunlardan vazgeçtim."

Syn bir kahkaha attı. "Evet. Doğru."

"Yeni bir sayfa açabileceğime inanmıyor musun?" "Sen vicdansız doğmuşsun." "Bu biraz acımasızca, öyle değil mi?"

"Ne zaman yalan söylediğini bile bilmiyorsun."

Balthazar sigarasını kaldırdı. "Oh, ama bu konuda çok yanılıyorsun. Ve ben usta bir yalancı olduğum için başkalarının yalan söylediğini anlıyorum."

Erkek Syn'e bakarken, Syn onu kaldırıp lanet olası dağdan aşağı atmayı düşünüyordu. "Burası senin için sıcak olmaya başlamadı mı?"

"Sen iyiysen, ben de iyiyim."

"Hiç yalnız kalmak istemedin mi?"

"En azından bir sonraki sigaramı yakmama gerek kalmayacak." Piç herif başparmağını büktü. "Biliyorsun, tendinit şaka değil."

Syn döndü ve kuzeniyle yüzleştirdi. "Sen delisin. Bunun farkında mısın?"

"Mangalda pişirilmeye gönüllü olan ben değilim."

"Sırf ben olduğum için burada duran birine tam olarak ne diyorsunuz?"

"Ah, ama bu gönüllülük değil." Balthazar gözlerini kıstı. "Beni kendimi öldürmeye zorluyorsun."

Syn yavaşça alkışladı. "İyi performans. Şimdi sebepsiz yere canın yanmadan siktir olup git."

Balthazar orada öylece durup sigara içerken ve yüzü güneşin doğuşuna dönük olmasına rağmen gözlerini hızla kırpıştırırken, Syn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"İçeri girmeyeceğim-"

"Peki, birlikte meşale olacağız-"

Biri kapıyı açtı ve küfretti. "Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?"

İkisi de kafalarını çevirdi. Aşırı güzel piç Zypher, çalışan tek gözü onaylamaz bir ifadeyle kaşlarını çatmış, bir öğretmen edası takınıyordu. Yaklaşık iki ay önce bir bıçak darbesiyle kaybedilen diğer gözünün yerine şu anda iris yerine Kaptan Amerika kalkanı olan bir falsie takılmıştı.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi Syn.

Balthazar eliyle işaret etti. "Dışarı gel. O çıkana kadar içeri girmeyeceğimi söyledim."

Zypher, yüzünün hemen kızarmasına ve sanki birisi onun güzel gözünü bir sopayla oyacakmış gibi kolunu kaldırmak zorunda kalmasına rağmen, derilerini kaldırdı ve merdivenlere doğru yürüdü.

"Biliyor musun, dönüşümünden önce güneşi görmemiştim-"

Syn bok tekerine vurma dürtüsüne direndi. "İşlerin böyle yürümesi gerekiyor!"

"O zaman neden buradasın?" Zypher avucunu uzattı. "Balz, bunlardan bir tane var mı?"

Balthazar paketini uzattı. "Sigara içmiyorsun."

"Ama idam mangasının önünde böyle yaparlar." Zypher Syn'e dirsek attı. "Anladım. İdam mangası. Har, har, har."

Balthazar sigarasını yakarken Syn ikisi arasında bir ileri bir geri baktı ve Zypher-

Sanki biri ona dizel dumanı dolu bir tanka bağılı bir maske vermiş gibi boğuldu ve öksürdü.

"Biliyor musun," dedi Balz adamın sırtına vururken, "sen gerçekten sigara içen biri değilsin."

"Tanrım, bunu nasıl yapıyorsun?" Zypher, botunun tabanında duran şeyi çıkarırken tükürdü. Doğrulduğunda arkasına yaslandı ve tısladı. "Sıcak, oh, sıcak-"

"Hey! Siz burada ne halt ediyorsunuz! Ve ben neden partiye davet edilmedim?"

Üçü de arkasını döndü, Syn'in yüzündeki yanık geçerken bu iyi bir şeydi ama şimdi sırtı üzerinde yumurta kızartılabilecekmiş gibi hissediyordu. Syn'in kuzenlerinden diğeri olan Syphon girişten dışarı çıkmıştı, yüzünde neredeyse fark edilebilir bir şaşkınlık ifadesi vardı. Her iki kolu da yukarıda olduğundan ve sanki biri önündeki plütonyumun kapağını açmış gibi arkaya doğru eğildiğinden amının büyük bir kısmı görünmüyordu.

"Dışarı çık," dedi Balthazar. "Syn içeri girmediği için kendimizi öldürüyoruz."

"Oh, tamam. Yapacağım."

Aptal orospu çocuğu girişin platosundan körlemesine adım atıp merdivenlere takılınca, Syn neredeyse parlayan ölüm küresi kadar hararetli bir küfür savurdu ki bu gerçekten de onun dışındakilerin hiçbirisi için bir sorun olmak zorunda değildi.

"Sizin neyiniz var böyle!" Kolunu sulanan, tahriş olmuş gözlerinin üzerine sildi. "Eve geri dönün!"

Harika, şimdi burnu da akıyordu, sanki az önce bir kaynak makinesiyle on yedi trilyon Scoville birimini geri emmiş gibiydi.

"Anlamıyor musun," dedi Balthazar hapsirirken ve bakışlardan gözleri yaşarırken. "Yüzyıllardır sizinle birlikteyiz."

"Arkamızda bir piç bırakmayız," dedi birisi -Syphon?

Zypher başını sallıyor gibiydi. Ya da nöbet geçiriyordu. "Eğer sen ölürsen, hepimiz ölürüz-"

Evden patlayan ses, James Earl Jones'u soprano gibi gösteren ve Gordon Ramsay'i bir yas danışmanına dönüştüren türdendi.

"Hemen eve gir!"

Piçler Çetesi'nin lideri Xcor güneş altında gözlerini kırpmadı. Ne yaklaşan ışınların sıcaklığına karşı eğildi ne de yüzünü herhangi bir şekilde korudu. Harelipped, ağır kaslı ve vahşi bir savaş aygırıydı, sadece varlığıyla bile Syn'in yaptığı numarayı aptalca kılıyordu.

Teker teker başlarını eğdiler ve giriş kapısını geniş tutan iri yarı erkeğin yanından geçtiler. Anında rahatladılar. Malikâneye adım atar atmaz, o geçilmez paneller sistemi arkalarından çarparak kapandı, sıcaklıktaki cehennemî artış hafifledi, saldırının omurgası kırıldı.

Xcor hiçbirine bir bakış bile atmadı. Ya da en azından Syn erkeğin baktığını düşünmüyordu. Gözlerinin hâlâ sulandığı düşünülürse, bunu bilmek zordu. Hayır, bu yeterli değildi. Daha çok yüzüne bir çift golf fıskiyesi takılmış gibiydi.

Ve bu yüzden, girdiği ihtişama dair hiçbir şey göremiyordu. Ne mermer sütunları, ne çiçek açmış bir elma ağacının tasvir edildiği mozaik zemini, ne kan kırmızısı merdivenlerdeki altın yapraklı korkulukları, ne de tavandaki üç kat yüksekliğinde, aygırların üzerindeki savaşçıların resmedildiği duvar resmini.

Topluluk için Son Yemeğin servis edildiği yemek salonuna doğru yürümeye başladıklarında diğer piçlerin sırtlarını değil.

"Dostum, ben acıktım," dedi Zypher, sanki hepsi az önce çubuklar üzerinde şekerleme olmamışlar gibi rahatça. Ya da patron tarafından azarlanmamışlar gibi. "Biliyor musun, sanırım keto yiyeceğim."

"Neyin karşıtı olarak?" Syphon sordu.

"Atkins."

"Ne fark eder ki?"

"Biri et yiyor, diğeri ... et yiyor." "Vay canına, bak sen zor kararları veriyorsun."

"Gözümü çıkarıp sana fırlatmak zorunda bırakma beni."

Hepsi inlerken, Syn Balz'ın kolunu yakaladı ve onu geri çekti. Diğer piçin yüzüne bakarak yumuşak bir sesle konuştu.

"Bil diye söylüyorum, ben olsam orada kalırdım. Ta ki alevlerden başka bir şey kalmayana kadar."

"Bil diye söylüyorum..." Balthazar eğildi ve daha da yumuşak bir sesle konuştu. "Hayır, yapmazdın."

"Yanılıyorsun."

Kuzeni başını salladı. "Seni senden daha iyi tanıyorum."

"Benden bir kahraman yaratma. Sadece canın yanar."

"Oh, seni kahraman yapmıyorum. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Ama kendini bir ateş çemberinden kurtarmaktansa hiçbirimizin ölümünü görmezsin."

"Bu hiç mantıklı değil."

Balz aptallarla vakit kaybetmek istemiyormuş gibi başını salladı ve çekip gitti. Syn onun peşinden gidip yumruk yumruğa dövüştürmek istedi, sadece bastırılmış enerjisini boşaltmak için. Ama Wrath evinde buna izin vermezdi ve ayrıca, orada

yemek masasında gençti. Birinin soyuyla tartışmanın karanlık sanatları konusunda eğitimlerini hızlandırmak için bir neden yok.

Syn arkasını dönerek ikinci kata çıkan büyük merdivenlere yöneldi. Basamakları ikişer ikişer çıkarken neden acele ettiğini bilmiyordu.

Saçmalık. Nedenini çok iyi biliyordu.

Ne zaman yemek için oturmak istemişti ki?

Odası, Piçler Çetesi'nin ev halkına katılması için özel olarak açıldığını anladığı kanatta yer alıyordu. Misafirperverliğin boşa gittiğini düşünüyordu. Eski Ülke'de piçler yüzyıllar boyunca kaçak yaşamış, ormanlardaki barakalarda ve saklanma yerlerinde kamp kurmuş, bir kanat ve bir dua üzerinde güneşten korunmuş, silahları battaniyeleri, saldırganlıkları yiyecekleri ve düşmanlarının kanı da onları ayakta tutan içkileri olmuştu.

Yatak odasının kapısını açarken, bu konuda çok daha iyi olduğuna karar verdi. Asla kendisine ait olmayacak bir evin bu konforunun aksine.

İçeri adım attığında, botları çıplak zemine sert darbeler indirdi ve yoluna çıkacak hiçbir mobilya yoktu, metre karenin yarısını kaplayan sayvanlı yatak, BVD'lerini koyabileceği bir büro, hiç almadığı ve cevaplamadığı yazışmalar için bir masa, çok yorgun olduğunda bile kemiklerini dinlendirebileceği bir sandalye yoktu, iliklerine kadar ağrıyordu.

Bir zamanlar altın çubukların üzerinde duran buluta benzeyen havlulardan sıyırdığı banyosunda, onları tünekten düşen kuşlar gibi uzaklaştırarak, her biri uygun sırayla giysilerini ve silahlarını çıkardı. Önce, mermer tezgâhın üzerine düzgün, derli toplu, küçük bir öfke sırası halinde dizdiği silahları. İki çelik hançer. İki susturuculu dört tabanca. Yedi şarjör ekstra mühimmat, çünkü

yedeklerinden birini daha azıyla atış talimi yaparken vurmuş. Ve sonra bir çift fırlatma bıçağı, bir naylon ip, koli bandı, bir keski ve bir çekiç.

Listedeki son dört kişi mi? Onları başka kimse bilmiyordu. Onlar onun içindi. Onlar . . . özeldi.

Sırada giysileri vardı. Önce deri ceketini katlayıp ayaklı küvetin kenarına koydu. Siyah tişörtü katladı ve ceketin yanına, ısıtılmış mermer zemine yerleştirdi. Gömleğin yanına dizdiği botları, gömleğin üzerine katladığı çorapları, katlayıp ceketin üzerine örttüğü derileri. Tamamen çıplak kaldığında, gömleği ve çorapları geri aldı ve çamaşır kanalına attı. Buna içerlemişti. Eski Ülke'de giysilerini üzerinden düşene kadar giyer, sadece gerektiğinde değiştirirdi. Başlangıçta bu kaynak tasarrufu zorunluluktan kaynaklanıyordu. Sonra, önemsiz şeylerle zaman kaybetmek istemediği için bir verimlilik meselesi haline gelmişti.

Şimdi burada yaşıyordu. İnsanların rostolarını sokak, ter, daha az kan ve barut kokan birinin yanında yemek istemedikleri bir yerde.

Ölümün, verilen ve alınan.

Bu hassas duyarlılığın kendisine açıklanması gerekmişti ve o da bu itaate içerlemişti. Ama olan olmuştu. Hayatı boyunca zaman zaman daha yüksek güçlere boyun eğmek zorunda kalmıştı. Erdemli olsunlar ya da olmasınlar.

Balz'ın ne düşündüğüne bakmaksızın, hayatında önemli olan tek şeyin sergilendiği yere geri dönerek naylon ipe doğru çekildi.

Ve keski.

Ve çekiç.

Bedeni, özel aletlerinin çağrısıyla ilerledi. Yaklaşırken onların farklı versiyonlarını gördü, yüzyıllar boyunca kullandığı birçok keskin kenar ve zorla hapsetme aracının anılarını, sanki arkadaşlıklarından zevk aldığı insanların ve aile ve arkadaşlar arasında paylaşılan mutlu olayların fotoğraflarıymış gibi çevirdi ... partiler, festivaller, doğum günleri.

Zihninden gelen bilinçli bir komut olmadan, eli keskiye uzandı, parmak uçları keskin uçta, iş ucunda, birçok yumuşak dokuyu delip geçtiği ve birçok sert kemiğe sapladığı uçta gezindi. İçindeki talhman kükredi, korkunç enerji göğsünün ortasından doğrudan koluna, hançer eline doğru yayıldı. Bir titreme başladı, titrek, titrek.

Ama zayıflıktan değil. İnkâr edilen güçten.

Keskiyi, çekici kullanmayı hayal ederken . . . testeresini ve baltasını . . . korkunç ticaretinin diğer araçlarını ... kurbanlarının cesetlerinin farklı türden zeminlerde yattığını gördü. Bitmiş ve bitmemiş ahşap zeminler. Mermer, taş ve seramik karolar. Halılar, kilimler, linolyum. Ve bir de dış sahneler vardı. Islak yaprakların süngerimsi yatakları. Buz tutmuş göletlerin ve kar yığınlarının soğuk parlaklığı. Betonun kumu, kaldıraç olarak kullanılacak bir başka eklem seti. Sonra okyanusun boyun eğen kumu, nehirlerin kayalık kıyıları ve göl suyunun açgözlü sıçraması.

Syn'in nefesi hızlandı ve ter göğsünde patlayarak boğazından yüzüne doğru dalga dalga yayıldı.

Zihninde, yanlış bükülmüş uzuvları canlandırdı. Çıglıklarla açılan ağızlar. Karınlarının alt kısmında açtığı kesiklerden bağırsakların dışarı fırladığını.

Keskinin düz, çelik yüzüne işaret parmağıyla masaj yaparak soğuk metali vücut ısısıyla ısıttı,

okşama . . . okşama-

Aletin çekıştırilmesi şaşkınlıkla sertleşmiş seksine bakmasına neden oldu.

Bu bir çekiş değildi. Ereksiyonu lavaboların arasındaki çekmecenin kulpuna çarpmıştı.

Uzattığı üyesine bakarak, ete sanki çok farklı bir yerden bakıyormuş gibi baktı. Ve sonra keskinin bıçağını okşadı.

Bu his hemen tahrik olmasına, o şeyin tekmelemesine dönüştü. Daha fazlasını istiyordu.

Keskiyi iş eliyle kaldırıp yüzünün önünde tuttu. Çok temiz, çok hassas, boyutları keskin, affetmeyen kenarlarla belirtilmişti.

Aşağıda, kalçalarında, diğer avucuyla sikini buldu. Kendini pompalamaya başladığında bıçağa baktı. Daha sert. Daha hızlı. Daha keskin. Daha temiz. Ta ki keski hakkındaki düşüncelerinin nerede bittiğini ve cinsel içgüdüsünün nerede başladığını anlayana kadar. İkisi birbirine karıştı, ayrı ayrı başlayan dallar hızla büküldü ve birbiriyle asla ilgisi olmaması gereken iki şeyi birbirine bağlayan bir ip oluşturdu.

Seks ve ölüm.

Birden içinde büyük bir dalgalanma, yükselen bir sıcaklık ve aciliyet hissi oldu ve kendini çarpık tutkuya açtı. Keskiyi elinde çevirerek, tepeden gelen ışığın bıçak üzerinde nasıl oynadığını, göz kırptığını, yanıp söndüğünü ... flört ettiğini, baştan çıkardığını izledi. Tıpkı bir sevgiliyle olduğu gibi, gözleri keskiden sikine gidip geliyor, bir ivme alevleniyor, yoğunlaşıyordu.

Talhman'ı derisinin altında nabız gibi atıyordu, yapabildiği kadar ve yapabildiği sürece bastırdığı ikinci bir yanını öldürme ihtiyacı. Daha sert. Daha hızlı. Onun nefesi.

Çarpan kalbi, onunki. Damarlarında basınç, boynundaki kordonlar patlıyor, göz kapakları kapanırken başı geriye düşüyordu. Ama keskiyi görememesi önemli değildi. Zihninde dolaşabileceği zengin bir görüntü ormanı vardı, aşağıda hissedemediği her şey olan kanlı, işkence edici bir zevk gezintisi.

Bina . . . bina . . . bina- Kadar . . .

Tıkırtı. Yumruğu şaftı boyunca ileri geri hareket ettikçe tıkırtının şiddetle farkına vardı. Ve sonra sürtünmenin yanmasını hissetmeye başladı ve bu iyi bir şekilde değil, aşındırıcı bir şekildeydi. Okşayışının daha da altında, taşakları vücuduna yaklaştıkça acıyordu, sanki mecbur kalırlarsa kendilerini tamamen boşaltmaya çalışıyorlardı.

Uyarım boğulmaya dönüştü, çünkü ileri çağrılanın çıkışına izin verilmedi. Birikim bastırılmış hale geldi. Doruk noktası hüsrana dönüştü.

Yarattığı simya şimdi ona karşı dönmüştü, kafasındaki tutuşu serbest bıraktığı terk edilmişlik şimdi gitmişti, yüzünü buruşturarak aynada kendini görecektir şekilde işleri düzeltti.

Yansıması çirkindi, oluştuğunda sert olan yüz hatları şimdi çok iyi tanıdığı mide bulandırıcı bir inkârla işkence görüyordu. Bir de keski vardı, tam ağzının yanında, öpüştüğü bir sevgili gibi. Ve eli pompalıyordu, sikinin başı sıkılmaktan ve kuru sürtünmeden morarmıştı.

Şimdi acı. Ama öldürmeyi düşünmenin verdiği zevk gibi, bu acının kaynağı da karmakarışık. Aletinin çekilmesinden mi kaynaklanıyordu? Yoksa çok daha derinlerde, onun en başına kadar giden bir şey miydi?

Onun kökeni.

Pes eden Syn, keskiyi yere atarak çekiç, ip ve koli bandının düzenli dizilişini bozdu. Homurdanarak öne düştü ve tezgahın kenarını kavradı. Nefesi hırıltılı bir şekilde boğazından aşağı inip çıkarken ve dişlerinin arasından ıslık çalarken, ter çenesinden damlayarak çıplak ayaklarından birinin üstüne düştü.

Bir salıvermeyi kovalamaktan daha kötü bir şey yoktu. Asla yakalayamazsın.

TErtesi sabah Caldwell Courier Journal'ın çok küçülmüş haber odasında Jo'nun dizleri çözüldü ve poposu ofisine çarptı

sandalye. Elleri titremeye başladığında, parlak fotoğrafları yerçekiminin ağgözlü pençesine düşürmek yerine masasına koymak istermiş gibi yaptı. Fotoğraf yığını bir yelpaze gibi açıldı, dehşet verici yüzün farklı açıları tekrarlandı, ta ki görüntüsü kekelemeye başlayana kadar: Dehşet içinde açılmış gözler. Yüz hatları bir çığlıkla donmuş. Vahşi bir hayvanınki gibi açıkta duran dişler.

Artık insani bir şey değil.

"Özür dilerim," dedi Bill Eliott. "Kahvaltınızı mahvetmek istemezdim."

"Hiç de değil." Boğazını temizledi ve yığının en üstündeki resmi en alta kaydırды. "Sorun yok, ben-"

Jo gözlerini kırıştırdı. Ve göz kapaklarının arkasında polis ışıkları altında parlayan tamamen yanlışı vücudu gördü. Boğazı bir yumruk gibi kapanırken, haber odasından koşarak çıkıp otoparkın arka kapısına kusmayı düşündü.

"Ne diyordun?" Berbat sandalyesinde daha uzun oturdu. "Cesedin bulunduğu yer hakkında mı?"

Bill kollarını göğsünde kavuşturdu ve koridorun karşısındaki sandalyesinde arkasına yaslandı. Yirmi dokuz yaşındaydı ve bir buçuk yıldır evliydi, hipster ve yetişkin arasındaki uçurumun üzerinde duruyordu; siyah saçları, siyah çerçeveli gözlükleri ve dar kot pantolonları daha çok ilkinde, işini ve karısını ciddiye alması ise ikincisine aitti.

"O tekno kulübünden yedi blok ötede, Ten," dedi. "Ona ne oldu böyle?" Jo'nun baktığı gibi Sıradaki resim, mide içeriğinin kalmasını istedi. koy. "Yani, derisi ..."

"Gitti. Sanki biri bir ineği soymuş gibi üzerinden alınmış. Bir geyik."

"Bu... imkansız." Yukarı baktı. "Ve bu zaman alırdı-güvenlik kameraları. Olmalı-"

"CPD bu işin üzerinde. Bir bağlantım var. Bize geri dönecek."

"Biz mi?"

Bill sandalyesinde yuvarlandı ve korku y ı ğ ı n ı n a dokundu. "Bunu birlikte yazmamızı istiyorum."

Jo etrafındaki boş masalara baktı. "Sen ve ben mi?"

"Yardıma ihtiyacım var." Saatini kontrol etti. "Dick hangi cehennemde. Şimdiye kadar burada olacağını söylemişti."

"Bekle, sen ve ben. Birlikte bir makale yazıyoruz. Gerçek bir gazetede yayınlanmak üzere."

"Evet." Bill telefonunu kontrol etti ve kaşlarını çatı. "Sanki zaten birbirimizle bilmem ne üzerinde çalışmıyormuşuz gibi."

Onun gözleriyle karşılaştı. "Bunun ... ile bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Resmi olarak değil, ben de bilmiyorum, sen de bilmiyorsun. Vampirleri bulmaya yönelik küçük yan projemiz hakkında konuşmaya başlarsak Dick deli olduğumuzu düşünecek."

Bir keskin nişancı Jo'nun ön lobundan geçerken, Bill'e bir şey sorması gerektiğini hissetti.

. . . dün geceyle ilgili bir şey . . .

Aklına hiçbir şey gelmeyince ve acısı daha da artınca başını iki yana salladı ve vücudunun tamamını gösteren fotoğrafa tekrar baktı. Karmakarışık, pırıl pırıl parlayan karmaşa, şok edici beyazlıktaki kemiklerin üzerindeki kas ve sinirlerden başka bir şey değildi. Damarlar, mor teller gibi, buruşuk anatomiye ince çizgilerle vurgu yapıyordu. Peki ya cesedin üzerinde yattığı yatak? Deri.

Dürüst olmak gerekirse, bazı kıyafetler var gibiydi-

Tanıdık baş ağrısı, ağrı reseptörlerinin piyano tuşlarını çalarak kafatasında dalgalandı. O acı içinde kıvranırken, haber odasının arka kapısı ardına kadar açıldı. Dick Peters, CCJ'nin genel yayın yönetmeni olarak, buranın sahibiymiş gibi içeri girdi, hantal adımları, sadece gerçekten ortalamanın altında olanların olabileceği gibi, kibirli ve keyfi olan her şeyin ilerlemesiydi. Elli yaşında, babasının kilosundan elli kilo fazla ve ellili yılların cinsiyetçiliğine yenik düşmüştü, bir zamanlar yakışıklı bir erkek öğrenci olan yüzünü kaplayan yağ kıvrımları, onu erkenden ele geçirecek olan damar sertliğinin habercisiydi.

Ama yeterince yakın değil. Önümüzdeki 15 metre içinde değil.

"Beni görmek istemişsin," diye açıkladı Dick Bill'e. "Pekala, hadi yapalım şu işi."

Patron yavaşlamadı ve otoyoldaki bir TIR gibi yanından geçip giderken Bill ayağa kalktı ve Jo'ya fotoğraflarla birlikte takip etmesini işaret etti.

Onları dosyalarına geri koyarak adamların peşinden yürüdü. Abonelikler ve reklam verenler azaldıkça, her şey küçültülmüştü, böylece Dick'in kırılğan, azalan güç tapınağının kâğıt inceliğindeki kapısına sadece yirmi adım kalmıştı.

Ama Columbo paltosunu yırtık pırtık bir sandalyeye bırakırken otoritesi sarsılmamıştı ve onun Bill'in artı-biri olduğunu fark etti.

Starbucks venti latte'sinden bir yudum alırken "Ne?" diye tersledi.

Bill kapıyı kapattı. "Burada birlikteyiz."

Dick bir ileri bir geri baktı. Sonra Bill'e odaklandı. "Karın hamile."

Sanki Lydia hamile değilken sadakatsizlik mazur görülebilirmiş ama o dokuz ay boyunca çok adıymış gibi.

Jo, fotoğrafları Dick'in masasına bırakarak, "Bunu birlikte rapor edeceğiz," dedi.

Kâğıt yığınının üzerine kondular, klasörden dışarı fırlayan kuşe kâğıtlar tam da Dick'in onlara verdiği yakın çekim için kendilerini gösteriyorlardı.

"Lanet olsun."

"Bu daha önce Caldwell'de hiç kimsenin gördüğü bir şey değil. Ya da başka bir yerde." Bill Apple Watch'unu tekrar kontrol etti. "Jo ve ben bunu birlikte araştıracağız."

Dick üst yarısını düzeltmeden başını çevirdi, aşağı taraftaki gıdıları çene çizgisinden gevşekçe sarkıyordu. "Kim demiş."

"Tony gastrik bypass yüzünden hâlâ baygın." Bill kapalı kapıyı işaret etti. "Pete sadece yarı zamanlı çalışıyor ve

Metro Konseyi dolandırıcılık olayı. Ve yirmi dakika içinde Lydia ile doktor randevum var."

"Yani karının kadın doktorla işi bitene kadar bekle." Dick parmağının ucuyla fotoğrafları oynatıyor, ıslak bir vakum makinesinin tüm inceliğiyle kahvesini yudumluyordu. "Bu inanılmaz -buna binmelisin-"

"Jo şu anda olay yerine gidiyor. CPD'deki bağlantım onu bekliyor."

Dick şimdi tam boyu olan bir metre on santime ulaşmıştı. "Hayır, o randevu bittikten sonra olay yerine gideceksin ve bana bunun hızlı bir randevu olacağını söylememiş miydin? Sadece sabah için izin istediğinde?" Adam aşınmış duvarları işaret etti. "Fark etmediysen söyleyeyim, bu gazetenin hikâyelere ihtiyacı var ve yakında baba olacak biri olarak senin de bu işe ihtiyacın var. Tabii serbest çalışarak iyi bir sağlık sigortası alabileceğini düşünmüyorsan?"

"Jo ve ben bunu birlikte yapıyoruz."

Dick onu işaret etti. "İnternet editörü olarak işe alındı. En fazla bu kadar ileri gidebiliyor-"

"Ben halledebilirim," dedi Jo. "Yapabilirim-"

"Hikaye onu bekleyecek." Dick fotoğrafları aldı ve din değiştirmiş gözlerle onlara baktı. "Bunlar inanılmaz şeyler. Bu konuda derinlere inmeni istiyorum Bill. Derine."

Jo ağzını açtı ama Dick dosyayı Bill'e doğru itti. "Kekeledim mi?" diye sordu.

Bay F. evin önünde durdu ve posta kutusundaki numarayı iki kez kontrol etti, nerede olduğunu ya da neden burada olduğunu bilmiyordu. Arkasına baktığında, yetmişli yıllardan kalma bu çıkmaz sokağa nasıl geldiğini bilmiyordu.

Dönemin iki katlı evleri ve kolonileri. Araba yok. Bisiklet yok. Ve şehrin bu kısmında otobüs servisi yoktu.

Ama daha da önemlisi, sikiştiğine dair sadece bulanık bir anısı vardı.

Düşünmeye bile değmeyecek bir şey.

Ancak bu özel evin içine girmesi gerekiyordu. Beynindeki bir şey ona araba yolundan yukarı yürümesi, garaja girmesi ve sahte Tudor'a girmesi gerektiğini söylüyordu.

Bay F bunun başka bir açıklaması olabilir mi diye etrafına bakındı. Net olarak hatırladığı son şey, diğer keşlerle birlikte şehir merkezindeki köprünün altında olduğuydu. Biri ona yaklaşmıştı. Tanımadığı bir adam. Uyuşturucu sözü verilmiş ve işin içinde seks olduğu ima edilmişti. Bay F bu işlere pek meraklı değildi, ama o sırada uyuşturucu müptelasıydı ve bir şeyler bulması gerekiyordu.

Yani korkunç bir şey olmuştu. Ve sonrasında, bayılmıştı.

Ve şimdi buradaydı, üzerinde daha önce hiç görmediği bir savaş pantolonu, çok ağır görünen bir flak ceket ve bir askere ait botlar vardı.

Sabah gri ve donuktu, sanki dünya uyanmak istemiyormuş gibiydi - ya da belki de bu sadece Caldwell'e özgü bir durumdu. Ancak bu mahalledeki herkesin bir işi ve okul çağında çocukları varmış gibi görünüyordu. Evlerin pencerelerinde kimse hareket etmiyordu. Bahçelerde de kimse yoktu. Havlayan köpek, bisiklete binen çocuk yoktu.

Havanın onları nasıl bir ruh haline soktuğundan bağımsız olarak, hepsi dışarıdaydı, çalışıyorlardı, okullarına devam ediyorlardı ve topluma katılıyorlardı.

Böyle bir posta kodunda büyümüştü. Evlendiğinde de bir süre böyle bir yerde yaşamıştı. Yine de bir ömür boyu geri dönmemişti.

Araba yolundan yukarı çıkarken topallıyordu ve birinin altına yattığını biliyordu. Ayrıca damarlarında garip bir vızıltı vardı, tam olarak yakmayan ama hoş olmayan bir cızırtı. Yine de yoksunluk çekmiyordu, ki bunu göz önüne alırsak-

Bugün günlerden neydi?

Ön kapıya odaklandığında, dağınık çalılar, sopalarla ve bir ceset büyüklüğünde başıboş bir dalla dolu çimenleri fark etti. Sıvaya çivilenmiş posta kutusu el ilanlarıyla doluydu, çürük ağzı açıktı ve zarfları salya akıtıyordu ve karşılama paspasının üzerinde üç telefon rehberi vardı, hepsi de hava koşulları yüzünden mahvolmuştu. Komşular bu bakımsızlığı seviyor olmalıydı. Kapıyı sinirli bir şekilde çaldığını ve cevap alamadığını hayal etti. Fırtına kapısının içine sıkıştırılmış notlar. Topluluk yemeklerinde 452 Brook Court'ta yaşayan kötü tohumlar hakkında fısıldaşmalar.

Ön kapıdan girmedi. İçinden bir ses ona yan garaj girişinin kilitli olmadığını söyledi ve tek arabaya binmekte hiç zorlanmadı. İçeride, ölü yaprakların buruşmuş leşleri yağ lekeli beton zeminin üzerinde uzanıyordu, girişleri bir başka devrilmiş ağaç dalı tarafından kırılmış bir pencere tarafından sağlanmıştı.

Evin kapısı kilitliydi, bu yüzden tekmeleyerek açtı, vücudundaki yeni güç sürpriz oldu ama güven verici değildi. Panel ona doğru uçarken eliyle yakaladı ve olduğu yerde kalıp dinlemeye başladı. Herhangi bir ses gelmeyince temkinli bir şekilde arka salona girdi. İleride küçük bir mutfak ve yemek alanı, uzakta da bir yemek odası vardı.

Mobilya yok. öp kokusu ya da tezgahlarda dağınıklık yok. Sol taraftaki oturma odasında da bir şey yok.

Çok fazla toz vardı. Köşelerde bozuk para birikmiş gibi fare dışkıları vardı. Tavanda örümcekler ve pencere kenarlarında, özellikle de kemik gibi kuru lavabonun üzerinde ölü sinekler vardı.

Etrafta dolaşırken, ayağındaki botların altında zemin gıcırdıyordu. Havanın küflü olduğundan emindi ama o terk edilmiş outlet alışveriş merkezinde işkence gördüğünden beri hiçbir şeyin kokusunu alamamıştı. Muhtemelen iyi bir şeydi. Olayın yaşandığı zamana dair hayal meyal hatıraları vardı ve pis kokudan öğürdüğünü hatırlıyordu. Belki de o bok burnunu öldürmüştü, çok fazla koku sinüslerinin bir yerindeki sigortayı attırmıştı.

İkinci katta, ana yatak odası olması gereken yerde, bir kavanozun yanında bir dizüstü bilgisayar buldu. Ve deri ciltli bir kitap.

Üç nesne kablolu TV bağlantısının yanındaki köşede bir araya getirilmişti, Dell internete bağlıydı ve hala duvara takılıydı. Her şey daha fazla tozla kaplıydı ve bilgisayarı açmaya çalıştığında çalışmamasına şaşırmadı. Evde elektrik yoktu. Belli ki kablo da yok.

Kavanoz tuhaftı. Mavi emaye kaplı, sivri uçlu bir kapakla kapatılmış ve vazo şeklindeydi, ortası bir kadın gibi kıvrımlıydı. Kavanozu elinde tutarken, çevirirken, döndürürken, cinsel dürtülerinin tamamen yokluğunu ve yiyecek için açlığının tamamen yokluğunu, bacaklarındaki ve kollarındaki bu güç kadar rahatsız edici buldu.

Vazonun içinde bir şey vardı, döndürüldükçe yanlara çarpıyordu ama üst kısmı mühürlenmiş, yerine yapıştırılmıştı.

"Onu rahat bırak," dedi yüksek sesle.

O yapmadı. Ayakları hem onu hem de kavanozu loş banyoya, lavaboya ve aynaya götürdü. Yansımasına baktığında tökezledi. Yüzündeki deri tamamen yanlıştı. Çok solgundu, ama bundan da öte, sanki büyükanne pudrası sürmüş gibiydi, yüz hatları mat, mumsu bir dış katmanla kaplanmıştı ve bu doğru görünmüyordu.

Karanlıkta bu kadar net görememesi gerekirdi.

Dalgınca kavanozu salladı. Thunk. Thunk. Thunk-

Bir darbeyle o şeyi tezgâha sapladı ve paramparça etti. Parçalar düştüğünde, ortaya çıkan şey onu dehşete düşürdü.

Anatomi uzmanı değildi ama neye baktığının gayet farkındaydı. Bir insan kalbi. Pörsümüş ve simsiyahtı, insanlığın gerçek ve mecazi anlamda merkezi olan bu organ, göğüs kafesinden şiddetle koparılmıştı, damarları ve atardamarları yırtık pırtıktı ama kesilmemişti.

Sanki sökülmüş gibi.

Gömleğini yırtarak açtı ve göğüs kafesine baktı. Derisi dövmelemlerle işaretlenmişti, bazıları diğerlerinden daha iyiydi ama kendi mürekkebini fark etmemişti.

Hiç yara izi yoktu. Tecavüze uğradığına dair hiçbir kanıt yoktu. Ama orada ona bir şey yapılmıştı. . .

Titreyen parmaklarıyla boğazının kenarlarını itti. Nabız neredeydi? Nabzı neredeydi?

Hiçbir şey yok. Şahdamarında kırılğan, sürekli bir vuruş yok.

Aynadan uzaklaşan Bay F. yatak odasına geri döndü ve dizlerinin üzerine çöktü. Boğazından bir şey çıkmadı. Ağzından hiçbir şey çıkmadı. Yarı sindirilmiş yemek yok. Safra yok. Tükürük yok.

O da tıpkı vaz0 gibiydi. Mahvolmuş bir Şey için bir kap.

Gerçeklik kıvrılıp bükölerek beyninin kavrayamadığı yeni bir kâbus manzarasını ortaya çıkarırken, kendini yüzüstü halıya bıraktı.

Sadece eskiye dönmek istiyorum, diye düşündü. Geri dönmek ve hayır demek istiyorum.

Kendisine sahip çıkıldığı ve yeni eşinden ayrılmanın mümkün olmadığı duygusu, daha önceki tüm kötölüklerinin bile hak etmediği bir lanetti. Ve dahası, bunu o istememişti. Bunu kabul etmemiştir. Bir pazarlık yapılmış olabilirdi ama kesinlikle bir yemleme ve değıştirme söz konusuydu.

Uyuşturucu bağımlısı olduğu en kötü anlarda bile, asla kutsal olmayan bir yeniden doğuşa razı olmazdı. Ve yeni enkarnasyonu hakkında emin olduğu tek Şey neydi?

Bu geri alınamazdı.

Böyle bir boktan geri dönmedin.

CHAPTER SEVEN

As Caldwell'e gece çöktüğünde, Jo haber odasında yalnızdı ve masasında öfkeyle yazıyordu, paltosu hala üzerindeydi, işeme ihtiyacı saatlerdir görmezden geliyordu. Ofis telefonu çaldığında, telesekretere yönlendirdi. Cep telefonu çaldığında, ilk çalışta açtı.

"Lydia nasıl?" Yaptığı işi bıraktı. "Şimdi her şey yolunda mı?"

Uzun bir duraklama oldu. Bu da yeterince açıktı, değil mi? "Hayır." Bill'in sesi üzgün ve boştu. "Kaybettiler Kalp atışı. Ve şimdi de kanamaya başladı."

"Oh . . . Tanrım, Bill," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim. Bir şey yapmamı ister misin?"

"Hayır, ama teşekkürler." Boğazını temizledi ve sonra profesyonel olmaya kararlıymış gibi hızlıca konuştu. "Hikaye nasıl gidiyor?"

Jo sandalyesinde arkasına yaslandı ve Dick'in kapalı kapısına baktı. Patron saat üç buçukta ayrılmıştı, bu da onu rahatlatmıştı. Diğer tüm çalışanlar gittiği ve Bill de masasında olmadığı için ofiste adamlarla yalnız kalmaktan nefret ediyordu.

"Güzel," dedi. "Nihayet olay yerindeki bağlantınız Memur McCordle ile görüşmek üzereyim. Ve sonunda cesedi bulan adamlarla görüştüm. Pappalardo ailesinden de bir açıklama almadım. Şu anda güncellemeyi kontrol ediyorum. Web sitesine koymadan önce size göndermemi ister misiniz?"

"Sana güveniyorum. Ve üzerinde adının yazdığından emin ol." "Seninkinin altında bırakmak daha iyi."

"Bütün işi sen yapıyorsun, Jo." Bir duraklama daha oldu. "Dinle, Lydia'nın yanına dönsem iyi olacak."

"Karına iyi bak ve onu sevdiğimi ve onu düşündüğümü söyle."

"Teşekkürler, Jo. Teşekkür ederim. Eve döndüğümüzde sana mesaj atarım."

Aramayı sonlandırırken telefonuna baktı. Sonra yüzüstü masasına bıraktı. Göğsünün ortasını ovuşturarak dosyanın yazım denetimini yapmak için kendini zorladı. Hata yoktu. Tekrar yazım denetimi yaptı. Üç paragrafı tekrar okudu.

İlan sürecini tamamlamadan hemen önce, başlığa odaklandı. William Eliott.

Beş saat önce yazdığı ve hem internete hem de yarınki basılı gazeteye koyduğu ilk haber Bill'in imzasını taşıyordu. Haklı olmasına rağmen. Tüm haberleri yaptıktan sonra ilk yirmi beş yüz kelimeyi daktilo eden oydu.

Dick'in kapısına dönüp bakarken, bu işe ne kadar ihtiyacı olduğunu düşündü. Kabul etmek gerekir ki, Bill'in ihtiyacı olduğu kadar değildi, özellikle de bu tıbbi tedavi sırasında.

Acil bir durumdu ama yeni dairesine tek başına taşınması yeterince kötüydü.

Her neyse. Bir arkadaşı için iyilik yapıyordu-

Telefonu çaldı ve ekrana bakmadan cevap verdi. "Bill, başka bir şey mi var-" Tanımadığı bir ses konuşmaya başlayınca Jo kaşlarını çattı. "Bekle, Memur McCordle? Beni iptal mi ediyorsunuz?"

"Hayır, şimdi karakoldan ayrılıyorum." Polis sesini alçalttı. "Ama kimin yaptığını düşündüklerine inanmayacaksın."

"Kim?"

"Carmine Gigante."

Jo öne doğru oturdu. "Carmine Gigante mi? Peki o kıdemli mi yoksa kıdemsiz mi?"

"Kıdemli."

"Ona ulaşmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum."

"Hudson Hunt & Fish Club'da takılıyor. Ama cep telefonu bende var."

"Alabilir miyim?" Tereddüt edince hemen söze girdi. "Sizinle olan tüm temasım kayıt dışıdır. Bana güvenebilirsiniz. Numarayı nereden aldığımı kimse bilmeyecek."

"Gerçekten Bill ile anlaşmayı tercih ederim." "Söz veriyorum. Bana güvenebilirsiniz."

Adam isteksizce rakamları söylerken, kadın onları yazdı ve sonra aramayı sonlandırdı. Birkaç derin nefes alıp aramaya başladığında elleri titriyordu.

Cevap veren erkek sesi hırçın, sıkışık ve bolca Brooklyn aksanlıydı. "Evet."

"Bay Gigante?"

Bir süre sessizlik oldu. "Evet."

"Benim adım Jo Early. CCJ'de muhabirim. Frank Pappalardo'nun yeğeni Johnny'ye ne olduğu hakkında bir yorumunuz var mı acaba?"

"Sen neden bahsediyorsun lan?"

"Johnny Pappalardo dün gece saat on iki sularında, anladığım kadarıyla bağlantılarınız olan Ten adlı tekno kulübün yakınlarında ölü bulundu. Burada, Caldwell'de olması biraz komik, değil mi? Ailesinin Manhattan'da olduğu düşünülürse. Söylentilere göre seninle barışmak için şehre gelmiş ama sanırım bu pek de iyi gitmemiş."

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"Bugün erken saatlerde Frank Pappalardo'nun temsilcisiyle görüştüm. Avukatı bana yaptığı açıklamada, Pappalardo ailesinin iyi bir genç adamı kaybetmenin yasını tuttuğunu söyledi. İçimden bir ses bunun samimi olduğunu söylüyor ama bu işin sonu değil. Misilleme yapılmasını bekliyor musunuz?"

"Adın ne demiştin?"

"Josephine Early. CCJ muhabiri."

"Bu numarayı bir daha arama. Yoksa aramamanı sağlarım."

"Az önce beni tehdit mi ettiniz, Bay Gigante?"

Bağlantı kesildiğinde derin bir nefes aldı ve klavyesine geri döndü. Hızlı vuruşlarla güncellemeyi, Caldwell'in hüküm süren suç patronu Bay Carmine Gigante Sr.'nin en büyük rakibinin yakın akrabalarından birinin ölümü hakkında kendisine ulaşıldığında yorum yapmadığı gerçeğini içerecek şekilde revize etti. Bir yazım kontrolü daha. Ve son bir okuma.

Elini faresinin üzerine koyarak durakladı. Patronunun kapısına üçüncü kez baktı. Gözlerini tekrar ekrana çevirdi.

"Siktir git, Dick," diye mırıldandı bir kez daha revizyon yaparken.

Jo orijinal haberin güncellemesini yayınladı, çantasını kaptı ve sandalyesinden kalktı. Haber odasının arka kapısına gidip serin ve berrak geceye çıkarken ne baş ağrısını, ne midesini ne de sıcak basmalarını düşünüyordu.

Bir mafya babası tarafından tehdit edilmenin rahatlatıcı olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Hudson Hunt & Fish Club'ın avcılık veya balıkçılıkla hiçbir ilgisi yoktu ama Hudson Nehri'ne yakındı, şehir merkezinde nehirden yaklaşık on blok yukarıdaydı. Syn mekâna yaklaşırken, dikkat çekici olmayan, penceresiz ön cephesinden etkilenmemişti ve asıl mesele de buydu. İki kat yüksekliğindeki av tüfeği yapısıyla ilgili hiçbir şey dikkat çekmeyi amaçlamıyordu, yetmişli yıllardan kalma dikdörtgen, altı blokluk mahalledeki diğer işyerlerine uyuyordu. Şarküteriler. Yerel restoranlar. Terziler, tamirciler. Casus yok.

İğne deliği kadar geniş bir ara sokağa dalarak karanlıkta hızlıca ilerledi. Yolun yarısında bir kapı açıldı, zayıf, sarı ışık dışarı sızdı ve ıslak kaldırımı aydınlattı.

Pekala. Ne biliyorsunuz? Önceki geceden iyi arkadaşındı, silahı ve yarış şarjörü olan.

Fates, burnu kötü görünüyordu, şişmişti ve sol gözü siyahtı.

Syn içeri girerken adam, "Seni bekliyor," diye mırıldandı. "Arka tarafa doğru git."

Syn çoğunlukla boş olan bir bara girdi. Masalarda kimse yoktu, sadece tezgâhta bir şişe Jack Daniel's ve aralarında üç bardak bulunan üç adam vardı. "Arka tarafa" doğru ilerlerken, elleri açık ceketlerinin içine girip gözden kaybolurken karanlık gözleri ona kilitlendi.

Üzerine gelmelerini umdu ve onları ezberledi. Birinin kaşının ortasında bir yara izi vardı. Bir diğerinin iki kulağının üst yarısı yoktu, sanki biri ona kontrolden çıkmış bir saç kesimi yapmış gibiydi. Bir gece önce Junior diye çağrılan üç numaranın sol elinde kâğıt ağırlığı büyüklüğünde altın bir serçe parmak yüzüğü vardı.

Arkada, pastırma ve yumurta kokan bir koridora açılan bir kapak kapısı vardı. Sağ tarafta bir şey açıldı ve Syn iki silahını da çıkarmaya hazırlandı.

Önüne çıkan adam tipik bir ahır kapısıydı, ancak bakışları atları toplu ahırlarında tutan düz bir panelden daha zeki olduğunu gösteriyordu.

"Olduğun yerde kal," dedi purosunun izmaritinin etrafında. "Üstünü arayacağım."

Evet, her neyse. Syn o beyne girdi ve bazı düğmeleri çevirdi.

Adam hemen purosunun ucunu çıkardı ve başıyla onayladı. "Gitmeye hazırsın."

Hayır, lanet olsun.

Syn, Cigar'la birlikte sığ bir geçide girdi ve ardından koca adam bir başka lanet olası kapıyla görevini yerine getirdi.

Ortaya çıkan ofis çimento şirketininkiyle tamamen aynıydı ve Syn'in aptalca bir şekilde bir çift eşleşen çorabı düşünmesine neden oldu. Ve kâğıt yığınlarının ardında, sivilce izleri olan yaşlı adam sinirliydi.

Önündeki masaya vururken viski bardağındaki buzlar şıngırdadı. "Yüce Tanrım. Aç şu lanet telefonunu."

Syn bir adım öne çıktı, böylece Cigar daracık alanda onlara katılabildi. "Ben buradayım, değil mi?"

"Bunu gördünüz mü?" Bir dizüstü bilgisayar döndü. "Bu da ne böyle? Profesyonel olman gerekirken böyle bir şey mi yapıyorsun?"

Ekranda çoğunlukla bulanıklaştırılmış bir ceset resmi gösteriliyordu. Pikselleşmiş kırmızı şeylerin miktarına bakıldığında, zavallı piçi öldüren kişinin kasaplık eğitimi aldığı açıktı.

"Sessiz olman gerekiyordu." Adam bir cep telefonu aldı. "Ve az önce beni kim aradı biliyor musun? Lanet basın. Siktiğimin basını! Her yerde, lanet olsun."

Syn sakinleşti ve adamın stresini atmasına izin verdi. Bu insan dünyası saçmalığı olduğu için, daha az umursayamazdı-

"Sana tek kuruş ödemeyeceğim." Adam cep telefonunu salladı. "Dün gece gösteriş yaparak her şeyi mahvetmeden önce sahip olmadığım sorunlarım var. O yüzden para falan almayacaksın."

Syn adama, en azından kendi açısından, konunun para olmadığını hatırlatmamaya karar verdiğinde, dizüstü bilgisayar geri döndü ve o etli, çukurlu alında boncuk boncuk terler belirdi.

"Bana ne yapıyorsun lan!" Syn hâlâ cevap vermeyince adam masasına vurarak ayağa fırladı. "Benim kim olduğum hakkında bir fikrin var mı!"

Syn son derece sakin bir sesle, "Kim olduğunuzun benim için bir önemi yok," dedi.

Sanki Syn adamın dilini değiştirmiş gibi etli göz kapakları kırıştı. Sonra yaşlı adam iş arkadaşına baktı

tam bir şok. "Bu adamdan hoşlanıyor musun?"

Puronun etrafından "İnanılmaz," yanıtı geldi.

"Sen başka bir şeysin," diye mırıldandı yaşlı adam. "Ve kendimi açıkça ifade ettiğimi sanmıyorum. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Syn adamın boğazının yan tarafında atan kalp atışlarına odaklandı. Ve dişleri karıncalanırken, yanlış sorunun sorulduğunu biliyordu. Asıl soru kim değil, neydi ve Syn'le ilgiliydi. Ama tüm o para meselesinde olduğu gibi, bu da yapması gerektiğini düşündüğü bir rota düzeltmesi değildi.

Cep telefonu tekrar çaldı ve yaşlı adam ekrana baktığında kendi kendine mırıldandı. Sonra sandalyesine geri oturdu ve başı ağrıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu.

"Biliyor musun, bu gece senin şanslı gecen." Syn'e bakarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sana bir iyilik yapacağım. Sana kurtulman için bir şans vereceğim. Bir mezarın aksine."

Syn sıkılmış bir ses tonuyla, "Anlat," dedi.

"Benim için bir muhabirle ilgilenmeni istiyorum."

CHAPTER EIGHT

W Syn, Hunt & Fish Club'dan ayrıldıktan sonra arka sokaktan geçerek bir çöp konteyneri ve dar arabalar için on yer bulunan arka otoparka gitti, ve dış aydınlatma yoktu. Asfalt meydanda tek bir araç vardı; soluk sarı çizgilerin arasına yanlamasına park edilmiş bir Chevy Suburban. Direksiyonun arkasında bir sigara yakıldığında, yaşlı adamın şoförünün her zaman hazır olduğu anlaşıyordu ve Syn şoförün görüş alanından çıkar çıkmaz, yaklaşık on iki blok ötede buharlaştı. Yeniden oluştuktan sonra Tohrment Kardeş'e konumunu kaydettirdi ve büyük ölçüde boş olan şehir merkezindeki avcılarının arasında dolaşarak vardiyasına başladı.

Eski günleri özlüyordu. Eski Ülkeyi. Eskiden Piçler Ç e t e s i 'nin bir köpek sürüsü gibi bir arada uyuduğu, tek kuralın

Yaptığınız pislikleri temizlediğiniz sürece hiçbir soru sorulmuyordu.

Ama hayır, Yeni Dünya'ya gelmek zorundaydılar.

Öte yandan, denizaşırı ülkelerde daha da az azınlık vardı. Bu geceki vardiyasında Butch Kardeşler'i n yanındaki bölgedeydi ve kuzeni Balthazar'la birlikte olması gerekiyordu ve bu sonuncusu iyi bir şeydi. Balz t e k başına çalışmayı sorun etmiyordu, ikisi yan yana yürümeden kendilerine verilen bölgeyi kontrol ediyorlardı. Syn bu kalçadan aşılama saçmalığından nefret ederdi. Geveze biri değildi, bu da onu umursamamasının doğal bir sonucuydu. başka birinin hayatı.

Kendisi bile umurunda değildi.

Teknik olarak, yalnız kurt, kendi başına rutini bir protokol ihlaliydi. Ancak Balz vicdanı olmayan bir hırsızdı, bu yüzden ihmal ederek yalan söylemek adam için hapşirmek gibiydi. Ayrıca Syn berbat bir arkadaştı ve aslında geveze olan Balz'ın, nadiren de olsa buldukları bir şeyi aramak için kaldırımı döverken gergin bir sessizliğe gömülme tenses tek başına olmayı tercih edeceğini hissediyordu.

Savaşın sona ermekte olduğu fikri Kardeşlik malikanesindeki herkes için müjdelenecek bir şeydi. Syn hariç. O barış zamanı için yaratılmamıştı.

Gitmek için rastgele bir yön seçerek nemli asfalt üzerinde ilerledi ve burnunu radar olarak kullandı. Tek algıladığı şeyin eski motor yağı ve benzinin tatlı parfümü olması -yanından geçtiği dövücüler sayesinde- onu gelecek hakkında endişelendirdi. Yapacak hiçbir şeyin, öldürecek hiç kimsenin, işkence edecek hiç kimsenin olmadığı sonsuz geceleri hayal ettikçe, soğuk, uyuşturan bir umutsuzluk kapladı içini-

Fark etseydi adımlarındaki sendeleme sürpriz olurdu. O fark etmedi. Havayı test etmekle o kadar meşguldü ki

Eğer kokusunu aldığı şey doğruysa.

Syn'in vücudu, beyni kaslarına ve eklemlerine ateşi kesmeleri için bir emir vermeden durdu. Sonra şehrin boktan buketi arasında gezinirken başı kendi kendine bir o yana bir bu yana hareket etti.

Çayır. Kirin, çöpün, kirliliğin ve egzozun ortasında taze bir yaz çayırının kokusunu alıyordu. Koku o kadar zorlayıcı, o kadar yankılıydı ki ... o kadar baskındı ki ... gözlerini kırptırdı ve ay ışığında kır çiçeklerinin görüntüsünü gördü.

Duyularının bir hatası olsa gerek, sinüsleri ile beynindeki sinapslar arasında bir tel dolaşıyordu, burnu dışarıda, vücudu arkasından sürüklenen bir köpek gibi ilerledi. Yangın merdivenlerinin altından, zincir ve sürgülerle kilitlenmiş kapıların yanından geçerek cadde boyunca ilerlemeye devam etti. Uzaklardan siren sesleri geliyordu, sonra da bir araba teybinin subwoofer'ının sönük sesi. Elinde, teslim edildiğinde buz gibi olacak yiyeceklerle dolu bir süt sandığı taşıyan motosikletli bir insan, rotasından sapmayı reddedince yolundan çıktı, adam ona küfretti-

Ve sonra rüzgar değişti.

Syn durdu ve kendisini kokusundan mahrum bırakan hırsızla savaşılabilecekmiş gibi kollarını açtı. Olduğu yerde dönerek izi tekrar yakalamaya çalıştı, boğulmadan önce nefes almak için son şansımıymış gibi gece havasını burnundan içeri çekti.

Birisi kapı aralığından çıktı, ona şöyle bir baktı ve hızla çıkmaya çalıştıkları yere geri çekildi. Muhtemelen uyuşturucu kullandığını düşündüler.

Birdenbire kendini kontrol edemez hale gelince, kendini uyuşturucu almış gibi hissetti.

Kokuyu tekrar alamayınca gözlerini kapattı ve kendini yeterince sakinleştirip maddesizleşene kadar beklemek zorunda kaldı. Bunu yapabildiğinde, bir çatıya çıktı ve aşağıya bakarak, damarlarında kan dolaşarak, inişin ağzında sinsice dolaştı.

Ama bu kez, öldürmeye aç olduğu için değildi.

Hayır, bu tamamen farklı bir nedenden kaynaklanan bir açlıktı. Ve bu tamamen yabancı olduğu bir şeydi.

Yine de sokakların ve binaların labirentinde görebildiği kimse yoktu, hedefine ulaşmak için kaç nokta değiştirmesine rağmen onu atlatıyordu. Ve tüm bu hüsrana dolu, çılgınca arayışında, sanki bir rüyadaymış gibi hissediyordu, arzusunun nesnesi her zaman ulaşılmazdı, gerçek etten ve kandan ziyade hayal gücünün bir ürünü.

Sonunda kendini durmaya zorladı.

Belli ki bunu hayal etmişti.

İşe geri dönmeye karar verdiğinde, göğsünün ortasında cınlayan bir hayal kırıklığının farkındaydı, sanki vaat edilen bir lütuftan mahrum bırakılmış gibi emindi.

Yine de kısa bir an için aklında öldürmekten başka bir şey vardı.

Kendini bildi bileli tek motivasyonunun cinayet ve cesetlere saygısızlık olduğu düşünüldüğünde, normale dönüşünün yasını tutmak sürpriz oldu.

Jo sesini alçaltarak, "Tabii ki Gigante cevap verdiğinde mutlu olmadı," dedi. "Ama bu bir sürpriz değil."

Bill'in tanışmak için şehir merkezine geldiği devriye polisi arkadaşı Memur McCordle, sanki biri onu banka dolandırıcılığıyla suçlamış gibi kaşlarını çattı.

"Bekle, onu gerçekten aradın mı?" diye sordu.

"Numarayla ne yapacağımı sanıyordun?
Onunla Uno oynar mısın?"

İkili olay yerinin yaklaşık üç blok batısındaydı, Frank Pappalardo'nun yeğeninin üzüm gibi soyulduğu yerin tam önünde olsalardı bunun bir önemi olmazdı. Olay Yeri İnceleme birimi işini yapmış ve olay yerini temizlemişti, ardından da mahalledeki kulüp müdavimlerinin olaydan sonra selfie çekmediğinden emin olmak için ticari bir temizlik ekibi gelmişti. Gerçi çok fazla kan ya da bağırsak yoktu. Ama yine de.

Ve adamım, çamaşır suyunun kokusunu alabiliyordun. "Seni tehdit etti mi?"

"Gigante'den korkmuyorum," dedi.

Memur Anthony McCordle'ın her yerinde "İyi Adam" damgası vardı. Polis şapkasının siperliği altındaki dürüst yüzü, ruh halinin düzgün yüz hatlarına verdiği mutsuz ifadeyi bastırmakta zorlanıyor gibiydi ve eli belindeki kılıflı silahına gitti. Sanki ikisi yalnız olsalar da onu kalabalıktan koruyor gibiydi.

"Bu çok kötü." McCordle başını salladı. "Sana asla vermemeliydim-"

"Yine de misilleme olacak, değil mi? Yani, gerçek dünyadaki mafya hakkında pek bir şey bilmiyorum ama tüm o filmler ve kitaplar yanlış olamaz. Eğer rakibinin yeğenini öldürürsen, başın belaya girer. Değil mi?"

McCordle etrafındaki bakılacak pek bir şey olmayan yerlere baktı. Sokakta çöp kutuları ve boş içki şişeleri bile yoktu ama bu, buranın Caldwell turizm reklamlarına konu olacağı anlamına gelmiyordu. Binaların ve kaldırımların üzerinde çok da ince olmayan bir şehir kiri tabakası vardı; her şey Oxi içermeyen bir dünyada var olan bir duş kabini gibiydi.

Temiz. Buna karşılık, McCordle'ın yaklaşık on beş metre uzağa park etmiş olan yeni ve parlak devriye arabası, bu mahallede bir benzerine daha rastlanmayacak bir rutin bakım ve özen örneğiydi.

"Bak, sanırım Bill'i bekleyeceğim, tamam mı?" McCordle gözlerini indirdi ve yere baktı, sanki cinsiyetçi olmak istemiyordu, ama bazı içsel şövalyelik kuralları kadınlara kristal vazolar gibi davranmasını gerektiriyordu. "Canının yanmasını istemiyorum."

Bir an için Annie Oakley gibi davranıp adamın arka lambasına ateş ederek silahlı olduğunu ve iyi nişan aldığını içgüdüsel olarak kanıtlamak istedi. Sorun şu ki, Caldwell'de şehir sınırları içinde ateşli silahla ateş edemeyeceğinize dair bir yönetmelik vardı. McCordle şimdi vicdanının onu rahatsız ettiğini mi düşünüyordu? Onu silah ihlali ve polis malına kasten zarar vermekten tutuklamak zorunda bıraktığında ne olduğunu görmeliydi - ya da bir hata yapmış küçük, iyi bir kız olduğu için onu serbest bırakmalıydı.

"Bill Lydia'yla birlikte hastanede. Hamileliğiyle ilgili sorunlar yaşıyor." Memurun gözleri tekrar yukarı döndüğünde Jo omuz silkti. "Yani benimle uğraşmak zorunda kalacaksın. Ya bunu yapacaksınız ya da ulusal medyaya gideceksiniz ve onlara kimliğinizi gizli tutmaları konusunda gerçekten güvenebilir misiniz? CPD'nin basına bilgi sızdırmaya karşı resmi bir politikası olduğuna eminim ve CNN ve Fox News çalışanları, kendilerine daha iyi erişim sağlayabileceklerini düşünürlerse adını amirine vermekten çekinmeyeceklerdir. Ama bana güvenebilirsiniz. Ben buralıyım ve Anderson Cooper'a göre kaybedecek çok daha az şeyim var."

Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. O sadece bir internet editörüydü. Ama bu, burada oynayacağı bir kart değildi.

McCordle'ın omuz parçası bir ciyaklamayla patladı. Küçük hoparlörden bir grup 10-Mary bilmem nesi çıkarken, ağzını aşağı eğdi ve şifreli bir yanıt verdi.

"Gitmem gerek." Bir izcinin olabileceği kadar ölümcül bir ciddiyetle ona doğru eğildi. "Bir daha Gigante'ye elini uzatma, Bill'e de bunu yapmaması gerektiğini doğrudan söyleyeceğim. O yaşlı adam insan hayatına değer vermiyor ve hiçbir şeyden korkmuyor. Gözünü kırpmadan seni vurur."

"Beni dışarıda bırakma o zaman. Gigante'nin yanına gitmeyeceğime söz veriyorum ama beni de haberdar etmelisiniz."

McCordle devriye arabasına doğru yürüdü. Başını sallayışına bakılırsa, McCordle'ın bütün bu lanet şeyden pişmanlık duyduğunu hissediyordu. Elbette kötü adamı yakalamak istemişti ama dizüstü bilgisayarları ve köşe yazıları olan sivillere bulaşmak konusunda geri sarma yapabilseydi, belli ki daha iyi seçimler yapmayı tercih ederdi.

Jo, defterine aldığı notlara bakarken "Üzgünüm, üzgün değilim," diye mırıldandı.

Yanıp sönmeye başlayan mavi ışıklara ve McCordle'ın siren sesine bakılırsa, polis ciddi bir şey için çağrılmıştı ve tepesinde bir polis helikopterinin ritmik gümbürtülerini duydu.

Belki de bu drama onun aklını başından alırdı.

Gecenin sonunda onunla temasa geçtiğinde onu arayacaktı. Ve sonra sabah ilk iş.

Sokakta koşan biri başını kaldırmasına neden oldu ve bir adım geri attı. Yanından geçen adam hızla ilerliyor ve sanki bıçaklı bir şey tarafından kovalanıyormuş gibi omzunun üzerinden kontrol ediyordu. Hiç dikkat etmedi

ama nerede olduğunu hatırlaması için iyi bir hatırlatıcıydı-

"Oh, Tanrım, bu koku da ne ..."

Hastalıklı tatlı koku burnuna dolduğu anda, başını delip geçen bir acı duydu ve bir adım daha geri attı, binanın soğuk ve nemli kanadı onu yakalayıp dik tuttu.

Yol ölümü ve bebek pudrası. Tuhaf bir kombinasyondur ama bunu daha önce de koklamıştı. Bunu daha önce de koklamıştı.

. ..karanlık bir yerde. Bir yerde. . . şeytani. Beton zemin üzerinde parlak yağ. Kovalar dolusu ... kan ...

Boğazından bir inilti yükseldi ve ağzından çıktı. Ama o sırada ne kokuyu ne de acıyı düşünüyordu. Sokaktan başka bir şey geliyordu, ağır ayak sesleri. Gök gürültüsünü andıran ayak sesleri. İnanılmaz bir güçle ilerleyen devasa bir beden. Çok kötü kokan şeyin peşindeydi.

Siyah deri giymiş ve Red Sox şapkası takmış bir adamdı. Ona bakarken gözleri şaşkınlıkla büyüdü ama durmadı. Yine de onu tanımıştı. Yabancı olmasına rağmen onu görmüştü.

Ve onu gördü.

Başı daha da ağırırken, onun peşinden koşmak ve kendisinde ona tanıdık gelen şeyin tam olarak ne olduğunu sormak istedi-

Jo kaskatı kesildi ve sol tarafa baktı. Birden ara sokak daha karanlık göründü. Daha izole. Değişim anında gerçekleşmişti, sanki dünyadaki tek ışık Tanrı'nın eliyle kapatılmış gibi.

Korku onu tıraş etti.

"Kim var orada?" dedi elini silahına götürürken.

Sormak için aptalca bir soruydu. Sanki her kimse ona cevap verecekmiş gibi?

Yukarıda, polis helikopteri tekrar yaklaştı ve ona bir ışık tutması için bağırmak istedi.

Kalbi çarpmaya başladığında, McCordle'ın Gigante ile temasa geçmemesi konusundaki tavsiyesini düşündü. Bir paranoya dalgası içinde, sağlam öğütlerden yararlanacak kadar uzun yaşayamayacağını hissetti-

Orada. Karanlığın içinde. Sol tarafta.

Deri giymiş ikinci bir adam daha vardı.

Syn olduğu yerde durdu, bilinçli bir düşünceyle değil, zihni kadını değerlendirmekle meşgul olduğu için bedeniyle başka bir şey yapamadı.

Uzun boylu ve yapılıydı, üzerinde olması dışında dikkat çekmeyen sivil giysiler giymişti. Saçları uzundu ya da en azından o öyle olduğunu tahmin ediyordu. Kızıl ve kumral gibi görünen saçları rüzgârlığının yakasına sıkıştırılmıştı, dalgalar sanki sırtından aşağıya doğru özgürce akmak istercesine kabarmıştı. Yüzü makyajsızdı, kaşları şaşkınlıkla kalkıktı - hayır, daha çok korku gibiydi. Gerçekten de dudakları çığlık atacakmış gibi ayrılmıştı ve ona kilitlenmiş gözleri genişti, beyazlar tam olarak belirleyemediği bir rengi ortaya çıkarıyordu.

Her şey pusluydu ve bunun nedeni sadece ışık eksikliği değildi.

Kız bir şekilde onu kör etmişti. Onunla ilgili pek çok şeyi dikkatle not alsa bile, gözleri onun tamamını algılayamıyor gibiydi.

Ve sonra onun ne yaptığını fark etti.

İstemedi bulduğu gölge örtüsünden dışarı adım atarken başını salladı ve kendini, bir ormanda ya da tarlada olsaydı romantik olabilecek bir parıltıyla sokağı yıkayan ortam ışığına maruz bıraktı.

"Hayır," dediğini kendi de duydu. "Çok yüksektesin."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve adamın aklına, yüzüne bir silah doğrulttuğunun farkında olmayabileceği düşüncesi geldi.

"Ne?" diye mırıldandı.

Kadının sesi sanki ona şefkatli bir elle dokunmuş gibi içinden geçti, basit bir kelime derisinin içinde yankılandı ve iç ısını değişti - gerçi kadının öfkesini mi soğuttuğunu yoksa şehvetini mi ısıttığını söylemekte zorlanırdı. Aslında her ikisiydi de.

Syn ona doğru yürüdü, gözleri onunkilerle kilitlendi, içsel bir uyarı sistemi ona yavaş hareket etmesini ve olduğundan daha küçük görünmeye çalışmasını söylüyordu. Onu ürkütmek istemiyordu ama elindeki dokuz milimetrelik silah yüzünden değil. Onu korkutmak istemiyordu çünkü şiddet dolu hayatında bir kez olsun gerçekte olduğu kişi olmak istemiyordu.

Ayrık dudakları ve geniş gözleri olan bu yabancı onda farklı olma isteği uyandırdı. Daha iyi. Dönüşümünden beri olduğu temel canavardan daha iyi.

"Ateş edeceğim," dedi.

Kızın söylediği heceler i ç i n e işlerken gözlerini kısa süreliğine kapattı. Ve sonra cevap vermek zorunda hissetti.

"Daha aşağı."

Göz kapakları yeniden açıldığında, tam karşısında duruyordu, vücudu nerede olmak istediği konusunda kendi kararını vermişti.

"Ne?" diye nefes aldı.

Syn uzandı ve namlunun titreyen ucunu tutarak onun için daha iyi bir konuma getirdi. "Başı değil. Göğsüne. Buraya nişan almak istiyorsun. Burası daha büyük bir hedef ve kalp en etkili hasarı verebileceğin yer."

Silahını düzgünce yerleştirdikten sonra bir adım geri çekildi.
"İşte.

şimdi beni düzgünce öldürebilirsin."

Sabırla tetiği çekmesini beklerken, teslimiyetinde öyle büyük bir huzur vardı ki, üzerinde toplanan bir gürültünün, bir tür ritmik gümbürtü sesinin sadece belli belirsiz farkındaydı.

Önemli değildi. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Emretmek ona aitti ve eğer şimdi ve burada canını almak isterse, ölümlü bedenini ona seve seve teslim edecekti. Ne kadar canı yanarsa yansın ya da çektiği acı ne olursa olsun, uzun zamandır hak ettiği iyi bir ölüm olacaktı.

Çünkü onun atan kalbini avucunun içinde tutuyormuşçasına kara ruhunu büyüleyen bu dişi, onu öldüren kişi olacaktı.

Jo'nun gece yapılacaklar listesinde, başka bir insanı vurmak ilk beşte değildi. İlk onda. Onun listesinde bile yoktu.

Özellikle de böyle kokan birini. Tanrım, bu parfüm de neydi? Daha önce hiç karşılaşmadığı bir şeydi. Yine de aynı şey adam için de söylenebilirdi.

Kendisi. Dev gibiydi, kesinlikle dev gibiydi ve giydiği siyah deri onu daha küçük ve daha az heybetli göstermek için kesinlikle hiçbir şey yapmadı. Muazzam bir omuz açıklığı ve kalın kolları olan adamın alt bedeni de aynı şekilde gelişmiş, ağır kalçaları onu dik tutuyor, ayaklarını büyük botlar örtüyordu.

Ama onun asıl dikkatini çeken şey yüzüydü. Zayıftı, yüksek elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar ona sade bir görünüm veriyordu, zeki gözleri derinlere gömülmüştü, çenesi sert kesilmişti ve affetmiyordu - sanki ıslah olmaktansa cezalandırmayı tercih ediyormuş gibi. Saçlarının çoğu kazınmıştı, kafatasını önden arkaya çitle çeviren üç inç yüksekliğinde bir Mohawk'tan başka bir şey yoktu ve hiç dövmesi görünmüyordu. Giysilerinin altında dövmeler olduğuna bahse girmeye hazırdı.

Ya da belki de tüm o sert kasların üzerinde pürüzsüz bir teni vardı-

Hemen kes şunu, diye düşündü.

Sonuç olarak, kadının kendisine doğrulttuğu silahla ilgilenmiyor gibi görünmesi anlamlıydı. Sadece varlığıyla bile bir bazukayı havalı tüfeğe dönüştürebilirdi.

"Beni yalnız bırakın," dedi. "Ateş edeceğim."

"Öyleyse vur."

İkisi de kımıldamadı. Şehrin geri kalanı devam ederken, suçları ve kabahatleri hızla ilerlerken, gece trafiği hala köprülerde akarken ve caddelerde dur-kalk yaparken, insanlar kiraladıkları sıkışık metrekairelerde yaşarken ve nefes alırken, Jo ve Mohawk'lı büyük adam arasında her şey hareketsizdi, aralarında dünyanın etrafında eğilip döndüğü bir tür dayanak noktası yaratılmıştı.

"Ben ciddiylim," diye fısıldadı.

"Ben de öyle."

İri elleri motorcu ceketine gitti ve iki yarısını birbirinden ayırarak geniş göğsüne sapları aşağı gelecek şekilde bağlanmış bir çift çelik hançeri ortaya çıkardı. Sonra, hiçbir anlam ifade etmeyen bir hareketle -bunların hiçbiri Evet-bu-gerçekten-oluyor Ödülü için yarışmıyordu- başını boynunun üzerine bıraktı, boğazının kenarlarından yukarı çıkan kaslar keskin bir şekilde ortaya çıktı, çenesinin çıkıntısı yükselen vücudunun dağına zirve yaptı.

Sanki kendini tamamen ona teslim ediyordu.

Kendini ona teslim ediyordu.

Ona-

Gökyüzünde polis helikopteri bir daire çizerek onlara doğru geldi, buz gibi parlak ışığı ara sokakta süzülerek yan yana ve karşı karşıya sıkışmış binaların oluşturduğu kolonu aydınlattı. Işın, açıklanamaz yalvarış pozundaki adama çarptı ve onu kısa bir an için, sanki insanlığın iyiliği için kurban edilmek üzere olan bir azizin sunak resmiymiş gibi, cennetten gelen bir kutsallıkla yıkadı.

Jo onun görünüşünü hayatının sonuna kadar hatırlayacağını biliyordu.

Hızlı bir hareketle dikkatini topladı ve sokağın uzak ucundaki bir şeye odaklandı.

Tepedeki hoparlörden gelen bir ses, "Silahlarınızı bırakın. Polis birimleri bölgeyi kuşattı. Silahınızı bırakın."

Jo şaşkınlıkla helikoptere baktı. Onunla mı konuşuyorlardı-

"Gitmeliyiz," diye bağırdı deri giysili adam. "Şimdi."

Adamın ne dediğini duymuştu ama polisten kaçmayacaktı. Sadece rozetleri ve iniş takımları olan iyi adamlara, önündeki bu adamı gerçekten vurmayacağını açıklaması gerekiyordu. Sadece onu korkutmak istemişti-

Söz konusu deri giysili adam yüzünü onunkine dayadı. Bu da silahının namlusunun artık doğrudan adamın göğüs kafesine dayandığı anlamına geliyordu.

"Benimle gelmek zorundasın." Tekrar ara sokağa baktı. "Yoksa öleceksin-"

"Polis gitmiyor-"

"Endişelendiğim şey polis değil."

Helikopter sıkı bir dönüş yaptığında, rotor kanatlarının aşağı doğru çektiği hava neredeyse ayaklarını yerden kesecek bir rüzgâr yarattı ve işte o zaman Jo pis kokuyu tekrar duydu. O bebek pudrası ve yol ölümü kokusu.

Adam onun kolunu tuttu. "Benimle gelmek zorundasın. Tehlikedesiniz."

"Kimsin sen?"

"Zaman yok." Son bir kez sol tarafa baktı. "Silahını dışarıda tut. Kullanman gerekebilir."

Bununla birlikte, adam kaçtı ve onu da yanında götürdü. Bacaklarının koşmaya başlamaktan başka çaresi yoktu. Ya koşacaktı ya da sürüklenecekti. Ve adam keskin bir dönüş yaptığında, kız adımlarını kaybetti, ayakları takıldı. Onu ayakta tutan tek şey adamın koluna tutunmasıydı ve elinden geldiğince toparlandı.

Aklının bir köşesinde bunun yanlış olduğunu biliyordu. Silah çektiği adamlarla birlikte polisten kaçıyordu.

Ateşten kaçarken doluya tutulmaktan bahsediyoruz. Ya da onun gibi bir şey.

CHAPTER TEN

Butch önündeki avcıya yaklaştı, çalkalanan bedenleri arasındaki mesafe sanki bir ipin ucundaki boncuklarmış gibi sıkılaştı. Daha küçük olan yoruluyor gibiydi ve bu, tıpkı terk edilmiş satış noktalarındaki kovada bulunan kalp gibi, flaş bir haberdi. Şerefsizler genellikle Energizer Bunny dayanıklılığına sahipti ve devam ediyor, devam ediyor ve devam ediyorlardı.

Siyah hançerini kınından çıkarırken Z'nin nerede olduğunu bilmiyordu. Bu orospu çocuğunun peşine düştüğünde ikisi birbirinin izini kaybetmişti. Yine de kardeşinin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu ve zaten destek çağırılmıştı. Ama birlikte hareket etmelerini tercih ederdi.

Ara sokaktaki köşeye hızla yaklaştı ve daha küçük olan, bir louie asarken yağla kayganlaşmış kaldırımında kaydı, ayağı altından kaydı, vücudu şaşkına döndü. Ve bu Butch'un kayma işaretiydi. Yukarı sıçradı

Havadayken hançerini uzatıp avcının kafasının arkasına nişan alarak uçtu. Hedefi kusursuzdu. Yörüngesi muhteşemdi. Etkisi-

Avcı dengesini tamamen kaybedip erken yere düştüğünde kışından sikildim.

Butch, orospu çocuğunun üzerinden uçarken bıçaklamaya niyetlendiği kafatasına şöyle bir baktı ve buz üzerindeki SUV'lerle ilgili bir gerçeği hatırladı. Dört tekerden gitmek dört tekerden durmak anlamına gelmiyordu ve aynı şey yerle temas etmediklerinde neredeyse üç yüz kiloluk vampirler için de geçerliydi.

Havada dönerek vücudunu büktü ve bacaklarını boktan gemisinin pruvası olacak şekilde önüne doğru savurdu. Bu manevra onu yavaşlatmadı ama çömelerek iniş yapmasını mümkün kıldı.

Ya da yapardı.

Eğer terk edilmiş ve parçaları sökülmüş bir arabanın kaputuna çarpmasaydı.

Ön ızgara onu lades kemiği gibi ikiye ayırdı, bir bacağı kuzeye gidip radyatörün üzerine monte edilmiş Chrysler ambleminden sıyrıldı, diğeri güneye gidip ön spoylerin altına sıkıştı. Taşak kesesi darbeyi aldı ve onu bir sopranoya dönüştürdü, vurduğu Do notası bir opera pelerini dışında herhangi bir erkeğin yaklaşması gerekenden yedi bin oktav daha yüksekti.

'O Sole M'otherfucker' sesi etrafta yankılanırken, daha küçük olan ayağa fırladı. Avcı ile birbirlerine baktıkları bir an oldu. Kimin daha çok şaşırdığını söylemek zordu, ama kimin boogie trenine geri döndüğü oldukça hızlı bir şekilde cevaplandı. Mükemmel bir zamanlamayla yüzüstü yere düşen Parlak Parmaklar oyalanmadı. Butch'un yeni mesleği olan kaput süsünün yanından hızla geçip gitti.

Butch inleyerek, ameliyatla kıcını arabadan çıkardı ve tekrar avcının peşinden gitmeye başladı. Acı midesini bulandırmaya ve gözlerini sulandırmaya yetmişti ve bacaklarını sıfırdan dışarı sallamak zorunda kaldı, yürüyüşü eyerde üç yıl geçirdikten sonra atından inen bir kovboy gibiydi. Yine de her şey oldukça hızlı bir şekilde dengelendi, bunun tek olabileceği, bunun son daha az olabileceği fikri, kasıklarının istediğinden daha hızlı gitmesine neden oldu.

Peki ya aşağıda nasıl hissettiğine bakarsak? Bir kanepede yatıyor olmalıydı, donmuş bezelye çuvalını kur yapma takımına sarmış olmalıydı.

Bir viraj daha ve sadece irade gücüyle tekrar yaklaşmaya başladı. Bu sefer, bir başka kasık üstü çarpışma riskini göze almayacaktı. Avı görüş alanındayken, Matrix saçmalığı yeterdi. Avcısından yayılan pis koku burnunu yumruklayana ve ölümsüzün oflayıp puflaması kulaklarında kendi kanının uğultusu kadar gürültülü olana kadar içmeye devam etti.

Bir kolunu uzatarak düşmanına levyeyle vurdu, dirseği boğazına kilitlendi, boştaki eli kendi bileğini kavradı, vücudu bir tarafa doğru çekildi, böylece daha küçük olan kaldırımdan fırladı ve etrafta dönmeye başladı. Butch pratik bir hareketle, avcının üzerine çıkarak, kafasının arkasını avuçlayarak ve yüzünü kaldırıma çarparak takip eden yer oyununu domine etti.

İşte o zaman hançerini kaybettiğini fark etti.

Diğer silahını çekerek, adamın kısa saçlarını yakaladı, geriye doğru çekti ve boğazını kulaktan kulağa kesti.

Hortlak gevşedi ve Butch, kendisinden ve baştan savma indirişinden tiksinerik bıraktı ve yuvarlandı. Avcının yüzü asfalta düştü ve her türlü

Öksürük ve boğulma sesleri yükselince başını eğip nefesini tutmaya çalıştı. Kovalamaca sona erdiğinde, adrenalini azalıyordu ve Tanrım, zavallı, istismar edilmiş testislerinin acısı saldırganlığının yerini aldı.

Eğilerek öğürdü ve uyluklarının arasına girerek bir şeyleri nazikçe yeniden düzenledi; bunun bir faydası olmadı. Mavi taşaklar, ezilmiş taşakların yanında hiçbir şeydi.

Yapabildiğinde avcıya yeniden odaklandı. Avcının kolları ve bacakları hâlâ hareket ediyordu ve dinlenmekte olan, hayali sincapların ve tavşanların peşinden koşan, vücudu hiçbir yere gitmezken patileri seğiren bir köpeği düşündü. Buradaki fark da aynıydı. İşini halletmediği sürece bu saçmalık sonsuza dek devam edecekti. Ya da bir insan gelip durumu 911'e bildirene kadar.

Bundan sonra, vampirler ve Azaltma Topluluğu hakkındaki sır ortaya çıktıkça tam bir felaket yaşanacaktı.

Evet, iki tarafın üzerinde mutabık kaldığı tek konu sağduyunun gerekliliği idi.

Bu not üzerine, işe geri dönmek için kendini zorladı. Uzanarak ölümsüzün omzunu yakaladı ve onu ters çevirdi. Guruldama sesleri daha da yükseldi ve geniş, ikincil gülümsemesiyle parçalanmış yüze baktı. Çenenin altındaki yeni ağızdan her tarafa siyah, pis kokulu yağ salgılanıyordu ama bedeninin suyu çekilse bile hareketi devam edecekti.

Daha küçük birini öldürmenin sadece iki yolu vardı. Birincisi, çelik bir bıçağın göğsün ön kısmına saplanması ve bıçağın kalbin bulunduğu boşluğa girmesiydi. Pop-pop, fizz-fizz, Omega'ya geri dönüş - bu noktada, bir zamanlar insan olan bu bedene aktarılan kötülüğün özü Kötülüğe geri dönecek, geri dönüştürülecek ve başka bir kaba konulacaktı.

Düşmanı "öldürmenin" ikinci yolu savaşın sonunu getirecek olardı ve Butch bunu yapabilecek tek kişiydi.

Hançerini yeniden kınına sokarken, bir polis helikopteri tepesinde süzülürken yukarı baktı, parlak ışını onun ve avcının yanından kayarak geçti ve onları tamamen ıskaladı. Hızlı hareket etme zamanı. Tekrar geldiğinde şansının yine böyle yaver gideceğine ihtimal vermiyordu. Homurdanarak bir elini avcının başının iki yanına koydu. Sonra eğildi, kollarını iki yana açtı ve gözleri ölümsüzünkilerle buluştu. Küçük olanın ne kadarını içine çektiğini bilmek zordu. Gözleri araba lastiği kadar genişti ve beyazları karanlıkta parlıyordu. Ancak gözlerinde intikam ya da nefret yoktu.

Sıradan bir korkuydu. İnsanlığın yok olmasına rağmen, çok insani bir dehşet yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkıyordu.

"Eve gitmiyorsun," diye mırıldandı Butch. "Seni kurtarmaya gidiyorum. Bunu hak etmesen bile."

Gerçi bundan o kadar da emin değildi.

Avcı fırsatını bulduğunda kaçmıştı. Saldırmamıştı. Herhangi bir silahla karşılık vermemişti. Belli ki eğitilmiş değildi ve yalnızdı.

Butch bunu biliyordu çünkü Omega'nın çocuklarını hissedebiliyordu ve etrafta başka kimse yoktu. Bunu biliyordu çünkü kısa bir süre için kendisi de onlardan biriydi.

"Kabul ettiğin şeyden pişman mısın?" Butch fısıldadı.

Başını yavaşça salladı ve kan çanağına dönmüş, şişmiş gözlerinden birinin uzak köşesinden tek bir damla yaş süzüldü.

Butch'un hançeriyle yarattığı değil, gerçek olan ağız koordineli bir şekilde hareket etti: Çok geç.

Altı blok ötede, Jo çapasını fırlattı ve kolunu adamın tuttuğu yerden kurtardı. Buna karşılık, rotator manşetinden ani bir bağırış geldi ve adam da aynı hızla döndü.

"Burada güvende değilsin," dedi.

Aklının bir köşesinde, adamın zar zor nefes aldığını fark etti. Kendi tarafında ise ciğerleri kriz modundaydı, göğüs kafesi sanki denize atılmak üzereymiş gibi sınav çekiyordu.

"Bana güvenmek zorundasın."

Pantolonunun arasından, "Hayır, istemiyorum," diye çıktı.

Sanki kovalanıyorlarmış gibi geldikleri yöne baktı. Ya da kovalanmak üzereydiler.

"Seni burada bırakamam."

Sözlerinde bir aksan vardı. Tam Fransız değil, tam Alman değil. İtalyan da değildi.

Başını eğdi ve burun delikleri açıldı. Sonra küfretti. "Bana ihtiyacın var-"

Jo sertçe geri adım attı. "Beni yalnız bırak-"

"Yapamam. Öleceksin."

Korku Jo'nun göğsünde kıvrıldı ve bunun nedeni ondan korkması değildi. "Beni tanımıyorsun-"

Adam yine küfretti. "Dinlemek zorundasın-"

Helikopter yanlarındaki binanın üzerinden geçerken, ışık geniş bir daire çizerek onlara doğru yöneldi.

"Polis size yardım etmeyecek," dedi. "Seni tutuklayacaklar. Ve ben nereye gideceğimi biliyorum. Bana güvenebilirsiniz."

"Ben kaçmayacağım-"

"Seni göğsüme silah dayarken gördüler. Neye benzediğini biliyorlar. Bu gece hapse girmek istiyor musun?"

Yoksa buradan gitmek mi istiyorsun?"

Jo başını kaldırıp baktığında, bıçaklardan çıkan patlama saçlarını başına doğru savurdu. Her şeyi bir arada tutmak ve tanınmak istemediği için rüzgârlığının kapüşonunu yukarı çekip yerine bağladı.

"Sana güvenmiyorum," diye bağırdı rüzgâr akımlarının arasından. "Güzel. Güvenmemelisin. Ama şu anda sahip olduğun tek şey benim."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

Elini tekrar tuttuğunda, bir kez daha arkasına çekilmeyi bekledi. Bunun yerine olduğu yerde kaldı, devasa vücudu gergin, gözleri öfkeli, aurası öylesine acildi ki, onu bir seri katilden kurtardığına yemin edebilirdiniz.

Sabıka fotoğrafında nasıl görüneceğini düşündü. Sonra Dick'in kendisini tutuklattığı için ne kadar heyecanlanacağını hayal etti. Son olarak da banka hesabını düşündü. Büyük ve görkemli Philadelphia Early'lerinin evlatlık kızı olabilirdi ama yıllar önce ailesiyle yaşadığı yabancılaşıma banka hesabına büyük darbe vurmuştu.

"Peki," diye tersledi, "nereye gidiyoruz?"

Yine de kımıldamadı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Harika, şimdi konuşmayı kes ve hareket etmeye başla, yoksa ben yaparım."

Sanki bir tür anlaşmaya varmışlar gibi başını salladı ve sonra yola koyuldular, ara sokaktan aşağı indiler, helikopter tepelerinde tekrar dönerken şehir merkezinin labirentine doğru ilerlediler. Girdikleri virajları sanki onu nereye götüreceğini tam olarak biliyormuş gibi kararlı bir şekilde dönüyordu ve kadın da ona ayak uydurdu, polisten kaçma arzusu onu koşturuyordu.

Sağa dönerken savrularak onları iki apartmanın arasındaki dar bir arterden aşığı attı ve sonra-

Onları Caldwell Polis Departmanı devriye aracının yoluna çıkardı. Farlar ikisine de vurunca adam durdu. Kız da öyle.

Belki de McCordle'dır, diye düşündü-

"Silahını at!" diye bağırdı kadın memur kapısını açıp silahını ön camın pervazına dayarken. "Silahını bırak-şimdi!"

Jo iki elini de havaya kaldırdı.

İşte o zaman polisin yanındaki adamla konuşmadığını fark etti. Silahlı olan Jo'ydu; silahı hâlâ avucunun içindeydi.

"Sanırım hangi yöne gideceğini düşündüğün kadar iyi bilmiyorsun," diye mırıldandı dokuz milimetrelik silahı bırakmasını emrederken.

CHAPTER ELEVEN

DKadın olmak isteyen ölümsüz Evina, avuçlarını birleştirdi, işaret parmaklarını uzattı ve her iki başparmağını da yukarı kaldırdı.

Silah. Kırmızı boyalı tırnaklarını gece gökyüzüne doğrultarak, birinin çorbasına konmaya çalışan bir sinek gibi daireler çizen helikopteri yönetiyormuş gibi yaptı. Ancak hız ve yön tahminlerinin doğru olup olmadığına, gürültülü, gümbür gümbür dönen pervaneleriyle o sinir bozucu teneke kutuya gerçekten bir mermi göndermeden karar vermek zordu.

Elde taşınan bir füze fırlatıcısı için erdemi.

İşte bu eğlenceli olabilirdi. Ve bir an için, sırf şaka olsun diye havadan bir tane yaratmayı düşündü. Döndürücü kolların altında bir ateş topunun patladığını görmek ve ardından bükülmüş, artık uçuşa elverişli olmayan leşin bir binaya çarpmasını izlemek heyecan verici olurdu. Ya da belki o şey bir pinpon topu gibi sekerek

Birkaç gökdelenin içine, taş ve cam yapıların yan tarafları raket gibi ileri geri göndermek için.

Sadece pilot değil, insanlar da kesinlikle ölebilirdi. Belki bir transformatör aşırı yüklenir ve ikincil bir eğlence ve oyun kaynağı haline gelirdi. Kaos. Sirenler. İnsanlar birbirlerine çelme takar, yavru köpekleri ve kedileri çiğner, bebekler sokakta karpuz gibi yuvarlanırdı.

Yaşasın. Rah.

Hemen işe koyulmalı.

Ya da belki sadece dolaşmaya devam edecekti.

Gezintisine devam ederken kısa eteğiyle oynadı. Eski bir Escada'ydı, kabarık, haşhaş rengi, puantiyeli, sadece tangasını örtecek kadar uzun bir fırfırdı. Küçük bir kas gömleği ve on beş "Like a Virgin" sautoir ile birlikte giymişti, haçlar, boncuklar ve zincirler göğüslerinin üzerinde bir ağa dolanıyordu. Ayakkabı olarak 1991'den kalma Carrie Bradshaw-Jimmy Choos'ları tercih etmişti. Eteğiyle çok az çatışan bir pembe. Çantası yoktu çünkü unutmuştu ve soğukta bir paltoya ihtiyacı yoktu çünkü merhaba şeytan.

İyi bir kıyafetti. Gardırobundan özenle seçilmişti.

Moda ile kendi kendini tedavi etme girişimi.

Aklının bir köşesinde Dr. Phil'in "Peki sende nasıl gidiyor?" dediğini duydu.

İyi değil, Phil. Aslında hiç değil.

Helikoptere bir el ateş ediyormuş gibi yaptı ve ardından hapşırıp edep gereği yüzünün alt kısmını kapatmak zorunda kaldığında çocuğunun otomatik silah versiyonu ortadan kayboldu. Hay sikeyim. Bu koku. Sanki biri ölü bir rakunu bir çubuğa bağlamış ve şişmiş burun kabusuna eczane parfümü sıkmış gibiydi-

Devina durdu, hisleri dışarı fırladı.

Ağır çekimde, başı omurgası üzerinde döndü ve gözlerini, hiçbir şeyin dikkate değer görünmediği bir sokağa dikti: Bazı eski binaların arka taraflarında örümcek ağı gibi uzanan yangın merdivenleri, birkaç çöp konteyneri ... ve şehrin kepek versiyonu olan kapı aralıklarında biriken çeşitli kaldırım çöpleri vardı.

Bunların hiçbirisi önemli değildi. Dikkatini çeken şey, durduğu kavşağın bir blok aşağısındaki iki erkek figürüydü. Biri klasik bir yalvarma pozunda yüzüstü uzanmış, kollarını iki yana açmış, botları ayak bileklerinin ucunda sallanıyordu. Diğeri ise sanki ilkinin öpmeye niyetlenmiş gibi eğilmişti ama tutkuyla değil. Daha çok Azrail'in bir ruhu almaya gelmesi gibiydi, tehdit ve ölüm değiş tokuşa damgasını vuruyordu, yırtıcı olan tarafından kurban olandan tüketilen bir şey.

Devina'nın karnında bir karıncalanma hissederken, bu his hem son derece tanıdık hem de son derece yabancıydı. O kadar uzun zaman olmuştu.

Ve bu sadece iki erkeğin sevişmesinin harika olması değildi.

Hakimiyet ve boyun eğme tablosunun etrafında bir şey dönüyordu ve bu koku değildi.

Kötülük. Saf, yüksek oktanlı kötülük o ara sokaktaydı. Bu oydu, ama o değildi, özü yerde yatanın etinde yakalanmış ve tutulmuştu ... ve yine de onu ilgilendiren şey o değildi. Hayır, şimdi ağzını açmakta olan kişi onu büyülüyordu. Şimdi nefes almaya başlıyordu. Şimdi ... yalvaranın ayrılmış dudaklarından yukarı ve dışarı siyah bir eter çekiyordu, nefes, ama nefes değil.

Devina gölgelere doğru adım attı ve etrafına bir büyü yaparak aniden yaslanmak zorunda kaldığı tuğla ve harçtan ayırt edilememesini sağladı. Saldırganın altında, kurbanın bedeni sarsıldı, göğsü yukarı kalktı, başı büyük bir coşku ya da büyük bir acı içindeymiş gibi geriye düştü. Ve işte o zaman boğazdaki yarığı ve şah damarından sızan siyah kanı gördü.

Cinselliğinin derinliklerindeki fısıltılar kıpırtılara dönüştü. . bu, şeytani bir ihtiyaca dönüştü, uzun zamandır sönük olan pilot ışığı alevlendi ve vücudunu ısıttı.

Aktarımın, tüketimin sesleri, bir oral seksin emme ve sapırtıları gibiydi, kulağında erotikti, ölü adamın ağzından çıkan lıkırtılar, soluklar, tıkırtılar, kanı hızlanmaya başlarken beynini bulandırıyor. Kalçalarının arasında biriken ısı yerinde durmuyor, dönüşen dalga göğüslerine doğru akıyor, göğüs uçları geriliyor, kalbi öyle hızlanıyordu ki dolgun dudakları aralanıyor ve hızlı bir nefes alıyordu.

Bildiği bir sonraki şey, elinin eteğinin altında ve bacaklarının arasında olduğu, sürtünme ve baskının parmakları tarafından tatlı bir şekilde sunulan bir zorlama olduğuydu. Bu arada, alttaki adam, boğazı kesik olan, sanki çıkarılan şey çıkarılmasına karşı bir tür direnç gösteriyormuş gibi titremeye ve sarsılmaya başladı. Adamın titremesi ne kadar hızlı ve işkenceliyse, Devina da kendini o kadar hızlı ve sert bir şekilde okşuyordu.

Tam o sırada uluyan bir çığlık atarak orgazm oldu.

Serbest kalması gözlerini sıkıca kapatmasına neden oldu ve bir an için zevkten öylesine boğuldu ki, Caldwell'in pek de sıcak olmayan bir bölgesindeki boktan bir ara sokakta bir binanın karşısında durduğunu unuttu.

Sonunda göz kapakları durgun bir gecikmeyle kalktığında, daha önce iki kişi olan yerde sadece bir adam vardı ve solumayı yapan kişi yana doğru sıralanıp yere düştü. Ölüyor muydu? Zorlukla nefes alıyordu, teni soluk beyazdı, parmakları seğiriyor, bacakları sanki vücudunda zehir varmış gibi sarsılıyordu. Bu sırada gözeneklerinden kötülük yayılıyordu. Alçak ve ahlaksız olan her şey için görkemli bir depoydu, kendi damarlarında dolaşan türden bir kara delikti.

Onun ikiziydi.

Adam hareket etmeyi bırakır gibi olduğunda, Devina bir adım öne çıktı. Ve bir adım daha.

Artık yalnız kalmak istemiyordu. Bu soğuk, boş sokaklardan, bu kayıtsız varoluştan, bu ... yalnızlıktan bıkmıştı.

Ya burada ölürse? Onu tanımasa bile bu katlanılamayacak kadar büyük bir kayıptı. Bu dünyanın koşuşturmacasına geri döndüğünden beri boş bir kabuk gibiydi, geceleri kayıp bir ruh gibi dolaşıyor, onu sevmek yerine hor gören bir meleğin ardından özlem duyuyordu.

Ama bu adam? Bu ... her neyse?

Onu hor görmeyecekti. Ve o da ona sahip olacaktı-

"Polis! Ben buradayım!"

Yoktan var olan bir varlık birleşti ve adamın yanında diz çöktü. Devina'nın adamı. Onu öldüremeden önce, görsel ikizi kararsız elleriyle yeni gelene uzandı.

"Kahretsin, V. Tanrım . . ."

"Anladım. Buraya gel."

İmkansız bir nezaketle, varlık uzandı ve erkeğini yakınına topladı, onu göğsüne doğru tuttu.

geniş ve güçlü. Ve sonra bir kâbus gerçekleşti. Korkunç, korkunç bir ışık parlamaya başladığında ikisi bir oldu, bedenleri birbirine dolandı. Bu aydınlık Devina'nın ilgi duyduğu her şeyin zıttıydı; vicdanı ve idraki aynı anda temizleyen, acıları dindiren, dua bile edilemeyecek mucizeler sağlayan bir hayırseverlik. Kaybedileni sevilene geri döndüren, boğulanı kurtaran, doğum kanalından sağ çıkmaması gereken bir bebeğe ilk nefesini veren güçtü.

Devina tiksintiyle geri çekildi.

Lezzetli karanlığa istenmeyen ışığı getiren o davetsiz misafiri öldürmeyi aklından geçiriyordu. Onun varlığıyla ihanete uğramış hissetmemek zordu, kendisinininkinin çok tek taraflı bir ihlal duygusu olduğunun farkında olsa bile.

Aralarındaki temas ve bedenlerini saran parıltı sonsuza dek sürmedi. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelse de.

Ve her ne işlem ya da prosedür yapılırsa yapılsın, şeytan gitmiş, geriye sadece iki adam kalmıştı. Ama hayır. Bunlar insan değildi, değil mi? Onlar başkalarıydı.

Onlar vampirdi.

Tamam, bu çok seksiydi.

Jo hayatı boyunca kurallara uymuştu ve muhtemelen evlat edinilen şey de buydu. Kendisine söyleneni yapmazsa, tıpkı mandalı bozuk bir mikrodalga fırın, çalışmayan bir çalar saat ya da sapı kırılmış bir bavul gibi, reddedilen çocukların gönderildiği yere geri gönderileceğini hep hissetmişti.

Ve Tanrım, bir polis memuru size silah doğrulttuğunda?
Tüm o evet-ma'am eğilimi daha da yükseldi.

"Hemen silahını indir!"

Eli beyninin serbest bırakma komutunu yerine getirirken, bunun bir Quentin Tarantino filmi olmaması için dua ettiği bir an yaşadı; lanet olası şey yere çarpıp bir şekilde dizine saplanacak ve kadın polisi korkutarak onu da delik deşik edecekti; tüm bunlar olurken arka planda yetmişlerin bir standardı çalışıyordu ve yanındaki adam aniden geniş yakalara ve Avrupa'da peynirli çeyrek pounder'a ne dendiği hakkında konuşma arzusuna sahipti.

Ama öyle olmadı.

Yanındaki adam deri ceketinin yakalarını aynı şekilde tutmuş olabilirdi. Ama bir şekilde silahı, kadının elinden on santimden fazla uzaklaşmadan yakaladı.

Ve hiçbir şey olmadı.

Kadın polis tetiği çekmeye başlamadı ve sözlü komutlar da vermedi. Olduğu yerde durdu, açık kapının arkasında çömelmiş, silahını tam karşıya doğrultmuştu.

"Hadi," dedi Jo'nun yanındaki adam. "Gidelim."

Silahı tekrar onun eline verdi ve ilerlemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi, sanki daha önce hiç görmemiş gibi silahına bakarak.

"O bir sorun olmayacak. Ama gitmeliyiz."

Jo başını kaldırıp son derece şüpheli kurtarıcısının sade yüzüne baktı. Adam son derece sakindi, neredeyse sıkılmış gibiydi.

Caldwell Polis Departmanı'nın iki saniye önce tetik çeken bir üyesine geri döndü.

Ama şimdi Ambien yutmuş gibi görünüyordu.
Ya da on iki. Belki on beş.

Bu benim cevabım, diye düşündü Jo. Bu adam aradığım şey.

Başını salladığında ve tekrar yola koyulduklarında, onunla gitme seçiminin bir eşik olduğunun farkındaydı ve bu eşiği geçtikten sonra, bulduğu cevaplardan hoşlanacağına kesin gözüyle bakmaması akıllıca olurdu. Kendisini kaptırdığı bu arayış olayı şimdiye kadar hep hüsrarla sonuçlanmıştı. Ama bazen ulaşılamaz olanın verdiği bir rahatlık vardı. Yine de, sadece geri vermek isteyeceğiniz türden bir bilgi elde edene kadar bunun değerini anlamıyordunuz.

Ama artık çok geçti. Ayaklarıyla oy vermişti.

Kelimenin tam anlamıyla.

Deri giysili adam onu daha fazla ara sokağa götürdü ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, çok zor bir hayat geçirmiş gibi görünen bir kapının önünde durdu. Metal panelin sürgüsünün hemen yanında birden fazla çizme izi vardı, sanki içeri girmek için birkaç kez hüsrana uğramış gibi.

Öte yandan, her nasılsa, adam kapıyı açmakta hiç zorlanmadı. Adam anahtar kullandı da kadın mı görmedi?

O kapıdan geçerken Jo da onu takip etti ve silahının hâlâ elinde olduğunu düşünerek rahatladı. Bulundukları yerin içi o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordu ama bir mum parlayınca bu durum değişti.

İkisinin de durduğu yerden bir metre ötede.

Kırılğan aleve doğru döndüğünde kalbinin çarptığını hissetti, ama bu efordan değildi. "Bunu nasıl yaptın?"

"Neyi?" dedi onları birbirine kapatırken ve sonra yanından geçip gitti.

"Mum. Kapı. Polis."

Onunla tekrar karşılaştığında, dağınık bir alanın karşısındaydı ve yüz ifadesinde sanki kendine kızgınmış gibi bir hayal kırıklığı vardı. Homurdanarak kendini yere bıraktı, bacaklarını uzattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Adam kızın gözlerine bakmadı ve kız, adamın ondan kaçmaktan çok, onun yanındayken kendini tutmaya çalıştığını hissetti.

Gergin sessizlikte etrafına bakındı çünkü bu ona bakmaktan daha iyi bir seçenektir. Sığındıkları ticari mutfak uzun süredir terk edilmişti ve kısa tavanlı sınırlarından çıkış özensiz ve aceleyle getirilmişti. Her yerde çöpler vardı; restoran büyüklüğünde, paslanmış sebze kutuları ve baharat kapları tozlu tezgâhları ve yerleri kirletiyordu ... kırık tabaklar, kaseler ve köşelerde Humpty- Dumpty'leşen cam eşyalar ... atılmış önlükler ve kareli şef pantolonları yemek kiriyle lekelenmiş tepelikler halinde küfleniyordu.

"Aman Tanrım..." dedi kapüşonunu çıkarırken. "Burayı biliyorum."

Aylardır buraya gelmek istiyordu.

"Restoran açıkken burada mı yedin?" diye sordu.

"Hayır." Yakınından bile geçemedi. "Bu mutfağın ilginç bir hikayeye bağlı."

Ona yeniden odaklandığında kaşlarını çattı ve kaotik ortamlarla ilgili komik bir şeyi hatırladı. Göz ilk başta ayrıntıları fark eder, ama her zaman düzeni fark etmez. Bu daha sonra gelir.

"Sen de buradaydın," dedi. "Sen gelmedin mi?"

"Hayır."

"O zaman neden çerçevenizin boyutlarına tam olarak uyan temiz bir alanda duvara yaslanmış oturuyorsunuz?"

"Çünkü tek açık alan orasıydı ve bacaklarım yoruldu."

"Şurada bir sandalye var. Ve yorgunmuş, kırımın kenarı. Zor nefes almıyorsun. Koştığımız süre boyunca hiç zor nefes almadın."

"Bu sandalyenin üç ayağı var ve bir insanın akciğerleri iyi ama dörtlüleri kötü olabilir."

Jo kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı. Sonra onun duruşunu taklit ettiğini fark etti. Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Buraya daha önce gelmediyseniz, burayı nerede bulacağınızı nasıl bildiniz? Ve içeri girmeyi?"

"Şanslı tahmin. Ve seni polisten kurtardım, değil mi?"

I. Neden sorunuzun çözümü hakkında sorular soruyorsunuz?"

Sözünü bitirmeden, polis arabası olması gereken bir şey dar şeritten aşağı inerken bir siren sesi duyuldu. Devam etmesi için dua etti. Devam etmedi. Bir çığlık duyuldu ve sonra karşı yönden, kendi sirenini çalan başka bir ekip de yanaştı.

Jo, sanki o şeyin kapalı kalmasını sağlayabilecekmiş gibi mutfağın hırpalanmış kapısına odaklandı. Sorun şu ki, polislerin bu sürgü deliğine zaten aşina olduğunu biliyordu. Daha önce de çete üyeleri dövölüp öldürölldüğünde buraya gelmişlerdi. Gazetede çalışmaya başlamadan önce CCJ'deki olayla ilgili makaleyi okumuştı ve daha sonra öölmler ya da çete meselesi yüzünden olmasa da internette başka kaynaklardan takip etmişti.

Vampir olayı yüzünden.

Hayatta kalan bir çete üyesinin vampirler tarafından saldırıya uğradığına ikna olduğu ortaya çıkmıştı ve yaşadıklarını anlatmaya hazırdı. İnternetteki paranormal meraklıları onun dişleri ve korku dolu hikayesini önemseyen tek kişilerdi ve sonunda hepsini kendi blogu olan Damn Stoker'da ele aldı.

Caldwell'de akla yatmayan o kadar çok şey vardı ki. Çok fazla garip olay-

Başı uğuldamaya başladı ve konuyla ilgili düşünceleri dururken boştaki eliyle şakağını ovuşturdu.

Her neyse. Şu anda endişelenmesi gereken başka şeyler vardı. Kelepçeler ve sabıka fotoğrafları gibi.

"İçeri girecekler mi, girmeyecekler mi?" diye fısıldadı, silahının hâlâ avucunun içinde olduğunu farkındaydı.

Deri giysili adam bu retorik soruya yanıt vermeyince, içinden mırıldandı ve tezgahın bir bölümüne doğru ilerledi. Bulaşık makinesi tepsisini kenara çekerek, altındakinin diğer seçeneklerinin çoğundan daha az kirli olduğunu keşfetti. Ayrıca haklıydı. İkinci kez baktığında, sandalyenin dört ayağından sadece üçü vardı.

Soğuk paslanmaz çeliğin üzerinde zıplarken, ayaklarından biri bir dizi tavaya çarpıp onları üzerinde dengelendikleri şeyden düşürene kadar bacaklarının sallanmasına izin verdi. Takırtı onu zıplattı ve dışarıda duran polislerin gürültüyü duymaması için dua etti.

Bir an sonra, kapı ardına kadar açılmak yerine ... arabalar teker teker ayrıldı.

Jo tekrar adama baktı. "Onlara ne yaptın?" "Hiçbir şey," dedi adam sıkılmış bir ses tonuyla.

"Diğerine ne yaptın?"

"Hiçbir şey."

"Saçmalık." Başını yana doğru eğdi. "Anlat bana."

Adamın ağır ağır kapanan gözleri onunkilerle buluştu ve nedense adamın ona bakışı, kadının adamın vücudunun farkına varmasını sağladı. Delicesine güçlü vücudunu.

"Senin hakkında konuşmayı tercih ederim," diye mırıldandı.

"Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok."

"Ne zamandır aşeriyorsun? Sıcak basmaları? Cildinizin içinde açıklayamadığınız ya da kaçınamadığınız kaşıntılı huzursuzluk."

Jo tepkisini gizlemek için elinden geleni yaptı. "Ne yaptığınızı bilmiyorum."

Adam aniden ayağa kalktı, o kadar hızlıydı ki kadın geri çekildi. Ama dikine gitme hızına rağmen, ona doğru gelirken yavaştı, o uzun, mükemmel biçimli bacaklar aralarındaki mesafeyi tembel adımlarla geçiyordu, botları bir T. rex'in ayak sesleri gibi çöpe iniyordu.

Bakışları, kadının anlamayı reddettiği bir ışıkla parlıyordu.

Seks bu resmin içine girmeyecekti.

Olmayacaktı.

Jo boğazını temizledi. Sesi hâlâ boğuk geliyordu. "Neden bahsettiğinizi bilmediğimi söyledim."

Tanrım, önünde durduğunda devasa görünüyordu ve dönüp kaçabileceğinden emin olmak için arkasına bakması gerekti -tamam, bu mümkün değildi. Arkasında sağlam bir duvar vardı. Daha da kötüsü? Vücudunun oda sıcaklığında kalmasını tercih edeceği yerleri ısınmaya başladığında, aslında ondan uzaklaşmak istemediğinden endişelenmeye başladı.

"Yalancı," dedi. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

CHAPTER TWELVE

TArınma tamamlandığında, Omega'nın pisliği içinden boşaltıldığında Butch'un içinden geçen rahatlama ürpertisi

Mide gribi ve bağırsaklarınız sonunda tahliye emirlerini durdurmaya karar verdi. İlk başta sakinliğe inanmadınız, başka bir mide bulantısı dalgasının gelmekte olduğunu düşündünüz. Ancak bu gerçekleşmeyince ve her şeyin yolunda gittiğine inanmaya başlayınca uzun, sakin bir nefes aldınız ve bunu geçici bir tost ve çay fantezisiyle takip ettiniz.

Gözleri ilk başta odaklanmayı reddetti. Yine de görememe meselesi onu pek rahatsız etmedi. Nerede olduğunu biliyordu ve daha da önemlisi kiminle olduğunu biliyordu.

"İyi misin?" dedi sesinde fazladan bir kamyon dolusu çakıl taşıyla.

V başını kaldırdı ve ardından arınma sırasında içine düştükleri kucaklaşmadan kendini kurtardı. O sırada

Kardeşi kıcının üzerine düştü, tüm eklemleri beyzbol sopasıyla dövülmüş gibi inledi.

"Evet. Ben iyiyim. Sen iyi misin?" "Senin sayende."

Gözleri buluştuğunda, Butch dile getirilmeyen sorudan korktu. Göz kapaklarını kapatarak kendini destekledi ve sahip olmak istemediği bir duyguya ulaştı. Dışarıda daha fazla lesser olup olmadığına dair cevap hemen geldi

-

"Yani bu sonuncusu değildi," dedi V.

Butch hayal kırıklığını kendine saklamaya çalıştı.

"Hayır." "Tamam. O zaman bir tane daha buluruz ve bir tane daha -ne kadar uzun olursa olsun gerekiyor."

"ok fazla kaldığını sanmıyorum. Ve bunu sadece ben söylemiyorum."

Saçmalık. Tabii ki sadece söylüyordu. Artık bunu yapmak istemiyordu. Burada olmak, kötülüğü içine çekmek, en iyi arkadaşının bunu ondan çıkarmasını sağlamak, tüm bunlar olurken sonun gelmesi için dua etmek ve bu dlden mahrum kalmak istemiyordu. Tüm bu lanet şeylerden duyduğu yorgunluk şimdiki zamanı aldı ve sonsuza dek sürmesine neden oldu.

"Evet," dedi zoraki bir kabadayılıkla. "Devam ediyoruz. Sonuncusuna kadar-"

V kaskatı kesilince Butch dönüp ara sokağa baktı. "Evet, o avcıyı ben de hissediyorum. şimdi dövüşecek kadar gücün var mı?"

"şşş." Vishous gözlerini kıstı.

Butch kaşlarını çattı ve gerektiğinde silahlarına ulaşabilmek için gövdesini kaldırımdan itti. "Sadece bir tane daha az. Onu hissedebiliyorum-"

Bir anda sokak sisli bir hal aldı. Sis olmaması dışında.

Bu optik bir yanılsama ve duyusal bir karıştırıcıydı.

Kardeşlik yerleşkesinin güvenliğini sağlamak için kullanılan, herkesin geçebileceği ama kimsenin yolunu bulamayacağı bir g alanı.

"O kadar da kötü durumda değilim," diye sızlandı Butch. "Hâlâ dvşebilirim."

Vishous ayağa kalktı ama çömelmiş halde kaldı, dikkati onlardan çok da uzakta olmayan düşmana odaklanmıştı.

"Polis," diye fısıldadı. "Seni götürmem gerek. Hemen şimdi."

Tamam, en iyi arkadaşı burada garip davranıyordu. "Tam olarak ne görüyorsun?"

"Ktlk. Ve ben bunu göremiyorum. Beni rahatsız eden de bu."

Butch aynı yöne bakabilmek için başını çevirdi. "şey, şimdi mhis yüzünden bir bok göremiyorum. V, seni seviyorum. Ama sen delisin, dostum-"

"Seni buradan götürmeliyiz. Kaybedilmeyecek kadar değerlisin."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunun gibilere karşı değil, polis."

"Bu sadece bir avcı-"

Butch kolunun sert bir şekilde kavrandığını ve vücut ağırlığının kaldırımdan yukarı çekildiğini hissetti. Sonra başka bir konuşma olmadı. V onları aceleyle uzaklaştırdı ve mhis onu takip etti, onları izledi. Belirlenen tempo hızlıydı ve Butch elinden geldiğince ilerledi, testis-magedonu onu yavaşlatıyordu.

"Bu lanet olasıca zaman kaybı," diye mırıldandı rüzgara doğru. "O lanet şeyle savaşıyor olabilirdik."

"Benden korkmayın."

Syn kelimeleri söylerken, hecelerin altındaki yalanı gördü. Bu kızıl saçlı kadın ve

Yeşil gözler, çığlıklarını kimsenin duymayacağı bir yerde onunla yalnız kalmaktan korkmalıydı. Ama onu ve geçmişte neler yaptığını bilmiyordu.

Bu iyi bir şeydi.

"Silahını kaldırabilirsin," dedi.

Ona saygı duyduğu bir kendine sahip olma duygusuyla bakarken gözleri temkinliydi. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Evet, biliyorsun."

"Peki beni tam olarak nasıl kurtarmayı düşünüyorsun?" "Vücudunun sana ne söylediğini dinle."

"Şu anda aç olduğumu söylüyor. Bana pizza sipariş edecek misin?"

"Yemekle ilgilenmiyor."

"Oh, gerçekten mi?" Silahını elinde tutarak çantasını kucağına çekti ve boştaki eliyle çantasını karıştırdı. "Aynı fikirde değilim. Bir kadına vücudunun ne yaptığını söylemeye çalışmasan nasıl olur? Bununla başlayalım."

Uzun, ince bir tür ambalaj çıkardı, ambalajı dişleriyle yırtarak açtı ve tütsülenmiş sığır etinden bir ısırık aldı. Kararlılıkla çiğnedi, adama dik dik bakarak, ikisinin de çok iyi bildiği bir konuda kendisiyle tartışması için ona meydan okudu.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu. "Polislere yaptığın gibi bana da zihinsel bir darbe mi vuracaksın? Yoksa bu sadece kolluk kuvvetlerinde mi işe yarıyor?"

Syn başını salladı. "Bunu sana yapmak istemiyorum."

"Yani itiraf ediyorsun. . ." Sopayı aralarında ileri geri hareket ettirdi. "...bir şekilde onları hipnotize ettim."

"Bizim için bir sorunu çözdüm."

"Ama nasıl? Çalışma şekli hakkında pek bir şey bilmiyorum ama cep saati kullanmadınız ve

"Yüzden geriye saymaları için."

Syn bunu yapmamaya çalışsa da, sözcükleri telaffuz ederken kendini onun ağzını izlerken buldu. Dudakları, yaklaşmakta olan geçişle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde onu büyüledi ve kesinlikle onun İyi Samiriyeli dürtülerini sorgulamasına neden oldu. Gerçekten de, bedeni onun önünde dururken ve gözleri yüzünde dolaşırken, merak etmemesi gereken şeyler bilincini onun değişiminden uzaklaştırmaya başladı.

Örneğin, tam şu anda tezgahın üzerinde otururken kalçalarının denge için açıldığını fark etti.

Rüzgarlığının altında ne olduğunu görmek istedi.

Polarının altında.

Kotunun altında.

Gözlerini kırptıştırırken, göz kapaklarının arkasında bir dizi görüntü inanılmaz bir hızla titreşti. Kendisinin daha da yaklaştığını, kalçalarının dizlerini daha da ayırdığını, göğsünün onu arkasındaki duvara yaslanacak şekilde geriye ittiğini, ellerinin leğen kemiğinin sert çıkıntılarına kilitlendiğini gördü.

Syn bir adım geri çekildi, sanki eklenen mesafe kanında kabaran sekse yardımcı olacakmış gibi. Ama olmadı. Hemen onun dudaklarına bakmaya geri döndü. Bu arada kadın da laf kalabalığı yapıyor, onunla konuşuyor, ona Tanrı bilir neler anlatıyordu.

Sorun değildi. Konuştuğu sürece ondan kaçmıyordu.

Bu iyiydi. Bu daha iyiydi.

Çünkü kız kaçarsa, adam da onun peşinden gidecekti ve bu onun kazanacağı bir yarış olacaktı. Ve onu yakaladığında, ona binecekti-

Derisinin altında bir içgüdü dalgası yükseldi, güç kaslarını ve kanını kalınlaştırdı. Her iki eli de açgözlü yumruklar halinde kıvrılırken, nefesinin daraldığının farkındaydı.

"Gitmem gerek," dedi kabaca.

Bu onu susturdu, ağzı duygusal kıvrımlarını durdurdu. "Küçük benden mi kaçıyorsun? Bu sürpriz oldu. Yoksa korktuğun benim silahım mı?"

İkisi de kımıldamadı. Ta ki o her neyse ondan bir ısırık daha alana kadar.

"Ne tür bir kolonya bu?" diye sordu usulca. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, sanki ağzından çıkacaklarını bilmiyormuş gibi başını iki yana salladı. Sanki elinden gelse onları geri alacakmış gibi.

"Bu kolonya değil," diye cevap verdi. "Nedir o?"

"Ben. Senin yanındayken."

"Neden?"

"Neden öyle düşünüyorsun?"

Bu talep pasif-agresif bir hareket ya da cinsel imalarda bulunmak için bir balık avı değildi çünkü bir oyunu yoktu - oyunsuzluk kesinlikle doğru olsa da. Aslında, belki de kızın onun niyetini anlayabileceğini umuyordu. Belki de yüzünde, gözlerinde, duruşunda görebileceği ya da hissedebileceği bir şey vardı; ona zarar vereceğine dair bir uyarı ya da onun yanında güvende olduğuna dair bir işaret.

Bunun cevabını kendisi de bilmiyordu.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı.

"Nerede yaşıyorsun?"

"Şehrin kuzeyinde."

"Yalnız mı?"

"Hayır."

"Kiminle?"

"Çok soru soruyorsun."

Kısa bir telaşla güldü. "Bir anda ortaya çıktın, bana seni nasıl öldüreceğimi söyledin, polisten kaçmama yardım ettin ve sonra beni buraya getirdin. Sonra da giden sen oluyorsun. Bunun en azından bir kısmının gizemli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bana ihtiyacın olduğunda beni aramanı istiyorum."

Adam numarasını söylerken, kadın onun sözünü kesti. "Bu da ne, bir çeşit yarasa telefonu mu?"

"Gitmem gerek."

"Biliyorum. Bunu söyleyip duruyorsun. Öyleyse git. Polis konusunda endişelenmene gerek olmadığı açık ve içimden bir ses o derinin altına giydiğin silahlarla baş edebileceğini söylüyor. Yani özgürsün, bir kuş kadar özgür."

"Beni ara-"

"Sana tam olarak ne için ihtiyacım olacağını düşünüyorsun?" Gözlerini kapattı. "Aslında buna cevap verme. Sanırım biliyorum ve PS, tavlama cümleleri arasında bu pek de orijinal değil."

Syn'in beyni vücuduna hareket etmesini söylüyordu. Vücudu komutları görmezden geliyordu. Ve o kapana kısıldığında, kadın sessizliğe gömüldü.

"Bundan biraz ister misin?" diye mırıldandı bir süre sonra. "Yemek yememiş gibi bakıp duruyorsun."

Kızın atıştırmalıktan bahsettiğini anlaması bir dakikasını aldı.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum,"

dedi. "Hiç Slim Jim içmedin mi?"

"Hayır, ama bir tane denemek isterim."

Ve işte o zaman onu öptü.

CHAPTER THIRTEEN

B Bay F, daha azının tüketildiği ara sokakta, saklandığı derin kapı aralığından tökezleyerek çıktı. Diğer avcıyı hissettiğinde

olabildiğince hızlı gelmeliydi. Neler olup bittiği hakkında biriyle, herhangi biriyle konuşması gerekiyordu ve nedense kendisi gibi olanları takip edip tanımasına yardımcı olan bir işaretçisi vardı. Önceki üyelerden birine ulaşabilseydi, kabusunun iç ve dış yüzüyle ilgili daha fazla şey biliyor olmalıydılar - asıl ilgilendiği şey dış yüzüydü.

Çünkü bu bok LSD'siz kötü bir yolculuktu.

Yoldaşına yaklaştığında, ya da diğer adama her ne demek istiyorsanız, durup siper almak zorunda kalmıştı. Bir vampir, Bay F'nin peşinde olduğu daha küçük olana saldırdı ve bir şekilde ne olduğunu bildiği şey için kendini hazırladı.

Aynı şekilde o mahalledeki o eve nasıl gireceğini de biliyordu.

Ancak ölümsüzü yaratıcısına geri saptamak yerine başka bir şey oldu.

Soluma.

Vampir, canlandırma olmadan ağızdan ağza gitmiş, Omega'nın özünü kendi içine almış, kötülüğü bedenine çekmişti. Daha sonra da yere yığılmıştı. İşte o zaman ikinci vampir ortaya çıkmış ve bir tür ışık gösterisi olmuştu. Ama bunun herhangi bir bölümünü düşünecek zaman yoktu. Türün keçi sakallı üyesi, kurtarıcı rolünde olan, sokağın aşağısından Bay F'ye baktı ve bu da gitme zamanının geldiği anlamına geliyordu. Bay F, çatışmadan kaçınabiliyorsa kendisinden daha güçlü bir şeyle çatışmamayı uzun zaman önce sokaklarda öğrenmişti-

Bir göz kırpma ile diğeri arasında Bay F'nin görme yetisi bozuldu. Önündeki her şey dalgalı ve belirsiz bir hal aldı, belli belirsiz bir baş dönmesi hissi ayaklarının üzerinde yalpalamasına neden oldu. İki vampir neredeydi?

Siktir et onu. Sokak neredeydi?

Silahını çıkarmadan koşmaya başladı ve ters yöne doğru adım attıkça yanından geçtiği her şeyin görsel olarak netleştiğini fark etmek rahatlatıcıydı: sokağın iki yanındaki binalar. Rastgele atılmış çöpler. Ön tamponunun ortasında müthiş bir göçük olan terk edilmiş bir araba.

Bay F, polis sirenlerinin nereden geldiğine ve tepesinde spot ışığı olan bir helikopterin nerede olduğuna bağlı olarak sağa ya da sola rastgele seçimler yaparak Tanrı bilir ne kadar uzun süre koştu. En azından bu kaçma olayına aşinaydı. Polislerin yolundan çekilmeye alışkındı.

yetkililer. Ama bu bokun geri kalanı? Oh, hayır. O bir savaşçı değildi. O bir asker değildi. Yoksunluktan gerçekten uyuşturucu hastası olduğunda, mide bulantısı ve terlemeden çıldırdığında, başı döndüğünde, damarları yandığında, vücudu patladığında bile, asla kimseye saldırmamıştı. Kendisinden başka hiç kimseye zarar vermek istememişti ve bu acı bile mazoşist ya da intihara meyilli bir şey olmaktan çok bağımlılığının istenmeyen bir sonucuydu.

Son üç yıldır, karısı onu bir keş olduğu için evden attığından ve evsiz kaldığından beri, tek istediği dengeyi sağlamak ve huzuru korumak için ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmektir.

Bu kadar.

Bir köşeyi dönerken en ufak bir yorgunluk hissetmediğinin farkındaydı ama bu dayanıklılık içinde bulunduğu karmaşanın karşılığı değildi. Ve her neyse, daha fazla kaçabileceği bir yer olmadığı ortaya çıktı. Bir çıkmaz sokak karşısına çıkmıştı, yürüme rutinini gerçekleştiren kendisi olmasına rağmen yüzüne doğru koşuyor gibiydi. Ve gerçek bir tuğla duvarın önünde kayarak durduğunda, zor nefes alıyordu ve şakaklarında ya da göğüs kafesinin arkasında efordan kaynaklanan bir çarpma olmaması dehşet vericiydi.

Göğsüne baktı ve o kavanozda ne bulduğunu düşündü.

Uyuşturucuya başladığından beri kafasının berrak olduğu çok az an olmuştu ve zaten mesele de buydu. Ancak şimdi, aklına o kadar berrak bir düşünce geldi ki, bir an için bilişsel anomaliyi fark edemedi.

O değil.

Böyle bir şey olamazdı. Kendini bu durumda nasıl bulduğuna dair hala sağlam bir anısı yoktu, uzaktan-

Hiç tanımadığı bir üçüncü şahıs tarafından kontrol ediliyor, Caldwell'in tanıdık sokaklarında kayboluyor, gölgelerde kendi içindekinin yankılarını kovalıyordu. Ama bu konuda ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Kalçalarına doğru eğilerek yerden atladı, vücudu sanki yayla yüklenmiş ve serbest bırakılmış gibi duvarın yüzüne doğru itildi. Üst dudağa tutunarak, bacaklarını eğitilmiş bir dublörmüş gibi salladı ve diğer taraftaki gevşek düşüş tahmin ettiğinden daha uzun oldu.

Tanrım, 5 metre ya da daha fazla zıplamış olmalı.

Bay F, ayağındaki herhangi bir kemiği kırmadan ya da dizlerini zorlamadan uzak tarafa indi. Ve tekrar koşmaya başladığında, sonsuz bir rezervi vardı.

Bir an için Forrest Gump gibi davranıp sonsuz bir asfalt yolda batıya gitmeyi düşündü.

Ama o bunu yapmadı. Nehre, köprülere doğru yöneldi. Ait olduğu yere.

Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Deri giysili adam Jo'ya doğru eğildiğinde, Jo onun çiğnemekte olduğu Slim Jim'den bir ısırık alacağını düşündü. O yüzden adam başını eğince, Jo da kurutulmuş eti yukarı kaldırmaya gitti. Ama işler öyle gitmedi.

Adamın dudakları hiç tereddüt etmeden kızın dudaklarını buldu - ve kahretsin, kız da hiç tereddüt etmeden öpücüğü kabul etti. Kahretsin, geri çekilmeliydi. Onu itmeliydi. Hemen buradan gitmeliydi.

Bunların hiçbirini yapmadı.

Ama hareket etti. Aynı şekilde başını hafifçe sola doğru eğdi ... böylece öpücük daha bütünlüklü bir hal aldı. Adamın ağzı kızinkine değdikçe, kızın duyuları aşırı duyarlı hale geldi, ama koltuğunun altındaki sert tezgâha, dökme mutfağın küf kokusuna ya da yanlarından geçen siren seslerine değil.

Hayır, o tamamen adamın mahrem bir parçasının kendisinin mahrem bir parçasına kadife gibi dokunuşuyla ilgiliydi. Ayrıca adamın omuzlarının büyüklüğüyle de ilgiliydi, o kadar büyüktü ki adamın ağırlığının ötesini göremiyordu. Bir de adamın kolonya olmadığını iddia ettiği parfümü ve adamın tamamen tahrik olduğunu bildiği gerçeği vardı. Sadece bu öpücükle bile.

Adamın dili yalayarak içine girdiğinde, kadın ona istediğini kolayca verdi - çünkü o da bunu istiyordu, öyle ki açgözlü bir inlemenin boğazından yukarı yükselmesini engellemeye çalışmak zorunda kaldı.

Evet, bu tür şeylerin olduğu yerde kalması gerekiyordu. Bu işe ne kadar meraklı olduğunu bilmesine izin vermek bir hataydı-

İnilti dışarı çıktı.

Ve yalvarma sesi adamın ağzından çıkarken, adamın onu yakalamasını, geriye itmesini ve kot pantolonunu yırtmasını bekledi.

Ve ne biliyorsun. Ona izin verirdi-

Adam aniden geri çekildi. Gözbebekleri büyümüştü, siyah merkez gözbebeklerinde ne kadar renk varsa hepsini yutuyordu ve yüz hatlarında sert, açlıktan ölmek üzere olan bir ifade vardı.

Şimdi ağır ağır nefes alıyordu.

"Senin tadını her şeyden çok seviyorum," dedi hırılayarak. "Ve şimdi gitmek zorundayım."

"Adınızı bilmiyorum."

"Önemli değil. Numaram sende var."

Aslında bilmiyordu. Adam rakamları okuduğunda dikkatini vermemiştir.

Eşikte olma hissi geri geldiğinde, Jo şu anda hayatında sürekli bu uçurum temasına geri dönüyor gibi görünen şeyin ne olduğunu merak etti. Her şey başka bir şeyin eşliğindeymiş gibi hissediyordu.

"Evet," diye yalan söyledi, "biliyorum."

Adam sanki her şeyi istediği gibi bırakıyormuş gibi başını sallayarak çöplüğe dönmüş mutfaktan çıktı. Sokağa açılan kapı arkasından kapandığında Jo paslanmaz çelik tezgâhın kenarını kavradı ve başını eğdi. Kendini burada yeterince uzun süre tutmalıydı ki adamın peşinden gidip onu bulması imkânsız hale gelsin. Böylece adam onun için sonsuza dek kaybolacaktı. Bir daha asla yolları kesişmeyecekti.

Birini yabancı olduğunu unutacak kadar çok istemek asla sağlıklı değildi.

Özellikle de bu şekilde silahlanmışlarsa. Ve açıkça polisten kaçmaya alışkınlar.

Ayrıca, merhaba, hipnotizmacı. Bu da, paranormal olaylarla ilgili tüm blog yazılarına rağmen, aklından bile geçirdiğine inanmadığı şeylerin olasılığını ortaya çıkarıyordu.

Sirenler tekrar sustuğunda, polisin aradıkları kişiyi yakalayıp yakalamadığını ya da hiç görmediği sevgilisinin bazı rozetlere bir darbe daha vurup vurmadığını merak etti.

Gözlerini kaldırarak etrafına bakındı. Mutfağın dağınık düzeni, geleceğini okumak için yetersiz bir çay yaprakları setiydi. Ama aklına başka şeyler geldi ve o çete üyesini düşündü.

Ve burada gördüğünü söylediği şey.

Son zamanlarda hafızasının tüm güvenilmezliğine rağmen, hikayeyi hatırlamak için telefonunu çıkarıp herhangi bir makaleyi ya da blog yazısını tekrar okumasına gerek yoktu. Burada, bu mutfakta, o çocuk polisten kaçarken, Cadılar Bayramı mevsimi dışında var olmaması gereken bir şeyle karşılaşmıştı ve zorlu sokak hayatına rağmen, başka bir şeyden bahsedemeyecek kadar dehşete düşmüştü. Yetkililerin umurunda değildi. Sadece işlediği suçlar için onu cezalandırmaya niyetliydiler. Ancak işlediği suçların hiçbirisi sabit kalmamıştı. İkisi suçsuz bulunmuş, biri de temyizde reddedilmişti.

Böylece burada kendi gözleriyle gördüğüne yemin ettiği şey hakkında dinleyen herkese vaaz vermekte özgürdü.

Onunla şimdi iletişime geçebilmeyi diledi. Ama bu mümkün değildi. Yaklaşık üç ay önce buradan on blok ötedeki bir dairede ölü bulunmuştu. İntihar mı? Belki de. Çete hayatı onu yakaladı mı? Büyük ihtimalle.

Çok gürültü çıkaran bir sorun olduğu için mi elendi? Bu da bir olasılık.

Cesedi bulunduğunda Bill'le birlikte ona ulaşmaya çalışıyorlardı.

Jo başını çevirdi ve dışarı açılan kapıya baktı. Şakaklarındaki ve alnındaki ağrı geri gelmişti ve her an daha da kötüleşiyordu. Ancak evde bol miktarda Motrin vardı ve sirenler de susmuştu. Deri giysili adam bir süre önce gitmişti. Ve polis büyük olasılıkla onu aramıyordu. Artık aramıyorlardı.

Çünkü tepesindeki helikopteri duyamıyordu.

Tezgahtan kalkarak çıkışa doğru ilerledi ve büyük kuru duvar kovalarının etrafından dolaştı.

-

Bir iniltiyle durdu ve ayağa kalktı. O da Anıların beynindeki bir bariyeri aşmaya çalıştığı hissi onu rahatsız ediyordu ama buna alışkındı. Vücudunu içten dışa ısıtan sıcak basması da aynı şekilde tamamen tanıdıktı. Yeni olan şey ... ruh halini kaplayan umutsuzluktu.

Ara sokağa adımını attığında ve polisin peşine düşmediğinden emin olmak için iki kez kontrol etmek üzere duraksadığında, dairesinde onu bekleyen kimsenin olmadığını farkındaydı. Arayıp bağlantı kurabileceği kimse yoktu. İçini dökebileceği tek bir kişi bile yoktu.

Gece hakkında, deri giysili adam hakkında, nasıl hissettiği hakkında anlatacak bir hikâyesi vardı ama bunun için gerçek bir dinleyici kitlesi yoktu. Adamın uhrevi olduğu kisvesi altında -ya da belki daha çok "clickbait"- bloguna koysa bile, çoğunlukla kendilerine odaklanmış bir kalabalığa bağırmış olacaktı. Bill onun tek arkadaşıydı ama yakın değillerdi ve ayrıca Lydia ve kaybettikleri hamilelikle uğraşıyordu.

Jo'nun hayatı içi boş ve karanlık bir yankı odasından başka bir şey değildi.

Ve bu gerçeklik, onu bir sapık gibi evinde takip eden yoldaşıydı.

CHAPTER FOURTEEN

I Her şey çok lezzetli bir şekilde tanıdıktı.

Bay F, nehir kenarındaki devasa otoyol köprüsünün altındaki toprak yığınının üzerinden geçerken, ilk Outlet alışveriş merkezinin arkasındaki binanın beton zemininde kendine geldiğinden beri rahat nefes alamıyordu, üzerinde kendisine ait olmayan bir kıyafet vardı, vücudu sertleşmiş ve ağrıyordu, özellikle de kıcının içi. Kafası karışık ve durumu kötüydü ama sağlığı ve iyiliği için endişelenmesi gereken çok fazla şey vardı.

İlk ve en önemlisi, banliyödeki o eve gitme zorunluluğu.

Sonra kendine geldi ve o şeyin önünde durdu.

Bunların hiçbiri mantıklı gelmemiştir ama bu kesinlikle mantıklıydı.

"Rickie," diye mırıldandı. "N'aber?"

Karton paletin üzerinde oturan paçavralar içindeki adam ona boğumlu bir el salladı. "Nerelerdeydin?"

"Hiçbir yerde."

İş buraya kadar geldiğinde, Bay F'ye Junkieland dedikleri yerdeki sosyal kuralları ne kadar sevdiği hatırlatıldı. Kimse vermek istediğinden fazlasını istemezdi. Bunun bir kısmı saygıydı. Daha da önemlisi, köprünün altındaki herkesin bağımlılıklarıyla istismarcı bir ilişki içinde olmasıydı ve sırtınızdaki maymunla boğuşmak, başkalarının bokuna olan ilginizi yapılacaklar listenizde çok aşağılara çekiyordu.

Gözleri her zaman yattığı yere gitti. Uyku tulumunu ele geçirmiş ve şu anda başını sallayarak kaybolmuş **o l a n** keş, tanıdığı bir adamdı. Adam aynı zamanda Bay F'nin parkasını **g i y i y o r d u**, önündeki fermuarı bozuk olan pas rengi parka ve yüzleri arasındaki farkı gerçekten bilmiyorsanız, birini diğeriyle karıştırmak kolay olurdu.

Yine de, farklı geçmişlerden gelmelerine rağmen kardeştiler. Birbirlerinin yerine geçebiliyorlardı; doğru beslenme, uyku ve sağlık hizmetlerinden yoksun olmaları yüz hatlarına ve vücut tiplerine akrabalık damgasını vuruyordu. Peki ya o adam ölürse? Tedavi edilmediği için

hep C veya bir Aşırı doz mu?
Orada olur olmak o pis naylon ve
sahte tüylerden oluşan paletin yerine.

Beynini dönmeye zorlayan Bay F. önceki gece başına gelenleri, işlerin nasıl bu kadar ters gittiğini hatırlamaya çalıştı. Tanımadığı biri tarafından kendisine yaklaşıldığını hayal meyal hatırlıyordu. Özellikle onu arıyor gibiydiler ve sonunda onu yakalayanın ailesi olup olmadığını merak etti.

Ve sonra o beton zeminde sersemlemiş bir halde uyandı, saatlerce kim bilir ne yaptı.

Kendi alanına doğru yürürken, toprak kama otoyolun alt tarafıyla buluşmak üzere yükseldiğinde eğilmek zorunda kaldı.

Bay F'nin yerindeki keş kıpırdandı ve gözlerini kırptırdı. "Sen misin Greg? Ben sadece senin eşyalarına bakıyordum, biliyorsun."

"Bir ara geri almam gerekecek. Ama şimdi olduğun yerde kalabilirsin."

"Tamam. Onu güvende tutacağım."

"Evet." Mr. F baktı etrafta. "Yanisen bkz. Bu gece pırzola?"

"Bir saat önce buradaydı. Satın almak mı istiyorsun? Sana satabileceğim mallarım var. İyi maldır."

Bay F. elini kendisine ait olmayan paltosunun cebine soktu. "Elli dolarım var."

"Sana elimdekini sadece yarısını verebilirim çünkü yakında birazına ihtiyacım olacak."

"Sorun yok."

Adam doğrulduğunda, idrar, dışkı ve toprak kokusuna bir de vücut kokusu karıştı. Kirli parmaklar Bay F.'nin ceketinin cebini karıştırdı ve ardından şeker paketi büyüklüğünde tek bir poşet çıktı.

Bay F. eğildi, karnında kıvrılan bir beklentinin ve kafasında bir uğultunun farkındaydı.

Adam geri çekildi. "Ahbap. Berbat kokuyorsun."

Siktir git, diye düşündü Bay F.

Elleri hızlıydı, para ve H transferi bir göz kırpma kadar hızlıydı ve bununla birlikte söylenecek başka bir şey yoktu. Ne teşekkür, ne veda, ne de görüşmek üzere. Keş, kendisine ait olmayan bir uyku tulumunun üzerinde yüzmesinden arta kalanların tadını çıkarmak için tekrar uzandı ve Bay F çekip gitti.

Yüz metre kadar gitmişti ki teçhizatının yanında olmadığını fark etti. Bir kaşık, bir çakmak ve birkaç damla sıvıya ihtiyacı vardı. Uçmasına engel olan bu şey karşısında öfkesi kabardı ama kendini çabucak sakinleştirdi. Yeni, süper keskin gözleriyle, ortak masa işlevi gören ters çevrilmiş bir varilin yanında kullanılmış bir sırınga ve eğilmiş bir kaşık buldu. Sonra birinin giysi ve kişisel eşyalarından oluşan market arabasının yanında atılmış bir Bic buldu. Son parça, içinde bir inç çamur renginde sıvı bulunan bir Poland Spring şişesinin üzerine yürüdüğünde bir araya geldi.

Sanitasyon ya da sterilizasyonun umursanmaması, evsizliğin manzarası kadar tanıdıktı. İğnenin kirli olmasını ve plastik şişenin dibinde ne olduğunu önemsemeliydi. İlacın saflığını önemsemeliydi. Kendisini önemsemeliydi.

Ama yapmadı. Sadece gelmekte olan şeye odaklanmıştı, kafasındaki çılglık çılgılığa korku ve paranoyadan tatlı bir rahatlama vaadi önemliydi. Onun kadar iyi, onun kadar güvenli, onun kadar akıllı olmayan diğer her şey tali hasardı. Arka plan gürültüsü. Önemsiz olma noktasına kadar tartışılabilir.

Bu ödünler daha sonra onu kışından ısıracak olsa bile.

Ancak tüm bağımlılarda olduğu gibi o da geleceğe karşı borçlanmış, aylık ödeme yükümlülüğü olmayan, aksine bilinmeyen bir vadenin sonunda çok az kişinin karşılayabileceği bir balon olan varoluşsal bir borca girmişti. İşte bu yüzden repolar bu kadar sık gerçekleşiyor, tüm bu cesetler yığılıyor, insanlar o ilk, cezbedici tatla huniye girdikçe OD sayısı daha da artıyordu,

ve sonra kapana sıkıştılar, ancak çok geç olduğunda çıkamayacaklarını fark ettiler.

Bay F'nin seçtiği kapı eşiği tanıdık bir eşikti ve kıcını sert vasistasın üzerine oturtup bacaklarını uzatmak doğru geldi. Manzaranın tadını çıkarmak için bir dakika ayırdı ve bu sırada uyku tulumlarını ve artık çok uzakta olan mırıldanma kümelerini görmüyordu bile. Hayır, artık kötü bir şey hissetmeyeceği vaadine odaklanmıştı.

Kahverengi ucu kirli kaşığın karnına yerleştirip üzerine biraz çorba dökerken ve Bic'i leğenin altına tutarken elleri heyecandan titriyordu. Ortaya çıkan sıvı hızlı bir şekilde doğdu ama şırınganın çekişi pürüzsüz değildi, karnındaki kurumuş, topaklanmış kumlar pistonun geri çekilmesiyle mücadele etmesine neden oldu. Neredeyse her şeyi döküyordu.

Ama engelleri aşmayı başardı.

İğne tamamen hazır olduğunda, kolunun kıvrımına döndü ve önce ceketini çıkarmadığını görünce, bunu yirmi dört saat önce yapmış olmasına rağmen pratik yapmadığını fark etti. Bunu son üç yılda yüzlerce, yüzlerce ve yüzlerce kez yapmış olmasına rağmen. Bu roket bilimi olmasa bile.

Enjeksiyon verimliliğinin ilk kuralı kolunuzun sarılmış olmasıydı. İğneyi doldurup sonra da bu tür bir gecikme yaşamazdınız. Ama bu kolay bir çözümdü. Ha-ha. Şırıngayı dişlerinin arasına soktu ve kolunu yukarı itti -ama bu işe yaramadı. Daha önce cılızdı, vücut kütlesi yemek içermeyen öncelikler tarafından yenmişti. Şimdi ise fark etmediği kasları vardı ve bu da kolunu kaplayan şeyi yukarı itmenin eskisi kadar kolay bir hareket olmadığı anlamına geliyordu.

Bay F. ceketini yırttı, yumruğunu birkaç kez pompalayarak bir damar açtı ve iğneyi batırdı.

Piston iyi indi, yeni keşfettiği tüm gücünü harcamak zorunda kalsaydı bunun bir önemi olmazdı.

Bay F rahatlayarak nefes verdi. Başını arkaya yaslayarak gözlerini kapattı ve duyularını gelecek olana açtı. Derin bir nefes aldı. Ve . . . bir tane daha.

Kendini yeniden konumlandırdı, kapıya daha da yaslanarak ayak bileklerini çaprazladı. Onları çözdü. Tekrar çaprazladı.

Beklenti göğsünde kıvrıldı ve yüzünü kızarttı. O telaş, o şamata, o vızıltı için sabırsızlanıyordu.

Göz kapaklarını açıp başını dikleştirdiğinde etrafına bakındı, gözleri uzakta duran insan eti yığınlarının yanı sıra köprüye doğru ilerleyen ve ondan uzaklaşan zombilerin üzerinde gezindi.

Onu ayağa fırlatan öfke öylesine patlayıcıydı ki, döndü ve yaslandığı kapıya yumruk attı, yumruğu paneli delip geçti, kirli paslanmaz çelik sanki deriymiş gibi kırıldı. Elini açtığı delikten çıkardığında, yırtık pırtık metal kendi etini parçaladı.

Akan kan yağ gibi siyahtı ve alçak ışıktaki parlardı. Elinden düşüp ayaklarının dibindeki toprağa indiğinde, toprak tarafından emilmedi.

Orada oturuyor ve ona bakıyor gibiydi.

Jo hızlı yürür ve başını öne eğmezdi. Philly'de WASPy bir ailede büyümüş olabilir, ama o

Tanımadığınız insanlarla göz göze gelmediğiniz ve böylece herhangi bir sorunla ilgilenmediğinizi açıkça belirttiğiniz New York kendini koruma yasası ile iyiden daha fazlası.

Cadde boyunca ilerlerken çantasını önünde tutuyor ve bir elini rüzgârlığının cebinde, dokuzunu avucuna dayamış halde tutuyordu. Arabasıyla arasında kaç blok olduğunun farkındaydı. Pek akıllıca bir hareket sayılmazdı ama düşündüğü son şey, hava karardıktan sonra kendisini arabasından bu kadar uzağa götürecek bir beş kilometre koşusu yapmaktı.

Kendisine doğru gelen yüksek topuklu ayakkabıların sesi onu şaşırttı ve sırf bu yüzden gözlerini bir anlığına öne çevirdi.

Hayatta kalma şansı çok arttı. O paketi gören biri kafasına vurmakla Jo arasında seçim yapmak zorunda kalırsa? Kolay seçim. Muhteşem esmerin üzerinde süslü bir kıyafet vardı; minik belinin etrafında parlak pembe bir ruj ve mükemmel göğüslerinin üzerinde sallanan ip kolyeler. Bacakları bir şehir caddesi kadar uzun ve bir heykel kadar düzgündü ve adımlarında özür dileyici ya da saptırıcı hiçbir şey yoktu. Olması gereken bir model gibi kasıla kasıla yürüyordu ve hava karardıktan sonra tek başına dışarıda 120 kiloluk bir kadın olmanın getirdiği risklerin canı cehenneme.

Belki de o eteğin altında bir sürü metal saklıyordu ve bekaret kemeri değil, bas-çek türünden.

Birbirlerine yaklaştıklarında Jo ikinci kez bakma riskini göze aldı ve çalımının manken gibi değil, daha çok bir kaltağı kesmeye hazır gibi olduğuna karar verdi.

Onlar geçerken Jo bakışlarını kaçırdı ama omzunun üzerinden bakmaktan da kendini alamadı.

Evet, arkası da önü kadar iyiydi, o uzun, maun rengi saçlar o kadar gür, o kadar kabarık, o kadar sağlıklıydı ki, bir dizi eklenti olmalıydı. Elbette hiç kimse bu fiziksel özelliklere sahip olamazdı.

Başını sallayan Jo, başka bir kavşaktan geçerken sokak tabelasını kontrol etti ve ardından VW Golf'ünü bıraktığı yere doğru ilerledi. Rüzgâr şimdi ona doğru geliyordu ve kokunun tam olarak ne zaman fark edildiğini söylemek zordu. Ama hurdasına güvenli bir şekilde ulaşma hedefiyle bile olsa, ayakları yavaşladı ... ve durdu.

Bakır. Boğazının arkasında bakırın tadını alıyordu.

Bunu yapan tek bir şey vardı ve kokunun bu tür sert bir esintide yoğunlaşması için çok fazla olması gerekiyordu.

Gözlerini kısarak cep telefonunu almaya çalışırken ileride ne olduğunu görmeye çalıştı. Arkasına baktığında kadını artık göremiyordu ve etrafta başka kimse de yoktu.

Belki de yanılıyordu. Belki de bu . . .

İçgüdülerini ona güneş doğduğunda geri dönmesi için bağırsa da, ilerledi, kan kokusu gittikçe yoğunlaştı, ta ki onu solumaktan çok içiyormuş gibi hissedene kadar. Ve sonra yaklaşık yüz metre ötede arabasını gördü-

Damlama onu durdurdu.

Her adım atışının arasında yumuşak bir güm, güm, güm sesinin farkına vardı.

Bakma, dedi içindeki küçük bir ses. Bakma-

Yangın merdiveninin ilk katında, bir koltuk büyüklüğünde karışık bir düğüm vardı ve ilk düşündüğü şey, birinin neden oraya bir mobilya parçası koyduğuydu.

Ve sonra damlama sesinin kaynağını gördü.

Düğümünden sürekli bir şeyler düşüyordu ve yangın merdivenine doğru gittiğinde, biraz uzaktaki bir dış armatürden gelen ışık asfalta düşen şeyle aynı hizadaydı.

Bu şey kırmızı ve yarı saydamdı.

Geriye doğru tökezleyen Jo, avucuyla ağzını kapattı, ancak ayağı bir futbol topuna çarpınca denge için kollarını açmak zorunda kaldı-

Futbol topu değil.

Yana doğru yuvarlanan şey bir insan kafasıydı.

Durduğunda, yüz hatları ona doğru eğilmişti. Gözler açıktı ve yukarıya bakıyordu, ağız sanki adamın kafası kesilirken çığlık atıyormuş gibi gevşekti.

Jo'nun görüşü dama tahtasına döndü ve bacakları gevşedi, ancak 911'i arayacak kadar akli vardı. Operatör cevap verdiğinde kelimeler çıkmadı. Zor nefes alıyordu ama ciğerlerinde hava yoktu, heceleri boğazından yukarı ve ağzından dışarı gönderecek hiçbir şey yoktu.

Arabasına odaklandı ve yakınlığı onu dehşete düşürdü. Aklının bir köşesinde Gigante'nin onu ölümle tehdit ettiğini duydu.

Kaç! diye düşündü. Ama artık bir tür suça tanıklık ediyordu; çünkü bunun bir intihar ya da kaza olmasına imkân yoktu.

"Benim adım J-j-jo Early," dedi kısık sesle. "On sekizinci cadde ile Kennedy'nin köşesindeyim ve rapor vermem gerekiyor.

.. bir cinayet, bir öldürme ... o öldü. Oh, Tanrım, kafası ...
artık vücudunda değil ..."

CHAPTER FIFTEEN

B Ertesi sabah sekizde Syn boş yatak odasında volta atarken kafese kapatılmış bir hayvan gibiydi. Ne tükettiği yiyecekler ne de kan onu canlandırıyordu.

Yuttuğu şey. O da iyi dinlenmemiştir.

O dışı tarafından kendisine ihtiyaç duyulduğu ve buna karşılık veremediği, güneşin egemenliği karşısında güçsüz olduğu, güçlü değil zayıf olduğu duygusu ona ellerini titreten ve dişlerini takırdatan bir enerji veriyordu. Ve fiziksel sarsıntının bir sonucu olarak, bilinç yüzeyinin altındaki şeyler, uzun yıllar boyunca havalanmasına izin vermeyi reddettiği şeyler, kırılma tehdidinde bulunuyordu.

Onlarla elinden geldiğince savaştı ama banyo aynası sayesinde savaşı kaybetti. Orada, lavabonun önünde çıplak dururken, dişlerini gösterdi -sanki hâlâ onlara sahip olduğunu kendine kanıtlamak istercesine- ve olan oldu.

Şimdiki zaman kayboldu ve geçmiş onu ele geçirdi, bir fırtına serbest bırakıldı ...

Eski Ülke, 1687

Syn başını kaldırdığında ağzından kan fışkırdı ve kulübenin toprak zeminine düştü. Kulaklarında bir çınlama sesi vardı, sırayla yükselip geri çekiliyordu ve yakındaki kayalıkların dibinde aynı şeyi yapan denizi düşündü. Bu sefer ne kadar zamandır bilinci yerinde değildi?

Burnunun içi tıkalıydı, bu yüzden dudaklarından daha iyi nefes alabilmek için yutkundu. Dili ön dişlerinin olması gereken yere değdiğinde, yırtık bir boşluk vardı, iki - hayır, dört- boş yuva hassas ve gıdıklanıyordu.

Kollarında ve bacaklarında bir kırık olup olmadığına bakmak için ayağa kalkmaya çalıştı ama daha iyisini biliyordu.

İhtiyatla, yattığı tek palete doğru baktı. Bir halı değerindeki battaniyenin altında büyük canavar uyuyordu, et ve kas yığını yükselip alçalıyor, nefes alışverişlerini bir hırıltı belirliyordu. Dinlenirken bile öncelikleri vardı. Etli bir el yünlü katmanların arasından dışarı çıkmış, kir ve kanla kaplı parmaklar koruyucu bir şekilde bir bal likörü kesesinin açık boğazına dayanmıştı.

Horlama Syn'in hareket edebileceğinin işaretiydi ve gövdesini yukarı ittiğinde omuzları ve kaburgaları ağrıyordu. Kulübe hiçbir zaman temiz ve düzenli olmamıştı ama bakır bir kapla dövüldükten ve bir kumaş parçası gibi oradan oraya fırlatıldıktan sonra her zamankinden daha fazla düzensizlik vardı. Rahatsız edilmeyen tek şey, mahmeninin mumyalanmış kalıntılarıydı; paçavralarına sarılmış ceset, son on yıldır olduğu yerde duruyordu.

Koltuğunu yavaşça dolu zemine yerleştirirken, ağrı ve sızılarının ciddi bir yaralanmadan kaynaklanmadığından emin oldu. Gerçekten de babası dayağı ne kadar ileri götürebileceğini biliyor gibiydi. Ne kadar sarhoş olursa olsun, dayağı ölümün kapısına kadar götürmedi. Geri dönüşü olmayan noktadan kıl payı önce durdu.

Syn'in leğen kemikleri arasına sıkışmış boş göbeği görmezden gelemeyeceği bir şey haline gelmişti ve bunun nedeni açlığının yeterince acil olması değildi. O kadar uzun süredir açlık çekiyordu ki, bu boşluk hissi vücudunun doğal bir uzantısıydı, kayda değer bir şey değildi. Ama çıkardığı hırıltılı sesler tehlikeliydi.

Efendisini uyandırmak istemiyordu, ancak hangisinin daha kötü olduğunu bilmek zordu -erkek kendinden geçmiş ve hâlâ sarhoş bir haldeyken mi, yoksa bal likörünün uyutucu özelliklerinin geri çekilmesiyle öfkeyle uyandığında mı?

Syn ayağa kalkmaya çalıştığında, ince ve güvenilmez bacakları sallanmaya başladı ve ancak kollarını açtığında kendini dengeleyebildi. Babasının paleti dışarıya açılan kapıyı örten ağır deri kapağın hemen önüne yerleştirilmişti ve Syn'in bir pretrans olduğu göz önüne alındığında, gözlerini kapatıp kendini havaya taşıyamazdı. Bedensel bir şekilde hareket etmesi gerekiyordu.

Avuçlarını karnının üzerine koyarak nefesini tutarken içeri bastırdı. Ayaklarının üzerinde, hiçbir şeyi rahatsız etmeden yolunu dikkatle seçti ve güvenliğini bal likörü kesesine ve onun üzerinde duran parmak uçlarına göre ayarladı. Efendisi amansız bir dengesizlikten muzdaripti. Eğer uyanacak olursa, parmakları hareket ederek hikayeyi anlatacaktı-

Syn elinin arkasına odaklandığında, kanla kaplanmış ette tuhaf bir şey gördü. Parlak beyaz bir parıltı vardı ve belki de gecenin -ya da gündüzün, hangisinin olduğunu bilmiyordu- vuruşlarının çok sert olduğunu, efendisinin parmak eklemlerinin etini kemiğe kadar kırdığını düşündü.

Ama hayır.

Öyle bir şey değildi.

Üst dudağının arkasındaki kalp atışına dokunan Syn'in göğsünün derinliklerinde bir şeyler kıpırdandı. Bu duyguyu etiketleyebileceği bir isim yoktu ve hayatındaki pek çok şey gibi bu duyguyu da kontrol etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bununla birlikte, yeterince güçlü, yeterince ısrarcıydı, düşünülemez olanı yaptı. Canavara yaklaştı. Paletin yanına çömeldi. Efendisinininkinden daha sağlam olmayan bir elle uzandı.

Bunun üzerine babasının etinden küçük bir parça çıkardı.

Bir diş.

Kendi dişi.

Kemik parçasını kırık bedenini kucaklar gibi özenle tutarken, mahmeninden geriye kalanlara baktı. Onu özlüyordu ama daha fazla acı çekmediği için minnettardı. Aslında onun kalıntıları bu korkunç kulübede bir aşk hatırası olarak saklanmamıştı. Onlar, itaat edilmediğinde neler olacağına dair bir uyarıydı.

Syn dişini kurdeleli pantolonunun cebine soktu ve yere göz gezdirdi. Diğer üçünü de almak istiyordu. Belki de-

"Şimdi nereye gittiğini sanıyorsun, genç."

Syn geriye sıçradı ve titremeye başladı. Eğilerek kollarını yukarı kaldırdı ve yüzünü sardı. Yanıt şuydu

Kökleşmiş. Eğitimli. İkinci doğa.

"Erzak almaya gitmem gerekiyor," diye fısıldadı. "Yiyecek almaya gidiyorum."

Paletten bir homurtu geldi ve efendisi başını kaldırdı. Sakalı uzun ve boğum boğumdu, kaba siyah saçlarından oluşan bir ip, kafatasının her yanından çıkan arapsaçından ayırt edilemiyordu. Etli kaşlarının altındaki ışıltılı siyah gözleri parlıyordu.

"Onları al ve geri gel, genç. Zaman kaybetme. Ben açım."

"Evet, efendim."

Babası içkinin üzerinde duran eline baktı. Dişin çekilmesiyle serbest kalan taze ve kırmızı kan, işaret parmağına doğru süzülüp inmişti.

"Hemen gideceğim," diye atıldı Syn. "Hararetle yalvaracağım. Ben-"

O gözler geri geldi ve daraldı. Nefret, bir gölün yüzeyindeki çalkantı gibi öne çıktı.

Syn, "Şimdi gidiyorum," dedi.

Hızlı bir hareketle paletin etrafından dolaştı ama ağır muşambalar yüzünden yavaşlamak zorunda kaldı. Bir pretrans olarak güneş ışığına dayanabilirdi. Efendisi dayanamazdı. Kulübe bir mağaranın duvarına yaslanmıştı ve giriş noktası doğrudan ışıktan iyi korunuyordu. Ama ayrılırken işlerin nasıl yapıldığını takip etmezse, kafese konulacak ve nehrin akıntısına kapılacaktı.

Dayak yemeyi tercih ederdi.

"Geri dön, genç." Babasının çakıllı sesi Omega'nın laneti gibiydi, sinsi ve istilacı, acı vaat ediyordu. "Yoksa sıkılacağım ve yapacak bir şeyler bulmak zorunda kalacağım. Henüz yapmadıysam tabii."

Syn başını salladı ve kulübeden dışarı düştü, tökezlemesi onu mağaranın nemli taş çıkıntısına doğru sürükledi.

şimdiye kadar yapmadıysa? Syn düşündü. Erkek ne yapmıştı?

Bacaklarındaki ve gövdesindeki ağrıya rağmen mağaradan fırlayarak, toplayabildiğı tüm acelecilikle kendini gecenin içine attı. Tepesindeki ay ufka doğru alçalmıştı ve konumu onu dehşete düşürüyordu. Ne kadar zamandır bilinci yerinde değildi? Babası ne zamandır köyde ve çevresinde serbestçe dolaşabiliyordu?

Fates, o ne yapmıştı?

Korku Syn'in ağzını kavurdu ve susuzluk onu dereye götürdü, orada kabuk bağlamış dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü soğuk suya soktu. Acı neredeyse dayanılmazdı ama içtikçe kafası berraklaştı. Kendini toparladığında gözlerini yırtık ve kanlı kollarına sildi. Gece soğuktu ama ona göre her şey her zaman kendisinden daha düşük sıcaklıktaydı.

Güneyden esen rüzgârla birlikte, bir ateşin dumanı ona doğru yükseldi. Sadece bir ateş değil. Birkaç tane. Köy, güneş ışığı her şeyi durdurmadan önceki karanlık saatlerde yapılan ve sağlanan hareketli ticaret, ticaret ve hizmetle canlıydı.

Babasına verdiği söz onu diğer vampirlerin yanına çağırmıştı. Hiçbiri efendisinin yapacaklarından korktuğı için onu yanına almadı ama Syn'e acıyan iyi ruhlar vardı, onun varlığının lanetini fark eden, mahmenlerine yapılanları hatırlayan ve Syn gibi zayıf biri o mağarada, o kulübede gizlenen canavarı beslemezse neler olacağını çok iyi bilen.

Yine de Syn köy merkezine gitmedi. Daha sonra gidecekti. Elinden geldiğince çabuk.

Bunun yerine, ormana doğru yola koyuldu, devrilmiş gövdeleri ve alçak çalıları geçerek, bir geyik gibi sessizce ilerledi. Çok yol kat etti ve çabuk yoruldu ama yoluna devam etti.

Çok geçmeden bir açıklığa geldi ve sık bir ağacın arkasına sığınmaya özen gösterdi. Kimsenin onun yakınlığını bilmesinin bir yararı olmazdı ve bunu engelleyebilseydi gelmezdi.

Zarif, arsız bir ihtişamla büyüyen kır çiçeklerinin arasında, sazdan yapılmış kulübe mütevazı ama güzeldi ve kendi kendine kargaşa olmamasına güvenmesini söyledi. Ocağın dışında hiçbir şey yanıyor gibi görünmüyordu. Görebildiği ya da kokusunu alabildiği bir kan akıntısı yoktu. Sadece-

Ahşap kapı ardına kadar açıldı ve bahar kuşlarının ötüşü gibi kıkırdama sesleri yükseldi ve ispinozların tünekten fırlaması gibi iki figür dışarı fırladı. Biri kısa ve tıknazdı, küçük erkek olabildiğince hızlı koşuyordu, pembe bir kurdele arkasından akıyordu. Diğeri daha uzun boylu bir dişiydi, sarı saçları bir bayrak gibi dalgalanıyor, kardeşinin ve onun aldığı ödülün peşinden koşuyordu. Birlikte çayırdaki ekili sebze bahçesine, oradan da iki sağlıklı sağmal ineğin barındığı padoka koşular.

Syn'in omuzları gevşedi ve nefes alabildiğini fark etti. Dişi ve ailesi güvende olduğu sürece tek önemsendiği şey buydu. Köyde ona karşı her zaman çok nazik ve korkusuz davranmıştı. Gerçekten de, onun paçavralarını ve nasıl koktuğunu fark etmiyor gibiydi. Sadece açlığını ve çektiği acıları görüyordu ve gözleri, kendisinden çok daha yaşlı olan diğerlerinin bakışları gibi bunlardan kaçmıyordu. Ona sadece acımakla da yetinmedi.

Kumaşın üzerindeki kokuya bakılırsa, onun için yaptığı giysileri ona gizlice verdi. Şu anda üzerinde kalın ve sağlam bir kumaştan yaptığı pantolon vardı ve onu sıcak tutan ama aceleyle geride bıraktığı tek paltosu da onun için yaptığı bir örtüden ibaretti.

O, gece gökyüzündeki ay ışığıydı ve çoğu zaman onu rahatlatan tek şeydi. Elinde dokuma sepetiyle ya da kardeşiyle ilgilenirken onu görmek bile ona devam etme gücü vermeye yetiyordu.

Dişi ve erkek kardeşi ahırın yanından geçerken Syn izlemekten ve asla gerçekleşmeyecek fanteziler kurmaktan memnundu. Gerçekten de, onun tarafından kovalanan kişinin kendisi olduğunu hayal etti ve yakalanmasına izin verdiğinden emin olacaktı. Zihninde, kendi geçişinden sonra geleceğe doğru ilerledi. Kendisini uzun boylu ve güçlü, onu savunabilecek ve güvende tutabilecek biri olarak gördü, kasları bu acımasız dünyaya karşı ona hiçbir şeyin zarar vermeyeceğinin garantisiydi-

Bir sopanın şaklaması onu sıçrattı.

"Burada ne yaparsan yap, oğlum," diye homurdandı arkasından.

Kapı çalma sesi Syn'i şimdiki zamana döndürdü, ancak yeniden yönlendirme ne hemen ne de tek başına oldu. Bir parçası o ağaçlara, o çiçekli çayırın kenarına geri dönmüştü ve hafıza şeridini yarıda kesen her kimse ona minnettardı. Geçmişinin yeniden ziyaret edilmesine içlerlemişti. Geçmişinin herhangi bir bölümü üzerinde durmamak için o kadar çok neden vardı ki, ama özellikle

Gece. Belki o zamanlar her şey farklı gelişseydi, şimdi de farklı olabilirdi.

Belki de doğduğunda lanetlenmişti, o zamandan beri olan her şey önceden belirlenmiş ve kaçınılmazdı.

"Geliyorum," diye mırıldandı kapının çalınması yeniden başladığında ve verdiği aradan duyduğu minnettarlığı üzerinden attığında.

Diğer tarafta her kim varsa, onun tamamen uyumayan uykusunu bozmak için iyi bir nedeni olsa iyi olur.

Bugün diğer insanlarla her zamankinden daha az ilgileniyordu.

CHAPTER SIXTEEN

Butch bardağındaki Lagavulin'in son santimini de bitirdi ve tam başını geriye doğru savurarak düzelttiği sırada, vurduğu kapı yırtılarak açıldı. Üzerinde

Syn'in sabah insanı olmadığı belliydi, bakışları Hulk'un oyun kitabından fırlamıştı, koca kıçlı çıplak vücudu çalar saati olan herkese ciddi zarar verebilecek türdendi. Neşeli selamlama. Bir parça tost.

Piç'in huysuzluğu tuttu.

"Pekala, İyi, iyi," Butch dedi. "Eğer o değil güneş ışığı kişileştirildi."

"Ne istiyorsun?"

"Şu anda mı? Ray-Ban'ler beni mutluluğunuzun parıltısından korur."

Balthazar bir adım öne çıkarak ikisi arasına sağlam bedenini koydu. "Rahatla kuzen."

Kan bağı olanları hoş geldin vagonuyla ilgili sorunları çözmeleri için bırakan Butch, tamamen çıplak odalara daldı. Syn bir keşiş gibi yaşıyordu, bu onun kararıydı, ama hadi. Sanki elinizin altında bir yastık şilte varken bundan faydalanmazmışsınız gibi. Ama hayır, yerde eski toprak gibi yatmalıyız.

"Ee," dedi etrafta dolaşırken, Chrysler-itis vakasından kasıklarında kalan ağrı, yapmaya geldiği iş tarafından kısa süreliğine gölgede bırakılan bir şeydi. "Pantolon giymek ister misin yoksa aletini bu şekilde havalandırmak senin için sorun olur mu?"

Üçünü birlikte içeri kapatan Balthazar'dı ve Piç, sanki kuzeninin ayaklarıyla oy verme ihtimali olduğunu biliyormuş gibi kapının hemen yanında durdu.

Syn ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Seni rahatsız mı ediyorum?"

Butch güldü. "Oda arkadaşımın nelerden hoşlandığı hakkında hiçbir fikrin yok. Yani hayır, ben iyiyim. Ama sen, dostum, kendin için bazı sorunlara neden oluyorsun. Ve bu sadece senin için değil."

"Nasıl yani?"

"Sanırım biliyorsun." Butch kolunun altından Caldwell Courier Journal'ın basılı nüshasını çıkardı. "Bu sabah gazeteyi okudun mu?"

"Baştan sona. Ve bulmaca çözdüm."

"Sen yaptın." Butch bardağını koyacak bir yer aradı ve sonunda yere bıraktı. Sonra ön sayfayı çevirip açtı ve adama doğru çevirdi. "Merak ettim, böyle bir şeyin fark edilmeyeceğini mi düşündün?"

Syn'in gözleri, masanın üst yarısının çoğunu kaplayan siyah-beyaz olay yeri fotoğrafına kaymadı.

Katla. Piçin bilgisayarı olmadığı ve Fritz'in gazete dağıtıcıları listesinde bulunmadığı düşünülürse, bir şey okuduğuna inanmak imkânsızdı ve bulmaca saçmalığının da canı cehenneme.

"Yorum yok mu?" Butch sayfaları karıştırırken mırıldandı. "Çünkü korkarım bu yeterince iyi olmayacak."

Syn'in omuz silkmesi sürpriz değildi. Ölümcül sakinliği ya da gözlerindeki düşmanca ışık da öyle. Piç kurusu orada dikilirken bir saldırganlık meşalesi gibiydi, doğal bir felakete hazırlanıyordu ve Butch bir an için adamın olağanüstü aptalca bir şey yapmasını istedi. İyi bir yumruk yumruğa kavga kendi sinirsel enerjisinin bir kısmını gerçekten de yakabilirdi.

"Bak, bu benim için ilginç." Butch kâğıdı yeniden katladı ve kolunun altına geri koydu. "Yaptığın iş için övgü almak isteyeceğini düşünmüştüm. Aksi takdirde cesedi neden böyle açıkta bırakasın ki? Ve hey, bu adamın derisini sokakta canlı canlı yüzmeyi başardığını düşünürsek, bu etkileyici. Yani, komplikasyonlar bir yana, hançerle iyi iş çıkarmışsın. Mısır ayıklamak gibi, değil mi? Ya da bir kanepenin kılıfını yırtmak gibi."

"Benim için yargıç ve jüri değilsin."

"Oh, bu konuda yanılıyorsun." Butch başını salladı. "Peki kendin için ne söyleyeceksin?"

"Hiçbir şey."

"Tekrar söylüyorum, bu bir seçenek değil."

Balthazar usulca küfretti. "Syn, sen ve ben bunu konuşmuştuk. Burası Yeni Dünya-"

"Nerede olduğumu biliyorum. Bana lanet bir coğrafya dersi vermene ihtiyacım yok."

"Yani, öğretme işini ben yapacağım." Butch öne çıktı ve adamla yakınlaştı. "Böyle devam edersen geldiğin yere geri gönderileceksin."

"O adamın derisini ben yüzmedim."

"Hiç güvenilirliğiniz yok."

"Peki neden buradasın. Neden benimle konuşmaya zahmet ettin?" "Çünkü seninle aramızdaki şeylerin netleşmesine ihtiyacım var."

Bunu askerler arasında profesyonel bir nezaket olarak düşünün."

"Son duyduğum şey, Wrath'ın yetkili olduğuydu. Neden burada değil?"

"Birincisi, o kadar da özel değilsin. İkincisi, ben cesetlerden sorumlu aptalın tekiyim. Kabul ediyorum, bu resmi bir pozisyondan çok cinayet masası polisliği günlerimden kalma bir görev ama sanırım hepimiz savaşın sonuna yaklaştığımız şu günlerde boş zamanlarınızda bıçakla ne yaptığının kimsenin endişelenmesi gereken son şey olduğu konusunda hemfikiriz. İnsanların sakinleşmesini ve işimize karışmamasını istiyoruz. Bu yüzden eğer bu saçmalığı engelleyemiyorsan gitmelisin."

Syn sonunda kuzenine baktı, Mohawk'ı yana dönmüştü.

Balthazar konuştu. "Haydi Syn. Bunun bir sorun olduğunu biliyorsun. Talhman'ını başka bir yere kanalize etmelisin. Ya da en azından bunu bu kadar aleni yapmamalısın."

"Peki ya diğeri?" Butch söyledi. "Bu sabah erken saatlerde yangın merdiveninin etrafında bükülmüş halde buldukları ceset."

"Peki." Syn yine omuz silkti. "Onu ben öldürdüm. Diğerini de öldürdüm. Herkesi öldürdüm."

Butch azı dişlerini gıcırdattı. "Gördün mü, neden beni böyle yapmak zorundasın? Sadece dürüst olabilirsin."

"Öyleyim. Beni ölüme terk ettin. Birinin derisini yüzdüm, diğerini de yangın merdiveninde öldüresiye dövdüm - çünkü canım sıkılıyordu."

Gözlerini kısan Butch sesini aynı seviyede tuttu. "Sanırım o bacakları keserken gerçekten sıkılmışsın."

"İkisi de. Burada işimiz bitebilir mi?"

Butch odaya şöyle bir göz attı. Duvar kağıdında, resim askılarının sıvadan çıkarıldığı delikler vardı ve eşyaların düzgün bir şekilde rötuşlanmamış olmasının Fritz'i çıldırttığını hayal etti.

Küfürlerini kendine sakladı. "Sana yardım etmeye çalışıyorum Syn. Bugünden itibaren bunu keserek bunu kendin için daha kolay hale getirmeyi seçebilirsin. Şu anda mı? Bu sadece benim bayrak direğine koşmam. Eğer Wrath bu işe karışırsa, senin için kıpırdayacak yer kalmaz. Senden kurtulacak ve sadece seni lanet bir tekneye bindirirse şanslı olacaksın. Seni bir tabuta koymaktan çekinmeyecektir."

"Bunun benim için bir kayıp olacağını varsayıyorsunuz."

"Bu karmaşıklığa ihtiyacımız yok. Çözmemiz gereken bir şey olma."

"Not edildi."

Butch adama başka bir şey söylemesi için fırsat verdi. "Burada kendine hiç iyilik yapmıyorsun."

Syn kuzenini sert gözlerle süzdü. "Ve herkes ne zaman hazır olursa benim hakkımda konuşmayı bırakabilir. Her zaman."

Balthazar kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu halde olman senin suçun değil. Ama yardıma ihtiyacın var."

"Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme."

Şimdi vücudunu iki erkeğin arasına koyan kişi Butch'tu. "Adamım, burada oynadığın oyunları anlamıyorum ve şu anda tabağımdaki boku düşünürsek, ben

Seninle uğraşacak zamanım yok. Kendi şeridinde kal, yoksa Gazap'ın seni otoyolun kendi tarafına geri göndermesini sağlarım. Sana karşı gerçekten nazik olmaya çalışıyorum - gerçi ben de neden zahmet ettiğimi merak ediyorum."

Bu not üzerine Butch topallayarak dışarı çıktı ve Balthazar onunla birlikte geldiğinde şaşırdı. Kuzenler arasında kalpten kalbe bir şey olmasını bekliyordu ama belli ki menüde bu yoktu. Sonra kapı kapanırken içerideki panellere çarpan camların sesi duyuldu.

Butch açılan yeni kanadın koridorunda ilerlerken, "Sanırım geri dönüp boşumu almam gerekmeyecek," diye mırıldandı.

"Bileğini mi incittin?" Balthazar söyledi.

"Keşke öyle olsaydı. İnsanların arabalara taktığı koruyucu sütyenleri hatırlıyor musun? Seksenli yılların sonlarında?"

"Büyük bir titizlikle değil, hayır."

"O zaman şanslıymışsın. Ama bu gece, bir ön ızgaranın gerçekten bir ızgaraya ihtiyacı olduğunu gördüm. Taşaklarımla."

İkinci kattaki oturma odasına girdiklerinde Piç hâlâ yüzünü buruşturarak teselli sesleri çıkarıyordu. Bir kenarda bir bar arabası vardı ve Butch hemen içkilerin yanına gitti. Kesik şişe dizisinde Lag yoktu ama burbonla yetinecek kadar düşünceliydi. Kendisine buz üzerine biraz I.W. Harper koyduktan sonra elmas kesimli şişeyi diğer erkeğe doğru uzattı.

"Teşekkürler ama hayır," dedi hırsız. "Oda arkadaşın bana yeni bir alışkanlık kazandırdı, o yüzden böyle iyiyim."

Balthazar, V'nin elindeki sigaralardan birini yakarken Butch, Piç'le karşı karşıya geldi. "Anlamıyorum. Syn'in neler yapabileceği konusunda hepiniz kulağıma fısıldıyorsunuz ve sizden şüphe etmek için hiçbir nedenim yok. Ama Boone bana birkaç ay önce neler olduğunu anlattı.

Syn hadım edilen o insana saldırdığını itiraf etti ama bunu yapan Boone'du. Kuzenin neden öldürmediği insanları öldürdüğünü söylüyor?"

"Artık yalan söylediğini sanmıyorum." Balthazar hayal kırıklığı içinde bir duman çıkardı. "Boone olayı bir yana, Syn daha önce hiç yalan söylemek zorunda kalmadı çünkü kanlı bıçak her zaman hançer elindeydi."

"Bak, seni çağırmak istememiştim." Butch burbonunun yarısını yuttu. "Ama bunu benim dikkatime sundun ve açık iletişim hatlarını takdir ediyorum, falan filan. Sadece bu adamı yapmadığı şeylerle suçlamaya devam etmek istemiyorum. Hiç yardımcı olmuyor."

"Yine de ne yaptığını itiraf etti."

"Az önce bana, morga götürüldüğünde iğneleri hâlâ saplı olan bir adamın bacaklarını kestiğini söyledi. Serbest bırakılan kafasıydı. Yani yalan söylüyor."

Balthazar kaşlarını çattı. "Bu hiç mantıklı değil."

Butch doldurduğu şeyi bitirdiğinde bir duraklama oldu. Ve tazelemek için gitti. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum." "Her zaman."

"Adama karşı bir şeyin mi var? Onu kazıklamaya falan mı çalışıyorsun? Çünkü baktığım kadarıyla ona tuzak kurmaya çalışıyorsun gibi görünüyor."

Jo işe geldikten iki buçuk dakika sonra, boş haber odasındaki masasında parmakları klavyesinin üzerinde uçuşuyordu, gözleri bilgisayar ekranına kilitlenmişti, makale güncellemesindeki düzenlemeler o kadar hızlı yapıliyordu ki, mantıklı olmaları için dua etti. Cep telefonu çaldığında

Sadece soyadıyla cevap verdi ve devam edebilmek için şeyi omzuna sıkıştırdı.

McCordle'ın son istihbaratını dinlerken aklının bir köşesinde aslında bir muhabir olduğunu fark etti. Ve bu iyi hissettirdi.

"Doğru. Evet. Anladım. Teşekkürler."

Aramayı sonlandırdı ve yazmaya devam etti- "Ne halt ediyorsun?"

Jo başını kaldırdığında Dick CCJ'nin güncel nüshasını klavyesinin üzerine fırlattı. İşaret parmağını ön sayfaya, Jo'nun araştırdığı, yazdığı, düzelttiği ve dizdiği makaleye ve seçtiği, blokladığı ve sütunlara yerleştirdiği resme saplayarak, "Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Bill hangi cehennemde?"

"Lydia dün gece bebeğini kaybetti," dedi Jo. "O yüzden bugün izinli."

Dick durakladı. Ama sadece bir anlığına. "O zaman Tony'yi bu işte istiyorum. Ve bununla bizzat ben ilgileneceğim."

Adam hantal adımlarla ofisine gidip kapıyı çarparak çıkarken, kızın aklına kardeşinin Lego setini tekmeleyen bir çocuk geldi.

Jo ekranına baktı. Yazım denetimi yaptı. Ve bu boku internete koy.

Tek başına.

Sonra sandalyesinden kalktı ve kapıyı çalmadan Dick'in ofisine girdi. Masasının üzerine çıkmış, sabit bir telefon hattını çeviriyor, eski moda bir Rolodex listesi ile telefondaki tuş takımı arasında gidip geliyordu.

Ona doğru bir bakış göndermediğinde, onu görmezden mi geldiğini yoksa sadece okuma gözlükleri olmadan sayıları doğru anlamaya mı odaklandığını anlayamadı.

O baktı yukarı keskin bir şekildene zaman o kesilmiş ve Ara Ahizenin ana ekran düğmesine basıp basılı tutarak. Adam tekrar bağırmaya başlamadan önce sakın bir sesle, "Johnny Pappalardo ve dokuz saat önce bulunan ceset hakkında haber yapmaya devam etmeme izin vereceksin.

yangın merdiveni."

Dick'in kalın boynunda beliren çirkin kızarıklık, bu ay boyunca yaptığı tek egzersizin ona kızmak olduğunu gösteriyordu.

"Bana ne yapacağını söyleme-"

Jo eğildi ve sesini alçalttı. "Çok iyi bir muhabir olduğum ortaya çıktı. Bir sonraki haberim ne üzerine olacak biliyor musunuz? CCJ'de genel yayın yönetmeninin cinsel tacizi. Sence kaç kadın bu konudaki çağrımı kabul eder? Sanırım onlara kendi hikayemi anlatarak başlayacağım, seninle çıkmamı istediğin iş gezisiyle ilgili olanı. Gitmezsem bu gazetede hiçbir yere gidemeyeceğimi açıkça belirttiğin o uzun hafta sonu tatilini? Eskiden burada çalışan kaç kadının benzer bir hikayesi var, Dick?"

Patronu yavaşça çenesini kapattı.

Jo telefonun düğmesine bastı, çevir sesi aralarındaki sessizlikte yüksek sesle duyuldu. "Bana ne tür bir teklif vereceğini mi düşünüyorsun? İyi bir teklif olduğundan emin ol, karının anlayacağı bir teklif olsun. Bu gazetenin sahibi artık onun ailesi, değil mi? Ayrıca, bahse girerim bu haber ulusal çapta ses getirecek ve karın seni evden kovduktan ve sen de buradan kovulduktan sonra başka bir işe ihtiyacın olacak. Bu yüzden yirmi beş kelime ya da daha azıyla kendini olumlu bir şekilde ifade etmeye çalışsan iyi edersin."

Ona cevap vermesi için bir fırsat verdi. Adam ahizeyi yuvasına geri koyduğunda başıyla onayladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Jo topuklarının üzerinde dönüp onun ofisinden çıkarken.

CHAPTER SEVENTEEN

Butch çukura, malikane alanını eğitim merkezine bağlayan yeraltı tünelinden girdi. Çelikle gclendirilmiş kapiyı açtığında

sessiz kaldı. V ve Doktor Jane klinikte bazı işler yapıyorlardı, bu yüzden evde değillerdi ama Marissa Son Yemek'ten hemen sonra yatağında kitap okumak için geri gelmişti ve onu rahatsız etmek istemiyordu. Güvenli Yer'deki işi zorluydu ve eğer uyuyorsa, bu dinlenme saatlerini kaydetmesini istiyordu.

Shellan'ın işlettiği aile içi şiddet merkezi türünün ilk örneğiydi ve kardeşinin aksine Marissa'nın doğasında gcl bir hizmet yönü vardı. Diğer insanlara yardım etmek için yanıp tutuşuyordu ama aynı zamanda müthiş bir iş kadını olduğu da ortaya ıktı. Dişiler ve yavrularından, sosyal hizmet uzmanlarının tedavi planlarına ve ayrıca btcelere kadar tesisteki her şeyi koordine etti.

erzak, yiyecek, giyecek. İşinde harikaydı ama dayak yemiş, istismara uğramış, ihmal edilmiş ve daha kötüsüne maruz kalmış savunmasız insanlar için şefkatli bir temizlik ekibine liderlik etmek çok yorucuydu.

Her gece katlanılması zor şeylerdi.

Elbette, işine olan bağlılığı onu daha çok sevmesine neden oluyordu. Ancak son zamanlarda olduğu gibi yorgun görüldüğünde de onun için endişeleniyordu.

Kendini içeri kapatarak, yatak odalarına giden koridoru tıkayan giysi raflarına baktı. Kışlık eşyalarını depoya kaldırmanın ve bahar koleksiyonunu özgür bırakmanın zamanı gelmişti. Normalde bu yıllık ritüel için çok heyecanlanırdı, Fritz de öyle, ama bu yıl uşak için tek taraflı bir parti olacaktı.

Butch'un dikkati kehanet saçmalığıyla çok dağılmıştı.

Ortak alana doğru yürürken ceketini çıkarıp deri koltuğun koluna bıraktı. Onun, V'nin ve arkadaşlarının yaşadığı kulübe, malikânenin çakıl taşı gibiydi, aynı mimari tarzda yapılmıştı ama yüzölçümünün çok küçük bir kısmını kaplıyordu. Ayrıca aynı şekilde dekore edilmemişti. Büyük ev, Çarlık Rusya'sının Napolyon Fransa'sıyla buluşması ve Hogwarts'ın bir parıltısı gibiydi. Butch ve V'nin beşiği mi? Bekâr evinin kardeşlik eviyle karışımı gibiydi: Bir kanepa, bir langırt masası, futbol sahası büyüklüğünde bir televizyon ve V'nin Dört Oyuncağı, yani bilgisayar düzeneği vardı. Ama en azından barınaklarına taşındıklarından beri burada bazı iyileştirmeler yapılmıştı. Marissa ve Jane'in sayesinde, spor çantaları artık kokudan boğulacakmış gibi sporcu kayışlarını ve koşu ayakkabılarını kismuyordu, Sports Illustrated'ın sayıları sehpanın üzerinde düzenli bir yığın halindeydi ve yarısı yenmiş Doritos paketleri

ve ekşi krema ve soğanlı Ruffle'ler minimumda tutuldu. Ayrıca yerde bayılanlar onlarmış gibi duran Goose ve Lag şişeleri, elle sarılmış cesetlerle dolu kül tablaları ya da daha da önemlisi, Butch'un bazen B, D, S ya da M için olduğundan emin olamadığı BDSM saçmalıkları da yoktu.

Mutfakta, burbondan arta kalanları lavaboya attı ve bardağını duruladı. İçini bir kâğıt havluya kuruladıktan sonra kendine üç santim Lag doldurdu ve bir yudum alırken Harper's'ın tadını yok etmek için sıcak şeyi ağzında gezdirdi. I.W.'nin alkol çabaları kabul edilebilir bir ikameydi. Ancak Sprite istediğinizde maden suyu aldığınızda, hayal kırıklığı kaçınılmaz olarak damağınızı ekşitiyordu.

Lagavulin şişesine baktığında, dörtte üçünün boş olduğunu görünce şaşırdı. Onu sadece bir gün önce açmıştı ve başka kimse içmemişti.

"Dönmüşsün."

Butch, Marissa konuşurken çoktan başını kaldırmıştı, bağlı olduğu erkek onun varlığıyla dikkatini çekmişti ve bu ne büyük bir varlıktı. Eşi, güzel çıplak ayaklarının üstlerini fırçalayan ipek bir gecelik giymişti, rengi özellikle kendisi ve birkaç çay gülü için yaratılmış gibi görünen allık pembesiydi. Bir süre önce omuz hizasında kestirdiği sarı saçları, onun ısrarıyla uzuyordu ve kalın bukleler, şimdi önde köprücük kemiklerini, arkada ise omuz kemiklerini aşan spiraller şeklinde kıvrılıyordu.

Onun yüzünü incelemek için bir an durdu. Her zaman onun türünün en güzel kızı olduğu söylenirdi ve o da bunun söylenti değil gerçek olduğunu biliyordu. Onu Darius'un eski yerinde gördüğü ilk andan beri - o zamanlar

O zamanlar bir insandı ve neye bulaştığına dair hiçbir fikri yoktu; kız onu aptal yerine koymuştu. Onun dışında, böylesine zorlayıcı, zorlayıcı bir çekim yaratan şey görünüşü değildi. Güzel gözlerin ardındaki ruhtu, o mükemmel dudaklardan çıkan sest, kıvrımların ardındaki kalp atışıydı.

Onun için asıl önemli olan ruhuydu.

"İyi misin?" dedi öne doğru gelirken. "Neyin var?"

İpek geceliği gökyüzündeki kontrailerin zarafetiyle arkasından akıp giderken, ilk kez olmasa da, onun hayatına daha iyi şeyler getirmeyi dilediğini hatırladı. Çok az iyi haber veren ve çok fazla kan dökülen acımasız bir işi vardı ve bir de Omega'nın kova durakları olarak yaptığı yan iş vardı.

"Aynı tas aynı hamam." Adam onu kendine yakın tutarken öpüştüler. "Biliyorsun."

"O viskiye vuruş şeklinle olmaz."

"Söylediklerimi okumakta çok iyisin."

"O kadar da zor değil."

Bu arada bardağındaki Lag'ı bitirdi ve bir tane daha doldurmamak için kendini zor tuttu. Duygularını daha iyi yönetmek istiyordu. Yoga ve meditasyon yoluna gitmek çok daha erdemli görünüyordu ve bir de endişelenmesi gereken alkole dair geçmişi vardı. Ama her nasılsa, içki her zaman olduğu yerdeydi.

"Buraya gel," dedi Shellan'ın elini tutarak.

Onu kanepeye doğru çekerken, "Topallaman hâlâ belirgin. Ne oldu? Son Yemek'te bana söylemedin."

"Önemli bir şey değil."

"Doktor Jane'i görmeli misin?"

Otururken homurdandı, sonra yüzünü buruşturdu ve pantolonunun içinde kendini yeniden düzenlemeye çalıştı, ancak herhangi bir özel pozisyonun hayalarına yardımcı olacağını düşünmüyordu. Normal boyutlarının on katı şişmiş gibi hissediyordu ve aşırı şişirilmiş balonlar gibi boxer şortunun içinde patladıkları kabus senaryoları, tezgahın üzerinde bıraktığı Lag şişesine bakmasına neden oldu.

"Sorun değil." Döndü ve kızın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama haklısın, yemek sırasında doğru düzgün sohbet edemedik gibi hissediyorum."

Kadının ona bakma şeklinden hoşlanmamıştı, sanki kadın onun tamam perdesini kaldırmış ve sakladığı çöp yığınının görüyordu.

"Uyumuyorsun ve gözlerin hiçbir şeye odaklanmıyor."

"Doğru değil." Biraz gülümsedi. "Buraya girdiğinde onları senden çıkaramadım ve şu anda başka bir yere bakmak istemiyorum."

"Bana her şeyi anlatabilirsin, bunu biliyorsun." "Biliyorum."

Marissa onu sinirlendiriyormuş gibi başını salladı. "Peki nasıl yaralandığınla başlayalım mı?"

"Bir arabaya çarptım." Butch başını minderlere yasladı. "Arayı kapatmaktan" bahsederken daha çok gecesinin nasıl geçtiğini anlatıyordu. "Önemli bir şey değil."

"Ya bacağın kırıldıysa?" "O benim bacağım değildi."

"Nerenden vuruldun o zaman?"

Başını ona doğru eğdi. "Küçük Butchie bunu bir erkek gibi karşıladı."

Marissa'nın kaşları havaya kalktı. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. . . Ben, ah, tam olarak nasıl oldu? Kaput süsüne mi çarptın?"

"Kaput süsü oldum. Bir Chrysler LeBaron'u LeBrian'a dönüştürdüm."

"Bu korkunç!"

"Durdum-" "İşemeyi" diyecekti. "Yaklaşık dört saat önce kan işedim."

"Hemen kliniğe gitmen gerekiyor-"

Ayağa kalkmaya çalışırken Butch onun elini tuttu. "Artık seninle birlikte olduğum için iyiyim."

Kollarını kavuşturarak, sanki gözleriyle onun hayati değerlerini ölçüyormuş gibi, düz bir bakışla ona baktı. "V'nin Jane'e seni bu gece temizlemesi gerektiğini söylediğini duydum. Bu geçen hafta içinde üç kez oldu."

Ve Butch sanki viski en iyi arkadaşıymış gibi tekrar tezgâha bakmaya başladı. "O kadar çok muydu? Sanmıyorum-"

"Evet. Üç kez."

Gözlerini kısa bir süreliğine kapatarak, "Lütfen yanlış anlamayın ama şu anda iş hakkında konuşamam. Konuşamam işte. Şu an ile tekrar sahaya çıkmak için ayrılmam gereken zaman arasında on bir saat var. Bu değerli zamanı savaştan başka bir şey düşünerek geçirmeliyim."

Tabii bunun mümkün olduğunu varsayarsak.

Bir süre sonra Marissa onun yanına yerleşti ve ayaklarını altına aldı. Adamın göğsüne doğru eğilerek gömleğinden ağır altın haçını çıkardı.

"Bunun teninde durduğunda ısınmasını seviyorum," diye mırıldandı. "Korunduğunu hissettiriyor bana."

"Ben varım. Tanrı her zaman benimle."

"Güzel." Gözleri yaşarırken hızlı hızlı kırıştırdı. "Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum... ama seni seviyorum ve hayatımı sensiz yaşamak istemiyorum. Sen benim her şeyimsin. Eğer bir şey olursa-"

"Şşş." Onun elini kendi eliyle kapattı, böylece her ikisi de inancının sembolünü tutuyordu. Sonra eğildi ve onun ağzını öptü. "Böyle düşünme. Böyle konuşma. Ben iyi olacağım."

"Bana söz ver..." Sanki sadece iradesiyle ondan bir şeyler koparabilecekmiş gibi gözlerinin içine baktı. "...dikkatli ol."

İçinden bir ses onun Dhestroyer Kehaneti'nden canlı çıkacağına dair yemin etmesini istediğini söylüyordu. Ancak yüzündeki hüznün, bunun onun kararı olmadığı gerçeğiyle yüzleştiğini söylüyordu. Kendine karşı dikkatli olmak mı? Bu bir dereceye kadar onun kontrolündeydi. Sonunda çizmelerinin içinde dik durmak mı? Bu onun boyunu çok aşardı.

Boğazını temizledi. "Omega seni ele geçirdikten ve sana yaptıklarından sonra seni ne zaman bulduklarını hatırlıyor musun?"

"Bunun hakkında konuşmayalım-"

"Seni kardeşimin kliniğine getirdiler, baskınlardan önce sahip olduğu kliniğe." Haçı dikkatlice gömleğinin içine geri soktu, sanki kalbine, ruhuna daha yakın olmasını istiyormuş gibi. "V'nin bana seni nerede tuttuklarını söylediği zamanı hatırlıyorum. O tecrit odasına koştum. Hayatta olduğun için rahatlamıştım ama içinde bulunduğun durum beni dehşete düşürmüştü ve sen de beni orada yanında istememiştin."

"Çünkü sana şeytanın bulaşmasına izin veremezdim. Ve bu bugün hâlâ geçerli."

"Biliyorum." Marissa derin bir nefes aldı. "Mesele şu ki, hayatım boyunca çok şey yaşadım. Tüm o yüzyıllar boyunca Wrath'ın

sahipsiz shellan. Eski Ülke'den okyanusu geçerken, karşıya canlı olarak geçebileceğimizi düşünmüyordum. Glymera tarafından, kardeşim tarafından, Konsey tarafından yargılanmak. Seninle tanıştığında her şey daha iyi oldu. Kendimi canlı hissetmemi sağladın. Ve sonra seni neredeyse kaybediyordum."

"Oraya geri dönme-"

"Demek istediğim de bu. Senin için bir daha yas tutmak istemiyorum." "Buna gerek kalmayacak."

Küçük bir sesle, onu en çok endişelendiren şeyi söyledi. "Kehanet sadece Omega'yı ortadan kaldırmanızı öngörüyor. Neyin hayatta kalacağı hakkında hiçbir şey söylemiyor."

Butch kasvetli bir şekilde eşine baktı. "Tüm varlığımla ve bundan sonra da olacağım her şeyle sana geri döneceğime yemin ederim."

Sonunda başını salladı. Ve bunu yaparken gömleğinin altında asılı duran haçın olduğu yere bakıyordu.

Onu göğsüne doğru çekerken, "Sana sarılmama izin ver," diye mırıldandı.

Avucuyla sırtında daireler çizerken, dışisine olan sevgisinin yeni bir boyut kazandığını hissetti ... ama mutlu bir nedenle değil. Birlikte geçirdikleri zamanın kısa kesilebileceği hissi, duygularını acı verici derecede derinleştirdi ve evlerinin ezici sessizliğinde gerçek bir korku hissetti. Sanki ayrılıkları rüzgârda savrulan bir yaprak gibiydi. Mezarına düşüp düşmeyeceğini kimse bilmiyordu.

"İçimde kötü bir his var," dedi göğüs kafesine karşı.

Butch bu konuda çenesini kapalı tuttu, gözlerini kapadı ve kafasından birkaç dua geçirdi. Yapmayı düşünebildiği tek şey buydu ve bu gerçeklik ona kırılganlığını her şeyden daha fazla hissettiriyordu. İnancı

güçlüydü. Marissa'ya olan aşkı daha da güçlüydü. Kader üzerindeki kontrolü? Bu konuda büyük bir hayır.

Bir süre sonra ona karşı kıpırdandı, dudakları gömleğinin ön kısmına, göğüs kafesine bastırdı. Sonra bir düğmeyi bıraktı ve biraz daha aşağıya, diyaframına öpücük kondurdu. Sonra ... vücudunu onun bacaklarının arasına kaydırды, kanepeden kayarak önünde diz çöktü. Kadının elleri adamın kalçalarında gezinirken, adam bir daha düzgün çalışacağından endişe ettiği bir yerinin kıpırdadığını hissetti.

Boğazından bir gümbürtü yükseldi. Ve elleri Hermès marka kemerine gittiğinde bu sesi tekrarladı.

"Yaralandığın için üzgünüm," diye mırıldandı esnek deri kayışı çözerken. Ve fermuarının düğmesi üzerinde çalışmaya başladı. Ve fermuarını.

Butch'un leğen kemiği yuvarlandı ve elleri yumuşak minderlere gömülerek kollarını kavradı. "O kadar da incinmedim."

Marissa onun ilgisini çekmek için yalvaran devasa ereksiyona baktı. "Anlıyorum. Ama yine de kendini daha iyi hissetmesi için onu öpmeme ne dersin?"

"Siktir. . . evet, lütfen . . ." diye nefes aldı.

Francis Hastane Sistemi'nin Acil Bakım tesisi, tıp merkezinin kampüsünden sadece on blok, CCJ'nin haber odasından ise sekiz blok ötedeydi. Yani iki arada bir derede kalmıştı. Jo ne kadar yorgun olduğunu düşününce yürümek mi yoksa arabayla gitmek mi gerektiğine karar veremedi ama gün Mart ayı için güneşli ve sıcaktı. New York'un taşrasında yaşanan uzun kıştan sonra iskorbüt hastalığına yakalanma ihtimalini göz önünde bulundurarak yürümeye karar verdi. Ne yazık ki güneş gözlüklerini arabasında unutmuştu ve ofisi ile kutudaki doktor arasındaki yolun yarısında

Bir karar ağacına. Geri dönüp onları alacak mıydı? Yoksa devam mı etti?

Öleceksin.

Deri giyen gizemli adamın derin ve aksanlı sesiyle söylediği kel ifadesi, güneş ışığının gözlerini yakmasına rağmen onu teşvik etti - sanki ölümlü kum saatinin kumu tükeniyormuş ve çoklu organ yetmezliğine girmeden önce tıbbi yardıma ulaşmak için daha hızlı gitmesi gerekiyormuş gibi.

Felaket tellallığı yaptığından değil.

Hayır.

Gökyüzüne doğru yüzünü buruşturarak küfretti ve elini ağrıyan alnına götürdü. Karaciğerinin, böbreklerinin, kalbinin ve ciğerlerinin iflas etmesinin canı cehenneme. Kafatasının altında şişman bir Ağustos domatesi gibi büyüdüğü belli olan tümör kendiliğinden dörde katlanırken, kafasının patlaması ve gri maddesinin bazı parçalarının havadaki şarapnellere dönüşmesi muhtemeldi.

Kliniğin cam kapısını çekip açtığında ve Lysol kokulu havasından içeri adımını attığında midesi bulanıyor, biraz başı dönüyor ve kanser olduğuna fazlasıyla ikna oluyordu. Elbette, bir önceki geceden beri uyumamış olması, ilk kez başı kesilmiş bir ceset görmüş olması ve Bill ile Lydia için üzülmesi, muhtemelen varsayımsal MSS non-Hodgkin lenfomasına yardımcı olmuyordu.

Ayırıcı tanı için teşekkürler, WebMD.

Kimseyi kabul etmekle kesinlikle ilgilenmiyor gibi görünen resepsiyon görevlisine solgun bir gülümseme sunan Jo, üzerinde "Burada Oturum Açın" yazan çizgili kağıda adını yazdı ve ardından minnetle televizyonun hemen altındaki plastik sandalyeye oturdu. Bekleme alanının etrafındaki karantina benzeri dörtgenlere yerleştirilmiş iki kişi daha vardı, sanki kimse kimin hangi bulaşıcı hastalığa sahip olduğundan emin değildi ve bu nedenle,

Kimse zaten sahip olmadığı bir şeyi yakalama riskini göze almıyordu.

Gözlerini kapadı ve burnundan nefes aldı. Bu, midesindeki safralı yeşil denizin tepesindeki dalgaları dindirmeye yetmeyince, dudaklarını çatlatmayı ve nefes alıp verişlerini o yöne doğru yönlendirmeyi denedi.

"Bayan Early?" dedi resepsiyon görevlisi bir süre sonra.

Ehliyetini ve sigorta kartını kontrol ettikten sonra tekrar beklemeye başladı ve sonunda bir odaya girdi. Kilosunu, hayati değerlerini ve ateşini ölçen erkek hemşire yeterince iyi görünüyordu ve onun üzerine kusmaması için dua etti.

"Ee," dedi elektronik çizelgesine tansiyonunu girerken, "bana neler olup bittiğinden biraz bahset."

"Tansiyonum iyi mi?"

"Düşük seviyede. Ama oksijen değerleriniz harika ve nabzınız iyi. Yine de düşük dereceli bir ateşin var."

"Yani ben hastayım."

Bilgisayarda yazmayı bıraktı ve onunla yüzleşti. Muhtemelen otuz yaşlarındaydı ve saçları iyi kesilmiş, sakalları özenle düzeltilmişti ve gözleri onun hissettiği kadar yorgun değildi.

"Belirtilerin neler?" diye sordu. "Kendimi hasta hissediyorum. Yorgun. Başım ağrıyor."

"Hmm . . ." Yazmaya devam etti. "Etrafta bundan çok var. Görünüşe göre grip mevsimi bu yıl her zamankinden daha yoğun. Peki bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Üç ay. Belki dört."

Tekrar durdu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Kasım ayından beri mi?"

"Yani, iyi olduğuma eminim." Tabii ki tam da bu yüzden muayene odasında oturmuş, adamın beyaz üniformasına kusmamak için kendini zor tutuyordu. O sadece HARİKAYDI. "Gerçekten mi?"

"Tamam." Biraz daha yazdı. "Başka bir şey var mı?"

"Yine de kilo veremiyorum. Gerçekten çok yazık."

"Yani sen her zaman ..." Yukarı kaydırıldı ve bir sayı okudu.

"Şu anki ağırlığım bu mu?" Adam ona tekrar baktığında, soruyu silebilecekmiş gibi elini salladı. "Yani, sorun değil. Biraz kilo verdim ama önemli bir şey değil."

"Ne kadar kaybettiniz?"

"On pound. En fazla on beş. Yine de uzunum."

Tamam, yangın merdivenindeki başı kesilmiş cesetle ilgili internet makalesini hazırlarken ne kadar mantıklı düşünürse düşünsün, artık düşünme yetisini kaybetmişti. Çünkü hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Tabii o da makalede hiçbir anlam ifade etmemiş ve bunu bilmiyordu.

"Üzgünüm ama sanırım vaktinizi boşa harcadım." Muayene masasından kayacakmış gibi yaptı. "Ben iyiyim-"

Hemşire elini bir yaya geçidi bekçisinin dur işareti gibi uzattı. "Derin bir nefes alın."

Bunun tıbbi bir tavsiye ve aynı zamanda iyi bir fikir olduğunu düşünen Jo, talimatlara uydu. İki kez.

"Tamam." Adam gülümsedi ama kız buna kanmadı. Pazılarını sararken ona verdiği sıradan bir gülümseme değildi bu.

ya da ağzına bir termometre soktu. "Güzel. Neden doktor geldiğinde onunla konuşmuyorsun? Dr. Perez'le konuşmak gerçekten çok kolay. Ona neler olduğunu anlat. Belki önemli bir şey değildir, ama belirtileri sizinle birlikte düşünebilir ve gerekli olduğuna inanırsa daha ileri teşhisler konusunda size bazı seçenekler sunabilir. Kulağa hoş geliyor mu?"

Jo başını salladı çünkü kendini aptal gibi hissediyordu. Ve aniden çok korktuğu için.

Bir buçuk aydır, belki de iki aydır bir doktora görünmeyi düşünüyordu. McCordle'ın tekrar kontrol etmesini beklerken kendine yapacak bir şeyler vermek için sonunda bu dürtünün peşinden gitmeye karar vermişti. Her şey o boş haber odasında, ofisinin kapalı kapısının ardında Dick ona kızgın kızgın bakarken oturmaktan daha iyiydi-

Oh, kimi kandırıyordu. Tanımadığı biri dün gece ona en büyük korkusunu yüksek sesle söylemişti. Ve o da ölüp ölmediğini öğrenmek için buradaydı.

Sanki o deri giyen adam bir falcıymış gibi.

Hemşire, "Son zamanlarda çok stres altında mıydınız?" diye sordu.

"Yaklaşık yarım saat önce patronumu cinsel tacizle suçladım."

Hemşire bıyık altından ıslık çaldı. "Bu da sayılır. Başınıza gelenler için üzgünüm."

"Ve dün gece ilk cesedimi gördüm." Adamın gözleri faltaşı gibi açıldığından, kafasının bovlıng topu gibi olduğu kısmını kendine saklayacağını düşündü. "Ve bir muhabir olarak ilk büyük haberim üzerinde çalışıyorum - şimdi sen söyleyince, işler biraz yoğunlaştı."

Yine de bunların hepsi çocuk oyuncağıydı. Polisten birlikte kaçtığı adam mı? O terk edilmiş restoranda öpüştüğü adam? Asıl stres yaratan oydu, ilk sıradaki. O gıpta edilen birincilik pozisyonu için yendiği şeylerin listesi düşünüldüğünde bu gerçekten bir şey ifade ediyordu.

Jo tekrar derin bir nefes aldı ama bu sefer nefes verirken biraz rahatladı. "Haklısın. Bunların hepsi muhtemelen stres."

Hemşire tekrar gülümsedi ve artık yüzünde tıp profesyoneli ifadesi olmadığı için rahatlamıştı.

"Şu anki hastasıyla işi biter bitmez Dr. Perez'i içeri göndereceğim." Yakasından bir kart çıkardı, bilgisayardan çıkmak için okuttu ve ayağa kalktı. "Kendine iyi bak."

"Teşekkürler," dedi Jo.

Muayene odasından çıktıktan sonra, masanın kenarından sarkan ayaklarını salladı ve bir gece önce o mutfakta da aynı şeyi yaptığını hatırladı. Kendini durdurarak etrafına bakındı ve depresyon, uykusuzluk ve melanom hakkındaki broşürleri not etti. İlk ikisi onun için geçerliydi. Sonuncusu mu? Bronzlaşmayı hiç sevmemişti ama kızıl saçlıların ciltleri pek parlak sayılmazdı.

Ayrıca uzak duvarda bir anatomi tablosu vardı, bir tarafta insan iskeleti, diğer tarafta insan kas sistemi. Sonuncusu ona derisi yüzülmüş cesedi, Bill'in ona gösterdiği fotoğrafları düşündürdü.

Ve sonra bir gece önceki adama geri döndü, deri giymiş olana, korkması gereken adama. Onu gün gibi net bir şekilde hayal edebiliyordu, sanki

odada onunla birlikteydi ve nedense adamın koyu baharatlı kolonyasının kokusu aklına geldi-

Telefonu çantasında çaldığında, sanki Tanrı bir duaya cevap vermek için arıyormuş gibi Slim Jims denizinden telefonu kaptı. Numarayı tanımadığından emindi ve "kabul et" tuşuna bastığında kalbi çarpmaya başladı ama korkudan değil. Korkudan değil. Daha çok, arayanın o adam olduğunu umuyordu ama bu sadece imkânsız değil, aynı zamanda anlamsızdı da.

"Alo?" dedi.

Bir duraklama oldu. Ve sonra tiz, sahte bir gerçek insan sesi, "Merhaba, benim adım Susan. Öğrenci kredileriniz hakkında arıyorum-"

Aptal pazarlamacılar.

Bağlantıyı kesip telefonu avuçlarının arasına aldığı anda, keşke o adamın telefon numarasını ona verdiği anda ezberlemiş olsaydım diye düşündü. Ama onu aramakla nereye varacağını sanıyordu ki?

Bunun en azından bir cevabını biliyordu.

Kapıya odaklandığında o sert, zayıf yüzü, derin bakışlı gözleri, deri ceketin içindeki geniş omuzları gördü. Sonra onun dudaklarını ağzında hissetti, muazzam vücudunun tasmalı gücünü,-

Beyaz önlüklü bir kadın muayene odasının kapısını açtı ve sakin bir gülümsemeyle içeri girdi. Bakışları doğrudan, tavrı sert ama soğuk değil, tavrı yetkinlik ve nezaketten oluşuyordu.

"Günaydın Bayan Early," dedi onları birbirine yaklaştırmak için. "Ben Dr. Perez."

Bilgisayara gidip oturum açmadı. Yanına geldi ve el sıkıştı. Koyu renk gözleri Jo'nun yüzünü tararken bile, sanki Bones'un gözlerinden birine sahipmiş gibi

McCoy'un tarayıcıları kafasına yerleştirilmişti, bu konuda kişiliksiz değildi.

"Neler olduğu hakkında konuşalım. Matthew bana bazı fikirler verdi ama her şeyi bir de senden dinlemek isterim."

O gülümsediğinde, Jo da ona gülümsedi.

Evet, diye düşündü Jo. Cevap almak istediği kişi buydu, güvenmemesi gereken yabancı bir adam değil -sanki "Benim neyim var?" sorusuna verilecek cevap repertuarı kimin verdiğiine göre değişiyormuş gibi.

Her neyse. Şimdiden daha iyi hissediyordu.

"Geldiğime gerçekten çok memnunum," dedi. "Yani, muhtemelen Kasım ayında başladı ..."

CHAPTER EIGHTEEN

At Syn akşam karanlığında, nereye gittiğini kimseye söylemeden şehir merkezinde cisimlendi. Yeniden şekillenirken, cep telefonu sanki bir sorun yaşıyormuş gibi titriyordu.

Nöbet geçirdi ve o kadar hızlı fırlattı ki Samsung Sam kaldırırma çarpıp parçalanmadan önce iki eliyle yakalamak zorunda kaldı.

Sonunda, dişisi arıyordu-

Oh, Tanrı aşkına. O değil. Ama her şeyin telesekretere düşmesine izin vermek yerine cevap verdi. "Sakin ol, ben hallediyorum."

Diğer uçtaki çimento şirketi sahibi yaşlı adam, purosundan çıkan kanserojen maddeler ciğerlerinde kamp kuruyormuş gibi öksürdü. "Bu lanet gecikme de ne? Sana söyledim, bu sefer sessiz ol-"

Syn aramayı kesti ve telefonu önündeki binaya fırlatmayı düşündü. Ancak o sırada kadın

ona ulaşamadı, en azından ünitenin milyonlarca parçaya ayrıldığı an ile yenisini aldığı an arasındaki ölü bölge boyunca. Yani evet, iyi. O gangster o muhabirin ölmesini mi istiyordu? Sorun değil. Syn'in çok sinirli bir hali vardı ve bu, bir taşla birçok kuş vurma durumuydu. Kötü ruh halinden kurtulabilir, talhman'ının adamla bacaklarını açmasına izin verebilir ve kendine iyi bir kurban bulmak için kullandığı o lanet insanın kışını aramaktan vazgeçmesini sağlayabilirdi.

Kazan/kazan, orospu çocukları.

Gölgelerle örtülmek için geri adım atarak Caldwell'in yerel gazetesinin otoparkını kontrol etti. Orada sadece bir araba vardı, bir tür Volkswagen ve kompakt araç üzerinde "Sadece CCJ Çalışanlarına Ayrılmıştır" yazan bir yere park edilmişti. Binanın arka kapısına bir göz attı. Yanında "Sadece CCJ Personeli" yazan bir tabela vardı ve tel örgülü pencerelerden içeride birilerinin dolaştığını ve ışıkları kapattığını görebiliyordu.

Güzel. Bu arabanın sahibi her kimse ona Joseph Early'yi nerede bulabileceğini söyleyecekti ya da iştahını kabartmak için kullanacaktı.

Parmak eklemlerini çatırdatarak dış güvenlik ışıklarını kapattı, park yeri insan gözünün göremeyeceği kadar loş olana kadar armatürler birbiri ardına karardı. Etraftaki diğer binalarda hâlâ ıslıl ıslıl parlayan birkaç ofis vardı ama görebildiği kadarıyla içlerinde kimse yoktu. Tanıkların onun için önemi yoktu.

Çelik kapı açıldı ve dışarı çıkan kişinin arkasından süzülen ışık yüzünü görmeyi imkânsız hale getirdi.

Ama kim olduğunu biliyordu.

Syn'in omurgası, kıcı elektrik akımına kapılmış gibi dikleşti. Burun deliklerini açarak sinüslerinin oyun oynamadığından emin olmak için havayı test etti. Oyun oynamıyorlardı. Bu çayır çiçeği kokusunu nerede olsa tanırdı.

Dişisinin burada ne işi vardı?

Kaşlarını çatarak bir adım öne çıktı ve gün boyu haber beklediği kişiye kendini göstermeye niyetlendi. Ama ışıkları söndürmüştü ve kız telefonuyla mesajlaşırken dikkati dağılmıştı ... bu yüzden kendini onun yoluna koyana kadar durmadı. Yukarı baktı. İki kez baktı.

"Bu sensin," dedi.

Tanrım, o ses. İçinden geçerken gözlerini kapatmak ve bilinçli olarak dengesini korumak zorunda kaldı.

Sonra ikisi de aynı anda konuştu.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

"Gazetede mi çalışıyorsunuz?"

Birlikte sessizliğe gömüldüklerinde, onun yüz hatlarını yeniden hatırladı ve hatırladıklarının tam olarak doğru olduğunu gördü. Onunla ilgili her şeyi tam olarak hatırlamayı başarmıştı ama beyninde depoladığı görüntüler gerçeğiyle kıyaslandığında hiçbir şeydi: Vücudunun üç boyutu. Teninin kokusu. Soğuk bahar rüzgârının dalgalandırdığı kıvılcıklarının görüntüsü.

Ve özellikle de yeşil gözlerinin derisini ve kemiklerini delip geçerek çok daha derin bir yere gitmesi.

"İyi misin?" diye sordu.

Görünüşü yüzünden cevap veremeyecek kadar dikkati dağılmış gibiydi. Ama sonra başını salladı. "Evet. Ben iyiyim. Ya sen?" Sonra da

garip bir patlamayla güldü. "Şu anda çok tuhaf bir kokteyl partisindeymişiz gibi hissediyorum."

"Dün gece gördüğün şeyden bahsediyorum. Yangın merdiveninde."

Kaşlarını çattı. "Bekle, sen gittikten sonra beni takip mi ettin?"

"Sadece arabanıza sağ salim döndüğünüzden emin olmak istedim."

O görkemli gözleri kapandı ve ürperdi. "Evet, öyle bir şey olmadı. Sanırım bunu biliyorsun."

"Böyle şeyler görmek zorunda kalmamalısın.

Asla." Başını iki yana salladı. "Kimse-"

Soldan bir mermi sesi geldi ve Syn onu arkasından öyle hızlı çekti ki tökezledi. Kendi vücuduyla kurşunu engellerken onun düşüşünü yakaladı ve bir kırklık çıkarıp otoparkın yanındaki şeritte ilerleyen bir hurdaya doğrulttu.

Tam tetiği çekecekken, dışısı kolunu hizadan çıkardı ve kurşun bir binanın yanından sekti, karanlık tarafından tüketilmeden önce bir kıvılcım parladı.

"Neyin var senin!" diye tısladı. "Sadece egzozları geri tepiyor!"

Onu görmezden gelerek gözlerini hedefinden ayırmadı ve kolunu tekrar yukarı kaldırdı. Bu sefer ıskalamayacaktı ve gürültünün sebebinin ne olduğu umurunda bile değildi. Kurşun ya da geri tepme, o lanet insanlar sadece Midasize olamadıkları için bile ölmeyi hak ediyorlardı. Dışısını ürkütmüşlerdi. Bu, onları kurşunla doldurmak için fazlasıyla yeterli bir gerekçeydi.

Özellikle de şu anki ruh halindeyken.

Jo bu kez deri giysili adamın kolunu hareket ettirmeye çalıştığında hiçbir yere varamadı. Tüm vücudunu adamın dirseğinden aşağı sarkıttı ve silah hâlâ eski Civic'e doğrultulmuş haldeydi. Panik içinde arabaya doğru baktı ve sürücünün profilini seçebildi, adam havaya uçmak üzere olduğundan habersizdi.

"Lütfen..." Sesi çatallaştı. "Bugün daha fazla ölüme dayanamam."

Silah anında indirildi ve Civic'in güvenli bir şekilde köşeyi dönüp görüş alanından çıkmasına izin verdi.

Ve sonra sadece o ve nemli, acele bahar havasında, CCJ haber odasının arkasındaki karanlıkta duran deri giysili adam kaldı.

Jo titremeye başlayınca çantasını kaldırıma bıraktı ve ellerini yüzüne götürdü. "Oh, Tanrım."

Titremesi o kadar şiddetlendi ki bir kolunu körlemesine dışarı attı ve onu yakalayan silahlı adam oldu, tam bacakları tüm kas tonusunu kaybedip boru temizleyicisine dönüşürken onu kendine doğru çekti. Adam öyle güçlüydü ki, kızın ağırlığının arttığını fark etmemiş gibi görünüyordu ve kız ne yaptığını anlamadan kollarını adama doladı, sanki adam onu boğulmakta olduğu soğuk ve açgözlü gölden çekip çıkaran bir halatmış gibi ona tutundu.

Kendisini ele geçiren zayıflığın içine düşerken, Jo başını yana çevirdi ve kulağını onun kalbine dayadı. Güçlü, sabit pompa onu sakinleştirdi, adamın kokusu burnuna cennet gibi geldi ve ondan yayılan sıcaklık onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar canlandırdı. Evet, bacaklarını tekrar hissetmeye başladıktan ve kendi başına düzgün bir şekilde ayakta durabildikten sonra bile geri adım atmadı.

Kendini güvende hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Sadece biraz daha.

Biraz daha kalabilirdi. "Seni nereye götürebilirim?" diye sordu.

Sesi göğsünde titreşiyordu ve bu his hoşuna gitmişti. Onun her şeyini hissetmek hoşuna gidiyordu. Ve o parfüm, Tanrım, parfüm.

Ama sonsuza kadar böyle kalamazlardı.

Bedenini onunkinden ayırarak, kendini onun sıcaklığından uzaklaşmaya zorladı. Sonra hızlı bir çekişle ceketini indirdi ve boğazını temizledi.

Sanki bu onun beynini düzene sokacakmış gibi.

"Ah, hiçbir yerde," dedi. Çünkü doğru cevap buydu. "Ben iyiyim. Ben iyiyim-"

"Yemek yedin mi?"

Jo gözlerini kırptırdı. "Yemek mi?"

"Evet." Bir çatalı ağzına götürüp getiriyormuş gibi yaptı. "Yemek mi?"

İşte o zaman yüz ifadesi belirginleşti. Tüm derisine, silahlarına ve çok sakın ve kasıtlı bir şekilde kötü bir muffler ile birini vurup öldürmek üzere olmasına rağmen ... utangaç görünüyordu. Utangaç. Gergin.

Jo bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım. Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Ben ... ah ..."

Sert yüz hatlarında endişe okunuyordu. Aslında, düpedüz ürkmüş görünüyordu.

"Halka açık bir yerde daha rahat edebileceğini düşündüm," diye ağzından kaçırdı. "Bilirsin işte. Etrafta insanlar varken. Bir yerde. Bilirsin, akşam yemeği servisi yapan bir yerde."

Gülümsemeye başladı. Çünkü bazen yapabileceğin tek şey buydu. "Kötü kızarmış yemekleri olan bir bar var.

blok ötede. Ayrıca üç sayfa uzunluğunda bir bira menüsü var."

"Ben içki içmem."

"Tamam, herhangi bir şey gibi mi? Çünkü bu hayatla bağdaşmıyor."

"Alkol."

"O zaman bir musluk suyu ve pipet sipariş edebilirsiniz. Buna ne dersin?" Adam başını sallamaya başladığında, kadın silahını işaret etti. "Ama o pantolonunda kalacak. Ya da ... evet, kulağa ayıp geliyor. Ama mesele şu ki, hiçbir şeye ya da hiç kimseye ateş etmek yok. Garsonun arkandan tepsiyi düşürmesi ya da kavga çıkması ve yüzüne bira sıçraması umurumda değil. Anlaştık mı?"

Adamın başını sallama şekli, halının üzerinde oynaması için eğitilmiş bir Doberman gibiydi.

"Pekâlâ," dedi. "Çantamı arabama koyayım- bekle. Bir şey daha var. Bar, polislerin çoğunun takılmak için gittiği yer. Bununla ilgili bir sorunuz olacak mı?"

Bu bir sınavdı. Halka açık yerler başka bir şeydi. Ama bu adamın doğrult-ve-çek eğilimleri göz önüne alındığında, özellikle güvenli bir yere gitmek istiyordu ve eğer aranan bir adamsa? Şiddet eğilimli bir suçlu? Kimlik tespiti için gönüllü olmayacaktı. Peki ya kendisi ve önceki geceki helikoptere ne demeli? Bu şehirde binlerce kızıl saçlı vardı ve aktif bir şüpheliyi sokaklarda spot ışıklarıyla takip etmek, onu yirmi dört saat sonra bir barda teşhis etmekten çok farklı bir öneriydi.

Yüz tanıma iyiydi. O kadar da iyi değildi.

Ayrıca, çoğu zaman rüzgârlığının kapüşonunu açmıştı.

"Bu benim için bir sorun değil," dedi gözlerini kırpmadan.

Hissettiği rahatlamayı görmezden gelen Jo çantasını omzuna aldı ve Golf'e doğru yürümeye başladı. Yürürken onun arkasında olduğunu hissetti ve arkasına baktı. Park yerini, yolu ve etraflarındaki binaları tarıyordu.

Ve silahı henüz kaldırmamıştı. Kalçasının yanındaydı-

Telefonu kapandığında avucunu ona doğru kaldırdı. "Sadece cep telefonum. Beni boşluklarla doldurma."

Adam ona "Herlock gibi değilsin" bakışı attı.

Arayan her kimse rehberinde yoktu ama yine de cevap verdi. "Jo Early."

Göz ucuyla adamın iki kez baktığını fark etti. Ama sonra McCordle'ın söylediklerine konsantre olmak zorunda kaldı.

"Bekle, bekle," diye araya girdi. "Yani Frank Pappalardo kesinlikle ona bir suikast düzenledi? Emin misiniz?"

CHAPTER NINETEEN

Butch oda arkadaşının R8'ini Safe Place'e çekmiş ama V10 motoru durdurmamış. Her ne kadar bir centilmen olsa da

o kapıya kadar shellan. Mülke erkeklerin girmesine ve kesinlikle girişe ya da evin içine yaklaşmasına izin verilmiyordu. İçeride güvenlik ve tedavi bulan kadınlar ve gençler iyileşme ve istikrar sürecindeydi. Onları olması gerekenden daha fazla rahatsız etmek için hiçbir neden yoktu ve sürpriz, sürpriz, onlara zarar veren saldırganların hepsi erkekti.

Marissa konsolun üzerine eğildi ve adam onunla yarı yolda buluştu. Eşini öptü, ağızları birbirine yapışmış halde oyalandı, eli gizlice ensesine gitti.

Sonunda geri çekildiklerinde gülümsedi. "Saat dörtte gelip seni alacağım."

"Seninle araba sürmeyi seviyorum."

"Şoförün olmayı seviyorum."

Marissa ona bir öpücük daha verdikten sonra kapısını açtı ve bacaklarını dışarıya doğru kaydırđı. Kadın kendini alçak arabadan çıkarırken, adam onu tekrar içeri çekmek istedi. Sonra da arabadan inip yoluna devam etmek istedi.

Bunun yerine, yolcu koltuğuna doğru eğildi ve ona baktı. "Saatleri sayıyorum."

"Ben de."

Marissa ona bir öpücük verdi, kapıyı kapattı ve ön kapıdan çıktı. İçeri girerken ona son bir kez el salladı ve ardından ağır, güçlendirilmiş meşe kapı kapandı. Butch derin bir nefes aldı. Sonra arabayı M1S'e aldı ve gaza bastı, mahalleden çıkarken DCT'yi manuel olarak değıştirdi. Şehir merkezine varması on ya da on iki dakika sürmüştü ve şeritlere girip çıkmaktan, M4S'de saatte yetmiş sekiz mil hız yapmaktan ... üçüncü vitesine düşüp gaza basmaktan ve Kuzey Yolu'nun Ticaret Caddesi çıkışında inmeden hemen önce Audi'yi yüz kilometre hıza çıkarmaktan keyif almıştı.

Yüzey yollarına çıktığı yerden birkaç blok ötede, R8'i Manny'nin şehir merkezinde beklemesi gerektiğinde mobil cerrahi ünitesini park ettiğı garaja bıraktı. Yaya olarak sokağı çıktığında, duyuları karanlığın içinde ilerliyordu. Hemen bir çift lesser hissetti, ancak onlar bloklar ve bloklar uzaktaydı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, rotasyonda olan gruba yaklaşık konumlarını verdi ve kendisi olay yerine gelmeden önce sinirlerin yatışmasını ve kimsenin fazla hırpalanmamasını umdu.

Takip edildiğine dair içgüdüğü kademeli bir içgüdüydü, tıpkı birinin ona sinsice yaklaştığı gibi... sinsice yaklaşan türden bir şeydi.

Rüzgârın yönünü üçgen çizerek sola, sağa ve sonra bir kez daha sağa döndü, böylece nehirden gelen esinti sırtına binerek küçük dostunun kokusunu üzerinde taşıdı.

Avcı değil. Vampir değil.

Ve bu . . . Dior'un Poison'u muydu? Kahretsin, burnu ona oyun oynuyor olmalıydı. Seksenli yıllardan kalma o parfümü artık kimse kullanmıyordu.

Durdu, selamını gizleme zahmetine girmeden arkasına döndü, nasılsın?

Kadın ondan bir metre kadar uzaktaydı ve etrafı ışıkla çevriliydi, sanki şehrin ortam aydınlatması onu kendine çekiyordu. Ve evet, nedenini anlayabiliyordu. Şehir merkezinin sunduğu tüm pislikler düşünüldüğünde, bir çöp konteynirından ya da bir MSD kamyonundan daha fazla ışıltıya layık olduğu kesindi.

Uzun kumral saçlar. Safkan bir at gibi gülünç derecede iyi bacaklar. İncecik bir bel. Mükemmel ama orantılı göğüsler, ki bu da erkek beynine göre gerçek olabilecekleri anlamına geliyordu. Sonuç olarak, Marissa'yla yakınlaşmadan önce dikkatini çekebilecek, podyuma yakışır kıyafetler giymiş bir paket. Ama o bu tür duygulara kapılmadı. Ne de olsa o, geçmişinde yaptığı pek çok şüpheli seçime rağmen, zinayla ilgisi olmayan iyi bir Katolik çocuktü.

Artı, merhaba, zaten tek istediği Shellan'ıydı.

Kadın ona doğru yürümeye devam etti ve yüksek topuklu ayakkabıların her adımda sallanıp geri geldiği, kalçaların abartıyı dengelediği, saçların "Sexy Can I "ın ritmine göre zıpladığı o model şeyini yaptı.

Bu şov onun için olamaz.

Ancak gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu.

Gözleri onunkilere kilitlenmişti ve Butch arkasından rapçiler, baliciler ve teknoloji milyarderleriyle dolu bir tur otobüsünün gelmiş olması gerektiğini düşünerek omzunun üzerinden baktı.

Hayır. Onun için geliyordu.

Durduğunda yaklaşık bir metre uzaktaydı ve lanet olsun, fondöteni ya Death Becomes Her filminin sonunda kullandıkları macun gibiydi ya da cildi mükemmeldi. Ve o gözler. O ışıltılı siyah gözlerin her birinin arkasında, başlığına tüylü kelepçeler iliştirilmiş kral boy bir yatak vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi kuru bir sesle. "Çünkü belli ki beni biriyle karıştırdınız."

"Hayır, ben de seni arıyordum."

Kadının sözleri havada ona doğru gelirken, ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı ve beyni kısa bir an için kısa devre yaptı. Ama sonra, sanki kafatasında elektrikler yeniden gelmiş gibi, uzun süren baş ağrısı dışında gayet iyiydi.

Şakaklarından birini ovuşturdu. "Bak tatlım, hareket etmeye devam etmelisin-"

"Beni tanıdın mı? Kız kardeşin Janie'nin bir arkadaşıyım."

Butch dondu kaldı. Sadece kelimelere değil, o hecelerde bir bando takımı gibi gürültülü bir şekilde ortaya çıkan Boston aksanına da. "Ne dedin sen?"

Bu gözler onunkileri hiç terk etmedi ve onlara bakarken, düz zeminde kalsa bile düşüyormuş gibi hissetti.

"Kız kardeşin Janie. Onunla ve seninle aynı okula gittim." Kadın bedenini işaret etti. "Melissa McCarthy-ve

Bu ismin Southie dışında bir anlam ifade edeceğini kim bilebilirdi, değil mi?"

Butch bakışlarını kısmıştı. "Melissa. . . McCarthy mi?"

"Bowen ve F Caddesi'nde oturuyorduk. O zamanlar dış tellerim vardı ama beni hatırlamalısın."

"Kardeşin ..."

"Mikey. Beşimize M ile isim verdiklerini hatırlıyor musun? Mikey, ben, Margaret ve en küçüğümüz Molly. Ailenin bebeği olması gereken Megan doğduğunda bunu başaramadı."

"Lanet olsun, Melissa." Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Caldwell'de geçirdiği yılların uzun süre bastırıldığı aksanı, vakumla paketlenmiş bir şey gibi ağızda yankılanıyordu.

"Boston'dan o kadar da uzakta değiliz."

"Uzak" "Fah" idi. "Boston" "Bahston" idi. Ve o severdi o.

"Bak, Butch," dedi etrafına bakarak, "bunu yapmak istememiştim. ama bu çok çılgın bir tesadüf. Yani, geçen gece Joyce'la konuşuyordum. İkinci bebeğini doğurmuş ama bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ah, annem, bir şeyden bahsetti."

"Demek hâlâ aileden bazılarıyla görüşüyorsun, ha?" "Sadece annemle. Ama o, bilirsin işte..."

"Evet, o bakımevinde. Bunun için gerçekten üzgünüm, Butch. Her neyse, Joyce beni vaftiz törenine davet etti. Seni görmediğini söyledi ve burada yaşadığımı söylediğimde, seni bulup bulamayacağıma bakmam gerektiğini söyledi. Alınma ama bunu gerçekten kastettiğini sanmıyorum. Kötü bir şakaydı."

"Bu Joyce."

"Ama evet, şu kulübe gidiyordum, Ten? Orayı biliyor musun? Her neyse, bu seksi arabanın geçtiğini ve bu garaja park ettiğini gördüm. Sonra sen kapıdan çıktın. Caddenin karşısındaydım, sen olduğundan emin olamadım. Ama öyleydi. Yani. Sizdiniz."

Bir süre birbirlerine baktılar.

Melissa titreyen bir sesle, "Seni görmek güzel, Butch," dedi. "Seni özleyen insanlar var, biliyor musun? Yani, son birkaç yıldır neredeydin? Ve bu kıyafetler de neyin nesi? Şimdi biraz sert birine benziyorsun."

Butch derisine baktı. Ağzını açtı. Kapattım.

"Dinle, sen ve kardeşin arasında ne varsa?" Melissa omuz silkti. "Beni ilgilendirmez. Ben ... değilim. Yani, eğer ona bir şey söylememi istemiyorsan, sorun değil. Benimle konuşmak istemezsen de anlarım. Bir şeyleri geride bırakmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Çıkışın hangi tarafında olursanız olun ya da neden gitmek zorunda olursanız olun, bu hiç de eğlenceli değil."

Melissa kollarını kendine doladı ve biraz titredi, gözleri sanki kendi anılarının ön lobuna çarpmasını engellemeye çalışıyormuş gibi uzaklaştı.

Butch kendi kendine, "Burada tek başına yürümemelisin," dediğini duydu. "Güvenli değil."

Tekrar dikkatini toplamış gibiydi. "Oh, biliyorum, doğru. Buldukları iki cesedi duydun mu? Ne oluyor lan?"

"Neden seninle kulübe kadar yürümüyorum? Böylece güvende olduğunu bilirim."

Melissa'nın gülümsemesi utangaçtı ve güzelliğiyle çok çelişiyordu.

Butch ona kolunu uzatırken, "Haydi," dedi. "Sana eşlik etmeme izin ver."

"Tam bir centilmen." Ona sıkı sıkı sarıldı. "Hey, neden benimle içeri gelmiyorsun? Ya da sessiz bir yere gidebiliriz."

"Çalışmam gerek." Ayak sesleri kaldırımdan yükseliyor, adamın botlarının ağır darbeleri kadının topuklu ayakkabılarının kesik kesik vuruşlarıyla dengeleniyordu. "Ve dinle, ben evliyim."

Melissa durdu. Ayağını yere vurdu. "Çık dışarı. Sen misin? Joyce senin asla bir yuva kurmayacağını söylemişti." "Doğru insanla tanışırsın, hepsi bu kadar."

"Lanet olsun." Kollarını yeniden kavuşturdu ve ona bir aşağı bir yukarı baktı. Gözleri tekrar ona döndüğünde, gözlerinde sinsi bir ışık vardı. "Ama evlilik her zaman ... bilirsin ... değildir. . evli, mutlaka."

"Benimle birlikte." Dirseğini tuttu ve onu da yanına çekerek yeniden yürümeye başladı. "Ama hadi, senin gibi biri, bahse girerim onları bir sopayla dövüyorsundur."

"Şaşıracaksın," diye kuru bir yanıt geldi.

"Biliyor musun, senin baktığını hatırlamıyorum ..."

"Çok mu iyi?" Kadın ona gülümsedi ve başını onun omzuna koydu. "Devam et, bunu söyleyebilirsin ve yeminini bozmamış olursun."

"Güzel. Bu kadar ateşli olduğunu hatırlamıyorum."

"Estetik ameliyat pahalı," d i y e mırıldandı gülerek. "Ama işe yarıyor."

"Açıkça." Başıyla onun siyah, ışıltılı kıyafetini işaret etti. "Peki bu takım Chanel mi yoksa ben mi delirdim?"

"Öyle! Nereden biliyorsun?"

Birbirine kenetlenmiş C'lerle gelen başka bir şey gibi mi? diye düşündü.

R8'i bıraktığı garaja doğru yürürken geçmiş hakkında sohbet ettiler ve çocukluk anılarına dalmanın ne kadar iyi geldiğine şaşırdı - ve bununla, babasının kendisinden nefret ettiği ve annesinin her konuda ürkek davrandığı evindeki boktan şeyleri kastetmiyordu. Çocuklarla ilgili şeyleri kastediyordu. Arkadaş olaylarını. Okul meselelerini. Çocukluğunun tamamı kötü geçmemiştir.

En azından Janie kaçırılıp öldürülene ve tecavüze uğrayana kadar. Bu sırayla.

"Yani evli değil misin?" dedi.

"Hayır. Biri vardı ama yürümedi." "Hiçbir erkeğin senden uzaklaştığını düşünemiyorum."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun." Mel onun kolunu sıktı ama sonra nefesinin altından küfretti. "Daha çok sevdiği birini buldu."

"Hayal etmesi bile zor."

"Bana hiç benzemiyordu."

"Eh, onun kaybı." O tarafa baktı. "Yakın zamanda mı oldu?"

"Evet. Hem de çok. Ayaklarımı tekrar yere sağlam basıyorum. Kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum."

Kulübün önüne geldiklerinde Mel'i doğruca bekleme sırasının başına götürdü. Koruma görevlisi Mel'i baştan aşağı süzdüğünde, Mel'in sorunsuz bir şekilde içeri gireceği belliydi ama emin olmak için adamın gri maddesiyle küçük bir anlaşma yaptı.

"Benimle içeri gelemeyeceğine emin misin?" diye sordu. "Hayır, ama teşekkürler."

"Sana numaramı vereyim. Seninkini söyle, ben de mesaj atayım."

"Biliyor musun, arayı kapatmak güzeldi ama seni burada bırakacağım."

Onun zihnine girip anıları temizleyip temizlememeyi tartıştı ama kendini geçmişindeki herkes için bir hayalet olmak istemezken buldu.

"Ona söylemeyeceğim," diye mırıldandı Mel. "Joyce'a yani. Onunla temas kurmak istemediğin çok açık. Yoksa yapardın."

"nemli değil. Sen bilirsin. Hoşça kal, Mel-"

"Belki tekrar karşılaşırız."

"Belki." Güzel yüzünün dışından ona bakarken köksüz ve bocalıyor gibiydi ve onun için üzüldü. "Gerçek aşk dışarıda bir yerde, tamam mı? Sana söz veriyorum. Kahretsin, onu bulabileceğimi hiç düşünmemiştim ve benim gibi bir ezik için böyle bir şey olabilir mi? Sen ocuk oyuncağı olacaksın."

Kız kendini ona doğru atıp sarıldığında, adam hafifçe kürek kemiklerini okşadı ve sonra geri çekildi.

"Hadi git," dedi. "Bak bakalım yeni adamın seni orada bekliyor mu?"

"Ya onu çoktan bulduysam?"

Butch kaşlarını çattı. Ama Butch bu konuda bir şey söyleyemeden kız ona el salladı ve kasıla kasıla flaşlarla aydınlatılmış check-in alanına girdi.

Kulübün kapısı kapandı ama Butch hemen oradan uzaklaşmadı. Deri ceketinin kolunu burnuna doğru kaldırarak nefes aldı. Dior'un Poison'ı ceketinin koluna bulaşmıştı.

İşaretlenmiş gibi.

CHAPTER TWENTY

McGrider's gerçekten de pek çok polis ve itfaiyeciye hizmet veren yerel bir işletmeydi ve Jo, gazetelerin en parlak dönemlerinde

CCJ'nin personeli de burada yemek yedi. Ortam çok rahattı, her şey nesiller boyu müşteriler tarafından yıpratılmıştı, pencerelerdeki bira tabelaları Bud Light, Michelob ve Pabst'tı. O ve deri giysili adam tahta bir kulübeye yerleşirken -daha doğrusu, o yerleşirken adam sıkarken-yemek arkadaşı mekandaki üniformalılardan zerre kadar rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Tıpkı söylediği gibi.

"Bu yüzden bana adını söylemek zorundasın," diye açıkladı. "Başka bir şey olmadan önce."

Evet, çünkü Tanrı, doğru dürüst tanıştırılmadığı birinin önünde çizburger yemesini yasaklamıştı.

Polis helikopterinden kaçmak, tamam. Ama akşam yemeği? Çizgiyi çekmesi gerekiyordu.

Gözlerini kendi kendine devirerek, "Demek istediğim-" dedi, "Syn," diye araya girdi.

"Günah." Jo başını yana eğdi. "Erdem olmayan anlamında mı?" "Hayır, y ile."

"Neyin kısaltması?" "Syn."

Karanlık, parlayan gözleri sakince masanın üzerinden ona bakıyordu, sanki kıcını tecrübe etmek isterse kredi kontrolü yapmaya hazırdı. Ve tüm bu açık kitap ile kabine sıkışmış adamın büyüklüğü arasındaki yan yana geliş, minnettar olduğu bir çelişkiydi. Ondak sakladığı bir şey yokmuş gibi görünmesi onu çok daha az tehlikeli yapıyordu.

Ayrıca, yine etraflarında bir sürü polis vardı. Eğer 911'e ihtiyacı olursa, tek yapması gereken "İmdat!" diye bağırmaktı ve mavi bir deniz adamın üzerine geliyordu.

Yine de, eğer onu incitmek isteseydi, zaten pek çok şansı vardı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi öne doğru eğilerek. "Seni kırmak istemem."

"Beni kırmayacaksın."

"Ne soracağımı bilmiyorsun."

"Ne olduğu önemli değil. Beni kırmayacaksın."

Jo ona bakmaya devam ederken, kalabalık barın kargaşası Jo'nun üzerinde kayboldu. Göz açıp kapayınca kadar geçen sürede, ellerinde içki tepsileri ve bira sürahileriyle etrafta vızıldayan garsonlar yoktu. Soğan halkası ya da tavuk kanadı tabakları gelmiyordu. Yüksek sesle gülen rozetli adamlar ya da hikâyeler anlatan rozetli kadınlar yoktu.

Etraflarında mahremiyet çiçekleri açmıştı, adam ona öyle bakarken hissettiklerinin yarattığı bir yanılsamaydı bu.

Jo boğazını temizledi. Ne yapıyordu-oh, doğru ya.

"Profesyonel güreşçi falan mısın?" diye ağzından kaçırdı. "Güreşçi mi?"

"Bilirsiniz, WWE. Hulk Hogan, gerçi sanırım bunu seksenlerde yapıyordu. Onu reality TV sayesinde tanıyorum. Ve yıllar önce seks kaseti yüzünden açılan dava, teşekkürler TMZ." Sin with a y onun gözleriyle buluşmaya devam ederken, gevezelik ettiğinin farkında olarak başını salladı. "Bunlardan herhangi birini duydun mu?"

"Seks kasetinin ne olduğunu biliyorum ama hiç izlemedim." "Bu seni başka kimsenin partisi yapmaz," dedi kuru bir sesle. "Tanımadığım birini neden izlemek isteyeyim ki?"

seks yapmak mı? Ya da tanıdığım biriyle."

Şimdi kaşları yukarı kalktı. "O halde porno endüstrisini tek başınıza reddettiniz."

Kendi kendine, "sol elle reddedildi" diye düzeltti. Bu şakayı yüksek sesle de yapabilirdi ama onu yeterince iyi tanı mıyordu. Belki de gerçekten dindardı?

"Sadece ilgi çekici değil," dedi.

"YouPorn'u hiç izlemedin." "O da ne?"

"Buralı değilsin, değil mi?" Sanki coğrafya, barda bu URL'yi bilmeyen tek kişi olmasını açıklayabilirmiş gibi?

"Hayır, değilim."

"Peki sen nerelisin?"

"Buralı değilim."

Onun bu soruyu yanıtlamasını bekleyip yanıtlamayınca arkasına yaslandı. "Avrupa mı? Yani, sesiniz Amerikalı gibi gelmiyor."

"Evet. Avrupa."

Tik tak . . . bu da güçlendirilmemiş.

Tamam, her şeyi yanıtlamaya açık olabilirdi ama Paskalya Yumurtası avında ona pek yardımcı olmayacağı açıktı.

"Yani güreşçi değilsin, halterci misin? Bekle. -Cross-Fit adamı mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Peki sen nasıl bu kadar büyüksün?" Başını iki yana salladı. "Demek istediğim-"

"Genetik," dedi uzaktan. "Gördün mü, seni gücendirdim."

"Hayır, sadece geldiğim yeri sevmiyorum."

Bunu izleyen duraksamada, elinde bir defter ve kalemle bir garson kız geldi. Barda üniforma zorunluluğu olmadığından, yirmili yaşlardaki bu kız çamur rengi kıyafetleri, bir kolundaki dövmesi ve yüzündeki piercingleriyle hipster havasındaydı.

"Size ne içireyim?"

Sadece Syn'e bakması doğru görünüyordu. Jo da onun yerinde olsa aynısını yapardı, hatta şu anda da aynısını yapıyordu. Oradaki onca insan arasında o göze çarpıyordu ve evet, üniformalı ve sivil giyimli adamlar ve kadınlar da onu fark etmişti. Ve en azından kimse elinde şok tabancası ve kelepçelerle öne atılmıyordu.

"Su," dedi.

Garson kız Jo'ya bakmadan "Ya sen?" diye sordu. Gözleri Syn'in deri ceketinin açıklığı ve göğsünün genişliği arasında dolaşmakla meşguldü.

ve vücudunun alt kısmından yakalayabildiği kadarıyla. Açıkçası, kafasında cinsel matematik yapıyor ve onun çıplak denklemini her türlü evet-lütfen ile çözüyordu.

"Şişede bir Sam Adams alacağım, bardak yok," dedi Jo. "Tamamdır. Menüler tutucunun içinde."

Syn kadının gidişini, gelişinden rahatsız olduğu kadar fark etmemiş gibiydi ve Jo kendine iltifat etmemesini söyledi.

"Ceketini çıkarmayacaksın, değil mi?" dedi kendi ceketini çıkarırken.

"Ateşli değilim."

Ohhhhhhh, bundan o kadar da emin olma, diye düşündü kendi kendine. Ayrıca, dış giysilerini çıkarmamasının vücut ısısından çok, tüm o derinin altında sakladığı silah ve cephaneye ilgili olduğunu biliyordu.

"Beni arayacağını umuyordum." Syn takma adına rağmen bir koro çocuğu gibi ellerini birleştirip masanın üzerine koydu. "Ama iyi olmana sevindim."

Adamın bir gece önce söylediklerini düşündü. Ölüm hakkında. "Aslında bugün doktora gittim."

"Sana yardım etmeyecekler."

Ceketini koltuğun üzerine katlarken dondu kaldı. "Aynı fikirde değilim. Bu onların işi. İnsanlar hasta olduğunda yaptıkları şey bu."

"Hasta değilsin."

"O zaman bunu grip belirtilerimle açıkla," diye mırıldandı. "Ve sen ve ben hasta olup olmadığım konusunda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorunda kalacağız. Bilgin olsun, derimin içinde olduğum için bu konuda senden daha fazla güvenilirliğim var."

"Jo neyin kısaltması? Telefonu açtığınızda adınızı söylediğinizi duydum."

"Josephine."

Garson onun suyunu ve Sam Adams şişesini getirdi. Sonra kadın oyalandı, sanki adamın panoramik görüntüsünden çok yakın çekimden hoşlanıyor gibiydi ve pek çok açıdan uygunsuz olmasına rağmen Jo sanki bir kediymiş gibi tıslamak istedi. Sanki ikisi de kediymiş gibi. Sanki iki kedi-

Lanet metaforlar.

Kendini aptalca bir şey yapmaktan -ya da onu pire tasmaıyla yakalatacak bir şey yapmaktan- alıkoymak için birasını denedi. Açık boyundan ilk çekiş cennet gibiydi, bu yüzden bir tane daha aldı.

Garson nihayet giderken, "Burada bu kadar rahat olmana şaşırdım," diye mırıldandı. "Üzerindeki metalleri düşününce. Ama sanırım her şey düzgün bir şekilde kaydedilmiş."

"Ne burada ne de başka bir yerde korkacak bir şeyim yok."

Jo onun kalın boynuna ve deri ceketinin altındaki omuzlarının ağırlığına baktı. Sonra kollarını adamın beline doladığında vücudunun nasıl hissettirdiğini hatırladı. Adam kaya gibi sertti, üzerinde hiç yağ yoktu, sadece kas üstüne kas vardı.

İstemese de kendini garsonun ayak izlerini takip ederken buldu, zihni kıyafetsiz ve bolca egzersiz içeren yerlere gidiyordu.

"Buna inanıyorum," dedi uzaktan.

Bay F karanlıkta amaçsızca sokaklarda yürürken, hayatının bir kısmı yine aynıydı. Son üç yılın büyük bir bölümünde şehrin içinde ve çevresinde gezinmiş, ihtiyacı olduğunda, hava kötü olduğunda ya da yatma vakti geldiğinde köprünün yeraltı dünyasına geri dönmüştü. Daha önce

Outlet alışveriş merkezinde başına her ne geldiyse, sürekli hareket etmesi, baş sallamaların yoğun kısmı azaldıktan sonra hareket etmekten hoşlandığı içindi ve ayrıca her zaman derisinin altında içten gelen, tik tak eden bir gerginlik vardı.

Ancak şimdi, uyuşuk adımlarından hiçbir şey anlamıyordu; ayaklarının altındaki kaldırım, dakikalar ve saatler gibi fark edilmeden, hesaba katılmadan geçip gidiyordu. Bütün gün boyunca yürümüş, güneş yükselirken, zirveye ulaşırken ve ufka geri düşerken şehir merkezindeki mahallelerde rastgele büyük daireler çizmişti. Kilometrelerce süren maratonuna rağmen ayaklarında ya da bacaklarında hiç ağrı yoktu. Su toplamadı. Yiyecek, içecek ya da tuvalete ihtiyaç duymadı. Ve tüm bu rahatsızlıkların, insanlığın dırdırcı ağrı ve sızılarının yokluğunun yasını tuttu. Devam ettikçe, mal varlığı, statüsü ve başarısı olmamasına rağmen, yanından geçen, yanından geçen, üstünden geçen uçaklarda uçan, etrafındaki binalarda çalışan diğer tüm erkekler ve kadınlar gibi olduğu hissine artık sahip olmadığını fark etti.

Yine de artık insan değildi, değil mi?

Diğer herkesle olan bağlantısının kopması, "şeylerin" tam olarak ne olduğundan emin olmamasına ve onlardan nasıl kaçınacağı konusunda hiçbir fikri olmamasına rağmen, bir şeylerin üzerine geldiğini hissetmesine neden oldu. Bu kaybetme/kaybetme, kafasında daha önce iğneyle uzaklaştırabildiği bir uğultu yarattı ve bağımlılığının artık bir seçenek olmadığı gerçeği, yerinden edilmişliğini ve endişesini daha da şiddetli hissetmesine neden oldu. Kendini bir arada tutmak için mücadele ederken, uyuşturucunun onun için yapay ama son derece güvenilir bir ufuk, ne zaman sıkışmış ya da köşeye sıkışmış hissetse her zaman ulaşabileceği uzak bir diyar olduğunu fark etti - ki bu çoğu zaman böyleydi ve böyle olmaya devam ediyordu.

Ama onun için artık seyahat yoktu. Pasaportu iptal edilmişti.

Botları nihayet durduğunda şaşırdı ve kendilerini açıklayacakları beklentisiyle onlara baktı. Ancak cevap gelmedi ve beyni onları devam etmeleri için dürttüğünde oldukları yerde kaldılar.

Sanki otomatik pilottaydı ve kumandasından sorumlu kişi bir düğmeye basmıştı-

Sanki kaşlarına bir kukla ipi bağlıymış ve bu Muppet versiyonunu yöneten adam onu bir diyalog söylemeye hazırlıyormuş gibi başını yukarı kaldırdı.

Pekala. Ne biliyorsunuz? Büyük çöplerle dolu dar bir sokaktaydı: kirli şilteler, bir mutfak lavabosu, kapısı çıkarılmış bir buzdolabı. Belli ki birileri bir apartman dairesinden kaçmış ve şehrin onların pisliğiyle ilgilenmesini istemişti. Ya da belki de bir tadilat işiydi, ancak bu tür bir posta kodunda yıkım daha olasıydı.

Görüşünü hiç etkilemeyen loş ışıktaki, iki blok ötedeki sık bir kapı aralığından bir figür çıktı. Bay F. yabancı olmasına rağmen onu hemen tanıdı: Bu, adını koyamadığınız ama gençken düğünlerden ve cenazelerden hatırladığınız uzak bir aile üyesini görmek gibiydi.

Diğer adamı tanıyordu. Bu diğer adam da onu tanıyordu. İkisi de artık erkek değildi.

Ve Bay F'yi kontrol eden kişi etkileşime geçmeleri için ısrar ediyordu. Bay F'nin İleri Git düğmesine bastılar ve pille çalışan her cihaz gibi onun vücudu da söyleneni yapmaya hazırды. Bu arada, diğer daha küçük olan da bekliyor gibiydi.

Bir şey yapması, bir şey söylemesi için... İşte o zaman Bay F kendisiyle gerçek anlamda yüzleşti. Aslında bütün gün boyunca rastgele yönlerde volta atmamıştı. Diğerlerinden kaçıyor, kesişme ihtimali olmasın diye savunma amaçlı olarak sokaklarda dolaşıyordu.

Sanki şehir merkezinin asfalt ızgarası bir radar ekranıydı ve diğer işaretler de uzak durması gereken savaş gemileriydi.

Sağ ayağı kalkmaya başladığında, onu kaldırıma geri indirmeye zorladı ve bot tekrar yukarı çıktığında, kendi vücudunun kontrolünün kendisinde olmadığını görmek tuhaftı. Yıllar süren eroin bağımlılığından sonra mı? Sanki kendi dışında bir efendinin hizmetkârı olmaya alışık değildi?

Bedenini bu dış iradeye değil, beynine itaat etmeye zorlayarak geriye doğru bir adım attı. Ve bir adım daha.

Diğer avcının kafası bu geri çekilme karşısında karışmış gibiydi-

Saldırı soldan geldi, havadaki vampir daha küçük olana çarptı ve onu o kadar sert yere indirdi ki, kafatası ya da omurgasına ait olması gereken bir çatlak oluştu.

Kavgaya katılma, savunma, fethetme ve öldürme dürtüsü, ayıklık kadar yabancı ve bir baş sallama vaadi kadar zorlayıcıydı, ancak Bay F kendini yoldan çekmeye çalıştı, omuzlarını çarptığı binaya yasladı, tuğlaları kavradı, eğitimini almadığı ve deneyimsiz olduğu bir göğüs göğüse çarpışmaya müdahale etmek için kendini yerinde tuttu.

Çatışma yoldaşı için iyi gitmedi.

Vampir yerdeki oyunun kontrolünü ele geçirdi, avcıyı olduğu yerde kısırdı, bir zincir bir tarafa doğru sallanıyordu. Ama saldırgan avcıyı zincir halkalarıyla boğmak yerine, momentumun onları yumruğuna dolamasına izin verdi. Sonra dayak başladı. Güçlendirilmiş muşta seti, daha küçük olanın yüzüne defalarca vurdu, siyah

Kemikler ezildikçe ve yüz hatları bozuldukça kan katile sıçradı.

Vampir sonunda arkasına yaslanıp nefesini tuttuğunda bile Bay F olduğu yerde kaldı. Bir süre kendine geldikten sonra, omzuna döndü ve bir tür alıcıya konuştu, kelimeler duyulamayacak kadar mufflaktı-

Rüzgar aniden yön değiştirdi ve dönerek Bay F'nin yüzüne çarptı.

Hayır, bu doğru değildi. Bu bir hava gücü değildi. Sanki arkasında bir vakum oluşmuş, emici bir girdap hava moleküllerini akışı yaratan ve garip esintiye neden olan şeye doğru çekiyordu.

Bay F. yavaşça omzunun üzerinden baktı.

Gecenin içinde bir şey açılmıştı... zamanın ve uzayın dokusunda bir delik gibi. Gerçekliğin kendisinde. Ve bu açıklanamaz fenomenin çekiciliği yadsınamazdı, başıboş gazeteler her neyse ona doğru atlıyor, Bay F'nin vücudundaki giysiler aynı şekilde öne doğru çekiliyor, başındaki saçlar yüzüne doğru taranıyordu.

Ve sonra . . . bir varış.

Sokağın ortasında dönen bir dayanak noktası çiçek açtı, tozsuz bir toz şeytanı.

Ama kesinlikle şeytan.

Kötülük o kadar yoğundu ki, varlığı kendi çekim alanını yarattı ve Bay F efendisini kendi damarlarındaki şeyle tanıdı, vücudu ortaya çıkan şey için bir ayar çatalı oldu. Ve bunu fark eden tek kişi de o değildi. Daha küçük olanın bedeninin üzerinde, yüzünde piercingler ve gözlerinden birinin altında gözyaşı damlası dövmesi olan vampir de aynı şekilde onlara katılan şeye odaklanmıştı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

Bay F, yoğun, kaynayan nefret şekillenirken, bunun her şeyi kapsadığını düşündü.

Beyaz cüppeli figür mütevazı bir boyda ve mütevazı bir yapıdaydı ama bu varlığa insan boyu ve gücü standartlarını uygulamanın bir anlamı yoktu. Bay F'nin alt kısmının lekeli ve yıpranmış, bir tarafının da yırtık olduğunu fark ettiği örtünün altındaki kötülük, acı, tehdit ve ahlaksızlığın yoğun bir vaadiydi.

"Efendinize bir selamınız yok mu?" diye çarpık bir ses geldi.

Sonra şeytan Bay F'nin yanından geçip vampire baktı. "Ve sana da selamlar, düşmanım."

CHAPTER TWENTY-ONE

S "Bana dürüstçe söyle," dedi Jo ağzına bir patates kızartması atarken. "Gerçekten ne iş yapıyorsun? Güreş değil, biliyorum. Ve sanırım orduda da değilsin. şimdiki zaman. Uyuşturucu satıcısı olamazsın, yoksa burada bu kadar rahat edemezsin."

"Ben bir koruyucuyum."

Honda Civic'in geri tepmesine verdiği tepkiyi düşündü. "Tamam, bunu anlayabiliyorum. Koruma gibi mi? Kimin için? Kimi koruyorsun?"

"Bir erkek var." Syn çizburgerinden bir ısırık daha aldı ve ağzını sildi. "O ve ailesi."

"Adını duymuş muydum?"

"Hayır. Onunla birlikte yaşıyorum ve ona göz kulak olan tek kişi ben değilim."

Garson kız daha fazla suyla geri geldi. Ve alınmayın ama kadının bu işe biraz ara vermesi gerekiyordu.

lanet olası sürahisi. Syn ne zaman bir yudum alsa, Bayan Musluk Suyu lanet bardağını yeniden hizalama ihtiyacı hissediyordu.

Jo derin bir nefes aldı ve kendine bölgecilikten vazgeçmesini söyledi. Tanrı aşkına, adamın soyadını bile bilmiyordu.

"Size biraz daha ketçap getireyim mi?" diye sordu garson kız.

Yemin ederim, diye düşündü Jo. Bir b-

"Hayır, teşekkür ederim."

Jo, "Teşekkürler, böyle iyiyiz," diye vurguladı.

Tekrar yalnız kaldıklarında, "Restoranlarda hep böyle mi hizmet alırsın?" diye mırıldandı.

Syn hamburgerini bitirdi ve ağzını sildi. "Genelde dışarıda yemem."

"Ben de öyle, ama cimri olduğum için. Para konusunda tutumlu olmak zorundayım. Günün sonunda sadece ben varım."

"Ne zamandır kendi başınasın?"

"Üniversiteden beri."

"Peki ya ailen?"

"Ben onları başarısızlığa uğratan bir sosyal deneydim." Gülen polislerden oluşan bir masaya baktı. "Aslında bu doğru değil. Beni istenmeyen zavallı bir çocuğa iyilik yapmak istedikleri için evlat edindiklerini sanmıyorum. Bence annem bir kıza ihtiyacı olduğunu hissetmiş. Mülküne, kocasına ve yaşam tarzına eşlik edecek bir aksesuardı. Ben bir aksesuardım."

"Sizi gözetmiyorlar mı?"

"Bazen bazı şeyleri komik bir şekilde ifade ediyorsun." Omuz silkti. "Ve sorun değil. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Gidebileceğiniz erkek akrabalarınız yok mu?"

"Bir Dickens romanında yaşıyormuşum gibi mi?" Jo gülümsedi. "Ve ben kimseye gitmek istemiyorum. Kurtarılmaya ihtiyacım yok

kendi varlığım. Şu ana kadar her şeyin üstesinden geldim ve bu gidişatı devam ettireceğim."

"Hepimizin desteğe ihtiyacı var." "Peki kime gidiyorsunuz?"

Syn kaşlarını çattı ve koltuğunda kaydı. Başını sallayarak, ekranında gizlilik koruması olan bir cep telefonu çıkardı - kızın bakacağı bir şey değildi. Gözleri yavaşça mesajlaşılacak şeyin üzerinde gezinirken, aklına onun disleksik olabileceği düşüncesi geldi.

"Gitmem gerekiyor," dedi.

Jo başını salladı. "Tamam. Evet. Elbette-" Adam cebinden birkaç yirmilik çıkarmaya başladığında, Jo elini onun koluna koydu. "Hayır. Bu benim ikramım. Ben karşılayacağım."

Dondu kaldı ve öylece kaldı. Kadının dokunuşunu kaldırdığı noktaya kadar. Belki de onu kırmıştı-

"Seni terk etmek istemiyorum," diye ağzından kaçırdı.

Kelimeleri söyleme şekliyle ilgili bir şey göğsünün ortasında bir sıcaklık hissetmesine neden oldu. Ya da belki de onları söyleme şekli değildi. Bu sözleri söylemiş olmasıydı.

Senin tarafından terk edilmek istemiyorum, diye düşündü kendi kendine.

Ona bakmak için sadece birkaç saniyesi daha olduğunu bilerek, yüzünü, rüyalarında göreceğini bildiği o sert, haşın yüzü - bir daha uyuyacağını varsayarak - içine çekti.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı.

"Gerçekten." "Ben bir arkadaşım."

Ah, diye düşündü arkasına yaslanırken.

Göğüs kafesine vuran acı, onu güvende tutmak için masum bir Civic sahibine ateş etmeye hazırlandığı zaman ile çizburger ve patates kızartması siparişi verdiği zaman arasında bir yerde bir şey yaptığını fark etmesini sağladı.

çok yakından bakmaya hazır olmadığı bir karardı. Ama görünüşe bakılırsa bu, onun tarafında kapanan bir kapıydı.

Onunla seks yapardı. Ancak bu onun için bir şey ifade etmeyecekti. Arkadaşlar, çıkarlar, hepsi bu.

Syn banketten kaydı ve şimdi su konusunda ciddileşti. Bardağı aldı ve içindeki her şeyi mideye indirdi. Buzu bile.

"Dövüşmeye mi gidiyorsun?" dedi.

"Numaran ne? Seni arayacağım."

Jo onun ölmesini istemediğini düşündü. Bu abartılı ve aptalcaydı. Sonra tekrar ... birçok gecede iki ölü beden? Felaket tellallığı, hayat hakkında takınılacak mantıklı bir tavır gibi görünüyordu.

"Evli misin?" diye sordu.

Çektiği geri tepme, daha zayıf yapılı bir adamın boynunu kırabilirdi. "Hayır."

Tamam, bu rahatlatıcıydı. En azından başkasının kocası hakkında hayal kurmayacaktı. Bir şey hayal edeceğinden değil. Hayır. Pervasız olabilirdi ama mazoşist değildi.

Ben bir arkadaşım.

Birinden etkilendiğinizde İngiliz dilindeki en ezici üç kelime. Yine de onun gibi biriyle birlikte olmaması gerektiği düşünüldüğünde, belki de hayat kurtarıcıydılar.

"Kendine iyi bak," dedi yumuşak bir sesle.

Syn başını salladı ve sonra bardan çıkıp gecenin karanlığına karıştı. Sanki onun telefon numarasını gerçekten istememişti. Sanki birbirlerini bir daha görmeyecekleri gerçeği önemli değilmiş gibi.

Bütün o sadece sana yardım edebilirim'ler nereye gitti? diye acı acı merak etti.

P.S., nasıl oluyor da bir pilice dönüşüyordu? Gerçek kadınlar Prens Charming'lerin gelip yalnız, evde kalmış varoluşlarına anlam katmasını beklemezlerdi. Ama piliçler beklerdi. Ayrılıkların ardından gözleri dolar, yemeklerini yalnız başlarına yas tutarak bitirir ve çağrılmayı beklerlerdi.

Dudaklarına uzanırken, paylaştıkları öpücüğü düşündü.

"Onun peşinden gidersen canın yanacak," dedi.

Jo bir buçuk saniye daha dayandı.

Elini çantasına sokarak biraz nakit para aldı. Yarısı yenmiş çizburgerinin üzerine ne kadar varsa atıp ceketini aldı ve masaların, müşterilerin, garsonların arasından koşarak geçti. Bahar soğuşundan kaçarken Syn'in adı dilinin ucundaydı.

Uçmasına izin vermedi.

Sola bakınca ... sağa bakınca ... dümdüz ileriye bakınca, dört şeritli boş bir şehir caddesinden, üzerinde kimsenin olmadığı kaldırımlardan, yolun karşısındaki park yerinde iki arabadan ve görevlisi olmayan bir büfeden başka bir şey göremedi.

"Nereye gittin?" diye fısıldadı gece rüzgârına.

Şeytan burada. Oh, Tanrım . . . kötülük burada.

Butch koşabildiği kadar hızlı koşuyor, virajlarda savrulurken ve düz yollarda yırtınırken şehrin sokakları boktan tekmelerinin altında uçuşuyordu. Bir yük treni gibi nefes alıyordu, yumrukları sıkılıydı ve pompalıyordu, deri ceketi

Dışarı fırladı ve arkasında kanat çırpı, silahları kılıflarında gövdesiyle birlikte hareket etti.

Sola dönen bir virajı dönerken bir tür insanla karşılaştı ve onları iterek yolundan çekti. Ona bağırdıklarında, özür dileme zahmetine girmedi.

Daha hızlı, Tanrı aşkına, daha hızlı olmalıydı-

On Sekizinci Cadde'ye sıyrılarak kaldırıma park etmiş bir arabaya doğru koştu, kaputun, tavanın üzerinden geçti ve bagajın üzerinde havada takla attı. Adımlarının ortasında yere indi ve kendi kendine yaptığı eleştiri yağmuruyla yoluna devam etti.

Lanet olası melez, orospu çocuğu, ezik, bok parçası-

Son dönemeçte çekiş gücünü kaybetti, vücut ağırlığının merkezkaç kuvveti sayesinde botlarının dişleri açılı bir şekilde gevşedi. Sonuç olarak, kış üstü eve savruldu, ayakları önündeydi, gövdesi ve bacakları yörüngeye devam ederken, başı onu çağıran yöne doğru yana döndü.

Omega sokağın tam ortasında duruyordu, kötülüğün varlığı gecenin üzerinde bir leke gibiydi, kötü haberin yoğunluğu o kadar fazlaydı ki etrafındaki havayı çarpıtıyordu. Yine de tüm küçüklerin efendisi Butch'un endişelenmesi gerekenler listesinde ikinci sıradaydı.

Qhuinn, Omega'dan sadece on beş adım uzaktaydı, bir avcının cesedinin üzerinde donmuş bir şekilde duruyordu, dikkati karanlık tanrıya odaklanmıştı, sanki uyumsuz gözlerinin ardında savunma amaçlı bir tepki vermeyi ya da daha kötüsü saldırgan bir tepki vermeyi düşünüyordu.

Butch ikisi arasında yaşanabilecek herhangi bir çatışmanın hesabını yaparken düşündüğü tek şey o çocuklardı, Rhamp ve Lyric... kardeşinin Layla'yla paylaştığı o güzel çocuklar. Eğer Qhuinn tam burada, şu anda

Omega'nın elleri, Kardeşlik evinin yetişkinleri eninde sonunda yas tutacak ve yollarına devam edeceklerdi. Ama o tatlı küçük kız ve o gürbüz küçük adam? Onlar efendilerini asla tanıyamayacaklardı. Cesur, güçlü, inanılmaz babalarının kim olduğu boşluğunu dolduran sadece diğer insanların anılarıyla büyüyeceklerdi.

Lanet olsun. İşte bu. Lanet olsun.

Butch, Qhuinn'e sırtını döndüğünde, Qhuinn onun ivmesinin ortasında ayağa fırladı, kardeşini ceketinden yakaladı ve onları yüz yüze getirdi.

"Defol git buradan," diye tısladı Butch. "Şimdi!"

Qhuinn tartışmaya başladı tabii ki. Ama hayır. Tartışmaya açık değildi. Butch, Rhamp ve Lyric'in babasının arkasında olduğundan emin olduktan sonra vücut ağırlığının ve gücünün her zerresiyle bir hamle yaptı ve devasa erkeği bir vampir frizbisi gibi havada fırl fırl dönerek ara sokaktan uzaklaştırdı.

Çöp kutuları bowling topuna çarpmış gibi bir çarpışma oldu ve ardından Butch omzundaki iletişim cihazına havladı.

"Her şey yolunda" dedi. "Her şey yolunda. Tekrar ediyorum, yanlış alarm."

Qhuinn caddede ayağa kalktı ve Butch adama ters ters bakarak erkeğe doğru her türlü GTFO'yu gönderdi. Ve ne biliyorsunuz, bir şeyler tıklanmış olmalı. Kardeşi maddeleşti.

Butch Omega'ya yeniden odaklanırken "Tekrar ediyorum, her yer temiz," diye vurguladı.

Oh, bakın, bakın, efendinin yanında başka bir avcı daha vardı, Fore-lesser. BIR BOGO.

"Ne kadar hoş değil mi?" dedi Omega, doğal olmayan bir şekilde durgun olan havayı dalgalandıran bir sesle. "Tekrar karşılaştık."

"Bu kötü bir filmde bir replik." Butch iki siyah hançerini de kınından çıkardı. "Senin gibilerden daha fazlasını beklerdim."

"Ne övgü ama. Gıdıklandım. Ve seni özledim."

"Burada aynı şeyi söyleyemem."

"Duygularını küçümsüyorsun."

"Konu senden nefret etmek olduğunda değil."

Omega, Fore-lesser'ı geride bırakarak sürüklendi. "Biliyor musun, sen benim birkaç pişmanlığımdan birisin. Seni yaratmamış olsaydım, böyle bir sorun olmazdın."

"Burada işimiz neredeyse bitti. Kehanet neredeyse tamamlandı." Butch, Qhuinn'in yere serdiği avcının yanında diz çöktü. "Biraz daha yaklaşırsan, işe koyulacağım. Ve bu hançerlerle değil."

Omega durakladı. "Nasıl istersen öyle yap. Ben izlemeyi severim."

"Eğer şimdi gidersen," dedi Butch, "bu bok parçasını sana geri saplarım. Burada mı kalacaksın? Onu sıcak bir yaz gecesindeki milkshake gibi emeceğim. Ve cübbene bakılırsa daha fazla kaybetmeyi göze alamazsın."

Kirli beyaz kıvrımların altından kutsal olmayan bir hırıltı yükseldi. "Seni ölümlü bela-"

"Bu kadar hakaret yeter." Butch eğildi ve ağzını hâlâ hareket etmekte olan Lesser'ının üzerine koydu. "Peki ne olacak?"

"Gücün gerçek anlamını öğrenmelisin."

Şaşırtıcı derecede hızlı reflekslerle Omega kol benzeri bir uzantıyı geriye kıvrırdı ve havada yoğun, gölgeli bir mermi fırlattı, uçuşunun çıkardığı vızıltı sesi bir eşekarısı yuvasını andırıyordu, kara büyü hızlı ve hedefe doğru geliyordu. Güç Butch'a bir ton tuğla gibi çarptı, onu gürleyen, işe yaramaz avcı yığınınından fırlattı ve arkasındaki binaya çarptı.

Toparlanmak için zaman yoktu. Omega ikinci bir vuruş yapamadan Butch ileri atıldı, daha küçük olanın parçalanmış yüzünü yakaladı ve anatominin yağlı karmaşasıyla öpüştü, yarım saattir su altındaymış gibi nefes aldı, sanki sadece hayatı buna bağlı değilmiş gibi, ama Qhuinn'in önümüzdeki otuz saniye içinde buraya sürükleyeceği kardeşlerin ve savaşçıların her birinin hayatı emilerek kurtarılacakmış gibi.

Omega o kadar tiz bir uluma sesi çıkardı ki Butch'un kulakları sağır oldu ve omurgasından aşağı indi.

Ama yukarı bakmadı. Durmadı. Yavaşlamadı.

Bu onun tek şansıydı ... gönderdiği her şey yolunda olsa da koşarak gelecek olan kardeşlerini kurtarmak için.

CHAPTER TWENTY-TWO

Syn, Qhuinn tarafından gönderilen koordinatlardan bir blok ötede yeniden şekillendi, ancak fiziksel formuna geri döndüğü anda

Butch'tan her şeyin açık olduğuna dair çelişkili bir mesaj.

Burun deliklerini açarak havayı kokladı.

Daha azının kokusu o kadar yüksekti ki, bu ancak sulu bir avla açıklanabilirdi. Belki de Qhuinn bir tanesini indirmişti ama avcı tarafındaki destekten falan endişelenmişti? Butch'un ikinci raundu halletmesi için mi?

Derisinin altında talhman'ı kabarmıştı ve onu koşar adım ilerleten şey kan dökme ihtiyacıydı; tıpkı Jo'yu terk etmek istemediği halde bardaki o masadan kalkmasına neden olan şeyin öldürme ihtiyacı olması gibi. Yine de içindeki yangını serbest bırakmak için çaresizdi. Kötü tarafının kendini ifade etmesine izin vermek için geç kalmıştı.

Belki oynaması için bir şeyler kalmıştır. Belki başkaları da vardır. Belki bu uzun sürmezdi ve geri dönüp Jo'yu bulabilirdi.

Syn dar bir köşeden döndü ve durdu.

Gözleri kirli beyaz cüppeli figüre odaklandığında ve içgüdüleri ona ne olduğunu söylediğinde bile, beyni çıkardığı sonuca inanmayı reddetti.

Yine de eteklerinin altından kötülük fışkıran bol dökümlü figür tek ve sadece tek bir varlık olabilirdi. Ve Omega saldırı modundaydı, formu sanki Butch'a bir şey fırlatmak için güç topluyormuş gibi geriye çekilmişti.

Kamışla lastik çekmeye çalışır gibi bir avcıyı içine çekiyordu.

Syn tereddüt etmedi.

Güçlü bir hamleyle şeytana saldırdı, üç büyük adım attı ve tüm vücut ağırlığını lanet şeyin üzerine fırlattı. Ve Omega, tüm kudretine rağmen, onu fark etmemiş gibi görünüyordu - en azından Syn varlığın üzerine çıkıp, vücudu tüm küçüklerin efendisini ayaklarından yakalayana kadar.

Ya da onu yerden kaldıran her neyse.

O anda her şey ağır çekimde ilerliyordu. Omega'nın Butch'a yönelttiği büyü ya da sihir her neyse, bir arabanın tekerleklerini havaya uçururken, Syn vücudunu korkunç bir duygunun kapladığını, hastalık ve ölüm dalgalarının ve zehirli, hırıltılı bir acının içinden geçtiğini fark etti. Ve sonra Butch avcıdan başını kaldırıp bir şeyler bağırdı, kolları sanki birini kurtarmaya çalışıyormuş gibi uzanıyordu.

Muhtemelen Syn. Ama bunu düşünecek zaman yok.

Omega, Syn'i hiçbir ağırlığı yokmuş gibi savurdu ve göğüs kasları ve avuç içleri üzerinde zıplarken iniş kaya gibi sertti, yüzünün onun yüzü olmasını zar zor engelledi.

bir tuğla duvara doğru kafa üstü giderken asfalt. Ellerini uzatarak, kafatası yarılmadan hemen önce binaya önden çarptı.

Sonra sessizlik.

Syn başını kaldırmaya çalıştı ama tuhaf bir şekilde güçsüzdü, vücudu nemli bir havlu gibi gevşekti. Yapabildiği en iyi şey yuvarlanıp gözbebeklerinin düzgün çalışmasını sağlamaktı ve sokakta sadece iki kişi olduğunu da bu şekilde keşfetti.

Butch'un hâlâ kucağında tuttuğu avcıyı da sayarsak üç.

Omega yok.

Syn bir şey söyleyemeden ya da kendisinin veya Butch'un yaralarını kontrol edemeden mide bulantısına yenik düştü. Karnının üzerine dönerek ellerini destekledi ve Jo'yla birlikte yediklerini kustu - ve sonra kuru kusmaya ve yıldızları görmeye başlayana kadar devam etti.

Eller ona uzandı. Biri onunla konuştu-Balz, kuzeni. Ve sonra etrafta bir sürü insan vardı.

Yine de hiçbir şey duyamıyordu, kulaklarındaki kan akışı daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Bu arada kalbi göğsünde kötü şeyler yapıyordu, ritmi düzensiz ve çok güçlüydü. Farkındalığı göğüs kafesinin arkasında neler olup bittiğine odaklandığında, kayalık bir yamaçtan aşağı zıplayan bir kaya parçasını hayal etti, boom!, ba-boom!, ba-ba-boom! -ve sonra baş dönmesi üç boyutlu fiziksel bir güç gibi üzerine geldi. Dünya o kadar kötü dönüyordu ki yan yattı ve kuzeninin boktan tekmesinin müthiş bir yakın çekimini gördü.

Çok uzaklardan Balthazar'ın birine bağırmasını izledi ve Syn'in aklına kuzeninin hırsız **olmasına** rağmen iyi bir erkek olduğu düşüncesi geldi. Elbette, piç kurusu

birçoğundan daha dar bir vicdana sahip olabilirdi, ama bu demek değildi ki-

Ameliyat önlüğü giymiş siyah saçlı bir adam koşarak geldi ve yere çömeldi.

Bu işe yaradı. Bu Dr. Manny Manello'ydu, V'nin kız kardeşi Payne ile çiftleşen insan cerrah.

Syn o kadar baygındı ki neredeyse şifacıyı selamlayacaktı. Cheerio-ol'-chap türünden bir insan olmaktan çok Fuck-off türünden bir insan olduğu için bu garip bir dürtüydü. Yine de şu anda aklı başında değildi ve doktor da aynı fikirde görünüyordu, başını salladı ve yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi ellerini kaldırdı.

Huh, diye düşündü Syn. Ölüyor gibi görünüyordu.

İnkâr edemediği bir dürtüyle kolunu zorla dışarı çıkardı ve Balz'ın bok tekmesinin önündeki kaldırımı tokatladı. Erkeğin yüzü hemen aynı seviyeye geldi.

Syn konuşmaya başladı. En azından konuştuğunu sanıyordu. Yine de hiçbir şey duyamıyordu - kuzeninin kulakları iyi çalışıyor gibiydi. Erkeğin yüzü endişeli, şaşkın ve şok olmuş bir hal aldı.

Her neyse. Önemli olan tek şey . . .

Birdenbire, Syn'in gördüğü en parlak ışık tam önünde birleşti ve sayıklamasında bile bunun ne olduğunu biliyordu. Onu almaya gelen Fade'di ve her nasılsa, en büyük sürpriz de buydu. Dhunhd'a gideceğini varsaymıştı.

Yine de, Omega ile yeni tanışmış olan şeytan belki de onun zavallı kıcını istemiyordu-

İlahi ışıkla yıkandığında, bedenini saran rahatlama o kadar eksiksizdi ki akıl almazdı. Sanki içindeki hastalık

silindi ve yokluğunda? Uzun bir sınavın sonuna gelmiş gibi bitkin bir huzur ve sakinlik.

Ama bu onun hayatıydı. İyi bir gecede sonsuz, kötü bir gecede ise lanet gibi görünen bir koşuşturmaca.

Kendini ölüme teslim ederek, hakkında duyduğu kapının ışıktan kendisine doğru gelmesini bekledi ... kadim bilgeliğin açıp içinden geçtiğini ve kendini sevdikleriyle birlikte sonsuzlukta bulduğunu söylediği kapı. Mahmen'i orada olacak mıydı?

Jo'nun insan olarak oraya gitmesine izin verilir miydi?

İçinden panik fıskırdı. Dışisini savunmasız bırakıyordu; kendi ölümü onu tehlikeden kurtarmayacaktı. Gigante onu öldürmesi için başka birini gönderecekti-

Bir anda ışık geri çekildi, Syn'in görüşü netleşti ve kulakları tekrar çalışmaya başladı. Yukarı baktığında ne görmeyi beklediğinden emin değildi ama elinde bir meşaleyle diz çökmüş olan Vishous Kardeş o değildi-

Bekle. Bu bir meşale değildi. Erkeğin eliydi, üzerinde her zaman siyah deri eldiven olan el.

Belki de aydınlatma Fade değildi.

Belki de V'nin Kâtip Bakire'nin doğan oğlu olduğuna dair söylentiler yalan değildi.

Belki de s'more'a dönüştürülmek istemediğini varsayarak o orospu çocuğuna daha nazik davranmalıydı.

Syn kendini kaldırımdan itti ve temkinli bir şekilde ayağa kalkarken dünyanın yine daireler çizmesini bekledi. Ama dönmedi. İşte o zaman Kardeş'in Butch'a yaptığını ona da yapmış olması gerektiğini anladı.

"Omega'yı mı hallettin?" V dedi. "Aklından ne geçiyordu, seni çılgın orospu çocuğu?"

Vishous Syn'in omuzlarını yumrukladı - ve sonra Syn o kocaman göğse doğru çekildi, kucaklaşma Kardeş'in "Achy Breaky Heart" şarkısıyla şarkıya girmesi kadar beklenmedikti.

Çünkü V kimseyi sevmezdi.

Sanırım en iyi arkadaşının hayatını kurtardıysan, bu seni onun iyi adam listesine soktu.

Syn geri çekildiğini hissetti ve sonra her iki kuzeni de onunla konuşmaya başladı. Herkes onunla konuşuyordu, sahada bulunan Kardeşler ve diğer tüm savaşçılar. Her şey bulanıktı ve durduk yere onu kahraman yaptıklarını düşündü. Sadece bir şey öldürmek istiyordu, herhangi bir şey ve iyi bir dövüş istiyordu. Omega bu iş için biçilmiş kaftandı.

Birinin "Syn nerede?" diye sorduğunu duydu. "Syn iyi mi?"

Butch, oluşan rugby topluluğunu yararak içeri girdi ve eski polis, eski insan, memur rolüne geri dönmüş gibi görünüyordu. Yaklaşırken tamamen iyi niyetliydi.

"Tanrım, bu cesurca ve aptalcaydı. Ama teşekkür ederim. Ben ciddiyim."

Syn, Kardeş'in ela gözleriyle karşılaştı ve başını salladı.

Butch, Syn'in ne düşündüğünü biliyormuş gibi başını salladı ama Syn onun düşünmediğini garanti edebilirdi.

Ve daha fazla minnettarlık duymamak için Syn, ne kadar sabit olduğunu anlamak için bir daire çizerek yürümeye çalıştı. Yaşasın. Savrulmadı. Tekrar kusmadı. Vücudu ve gücü on üzerinden beş gibiydi.

Oysa V o avuç içi ışıltısıyla ortaya çıkmadan önce? Kahrolası ölçekte bile olmamayı dene.

"Nereye gidiyorsun?" Butch sordu.

Gidiyor muyum? Syn merak etti.

"Rotasyondayım," dediğini duydu. "Savaşmaya gidiyorum."

Dr. Manello, sanki ensesinde aptalca kararları bildiren bir çip varmış gibi söze girdi. "Hayır. Gecenin geri kalanında izinlisin."

"Yaralı değilim," dedi Syn vücudunun aşağısını işaret ederken. "Ve artık hasta değilim. Beni inkâr etmek için hiçbir nedeniniz yok."

V elindeki sigarayı yakarken, Kardeş elindeki fincanın üzerinden baktı. "Bırak gitsin. Eğer yapmak istediği buysa, savaşmayı fazlasıyla hak etti. Ayrıca, ben onun icabına baktım. İçinde Omega'dan geriye hiçbir şey kalmadı."

Syn doktorun gözlerinin içine baktı. "Nasıl olsa dışarı çıkacağım. Bana ne dersiniz deyin."

Özellikle Tohr, Z ve Phury'nin Omega'ya ne olduğunu öğrenmeye ihtiyaç duydukları bir başka Kardeşler turu geldiğinde daha fazla konuşma yapıldı.

Hikayedeki rolü daha fazla duyulmadan önce ortadan kaybolmayı uman Syn, kalabalıktan bir adım geri çekildi. Ve bir adım daha. Balthazar geri çekilmeyi frenleyecekmiş gibi bir bakış attığında Syn kuzenine dik dik baktı ve ona karışması için meydan okudu. Adam V'nin ev yapımı sigaralarından birini yakıp küfrettiğinde, mesajın alındığı açıktı.

Akrabaları onun gitmesine engel olamayacaktı.

Sokak bir kardeş toplantısına dönüşürken, Butch daha küçük olanın leşine geri döndü. Fazla uzaklaşmamıştı.

Syn, Omega ile bowling topu oynamaya karar vermeden önce solumaya başladı ve bitirilmesi gereken bir iş vardı.

Ve hayır, o lanet şeyi efendisine geri saplamak gibi bir kötülüğe verdiği sözü yerine getirmeyecekti.

"Zorunda değilsin, polis. Bu gece ara verebilirsin."

V'ye baktı. Kardeşinin berrak, soğuk gözleri mideniz bulandığında size temiz hava gibi geliyordu. Ve Butch'un kafasının içinde düşünceler dönmeye başladı, birbirlerine çarparak her türlü mantığı altüst ettiler.

"Polis, az önce bir şeyler yaşadın."

"Evet ve tüm bu olanlardan kurtulmanın tek yolu işimi yapmak."

Butch dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü avcının ezilmiş yüz hatlarından geriye kalanlara doğru eğdi. Omega içine girdiğinden beri çektiği o uzun, tuhaf nefeslerden birini almak için kendini hazırlarken, bunun nasıl çalıştığını bilmediğini düşündü -ilk kez değil-. Kabındaki özü nasıl boşaltabildiğinin metafiziğini anlamıyordu.

Yine de bir açıklama gerçeği değiştirmeyecekti ve ayrıntıları gerçekten bilmek istediğinden emin değildi. Ayrıca, endişelenmesi gereken başka meseleler vardı.

"Omega'nın beni öldürebilmesi gerekirdi," dedi V'ye bakarken. "Bana bir şeyler fırlatıyordu ... büyü beni paramparça etmeliydi. Bir de onun varlığı vardı. Yani, daha önce o şeyle çok yakındım. Eskiden ne kadar güçlü olduğumu biliyorum. Artık değil. Ölüyor."

Ve siz de onun başarısının kel kanıtından ikinci bir rüzgar alacağını düşünürdünüz. Bunun yerine? Sadece daha bitkin hissetti.

V diz çöktü ve omzunun üzerinden nefes verdi. "Bu işe yaradığı anlamına geliyor. Kehanet gerçekleşiyor."

"Evet." Butch avcının yüzündeki parıltıya baktı, elmacık kemikleri siyah iç organın mürekkep lekesi altında bembeyazdı. "Kendimi Nathan's Famous'ın son otuz saniyesindeki rekabetçi bir yiyici gibi hissediyorum."

V eldivenli elini Butch'un omzuna koydu. "Zamanımız var. Bu gece bitmek zorunda değil. Onu geri gönder ve eve gidelim."

Butch daha küçük olana doğru başını salladı. "Omega'nın beni öldürebilmesi gerekirdi."

Görüş alanına başka bir çift pislik girdiğinde başını kaldırıp baktı. Qhuinn yanına gelmişti ve kardeşi bembeyaz kesilmişti, elleri deri ceketinin kollarının ucunda titriyordu. Erkek kendini aşağı indirdi. Mavi-yeşil gözleri kırmızı çizgiliydi ve sulanmıştı; sanki yüzünün önünde bir yelpaze varmış gibi gözlerini kırptırıyordu.

"Butch, sen benim hayatımı kurtardın," dedi kardeşi. "Ve sen tükendin. Onu bıçaklamama izin ver ve hepimiz eve gidelim."

Butch bunu yapmak istedi. Fiziksel eforla ilgisi olmayan bir şekilde yorgundu. Marissa'yı arayıp sesini duymak, ondan işi erken kesmesini istemek ve Shellan'ının yanına uzanmak istiyordu. Kardeşlerinin ve diğer savaşçıların dağda, mhis'in arkasında, konağın kalın taş duvarlarının arkasında, Darius'un yüz yıl önce inşa ettiği kalenin arkasında olduklarını bilmek istiyordu. Sadece ertesi akşam hava kararana kadar bile olsa herkesin güvende olduğundan emin olmak istiyordu.

Ama mesele de buydu, değil mi?

Güvenlik sadece yirmi dört saat süren bir yanılsamaydı. Ve o evdeki değerli çocuklar, sadece Lyric ve

Rhamp, ama hepsi, ebeveynlerinin yanlarında olmasını hak ediyordu. Tüm türlerin tüm erkekleri ve babaları bu garantiye sahip olmalıdır.

Omega gezegende olduğu sürece, normallik vampirler için temel bir hak değil, kırılğan bir ayrıcalıktı.

Butch yeniden avcıya odaklandı. Hâlâ hareket ediyordu, parmakları asfaltta kıvrılıp bükölüyor, bacakları yavaş ve belli belirsiz bir hareketle çalkalanıyordu.

Ağzını açan Butch, nefes almaya başlamak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Böylece şeytanı bir kez daha bedenine alabilecekti.

CHAPTER TWENTY-THREE

J McGrider'ın önünde, kaldırımında durmuş bir arabanın geçişini izliyordu. Sivil giyimli iki adam bara girerken kenara çekildi. Telefonunu kontrol ediyordu, Saat kimin umurunda olsa bile.

Syn bir dahaki sefere numarasını istediğinde, ona numarasını verecekti.

Onu bir daha gördüğünü varsayarsak.

CCJ ofislerine doğru yürürken gece özellikle soğuk görünüyordu -aslında tam anlamıyla Baltık soğuğu- ve komikti, Syn'le birlikte gelirken sıcaklığı fark etmemişti. Ve ilerledikçe Caldwell'in aniden yaşam formlarından boşaldığını fark etti. Şehrin caddelerinde dolaşan arabaların tekerleklerinin arkasındaki insanlara, McGrider's'da geride bıraktığı müşterilere ve hatta kadın düşmanı patronuna rağmen ve canım,

Tatlı Bill ve Lydia, kıyamet sonrası yalnızlığını, nükleer bir felaketten kurtulan tek kişi olduğunu hissediyordu.

Yine de, önemli biri ayrılırken diğer herkesi de yanında götürebilir-

Okaaaaaaaaay, melodramı bir kenara bırakma zamanı. Bu, onun Angela ve Syn'in Jordan Catalano olduğu My So-Called Life'ın yetişkinlere yönelik bir bölümü değildi.

CCJ binasının önüne geldiğinde "Hormonlar," diye mırıldandı.

Arka tarafa kadar yürümek yerine kartını çıkardı ve yan kapıdan içeri girdi. Gazetede daha uzun süre çalışamayacağı duygusu hem garip duygusal durumunun bir parçasıydı hem de o kadar da büyük bir tahmin değildi. Ve berbattı. Son kırk sekiz saat çılgınlıklarla doluydu ama haberciliği sevmeye başlamıştı. Yine de çalışmasına izin vermesi için patronuna şantaj yapmak onun işi değildi ve Dick konusunda kendini kandırmayacaktı. Şimdilik onu zorlamıştı ama bu fırtına dalgasına karşı kum torbasıydı. Er ya da geç dayanma gücü kırılacak ve onu kovmanın bir yolunu bulacaktı.

Tuvalete gitti çünkü evde tek başına oturmak için acelesi yoktu - Angela Chase'in aşk hayatını tıkınırcasına izleme fikri, sabaha kadar masasında oturma ihtimaline karşı hiç de fena bir B planı değildi. Dışarı çıkıp ellerini kuruladıktan sonra, McCordle'ın telefonundan göndereceği diğer fotoğrafların gelip gelmediğini görmek için e-postasını kontrol etti. Gelmemişlerdi.

Masasını temizlemeye başlamadan önce, kendini kovduğu için değil, bunun saçma olduğuna karar verdi. Bütün gece burada kalamazdı. Arka çıkışı kullanmak için başını eğdi ve hızla koşmaya başladı

Kanında cınlayan paranoyanın farkında olarak arabasına doğru ilerledi. Etrafına kaçamak bakışlar atarak, sürücü tarafına bir metre kalana kadar Golf'ün kilidini açmadı. Ama hadi ama, sanki başka türlü biri arka koltuğuna gizlice girecek miydi? Kendini direksiyonun arkasına attı, kapıyı ceketinin üzerine kapattı ve eşyalarını geri kilitlerken orada bıraktı.

Dikiş makinesinin motorunu çalıştırdı, emniyet kemerini göğsüne çekti, vitesi geri vitesine taktı ve gaza bastı-

Jo frene bastı.

Dikiz aynasında, arka lambalarının kırmızı ışığıyla yıkanan, Mohawk saçlı devasa bir figür arka tamponunun hemen arkasında duruyordu.

Jo motoru parka itti ve dışarı fırladı. Uzun zamandır görüşmediklerine dair bir espri boğazında düğümlendi.

"İyi misin?" diye sordu kadın, adamın üzerine atlarken.

Adam başını salladığında, kadın ona inanmadı. Solgun ve sarsılmıştı; deri ceketinin her iki kolunun dibinde elleri titriyordu.

"Duş almam lazım," dedi. "Ne?"

"İyi kokmuyorum."

"Koklayabildiğim tek şey senin parfümün." "İhtiyacım var . . ."

Adamın ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığını hissediyordu ve bardan koşarak çıkmasıyla şimdi arasında geçen yirmi dakika boyunca neler olduğunu bilmek istiyordu. Onu terk etmekle ilgili ikinci bir düşünce olamazdı. Bu, onun gibi sert bir adamı bu sersemlemiş, düzensiz durumda bırakmazdı.

Bilinçli bir karar verdiğinin farkında olmadan ona doğru gitti ve elini tuttu. "Benimle gel" demek istemişti. Ama adamın teni o kadar buz gibiydi ki, hipotermiden endişe etti.

"Seni ısıtmamız gerek."

"Üşüyor muyum?"

Onu yolcu tarafına götürdü ve kapıyı onun için açtı. "Otur."

Bilirsiniz, ne yapacağını bilemezse diye - gerçi koca vücudunu o koltuğa nasıl sığdıracaktı ki?

"Sanırım geri çekilebiliyorsun," diye mırıldandı onu içeri kapatırken.

Ön tamponun etrafından dolaşarak tekrar direksiyonun başına geçti, kalbinin çok hızlı attığının ve kanının hızla aktığının farkındaydı. Arabayı ikinci kez geri vitese takarken, sokak köpeği gibi sokaktan aldığı adama baktı.

Arabasına zar zor sığıdı: "Geri çekilebilir" abartılı bir ifadeydi. Dirsekli demek daha doğru olur. Dizleri neredeyse kulak memelerine kadar uzanıyordu, kolları bacaklarının arasına sıkışmıştı, uzaktaki omzu kapıya yaslanmıştı. Umursuyor gibi görünmüyordu. Yine de nerede olduğunu bilmiyor gibiydi.

"Evim buradan çok uzakta değil" dedi. Vermont'ta yaşayan birine kıyasla değil. "Yani..."

Syn dümdüz önüne baktı. Sanki farklı bir dünyadaymış gibi.

"Emniyet kemeri?" diye sordu.

Adam hareket etmeyince frene bastı ve ona doğru uzandı.

Sıkışık alanda o kadar hızlı hareket ediyordu ki, kadın onu takip edemiyordu. Bir an, omuz çantasına tıktırılmış uzun bir palto gibiydi. Sonra, onu boğazından yakalamış ve boş, görmeyen gözlerle ona bakıyordu.

Jo'nun göğsüne gerçek bir korku yayıldı. "Lütfen..." diye mırıldandı. "Hayır-"

Gözlerini kırptırdı ve ona doğru odaklandı.

"Oh, kahretsin ..." Hemen elini bıraktı. "Özür dilerim. Beni gafil avladın."

Koltuğuna yaslanarak ellerini boynuna götürdü. "Bunu bir daha yapmayacağım."

"Sadece ... çünkü ... Başka bir yerdeyim. Sana zarar vermeyeceğim, yemin ederim."

Titrerken, doğru nefes almakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Fiziksel olarak güçlü ve sert bir adam olduğu belli olsa da, onunla ilgilenmek için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissetti. Kırılmış görünüyordu.

"Sorun değil," dedi ona. "Sen nerede olursan ol. Gerisini ben hallederim."

"Sana güvenemeyeceğimi biliyordum."

Syn'in babası konuşurken Syn sırtını tatlı kulübeye, genç kıza ve küçük kardeşine, kır çiçeği çayırında bilmeden mutlulukla koşan masumlara verdi.

Efendisi bir adım daha attı, devrilen bir dal daha onun korkunç ağırlığı altında çatırdadı. "Ve nereye gideceğini biliyordum. Açlığım umurunda değil mi? Beni doyuracak bir şeyler getirecektin ama görünüşe göre kendim bir şeyler bulmalıyım."

İşıltılı siyah gözler Syn'in başının üstüne kayd ı ve işaretlenmiş olan kır ılgan av ı takip etti. Babasının dudakları ayr ılıırken, lekeli dişlerinin uçları aşağı indi ve vücudu bir saldır ı duruşuna geçti.

Syn düşünmeden hareket etti. Öne fırladı ve daha önce ön dişlerini etinin içinde tutan efendisinin elinin arkasını ıs ırdı. Az ı dişleri yuvasını bulduğunda, babasının kükremesi o kadar yüksekti ki ağaçların arasından yankılandı ve Syn Kâtip Bakire'ye dua ederek diş ı ve kardeşinin bunu duyup güvenliğ e koşmalarını diledi.

Yüksek güce yaptığı yalvarış ın kabul edilip edilmediğ ini görmek için beklemek gerekmiyordu.

Efendisi, delilik ve saldırganlığ ın bir araya geldiğ i bir intikamla ona yöneldi. Ve Syn, bir şahinin bir lemmingin üzerine hızla inen cezalandırıcı darbenin menzilinde kaldığından emin oldu. Yüzüne çarpmadan hemen önce eğildi ve geri kaçtı. Efendisi yemi yuttu, ileri atıldı, tekrar savruldu, tökezledi, çünkü çok önceden içmeyi bırakmış olmasına rağmen hâlâ içki içiyordu.

Syn babasının kaval kemiğ ine bir tekme attı ve daha da geriye gitti. Sonra kafasının yan tarafına ters bir yumruk attı ve bir adım daha geri gitti.

Babasının gözlerinden yayılan kutsal olmayan kırmızı bir ış ık onu yaklaştırmakta olan ölümün rengiyle yıkadığında, yeterince meydan okuma ve hakaret sağladığına biliyordu.

İşte o zaman Syn kaçtı.

Ve hızlı koştu, ama çok hızlı değ il.

Nereye gittiğ i hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiğ i, yapacağı son şey olsa bile canavar ı o aileden uzaklaşt ırmak zorunda olduğ uyd u. Ve gerçekten de öyle olacaktı. Kendisi bu uğurda ölecekti ama umarım diş ı ve akrabaları

onun kırık bedenine dikkat edip kendilerini koruyabilirlerdi ve belki de bu herkes için en iyi çözümdü. O ölmüş olacaktı ve o genç dişi de güvende değilse bile daha güvende olacaktı, çünkü Syn'in efendisi yaşlılar tarafından köyden kovulacaktı.

Dua etmesi gereken bir şey daha vardı ama Bakire Kâtip'e bir kez daha yalvaracak vakti yoktu.

Babasının şiddetinin kırmızı ışığı arkasından akarken, orman öldürücü bir şekilde aydınlatılmıştı; ağaçlar ve çalılar, Syn'in kendini üzerinde bulduğu patika, bulundukları yerden fırlayan geyikler, yakında dökülecek kanın tarzında aydınlatılmıştı.

Syn'in ince bacakları olabildiğince hızlı hareket ediyordu ve liderliği korumasını sağlayan tek şey babasının muazzam ağırlığıydı. Doğrusu, boğuk nefes alıp veriş, oflayıp puflaması, havalanması gerekirken yerde koşar adım yürüyen bir ejderhaya benziyordu. Kadere şükürler olsun ki efendisinin böyle bir seçeneği yoktu.

Açıklık, ormanın ağaç gövdesi ve çalılıklardan oluşan engelleri keskin bir sınırla sona erdiğinde öncesiz bir şekilde ortaya çıktı ve Syn bir an için kovalamacayı nereye götürdüğünü anlayamadı, ancak daha sonra manzarayı tanıdı. Burası babasının atlarını, sığırlarını, keçilerini ve koyunlarını otlatmaları ve nehir suyundan yararlanmaları için çiftçilere kiraladığı yemyeşil tarlaların başlangıcıydı.

İleride, hayvanların altında barınabileceği, her tarafı açık, direkli ve kirişli bir yapı vardı ve Syn saldırıdan bir şekilde korunmayı umarak oraya yöneldi. Yaklaştığında, çatı desteklerinden birine dayanmış bir saman tırnağı fark etti ve çok garip bir şey oldu. Avuç içleri karıncalandı ve vücudu efor ya da korkuyla ilgili olmayan bir şekilde kızardı. İçinde

Zihninde, potansiyel silahlarla ne yapacağını ani bir netlikle biliyordu ve planının kesinliği onu şok etti - şiddetinden dolayı olmasa da. Çünkü görüntüler öylesine kesinlik taşıyordu ki, sanki yapacağı eylemler çoktan yapılmış gibiydi.

Belki bundan kurtulabilir.

İçgüdülerinin ona rehberlik etmesine izin vererek, kendini ölümcül bir amaca teslim etti ve kontrolü bilincinin bu alışılmadık alt kısmına bıraktı. Teslimiyetin etkisi uhreviydi. Zihninin içinde, bedeninden ayrı hale gelene kadar geri çekildi, kendi gözlerinin arkasından bakmaktansa kenardan kendisine tanıklık eden bir gözlemci oldu.

Her şey su gibi akıyordu.

Cılız bacaklarına hız katarak, yaklaşan efendisiyle arasına biraz mesafe koydu ve hızla çayır aletlerinin yanına geldi. Küçük avuçları tırmıklardan birinin iyice yıpranmış, ter lekeli sapını buldu ve uzunluğu gövdesine dikey olarak yerleştirerek efendisinin yanına gelmesini beklerken onu gözden uzak tuttu.

Syn durur durmaz iri adımları yavaşladı ve nefesi o kadar ağır ve belirgindi ki, babasının sesi hücum eden bir boğa gibi çıkıyordu.

Syn yaklaşmayı bekledi, gök gürültülü, deprem gibi yaklaşmayı ve o da efendisi gibi nefes almaya başladı. Tırmığın direğini kavrayan ellerine baktığında üzerlerinde kırmızı bir leke vardı ve ne zaman kanamaya başladığını merak etti-

Hayır, kan değildi. Babasıninki gibi parlayan kendi gözleriydi.

Ama bunu merak edemezdi.

Efendisi son mesafeyi de kapatırken, Syn'in zihni ne zaman sallanacağı, hangi açının gerekli olduğu, babası için bir tüy, kendisi içinse bir kaya olan tırmı ın a ırlı ını kaldırıp kaldıramayacağı konusunda endişeliydi. Ama bedeni cevapları biliyordu ve gücü vardı. Her Şeyin ne zaman ve nasıl olacağını merak ederken bile, kolu ve gövdesi aniden birlikte koordine oldu.

VuruŐun kavisi inanamayacağı kadar kesindi. Ve kimin daha çok ŐaŐırdı ını bilmiyordu, kendisi mi yoksa efendisi mi? Babasının  atık kaŐlı yüzü döndü ve kafasına doğru gelen pençeli metal sivri uçlara ne olduklarını anlamamış gibi baktı.

Syn'in gücü azdı ve tırmık a ırdı. Ancak dişler ve maşa affetmiyordu. Efendisi kolunu kaldırıp başını e emeden, dişler babasının kırmızı, öfkeli yüzüne derinlemesine saplanmış, Őaka ından, yana ından ve burnundan geçmişti. Alet diğer taraftan çıkarken, kan alevlendi ve havada birikti.

Babası acıyla b   rd , kirli ayı pençeli elleri derince çizildiği yere geldi. Ve sonra, uzak tarafta, tırmık kendi momentumuyla taşındı, yere indi, yırtıcı bir kuş gibi indi, pençeleri t nek olarak toprağı kavradı.

Syn kolu çekiŐtirdi. Olanca gücüyle çekti. A ırlı ını aletin sabit tutuŐuna doğru geri attı.

Babasına baktı ve dondu kaldı.

Efendisi doğruldu ve ellerini indirdi. Gözlerinden biri delinmiŐti ve bir tür ipli, kanlı ba la asılı duruyordu, k re elmacık kemiğinin üzerindeydi, boŐalan çukur bir mağara kadar karanlıktı. Yüzü  arpık bir ifadeye bürünmüŐtü.

Korku ve intikam maskesi, çürümüş dişlerle dolu ağız sonuna kadar açık, dişler tamamen uzatılmış.

Tırmık topraktan kurtuldu ve sanki kendi seçimiymiş gibi Syn'in elinde ters döndü, maşa sapın kör ucuyla yer değiştirdi.

Syn ne yaptığını düşünmeden ileri atıldı ve tahta kabzanın ucunu yukarıya, yuvaya doğru itti. Tüm gücünü sokmak için harcadı ve aletin yuvasının sanki kaçınılmazmış gibi bulunmasıyla hem dehşete kapıldı hem de rahatladı.

Bir başka acı feryadı geceyi dalgalandırdı ve babası körü körüne Syn'e uzandı, pençeleri havayı savuruyor, kirli tuniğinin kolları Syn'in başının ve yüzünün yanından ılık çalarak geçiyordu. Tırmığı tutmaktan vazgeçen Syn, efendisinin bacaklarının arasına eğildi. Diğer tarafa doğru çıkarken, etrafında döndü, geriye doğru kavis çizdi ve avuçlarıyla kendini yerde yakaladı. Ayaklarının tabanıyla yukarı doğru tekme atarak babasının arka tarafını yumrukladı.

Bu itiş, zaten dengesi bozulmuş olan ağırlığı serbest düşüşe geçirmeye yetti ve babası tırmığın üzerine yüzüstü düştü, sap kafatasına derinlemesine girdi, başını yana çekti, dışarı fırladı, serbest kaldı.

Efendisi ölü bir ağırlık olarak yere düşmeye devam ederken, Syn'in gözleri babasının geniş deri kemerine takılı bıçağa gitti. Canavar henüz yaralanmanın etkisiyle sersemlemişken, Syn ileri atıldı ve bıçağı kınından çıkardı. Kabzası avucuna sığmayacak kadar kalındı, bu yüzden iki eliyle kavradı. Hançeri başının üzerine kaldırarak keskin ucunu babasının kalın kaplamasına gömdü. Ancak yeterince girip girmediğini bilmiyordu. Ağır çekimde kıvranan babası yeni saldırıyı fark etmemiş gibiydi.

Syn kayayı o zaman gördü. Düz. Geniş. Yaklaşık göğsü büyüklüğünde.

Bu onun için neredeyse çok ağırdı. Ama korku ve öfke birleşerek onu ölçülemeyecek kadar güçlendirdi. Taşı paytak paytak yürüdü ve kabzanın tepesine indirdi, bir ... iki ... üç kez.

Bıçağı, muhafazası daha fazla ilerlemesini engelleyene kadar sapladı.

Tökezleyerek geri döndü ve barınağın etrafındaki toynakların oluşturduğu sert toprak yığınının üzerine düştü. O kadar zor nefes alıyordu ki boğazı ağrıyordu ve gözleri bulanıktı. Üzerlerindeki her neyse onları temizlemeye gittiğinde ağladığını fark etti-

Babası bir iniltiyle yuvarlanıp doğruldu, mezardan çıkmış bir hayalet gibiydi ama çok gerçektir ve hâlâ zarar verebilecek durumdaydı. Gözündeki yara korkunçtu ve kan serbestçe akıyor, o taraftaki yüz hatlarını Syn'in midesini bulandıran bir parlaklıkla kaplıyordu.

Efendisi ayağa kalkıp yeniden savaşacakmış gibi görüldüğünde, sarhoş olduğu ve yaraları yeterince hissetmediği açıktı. Ya da belki de onu canlandıran ruh bu kadar dayanıklı ve kötüydü.

Dehşet Syn'in kalbini sıkıca kavradı ve koşmak için ayağa fırladı

-

Bir süre sonra, çok sonra, yüzyıllar sonra, Syn'in farkındalığı ona geri döndü. Bu garip bir şeydi çünkü gittiğinin farkında değildi.

Her şey oldukça bulanık görünüyordu, bu yüzden gözlerini ovuşturdu-

Bir sızı kaşlarını çatmasına neden oldu ve gözlerini kırptırdığında ... toprak yığınının üzerinde bağdaş kurmuş oturduğunu fark etti.

Su birikintisi. Yağmur mu yağmıştı?

Hayır. Su değildi.

Kandı. Katılaşmış bir kan birikintisinin içinde oturuyordu.

Syn kaşlarını çattı. Ellerinden birini kaldırdığında, aynısından daha fazlasıyla kaplı olduğunu gördü. Gerçekten de üzerinde kan vardı ve yırtık pırtık giysilerini lekeliyordu. Yaralanmış mıydı? Babası ona saldırmış ve-

"Sevgili Bakire Kâtip."

Syn sıçradı ve gözlerini kaldırdı. Başının üzerinde duran figür, zihninin ona tanınması gerektiğini söylediği biriydi. Evet, bunun kim olduğunu bilmeliydi.

Trans-öncesi erkek onun önünde diz çöktü. "Lütfen hançeri bana ver."

"Ne?"

"Hançer, Syn."

"Hançerim yok-"

"Avucunun içinde."

Syn bu tanıdık yabancıya avucunun içinde hiçbir şey olmadığını kanıtlamak için elini kaldırdığında, görüşü ona hatalı olanın kendisi olduğunu bildirdi. Avucunun içinde bir hançer vardı. Nasıl fark etmemişti? Ve aniden pretrans'ın kimliği aklına geldi. Bu kuzeni Balthazar'dı. Erkeğin yüzünü şimdi tanımıştı.

"Hançer, kuzen. Onu bana ver."

Syn sola baktı ve tırmığın kırık sapının yanındaki ilk ceset parçasını gördü. İkincisi tırmığın maşasına saplanmıştı. Bir sonraki ... çitin yanındaydı.

Çok daha fazlası vardı ve en büyüğü olan gövde sahada giydirilmişti.

Babası biri tarafından parçalara ayrılmıştı. Burada başka kim vardı?

"Syn, bıçağı bana ver. Şimdi."

Silah elinden çıkarılırken eli direnmiyordu. Ve sonra Syn kuzeninin gözlerinin içine baktı, gerçekler gün yüzüne çıkmaya başlamıştı, çirkin, inanılmaz bir gün doğumu. "Sanırım bunu ben yaptım kuzen."

"Evet," dedi Balthazar acımasızca. "Sen yaptın."

Syn yere düşmüş bir asker gibi uzanan kesik ele baktı. "Ona zarar verecekti."

"Kimi incitmek?"

"Önemli değil."

Syn odaklanmış bir çabayla yorgun kemiklerini kan gölünden çıkarmayı başardı. Ayaklarının üzerinde sallanırken, nehre doğru ilerledi ve serin, akan suları aradı. Akıntıya doğru ilerledi, çömeldi ve ellerini kavuşturarak yüzünü defalarca yıkadı. Sonra akarsudan kana kana içerek boğazından karnına doğru akan ateşi söndürdü.

Bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştığında sendeledi ve kaygan kayalara takılarak düştü. Başını kaldırdığında, kafatasının tüm vücudu kadar ağır olduğunu gördü ve bu hesaplamanın hemen ardından bir baş dönmesi dalgası geldi. Bunu, eforla hiçbir ilişkisi olmayan bir sıcaklık patlaması izledi.

"Balth . . azar?"

Kuzeni Syn'in kolunun altından tutarak onu yukarı ve sudan dışarı çekti. "Oh, hayır, Syn ..."

"Ne?"

Balthazar telaşla etrafına bakındı. "Değişim. Değişim geçiriyorsun-"

"Hayır, değilim-"

"Cildinizden buhar çıkıyor, kaynıyorsunuz."

Syn şaşkınlıkla koluna, ayaklarına ve bileklerine baktı. Aslında vücudundan buhar yükseliyordu ve garip, kesin bir sıcaklık hissediyordu. Ama . . .

Bir anda büyük bir güçsüzlük onu yakaladı, bacaklarını altından çekip aldı ve onu kanlı akrabalarının elinden aldı. Bir yığın halinde yere düştüğünde, vücudundaki ateş üç katına çıktı ve tekrar üç katına çıktı ve sonra uzuvları uğuldamaya başladı.

"Sevgili Bakire Kâtip," diye inledi Balthazar. "Sana bir barınak ve bir kan kaynağı bulmamız gerekiyor."

Syn dişlerini sıkarak "Hayır," dedi. "Bırakın beni. Fade'e gitmek benim için yeterince iyi-"

Bacaklarındaki kemikler gerilirken ve ön kolları bükülen ipler gibi hissedilirken, konuşma gücünü kaybetti ve başını yere koydu. Sığ nefes alarak, geçiş hakkında bildiklerini hatırladı: Bir dişinin kanı olmadan ölecekti ve bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu.

-

"Ona yardım edeceğim."

Syn bu sözler üzerine gözlerini zorla açtı. Kim olduğunu görünce başını salladı. "Hayır, hayır..."

Çayırdaki dişiydi. Ona her zaman çok iyi davranmış olan.

"Balthazar," dedi aceleyle. "Götür onu, görmemeli-"

Dişi öne doğru yürüdü. "Beni ve akrabalarımı korumak için ne yaptığını biliyorum." Sanki adamın verdiği zarara kasten tanık olmuyormuş gibi gözlerini yere indirdi. "Biliyorum... ve şimdi ona yardım ederdim."

Syn başını güçsüzce salladı. "Hayır. Hayır, ben değersizim ..."

CHAPTER TWENTY-FOUR

Udeğer mi?" Jo apartmanın önündeki park yerine yanaştığında sordu. "Ne için değersiz?"

Kadın konuşurken Syn onu duymuyor gibiydi. Yolcu koltuğunda kıpırdamadan oturuyordu, elleri dizlerinin üzerindeydi, gözleri televizyon izler gibi ön camdan dışarı bakıyordu. Tamamen sakin görünüyordu. Ya da belki de ölmüştü? Gözlerini kırpmıyordu.

"Syn?"

Kesin olan bir şey vardı. Arabayı kapatırken ona dokunmayacaktı.

Yavaşça başını ona çevirdi ve yüz ifadesi sanki transa geçmiş gibi boştu. Ama sonra boğazını temizledi. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Tam olarak ne için özür dilediğini ya da onu tam olarak ne için affettiğini bilmese de

of.

Başını salladı. Sonra kendisiyle çelişti. "Hayır, ö y l e değil. Hiçbiri değildi."

Jo onun etrafından apartmanın önüne doğru baktı. "İçeri girmek ister misin?"

Başını sallayarak evet mi diyecekti? Yoksa başka bir hayır/baş sallama kombinasyonu mu? diye merak etti.

"Yoksa seni eve mi götürüyüm?" Her neresiyse. "Seni eve götürebilirim."

"Şu anda oraya geri dönmek istemiyorum."

Kafasında nerede olduğundan mı bahsediyordu? Yoksa kaldığı yerden mi?

Bu sorunun cevabı ne olursa olsun, Jo onun gitmesini istemiyordu. Bazı cevaplar istiyordu. Onun hakkında bildiğini sandığı şeyler hakkında. Kim olduğu ve nereden geldiği hakkında. Aralarındaki bağın neden bu kadar inkar edilemez görüldüğü hakkında.

Derileri zorlayan kalın kalçalara baktı. Peki, tamam.

Sonuncusu hakkında bir fikri vardı- "Evet," dedi adam kapıyı açarken.

Bekle, ona bir şey sormuş muydu? Evine davet edilmesinden bahsediyor olmalı.

Jo da arabadan indi ve onunla arabanın diğer tarafında buluştu. Birlikte beton yolda yürürken, kendi evinin onunkine kıyasla nasıl olduğunu merak etti. Muhtemelen pek iyi değildi, çünkü patronuyla birlikte kalıyordu.

-Ya da bir koruma işverenine ne diyorsa işte. Bu arada, taşındığı mütevazı küçük daire, sadece dört katlı ve ikiye bölünmüş bir binada yer alıyordu, birimler her iki tarafa da yığılmıştı. Dış cephesi ucuz tuğla kaplamaydı, içerideki ortak alanlar faydacıydı ama temizdi. Komşuları yüksek lisans öğrencileri, tıp

ve hamile olan ve yakında taşınacak olan bir çift.

"Ben buradayım," dedi ikinci giriş kapısından geçerken.

Tek yatak odası hemen sol taraftaydı ve içeri girdiğinde, otoyolda benzini bitmiş gibi durdu. Bazı ışıkları yaktı.

"Fazla mobilyam yok." Ailesinin süslü malikanesini düşündü. "Çok fazla dönemim yok ama buradaki her şey benim."

Kapıyı kapattı. Ve ceketini çıkardı çünkü bir şey yapması gerekiyordu.

"Size bir içki ikram edebilir miyim?" diye sordu. "Bende ... şey, dört şişe Sam Adams ve bir şişe ucuz kırmızı şarap var, iş arkadaşım beni eve götürdükten sonra ..."

"Ben içki içmem," diye mırıldandı.

"Ah. Doğru. Özür dilerim." Son birkaç günden sonra kesinlikle öyle olacaktı. "Ama sakıncası yoksa, kendime bir bira alacağım."

Syn ona döndü. "Özür dilerim. Burada olmamalıydım."

"İyi olmana sevindim. Alınma ama iyi görünmüyorsun."

Kendine bakarak, sanki üzerlerinden çirkin bir şey damlamasını bekliyormuş gibi kollarını kaldırdı. "Gerçekten duş almak istiyorum."

Açık bir kapıyı işaret ederken Jo'nun kalp atışları hızlandı. "Hemen şurada. Sabah uyuyamayınca çamaşır yıkadığım için temiz havlular askılarda asılı."

"Uyuyamadığında beni aramalıydın." "Seni rahatsız etmek istemedim."

"Numaramı yazmadın, değil mi?"

Onu yalnız bırakan Jo, banyoyu işaret etti. "Sıcak su şurada. Sonra konuşabiliriz."

Bir duraklama oldu. Sonra Syn başını salladı ve ona gitmesini söylediği yere gitti. Yanından geçerken iri cüssesi inanılmazdı. Caldwell şehir merkezinin arka sokakları ya da CCJ'nin otoparkı gibi daha geniş açık alanlarda boyu ve kilosu o kadar da önemli görünmüyordu. Ama burada? Yedi yüz metrekarelik küçük sığınağında mı? Sanki biri içeriye on sekiz tekerlekli bir araba sürmüş gibiydi.

Banyonun kapısını arkasından kapatırken, silahlarıyla duş alıp almadığını merak etti ve hemen ardından zihninde Smith & Wesson'la süslenmiş çırlıçıplak bir görüntü canlandı.

Ve Tanrım, bu gerçekten de hayal ettiği kadar ateşli olmamalıydı.

Su akmaya başladığında ağrıyan başını ovuşturdu ve Syn'in doğum günü kıyafetiyle ilgili daha fazla varsayımdan kaçınmak için midesinin boş çukurunu düşündü: Hâlâ acıkmıştı. Yine de bardaki yemeğinin yarısından azını yemişti ve o on kiloyu -aslında on dört kiloyu- telafi etmek için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

-Yakın zamanda kaybetmişti.

Pizza her zaman iyiydi, değil mi?

Uygun bir ev sahibi olmaya kararlı bir şekilde -teşekkür ederim Bayan Early- Jo banyoya gidip kapıyı çaldı. "Hey. Biliyorum biraz abartılı olacak ama İtalyan yemeği sipariş edeceğim. Sen de ister misin?"

Beklediği son şey, onun bazı şeyleri açmasıydı.

Ve evet, vay canına, Syn görünüşe göre suyun sıcaklığını Kavrulmuş Toprak'a yükseltmişti ve sıcak

Su ısıtıcı klozetteki duş kabininin hemen yanındaydı, ortalığın kızarması hiç zaman almadı. Buna uygun olarak, arkasında büyük bir nemli hava girdabı dolaştı ve onu yüzyıllık bir gizemmiş gibi harekete geçirdi - ama bu işin yarısı değildi. Ceketini -ve altına giydiği cephaneliği- çıkarmış, ardından da her zaman giyiyormuş gibi görüldüğü daracık Under Armor tişörtünü çıkarmıştı.

Göğüs kasları tam teşhirdeydi. Karın kasları da.

Bunun yanı sıra, derisinin bel bandının üzerinde uçuşan bir çift kanat şeklindeki kalça kemiği.

"Sen ne istersen benim için sorun değil."

Ya da en azından onun böyle söylediğini düşündü. Kulağa "Lwibekew ksb icbe ls owbd bakd ow" gibi geliyordu. Çünkü, merhaba, işitme duyusu bozulmuştu.

Ya söylediği sözler bunlarsa? O zaman sipariş etmek istediği birkaç şey vardı, hiçbiri bu durumda yardımcı olmayacaktı ve hepsi de onun derilerini ve üzerindeki iç çamaşırlarını yere indirmesini gerektiriyordu.

Komando mu? Merak etti. Canım. Tanrım.

"Pizza düşünüyordum." Yalancı, yalancı, bırak o pantolonu ateşe, düşündüğü şeyin yakınından bile geçmiyordu. "Üzerine ne istersin?"

Not: Artık bir kadın dekolte bluz giydiğinde erkeklerin nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordu. Bakışlarını adamın köprücük kemiklerinde tutmak için neredeyse bir Kongre eylemi gerekiyordu.

"Nasıl istersen," dedi ve kapıyı yeniden kapattı.

Jo bir sürü sahte ahşap kaplamaya bakarken gözlerini kırptırdı. "Kulağa hoş geliyor."

Banyo kapısının diğerk tarafında Syn arkasını döndü ve dişisiyle arasındaki kırılğan bariyere yaslandı. Bir süre sonra onun uzaklaştığını hissetti ve sonra duştan akan suyun üzerinden keskin kulakları onun telefonunu çevirdiğini ve üzerinde sucuk olan bir şey sipariş ettiğini duydu. Gözlerini kapatarak, kendi kendine onu rahat bırakması gerektiğini söyledi ama bu, arabasına bindiğı anda çoktan kaybettiğı bir iç tartışmaydı.

Hayatında ilk kez yalnız kalmak istemiyordu. Aslında durum bundan daha kötüydü.

Özellikle Jo ile birlikte olmak istiyordu.

Omega'nın kim olduğunu ya da böyle pervasızca bir şeyin neden kötü bir fikir olduğunu bilmese de, ona arka sokakta Omega'nın üzerine atladığını söylemek istiyordu. Ve ona birlikte yaşadığı insanların Butch'un hayatını kurtardığı için kahraman olduğunu düşüneceklerini söylemek istedi, her ne kadar Kara Hançer Kardeşliğı ya da Dhestroyer kehaneti hakkında hiçbir referans çerçevesi olmasa da ve bu fedakâr saçmalık saldırısının nedeni olmasa da. Ve gerçekten de duygularını düzenlemek için insanları öldürdüğünü itiraf etmek istiyordu, içinde bir canavar olduğu için değil, kendisi bir canavar olduğu için.

Tıpkı babası gibi.

Ve evet, tüm bu kazanan kişiliğı ve karakteri? Bu zavallı kadının kapısına bir torba cips getirmişti. Hem de yaklaşmakta olduğunu bilmediğı kişisel bir krizin tam ortasında.

Tam bir kahramandı, değil mi?

Sert çekişlerle derisini bacaklarından sıyırdı ve ardından kendini kavurucu sıcak suyun altına bıraktı. Derisindeki sinirler hemen acıyla alevlendi ve

acıya küfretmemek için alt dudağını ısırarak zorunda kaldı. Ama bu cezayı istiyordu. Bunu hak etmişti.

Asla kahraman olmadığım için.

Syn elinde ne kadar sabun varsa kullandı ve sabun kalıbını tüm vücudunda, saçlarında ve yüzünde gezdirdi. Durulandıktan sonra, temiz olduğundan daha da emin olmak için kesici sıcağın altında durdu ve sonra kaynayan spreyi kesip plastik küvetin dudağının üzerinden geçti. Tuvaletin yanındaki çubuğa asılı iki havludan birini kullanarak, işi bittikten sonra o şeyi yakması gerektiğini söylemek istedi.

Sanki sadece varlığıyla onun tüm yaşam alanını kirletiyormuş gibi hissediyordu.

Kurulayacak bir şey kalmadığında, tembel, girdaplı sisin içinden aşağıya, atılmış giysilerinin oluşturduğu siyah deri ve nem emici naylon havuzuna baktı. Onları sabunlanmış ve durulanmış tenine tekrar giymek istemiyordu. Onun çatısı altındayken olmazdı. Bu kıyafetleri, öldürülmeyi hak eden cücelerin yanı sıra merhamet dilenen ama merhamet görmeyen birkaç insanı katlettiğinde giymişti. Kıyafetleri kanla lekelenmiş, terden sırlıklam olmuş, barut ve ölüm kalıntıları taşıyordu.

Ve yine de kolonyadan bahsetti.

İnsanların açıkça aşağı burunları vardı-

Banyonun dışındaki çılgın tizdi ve sadece Jo'dan gelebilirdi.

Syn tezgahın üzerine koyduğu silahı kaptı, kapıyı kırarak açtı ve namlusu yukarıda, parmağı tetikte dışarı fırladı.

Kapının yanında, Jo ve genç bir insan erkeği donakaldı. Sonra teslimatçı çocuğun gözleri kocaman açıldı ve elleri havaya kalktı. Jo, yana doğru eğilmiş ve elinde bir

pizza kutusu garip bir şekilde, eğer yapabilseydi o da aynısını yapacakmış gibi görünüyordu.

Sonra gözleri yere düştü.

Ve ... silahına değil. Gözlerini açtığında, adamın çıplaklığı karşısında açıkça şok olmuştu.

"I sadece düştü ve p-p-p-pizza,"
ve genç kekeledi. "Yemin ederim. Hepsi bu kadardı."

Jo yavaşça hareket ederek kendini düzeltti. "Aynı anda ondan para üstünü alıyordum-"

"-Kutunun elinden kayıp gittiğini."

Syn nefes aldı ve dışısından kesinlikle hiç korku kokusu gelmediğini fark etti. Silahını kalçasının yanına bırakarak başını salladı.

"Para iadesi mi istiyorsunuz?" diye sordu teslimatçı çocuk. "Size paranızı iade edebilirim. Yani, her şeyi berbat ettim-"

Syn banyoya geri dönüp kapıyı kapatırken, "O ne isterse o olacak," dedi.

Başını öne eğerek nesi olduğunu merak etti.

Oh, bekle. O listeyi çok iyi biliyordu.

Kayıtlardan biri de bir gangsterin Syn'e birlikte eve gitmekte ısrar ettiği kadını öldürmesini emrettiğiydi. . . eve birlikte gitmek için ısrar etmişti.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Mr. F düz bir çizgide koştu. Hızlı koştu. Sessiz koştu. Bir sprinterin hızı ve bir maratoncunun dayanıklılığıyla engebeli alanların derinliklerine indi.

Caldwell'de, bir bağımlı olarak gezintiye çıktığı zamanlarda adım atmayacağı yerlere doğru ilerledi. Önce apartmanların, sonra da terk edilmiş binalarda yabani otlar gibi biten uyuşturucu batakhanelerinin yanından geçti. Yine de yürümeye devam etti, nefes alıp verışı düzgün ve sabitti, bacakları çalkalanıyor, ayakları yere sağlam basıyordu.

Hayır, hayır, hayır-

Kelime, ayak seslerinin ritmiyle kafasının içinde dönüp duruyordu ve kafatasının içine her çarptığında, o kirli beyaz cüppenin, eteklerinin altından dökülen gölgenin, gelişile gece havasını kirleten tehdidin görüntüsünü görüyordu. Adını bilmiyordu ama kim olduğunu tanıyordu.

Onu köprünün altında bulan kişi. Onu o terk edilmiş alışveriş merkezine götüren kişi. İçini boşaltan ve onu korkunç bir şeyle dolduran kişi.

-

Sokağın sonu hiçbir önsöz olmadan geldi. Bir an Bay F'nin önünde apartmanlar ve uyuşturucu evlerinden oluşan ormanın içinden geçen sonsuz, boktan bir yol vardı. Sonra, yolu plastik poşetlerle dolu yirmi ayak yüksekliğinde bir tel örgüyle, "Girilmez" tabelalarıyla ve rastgele solmuş, kirli giysi parçalarıyla kesildi. Sanki kanalizasyondaki bir süzgeç gibiydi.

En azından bu dayanıksız bariyerin bir sorun yaratmayacağını biliyordu.

Koşar adım zıplayarak yaklaşık on metre yukarı fırladı ve çelik halat gibi parmaklarıyla bağlantıları kavradı. El ele tutuşarak tepedeki dikenli tel kangallarına tırmandı, vücudunun üst kısmı o kadar güçlüydü ki bacaklarının serbest kalmasına izin verebiliyordu.

Bir el bileğini sıktı.

Ve temas kurulur kurulmaz, Bay F'nin içinden geçen duygular korkunçtu, şimdiye kadar hissettiği her üzüntü, sahip olduğu tüm korkular, onu rahatsız eden her pişmanlık, göğsünün ortasında bir duygu zatürresi olarak birleşti. Ağzından boğuk nefesler çıkarken ve kendini kurtarmak için çitleri çekiştirirken gözlerinden yaşlar geldi.

Çünkü onun için kimin geldiğini biliyordu ve bundan kurtulamayacağını da biliyordu. Ve sadece bacağının altındaki kavrama değil.

Bir pazarlık yapmıştı ve bunun tek taraflı olması ve neyi kabul ettiğini bilmemesi önemli olmayacaktı.

"Gerçekten benden kaçabileceğini mi düşündün?"

Ses Bay F'nin ayaklarının altından gelmiyordu. Tam arkasındaki ara sokaktan geliyordu. Omzunun üzerinden baktığında, otuz adım kadar ötede duran kirli cüppeleri gördü ve bileğinde görebildiği kadarıyla cismani bir şey yoktu. Yine de tutuş şimdi daha da güçlüydü, onu aşağı çekiyor, asfalta, kötülüğe doğru geri sürüklüyordu.

"Gerçekten," dedi çarpık ses. "Benim gibilerden, yaratıcınızdan kaçabileceğinizi mi sandınız? Efendinden."

Bay F. tüm gücüyle sürüklenmeye karşı koymuş, parmakları bağlantıları koparmış, çit takırdamış, derisi parçalandıkça dikeyde siyah bir leke oluşmuş. Alım gücünü kaybederek kaldırıma düştü ve kirli su birikintileri ve yağ lekeleri arasında geriye doğru sürüklendi. Kanlı parmaklarıyla taleple mücadele etti ve hiçbir yere varamadı-

Bir anda yerden kalktı ve kendi etrafında döndü. Havada asılı kaldı, ayakları bir noktaya kadar sarktı, kolları yanlarına sabitlendi ve üzerinde hiçbir şey olmamasına rağmen vücudu hareketsiz hale geldi.

Cüppeli figür ona doğru yürümedi. Pis zeminin üzerinde süzülüyordu.

"Seni seçtim," dedi o tuhaf sesiyle, "çünkü beyni olan tek kişi sendin. Bu benim açımdan bir hata olabilir. Kas gücü genellikle daha çok işe yarar. Bunca yüzyıl sonra bunu öğrenmiş olmam gerekirdi."

Şeytan bir bilek hareketiyle Bay F'yi havada uçurdu ve ivme ancak yüzüstü bir apartmanın yan tarafına çarptığında durdu, burnu kırıldı, çenesinin darbesi neredeyse çene eklemlerini yerinden oynatacaktı. Sırtındaki baskı

Nefes alamaz hale gelene kadar arttı ve boğuluyor olması gerektiğini düşündü. Acı yıldızları görmesine neden olsa da boğulmadı.

Bir kez daha yere sürüklenirken şeytanın sesi üzerine kapandı, kaba tuğla duvar yanağındaki deri katmanlarını tıraşladı. "Sen tam bir hayal kırıklığısın."

Ayakları asfalta geri döndüğünde, arkasında ne olduğunu görmek için gözlerini zorladı.

"Beni şaşırtman için sana bir şans daha vereceğim," dedi şeytan sıkılmış bir ses tonuyla. "Ve sonra yoluma devam edeceğim."

Bay F gözlerini sıkıca kapattı. "Bırakın gideyim-"

Bir el başının arkasını avuçladı ve o kadar sert itti ki, elmacık kemiğinin tuğlaya çarparak kırılmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Gitmene izin vermeyeceğim. Ve günahların için cezalandırılman gerekiyor-"

"Neye karşı?" Bay F homurdandı.

"Bana karşı!"

"Nasıl haddimi aştım ..." Bay F'nin vücuduna zehirli bir hastalık yayıldı ve kendine susmasını söyledi ama ağzı dinlemedi. "Ben hiçbir şey yapmadım-"

"Ve bu senin suçun." Korkunç ses kulağının hemen yanındaydı. "Bana hizmet etmen gerekiyor."

"Nasıl?" Bay F inledi. "Bana nasıl olduğunu hiç söylemediniz. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Kötülük baskısının bir kısmını hafifletti, sanki yaptığı kınamaları kısa süreliğine yeniden gözden geçiriyormuş gibi. "Zihnini dinle, o sana ne istediğimi söyleyecektir. Ve bu arada, bana hizmet etmek için ne yapabileceğini biliyorum."

Bir duraklama oldu.

Ve sonra içine öyle bir şey girdi ki, Mr. F acıdan çığlık attı.

Kardeşlik'in malikânesine döndüğünde, Butch çıkmak için antre kapısını açmak üzereydi ki eldivenli bir el kapıyı üzerine kapattı ve sanki park edilmiş bir arabanın ızgarası gibi ahşabın içinde öylece kaldı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun," dedi V acımasızca.

Butch kendi etrafında döndü ve ayakta durabilmek için kendini tutmak zorunda kaldı. "Marissa'yı almaya gidiyorum."

V'nin kafası karışmış görünüyordu. "Ne?"

"Gidip Marissa'yı alacağım."

O elmas gözler kısıldı. "Marissa'yı tavladığını mı düşünüyorsun?"

"Ben de öyle dedim."

"Yakınından bile geçemezsin, adamım." V bir kolunu Butch'unkine doladı. "Ve bu sarhoşlukla hiçbir yere gidemezsin-"

Butch kendini oda arkadaşından ayırmak istiyordu ama bu garipti. Mozaik zemin sıvıdan yapılmış gibiydi, her şey mokasen ayakkabılarının tabanları altında kayıyordu. Dengesini kaybettikçe kendini V'nin pazularına doğru çekmeye başladı.

"Onu işten almam gerekiyor."

"Onu işten almaktan mı bahsediyorsun? Saat sabahın dördü değil." "Evet, öyle mi?"

Şimdi kaşları çatık olan Butch'tu. Bileğini kaldırıp Audemars Piguet'sine baktığında işler daha da karıştı. Oak'ın meşhur sekiz kenarlı kadranı lekelenmişti ve ibreler yerine rakamlar hareket ediyor gibi görünüyordu.

"Sanırım saatim bozuldu."

"Tekrar denemek ister misin?" "Kulakların kötü mü duyuyor?"

Vishous ona sıkılmış bir bakış attı. "Az önce bana sorduğun şey işitmemde bir sorun olup olmadığıysa, bence sorun daha çok ağzında. Çünkü az önce ağzından çıkan şey 'Ian Ziering deli' gibi bir şeydi."

"Huh. Garip. Belki de kızgındır. Artık Sharknados yapmıyorlar."

"Ver şunu bana."

Yarısı kahverengi sıvıyla dolu bir bardak elinden alındığında, Butch bu şeyin nereden geldiğini merak etti. Sonra yine, her şey bir gizem gibi hissetti.

"Onunla işin bitti."

Butch oda arkadaşını bıraktı ve ceketini aşağı çekti. "Muhtemelen haklısın. Biraz sersemlemiş hissediyorum. Ezik. Kaybetmek mi? Kaybetmek. Gosling, Ryan, Reynolds değil. Soru neydi?"

Vishous cevap olarak onu bilardo salonuna götürmeye başladı ama bu mümkün değildi. Butch çapasını atarak protesto etti.

"Hayır, Marissa'yı almaya gidiyorum." "Sana söyledim, zamanı değil."

"Oturup bekleyeceğim. Bekleyeceğim. Dört dakika. Onun için-" "Sarhoş araba kullanmana izin vermeyeceğim."

"Ben sarhoş değilim." Butch, sözlerindeki sürçmeyi duyunca durdu. İşaret parmağını kaldırarak taktik değiştirdi. "Ayılmaya başlıyorum. Her geçen dakika."

"O zaman burada on saat kadar dinlensen iyi olur."

Tartışmayı kazanmaya kararlı olan Butch, sakın ve kısa bir şekilde o kadar zamana ihtiyacı olmadığını açıkladı ve sonra bu görelilik teorisini, onu dışarı çıkaracak olan büyük

kapıya doğru bir hamle daha yaparak tamamladı

girişten geçerek avluda park halinde duran R8'e ulaşmasını sağlayacak, bu da ona dağdan inip kasabaya gitmek ve Safe Place'in mahallesini bulmak için ihtiyaç duyduğu tekerlekleri sağlayacaktı-

"Butch. Böyle bir arabayı kullanmana izin vermiyorum."

V antrenin kapısına yaslandı -ki bu biraz sürpriz oldu. Butch son fark ettiğinde, adam bilardo salonuna açılan kemerli geçide sırtını dönmüş duruyordu. Sanırım taşınmışlardı.

Her neyse. Butch ağzını açtı-

"Bu konuda daha fazla tartışırsan seni uyuturum."

"Kestirmeye ihtiyacım yok." Butch sesinin beş yaşındaki bir ocuk gibi çıkmaması için boğazını temizledi. "Marissa'nın yanına gitmem gerek."

Shellan'ın adı ağzından çıkarken, göğsündeki duygularla savaşmak zorunda kaldı. Beynindeki boktan şeylerle de savaşmak zorundaydı. Omega'yla yzleşmekle ilgili bir şey onu pek de iyi görünmeyen bir şekilde gevşetmişti ama en azından çözümü biliyordu. Gidip dişisiyle birlikte olacaktı. Yapabileceği tek şey, o çıkmadan önce dört saat, altı saat boyunca iş yerinin önünde park etmiş bir arabada oturmak olsa bile, bu yeterli olacaktı.

Bağlanmamıştı. Kadın onun limanıydı. Yani matematik açıktı-

"Hayır," dedi oda arkadaşı. "Bu kadar sarhoşken olmaz." "O zaman beni sen götürür msn?"

"Evde kalmalısn. Kötülüğe çok yaklaştın Butch. şu an için MIS'te kalmanı istiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Butch bardağı geri kaptı ve bir yudum aldı. Boğazında hiçbir yanma hissetmemiş olması da bir gerçek olmalıydı.

Şu anki sarhoşluk seviyesiyle ilgili kırmızı bayrak. Ama siktir et. "Ben burada mahkûm değilim."

"Sadece etrafına bir ekip kurana kadar."

"Takım mı? Sikerim öyle işi. Ben-"

"Omega bu gece seni bulmaya geldi, Butch. Tabii o sokakta sihirli bir şekilde önünde beliren şeyi unutmadıysan?"

"Benim için gelmedi." V ona "evet" der gibi bakarken Butch başını salladı. "Fore-lesser tam yanında duruyordu. Kötülük benim için değil, astı için geldi. Orada olmam sadece bir tesadüftü."

Butch bardağından bir yudum daha aldı ve oda arkadaşının anlattıklarını nasıl düzelttiğini düşünürken, çok daha iyi konuştuğu için kendini tebrik etti. V ne derse desin, daha önce bu konuda kötü olduğundan değil.

"Senden sonraydı, Butch." V başını salladı. "Ve eğer Fore-lesser oradaysa, bunun nedeni onun da sana ulaşmak için çalışıyor olmasıydı. Çiftler her zaman aynı hizadadır, bu işler böyle yürür."

"Neler döndüğünü bilmiyormuşum gibi konuşma benimle."

"Düzgün düşünemiyorsun."

"Ben gayet iyiyim. Şimdi yolumdan çekil."

Bu noktada işler biraz karıştı ve Butch olayların sıralamasından tam olarak emin değildi. Sonuç açıktı. Direksiyona geçebilmek için girişten zorla çıkmaya çalıştığında, V bardağı ikinci kez elinden aldı. Sonra da özür diler gibi göründü.

"Bunun için üzgünüm,

polis." "Ne için üzgün-"

Sağ kroşe büyük bir kolaylıkla havada süzülerek geldi. Kroşe Butch'un çenesine sağlam bir darbe indirip kafasını tribünlere vurulmuş bir beyzbol topu gibi geriye savururken, hiçbir şey hissetmediğini düşündü.

Aslında, küçük ve hoş bir gezintiye çıktı; bu sırada tüm konak, büyüklüğüne, ağırlığına ve temeline rağmen öyle bir eğildi ki, ayaklarının üzerinde dururken, fuayenin üç kat yukarıdaki kubbe tavanına doğrudan bakmayı başardı.

Vay canına, atlarının üzerindeki bu savaşçılar ne yaptıklarını biliyormuş gibi görünüyorlar, diye düşündü.

Ve sonra, tam da V'nin söz verdiği gibi, uyku vakti geldi. zzzzZZZZZZZZZZZZZZZZ.

CHAPTER TWENTY-SIX

Y Jeopardy! temalı bir oyun hakkında konuşmak ister misin? Jo mutfağında iki kağıt tabak, kendisi için bir bira ve birkaç peçete toplarken geriye doğru sayıyordu

saniyeler. Sonunda banyonun kapısının açıldığını duyduğunda, dönüp dışarıda ne olduğunu kontrol etmemek için kendini zor tuttu.

Ve yine işin içinde silahlar olmasından endişelendiği için değil.

Hayır, çünkü sadece bir havlu olmasını umuyordu. Ya da belki daha az-

Oh. Giyinikti.

Jo, kendisini hiç ilgilendirmeyen çıplak şeylerle ilgili iç konuşmasını örtbas etmek için, kafasında hiçbir kirli düşünce olmadan Suzy Homemaker gibi sehpayaya doğru koştu.

Yok. Bir tane bile yok.

"Şu yemek yeme olayını tekrar denemeye ne dersiniz?"

İyi bir hedefti. Vücut parçaları (onun) ya da ateşli düşünceler (onun) içermediği göz önüne alındığında uygun bir hedefti. Yine de gözünü her kırışında onu teslimatçı çocuğun ödünü koparıırken görüyordu, Syn'in vücudu o kadar çıplaktı ki, elindeki silah o kadar sabitti ki ... gözlerindeki o ölü bakış, korkmadığı ama belki de korkması gereken türden bir şeydi.

Çok çıplak. Pürüzsüz, tüysüz bir ten. Çok fazla kas. Çok fazla . . .

Um. Uzunluk. Ve, um. Girth-

Okaaaaaaay, bunu gerçekten durdurması gerekiyordu-

"Neyi durdurayım?" diye sordu. Kadın şaşkınlıkla ona baktığında, adam koltuğuna oturdu. "Neyi durdurman gerekiyor?"

Öncelikle, seni şu halının üzerinde yüzükoyun yatarken düşünmekten vazgeçmek harika olurdu ve ben de seni Annie-frickin'-Oakley gibi altılı silahın içimde patlayana kadar sür- "Oh, Tanrım." Yüzündeki kızarıklığı elleriyle kapatmaya çalıştı ve sonunda elinde tuttuğunu unuttuğu tabakları ve peçeteleri kendine çarptı. "Ow- Tamam, peki. Kendimi toparlamam lazım." "Neyi?" diye sordu.

Sakın söyleme, dedi ağzına. Bu soruya cevap vermeye cüret etme.

Kendisine saldıran yemek takımlarını sehpaye bıraktıktan sonra pizza kutusunu açtı ve sucuk ve peynirin çok kötü bir estetik ameliyat geçirdiğini, turtanın yüzünün tüm özelliklerinin korkunç bir şekilde yeniden düzenlendiğini, erimiş peynir ve malzemelerin kabuğun bir kısmının üzerine döküldüğünü keşfetti.

"Nico's hemen köşeyi dönünce," diye açıkladı gereksiz yere. "Her zaman çok sıcak gelir, bu yüzden ..." Ona iki dilim uzatırken boğazını temizledi. "Su ister misin?"

Boş tabağına odaklanarak üzerine bir dilim koydu ve ardından Sam Adams'ını açtı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu onun yemek yemediğini fark ettiğinde.

"Sen yemeden ben yemeye başlamam." Gözlerini kırptırdı.

"Senin bir geleneğin mi?" "Evet."

Syn orada öylece otururken, kadın dilimini aldı, ona başıyla işaret etti ve bir ısırık aldı. Kadın yutkundığında, adam da onu takip etti ve adam sanki aldığı bir ders için pizza tüketmekle görevlendirilmiş gibi yedi: hassas, kontrollü, temiz ve verimli.

Onun aksine, midesi bulanmadan önce sadece iki ısırık alabilmişti. Bu yüzden adam kutunun içindekilere devam edip edemeyeceğini sorduğunda başıyla onayladı.

Jo arkasına yaslanıp birasını yudumlarken, onu izliyormuş gibi görünmemeye çalışarak onu izledi. Çenesi inip kalkıyor, yanağının altındaki çukur bir görünüş bir kayboluyordu. Hepsini yemesine şaşırdığını itiraf etmek zorundaydı. Peki ya o vücuduyla?

Aslında, iki kol, iki bacak ve bir gövde rutininin mutlak, aptalca mükemmelliğini düşündüğümüzde, düzenli olarak Tren alması, yağsız et ve düşük karbonhidrat yemesi ve günde on iki saat spor salonunda ağırlık pompalaması gerekir.

Jo derin bir nefes aldı. Adam yine dümdüz önüne bakıyordu, sert yüzündeki o tekinsiz ifade Jo'nun gözlerinin ardında tam olarak ne gördüğünü merak etmesine neden oldu.

"TSSB nereden geliyor?" diye sordu sessizce. "Denizaşırı ülkelerde gördüklerinden mi?"

Adam şaşkınlıkla ona bakarken, kadın omuz silkti. "Birçok asker ve kadın Irak'tan döndüklerinde bu hastalığa yakalanıyor. Afganistan'dan. Her nerede bulundularsa. Bu pek çok şeyi açıklıyor."

Adam gözlerini indirdiğinde, kadın içini çekti. "Evet, işte buradayım ve bir şey biliyormuşum gibi konuşuyorum. Ben hiç orduda bulunmadım-"

"O silahı hep yanında mı taşırsın?" diye sordu.

Bana göğsünü işaret ettirdiğin şeyi mi diyorsun? düşündü.

"Eğer sokaktaysam, evet."

"Bunu hep yanında taşı." Ciddi ve sabit gözlerle ona baktı. "Asla ulaşamayacağın bir yerde bulundurma. Yanında mı uyuyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Bu konuyu açmanızın özel bir nedeni var mı?"

"Bu tehlikeli bir dünya. Kendinizi korumalısınız."

Gigante'yi düşündü. Ve yangın merdiveninin etrafında bir yay gibi sarılmış olarak gördüğü cesedi. "Evet, olabilir. Ama ben paranoyak olmaya inanmıyorum."

Yalancı. Ama ona saygı duyması için ön plana çıkmaya çalışıyordu. "Paranoya seni hayatta tutar."

"Bunu senin için yaptı mı?"

"Muhabir misiniz?"

"Hayır, sadece CCJ ofisinde takılıyorum, parmaklarımı oynatıyorum." Biraz gülümsedi. "Aslında şu anda ilk hikayemin ortasındayım. Ondan önce internette bir şeyler yapıyordum. Hâlâ da online işler yapıyorum." Bira şişesini ona doğru eğdi. "Karşılıklı bir şeyler yapmaya ne dersin? Konuyu da sen seçersin."

Uzun bir duraklama oldu.

"Şey, bu gece Yanlış bir nedenden dolayı birinin hayatını kurtardım," dedi yumuşak bir sesle.

Jo dik oturup Neden? Nasıl? diye sorma isteği duydu. Kim? Nerede? sorularını peş peşe sıraladı. Ama hepsini geri çekti.

Sesini sessiz ve dengeli tutarak, "Bir hayat kurtarmak nasıl yanlış olabilir ki?" dedi.

"Bunu sadece dövüşmek istediğim için yaptım."

"Yine de sonuç iyiydi. Ve bunun sadece dövüşmek için olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bazen tek yapmak istediğim bu." Sanki zihninde belirli çatışmaları hatırlıyormuş gibi omuzları gerildi. "Bazen içimdeki tek şey bu ve dışarı çıkmasına izin vermem gerekiyor."

Jo yavaşça öne doğru oturdu, yüzünü kaplayan maske onu zorluyordu. Her yerinde kötü bir fikrin yazılı olduğu bir yoğunlukla orada ne olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. "Bana güvenebilirsin," diye fısıldadı. "Sırların konusunda. Özel hayatımda bir muhabir değilim."

"Bir an bile güvenilir olmadığınızı düşünseydim, buraya gelmezdim." Gözleri onunkilere kaydı. "Aklıma gelen tek kişi sendin."

"Ne oldu? Gideli çok olmadı." "Bir şeyin ne kadar sürdüğü önemli değildir."

Adam tekrar ondan uzaklaşırken, Jo, adamın kendisinden sağlayamayacağı bir tür yardım istediğini hissetti. Bu yüzden Jo ona elinden geleni yaptı.

Ona doğru uzanarak kolunu adamın iri omzuna doladı. "Buraya gel," diye fısıldadı.

Onun kendisiyle dövüşmesini bekliyordu. Bunun yerine, Syn'in devasa, iri gövdesi kucağına çöktü.

taşıdığı yükleri kaldırabilecek kapasiteye sahipti.

Elini adamın pazusunun kaya gibi sert hatlarında gezdirirken onun titrediğini hissetti ve kalın kirpiklerinin yanağına indiğini gördü.

"Çok yorgunsun," dedi.

"Açıklayabileceğimden çok daha fazlası. Ya da iyileşebileceğimden."

Jo'nun kalbi onun için attı. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. "İstersen bu gece burada uyuyabilirsin."

Syn dışisinin kolunda çizdiği yavaş, büyülü dairelere odaklandı. Sadece dokunuşuyla bile tüm bedenini rahatlatıyordu ve Syn minnetle onun verdiği huzura gömüldü. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Er ya da geç ve kesinlikle şafak sökmeden önce onu terk etmek zorunda kalacaktı - ve onun kucağındayken bile onu kaybetmenin yasını tuttu.

Bir süre sonra sırt üstü döndü ve ona baktı. Gözleri ağzına gittiğinde, sadece odaklandığı şey yüzünden değil, aklında ne olduğunu biliyordu. Kokusu değişti ve her nefes alışında onun uyarılmışlığını içine çekti, vücudu anında tepki verdi, aleti derisinin içinde kalınlaştı, kanı pompalanmaya başladı. Sertleşti.

"Seni tatmin etmeme izin verecek misin?" dedi derin bir sesle.

Gözleri parladığında, ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı. Onun kendi yolunu özgürce seçmesini istiyordu. Özgürce onu seçmesini.

Gerçi ne olduğunu bilmediği halde ona ne kadar özgürce sahip olabilirdi ki?

Zamanla bu sorun da çözülecek, dedi vicdanına, onun kokusunu daha da derinlerine çekerken. Zamanla, değişimini geçirdiğinde de aynı olacaktı.

Ya ondan sonra? Eğer bir gelecekleri olduğunu düşünüyorsa kendini kandırıyordu. Hiçbir kadın onun gibilerle uzun süre birlikte olmazdı.

Ama şu anda, tam burada bu anı yaşıyorlardı.

"İkimiz de zevk alsak nasıl olur?" diye mırıldandı.

Uzanarak kızın kızıl saçlarına dokundu, asker nasırlı parmak uçlarını kızın omzuna düşen, sudan daha yumuşak, ay ışığından daha güzel, mücevherlerden ve altından bile daha nadir buklelerin üzerinde gezdirdi.

Eğilerek dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve kendi dudaklarıyla onunkileri okşadı. Yavaş ilerliyordu, çaresiz olmadığı için değil. Onun için nefes nefese kalmıştı ve henüz başlamamışlardı bile. Ancak gerçek şu ki, bunu nasıl yapacağından, ağzını, ellerini, vücudunu nereye koyacağından emin değildi. Daha önce de kadınlara dokunmuştu, iktidarsızlığının derinliklerini araştırdığı, bunun sonunu bulmaya çalıştığı gecelerde - sorunun kiminle birlikte olduğu değil, kendisi olduğunu fark etmeden önce. O zamanlar, hiç nazik olmayı, hareket etmeyi ya da hatta birlikte olduğu kişiyi memnun etmeyi dert etmemişti. Her zaman ondan istediklerini almışlardı ve onlara bitiremeyeceğini söylediğinde kimse rahatsız olmamıştı. Kullanılmıştı ve kullanılmayı umursamamıştı.

Böyle bir şeyden rahatsız olabilmeniz için kendinize saygı duymanız gerekir.

"Neyi seviyorsun?" dedi adam oturup pozisyonlarını değiştirirken, onu kaydırıp kalçalarına yerleştirirken.

Jo kucağında yayılırken, saçlarının vücudunun alt kısmını kaplayan deriyi yalayışı hoşuna gitti. Sade gömleğinin altındaki göğüslerinin kabarıklığı hoşuna gitmişti. O

bacaklarının uzanışını sevdi. Dört gözle bekleyeceği çok şey olması hoşuna gitmişti.

Onu soymak ve üzerine çıkmak gibi. "Seni öpmeyi seviyorum," dedi.

"O zaman daha fazlasını yapmalıyız."

Syn onun isteğini hevesle yerine getirdi ve dudakları bir kez daha buluştuğunda, elinin istediğini yapmasına izin verdi - bu da boğazından köprücük kemiğine ... omzuna ... beline ... kalçasına gitmek oldu. Kendi ağzıyla onun ağzının tatlılığını daha da öğrenirken, vücudunun gürlüğüyle zaman geçirdi. Bu yoğun, sessiz alanda görkemli bir şey inşa ettiklerini biliyordu; kısa bir süreliğine de olsa dünyayı dışarıda bırakacak bir yapı. Paylaştıkları bu arzunun üzerine, dışarının, geçmişin, geleceğin acılarına ve çekişmelerine karşı geçici bir cinsel kaleyi katman katman inşa edeceklerdi.

Çünkü onlarınkinin uzun süreli bir şey olmadığını biliyordu. O bunun için yaratılmamıştı.

Parmak uçları gömleğinin en üst düğmesine gitti ve diskleri açmaya başladığında, kadın doğrulup adamın ağzına doğru iç çekti. Bluzu parçalamamak için kendini zor tuttu ama bunu yapmayacaktı. Onun için gerçekte olduğundan daha farklı olacaktı.

-

Oh . . . sevgili Virgin Scribe.

Gömleğin yarısı açıldı ve tam da onun giyeceğini bildiği türden mantıklı bir sutyenin örttüğü kremsi kıvrımları ortaya çıkardı. Dantele ihtiyacı yoktu. Fırfırlara ihtiyacı yoktu. Seksi olmak için altındakinden başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Erotik. İsteyebileceğinden çok daha fazlası.

Syn onun gömleğini çıkarırken çok dikkatliydi çünkü onun kendisine kıyasla ne kadar narin olduğunun farkındaydı. O zayıf değildi ama Syn acımasızca güçlüydü ve ona ya da herhangi bir eğyasına zarar verirse kendini asla affetmezdi.

Boğazının arkasındaki mırıltı onun için bir sürprizdi. Ve bu ses onun içinden gürleyerek çıkarken kadın memnuniyetle güldüğünde, seksle ilgisi olmayan yerlerinde bir sıcaklık hissetti.

Ama sonra yeniden odaklandı. Özellikle de s tyeninin  n kop asını açtığında.

 şte o zaman i ler değişti.

Artık yavaşlık yok. Kendine ne söylediğinin önemi yok.

Bir hırıltıyla onu kaldırıp üzerine oturttu ve dudaklarını onunkilerden ayırarak boğazının kenarına sokuldu ve devam etti. Cinsel içgüdüyle hareket ederek aşağıya, aşağıya... pembe ve sıkı uçlu, ağzı için olgunla mı   i liklere indi. Kadının göğüs ucunu emen adam, kadın nefesini tutup ensesini kavrayınca belindeki tutu unu sıkıla tırdı.

Di leri tamamen aşağı indiğinde, Syn onun etini parçalayıp başka bir şey emmek istedi ama o kadar ileri gidemezdi. Onun kanını bir kez tattığında içinde hiçbir kontrol kalmayacaktı ve onun ne olduğunu bilse bile, ki bilmiyordu, damarından bir şey çekme riskini göze almak için geçişine çok yakındı.

Ona duyduğu susuzluktan uzaklaşmak için elini kalçasının iç kısmına koydu ve yukarı doğru ilerledi, ilerledi-

Adam onu pantolonunun üzerinden kavradığında haykırdı ve ona ne yaptığını görebilmek için meme ucunu serbest bıraktı. Siktir. . . evet.   z lm  t , ba ı geriye d  m  t , boynu nefis bir şekilde açıktaydı, saçları lüks bir  ağlayandı.

Seks onu zihninde başka bir yere götürmüştü; cesetlerin olmadığı, korkacak hiçbir şeyin olmadığı, onu öldürmek için kimsenin gönderilmediği, onun için ondan ve ona yaptıklarından başka hiçbir şeyin olmadığı bir yere.

Bu tam da ona vermek istediği şeydi. Ve daha gidecek çok şey vardı.

Syn onun fermuarının düğmesini açıp pantolonunu indirirken göğüslerine tapıyordu. Külotuyla birlikte onları da tekmeleyerek çıkaran oydu. Ve sonra onun önünde durdu, gözleri utangaç ve sırayla emrediyordu.

"Çok güzelsin," dedi yabancı bir sesle.

"Bu benim yaptığım bir şey değil." Aralarında işaret etti. "Biliyorsun... rastgele. Sen farklısın."

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Biz aynıyız. Bu yüzden bu farklı."

Ellerini uzattığında, kadın ona yukarıdan bir lütuf gibi geldi, tüm sıcaklığı ve gizemiyle, bir rüyadan çıkıp karşısına çıkan ete kemiğe bürünmüş bir tanrıça. Ve çok geçmeden, tüm rüyaların yaptığı gibi, onun üzerinde kaybolacaktı, ama şimdilik

Kız bir kez daha onun kucağına oturduğunda, Syn dudaklarını kızın omuzlarının derisine bastırdı ve avuçlarını kalçalarının üzerinde gezdirdi... sonra da kızın özüne, tatlılığına ve sıcaklığına, onu dişi yapan her şeyin kalbine doğru ilerledi.

"Syn," diye inledi.

Onun kaygan seksini hissetmek gözlerini kapatmasına neden oldu, özellikle de vücudu canlı tel haline geldiğinde, horozu kendi kalp atışıyla çarpıyordu. Yine de, kendi serbest bırakılmasıyla ilgili bu vaatlerin hiçbirine inanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Bu onun için önemli değildi. Aklındaki tek şey oydu. Kalbinde.

"Benim için gel," diye onun ağzına nefes verdi.

Parmaklarıyla kadının içine girdikten sonra başparmağıyla cinsel organının üst kısmını okşadı ve bir saniye sonra kadın sertleşip ona karşı sarsıldı. Dikkatli bir şekilde onun orgazmını atlattı, vücuduna hislerin tadını çıkarması için her şansı verdi ve bu arada onun manzarasının tadını çıkardı.

Syn hepsini izledi. Ve ağgözlülükle, çıplak göğüslerinin dalgalanmasından yüzündeki kızarıklığa, çarpan kalbinden şahdamarının titremesine kadar o anda onunla ilgili her şeyi ezberledi. Derin derin nefes aldı, kokusunu sevdi ve gözlerini çıplak vücudunda gezdirdi, kalçalarının beşiğinden ve uyluklarının titremesinden ayak parmaklarının esnemesine kadar. Elleri orada olduğu için kızın cinsel organının yarığını göremiyordu.

Eli oradan hiç ayrılmak istemedi.

Kadın sonunda sustuğunda, adam aralarındaki bağı koparmak istemedi. Devam etmek istedi. Normal, tam işlevli bir erkek olmak istiyordu ve az önce onun başına gelenleri, paylaşılacak bir şeyin başlangıcı olarak kullanabilirdi. Ama bu mümkün değildi. Bu başka bir rüyanın, en azından onun için asla yaşanmayacak farklı bir rüyanın parçası olmalıydı.

Ve kendi gerçekliğiyle bir sorunu yoktu. Onunla bu anı yaşadığı sürece, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Parmaklarını geri çektiğinde Jo'nun ağırlaşmış gözleri onunkilere dikildi.

Konuşmadı. Hareket etti.

Başını eğerek onu derinden öptü, saçları onun üzerinde dalgalanıyordu - ve daha fazla temas için ağgözlülükle, elleri uyluklarının arkasından kayarak arka tarafını sıktı,

oradaki eti yoğuruyordu. Kadının verdiği hisle dikkati dağılan adam, ilk başta kendi ellerinin nereye gittiğini fark etmedi.

Vücutlarının arasında, fermuarının önündeydiler. Ona hayır demeliydi.

Tanrım... ona durmasını söylemeliydi. Ama sonra bunun sadece kendini daha sonra gelecek fiziksel acıdan korumak için olduğunu fark etti ve bu saçmalıktı. Ona binebilirdi ve o da onu hissedebilirdi-

Ellerinin çıplak sikine ilk dokunuşu, kalçalarını yukarı doğru itmesine neden oldu.

Ama sonra küfretmeye başladı. "Prezervatif. Bana lazım, sende var mı?"

Başını iki yana salladı. "Size hiçbir şey veremem. Virüs ya da herhangi bir hastalık taşımıyorum."

Çünkü o bir vampirdi.

Jo kaşlarını çattı. "Bende bir şey olabileceğinden korkmuyor musun?" "Hayır, çünkü sende yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Öyle mi?" Kadın başını sallayınca, adam omuz silkti. "Yani haklıyım."

Her şeyi açıklayabilirdi ama yapamadı. Sorun şu ki, dönüşümün neredeyse o aşamasında oyalanıyor olabilirdi. Melezlerin bunu yaptığı bilinirdi, değişim asla tam olarak gerçekleşmezdi, hormonlar sonuna kadar yükselmeye çalıştıktan sonra uykuya dalardı ama dönüşümü tamamlayamazlardı.

Bu sonucu düşünmekten hoşlanmıyordu.

Türler arasındaki uçurumun karşı taraflarında olmalarını istemiyordu.

"Burada durabiliriz," dedi. "Sorun değil."

Bir tereddüt oldu. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum. Adet dönemlerimi düzenlemek için."

"Şu anda yumurtlamıyorsun, ama yumurtlasaydın da fark etmezdi. Ben Seni hamile bırakamam."

Garip bir duraklama oldu. Sanki bu konuda daha fazla bilgi istiyor gibiydi. "Oh."

"Sorun değil," dedi adam uzanıp yüzünü okşarken. "Durabiliriz."

"Ama ben istemiyorum."

Tereddüt etmeden onu ayağa kaldırdı ve üzerine oturdu, düzgün bir şekilde birleştiler, ereksiyonu onun sıkı, sıkı tutuşunun derinliklerine gömüldü. Buna karşılık, adam başını geriye attı ve kadının kalçalarını sıktı, uyarılmışlığı kadının içinde tekmeleniyordu.

Adam kıpırdayamadan, kadın onun için kıpırdandı, kalçaları dalga dalga yuvarlanıyor, elleri adamın omuzlarını tutuyor, göğüsleri yukarı çıkıp geri çekiliyor, başı omurganın tepesinde gevşerken meme uçları adamın göğüslerini okşuyordu. Hiç düşünmeden onun ritmini yankıladı, sertçe itti, belini kavradı ve onu şaftının üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdi. Dişlerini gıcırdatarak, acı noktasına kadar aciliyet hissetti, horozunun hassasiyeti o kadar büyüktü ki, bundan titredi.

Ve sonra orgazm oldu.

Gözlerini sıkarak kendini sabit tuttu, böylece kadının çekirdeğinin şaftına karşı sıkılaşmasını ezberleyebilecekti. Duygular o kadar inanılmazdı ki, sanki kendisi de serbest kalma uçurumuna yaklaşıyormuş gibi hissetti, dudak kenarı o kadar yakındı ki, bunca yıldan sonra seks eyleminin son kısmının doruğa ulaşması için farkındalığını destekledi.

Sadece onunla, diye düşündü. Onun olması bir şekilde mantıklıydı-

Jo yavaşladı.

Sonra durdu.

Kadın adamın göğsüne yığılıp derin derin nefes alırken, adam da soluk soluğa kalmaya başladı. Elbette olacaktı... şimdi...

Kalçaları sarsıldı. Aleti kasıldı. Elleri o kadar sıkılaştı ki kadının leğen kemiklerine saplandı.

Ama hayır.

Syn eşikte kaldı ve zevk kısa süre sonra acıya dönüştü, ta ki Syn'in yaptığı en küçük hareket onun sikine bir hançer gibi saplanana, buz gibi sıcak acı kesesine saplanana kadar.

Kadını başını kaldırdı. Ve yüzünde, farklı koşullar altında adamın büyük bir memnuniyet duyacağı bir gülümseme vardı.

Gülümsemesi uzun sürmedi. Kadın hareket ettikçe, adam irkildi ve tısladı.

"İyi misin?" dedi.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

J o, hayatının en iyi seksi sonrası inanılmaz bir ısıltının tadını çıkarıyor olabilirdi, ama tamamen ögle yemeği için dışarıda değildi.

Öte yandan, Syn'de ciddi bir sorun olduğu o kadar belliydi ki bunu fark etmemesi için bayılması gerekirdi. Onun vücudunun altında, kanepede kıpırdamadan oturuyordu, alnında ve üst dudağında ter boncukları vardı, göğsü kısa aralıklarla pompalanıyordu, pazularından ön kollarına doğru uzanan damarlar keskin bir rahatlamayla göze çarpıyordu.

Tanrım, Sex Sent Me to the ER'ın bir bölümünde mi yer alacaklardı?

"Ne yapabilirim?" diye sordu.

"Çekil üzerimden..." diye homurdandı.

Dizlerinin üzerinde doğrulduğunda, adamın kaya gibi sert ereksiyonunun içinden kaydığını hissetti ve ereksiyonun boyu karnının alt kısmında zıplarken, adam tekrar tısladı ve parmaklarını dışarı çıkardı

Sanki çektiği acıyı ellerine aktarıyorlardı. Ve sonra orada öylece oturdu.

"Sana yardım etmemi ister misin-"

"Dokunma ona." Syn'in gözleri sıkıca kapanmıştı, tüm yüzü kırışmıştı, dudakları-

Jo'nun nefesi kesildi. Ve işte o anda göz kapakları yukarı kalktı.

Adam ona bakarken, kendine sakın olmasını söyledi. Tanrı aşkına, bunlar gerçek dişler değildi.

İçinden küfrederek yüz hatlarını soğukkanlı olmaya zorluyor gibiydi. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tamam, tabii." Yavaşça koltuktan kalkarak kıyafetlerine uzandı. "Acele etme."

Onun için endişeleniyor ve ... oh, çok fazla, gerçekten ... utanıyordu. Jo hızlıca iç çamaşırını ve pantolonunu çekiştirmeye başladı ve kendini toparlarken adamın ne kadar hareket etmediğinin farkındaydı. Bu tam olarak doğru değildi. Parmakları şimdi yumruk şeklinde kıvrılmıştı, bu esneklik yerini sıkı bir kasılmaya bırakmıştı. Bir de nefes alış veriş i vardı.

şimdi dişlerinin üzerinde sıkıca kilitlenmiş olan dudaklarına baktı. Belki de o köpek dişlerini hayal etmişti?

"Seni acile götürmemiz gerekiyor mu?" "Ne?" diye homurdandı.

"Cialis için." Belli ki buradaki sorun buydu. "Ya da aldığın Viagra için."

Başını kaldırdı ve miyop gözlerle ona baktı. "Ne?" "Dört saatten uzun süren bir ereksiyon için, sen tıbbi yardım alması gerekiyordu. Bu reklamlarda haplar." Adamın kafası hâlâ karışık göründüğünde

elini ihtiyatlı bir şekilde aşağı doğru uzattı ve kalçalarında hâlâ devam etmekte olan şeyi işaret etti. "Biliyorsun..."

Syn gözlerini yeniden kapattı ve başını bir kez daha minderlere yasladı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Dinle, dürüst olabilirsin. Seni yargılamayacağım. Erkekler bu tür şeyleri, sanırım, ellerinden gelenin en iyisini yapabildiklerinden emin olmak için alıyorlar."

Porselen küvetlerde oturan ve gün batımının önünde el ele tutuşan bir kadınla bir erkeğin yer aldığı o reklamın görüntüsü, hayatının nasıl bir cehenneme dönüştüğünü merak etmesine neden oldu. Ama sonra bunun cevabını zaten biliyordu.

Ve "tuzakçı" ile kafiyeliydi.

"Saatler geçmediğini biliyorum," dedi, "ama çok rahatsızsın, belki de gidip bu işi halletmeliyiz?"

Belirgin bir güçlkle yutkunurken, adem elması işini yapmakta zorlanıyormuş gibi bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. "Bu sadece bana olan bir şey."

Bekle, yani sert kalmak onun için bir sorun değil miydi? "O zaman hapları bırak."

"Ne hapi?"

Cep telefonu çalmaya başlayınca yanına gitti ve çantasından çıkardı. Arayanın kim olduğunu görünce mutfığa, mikrodalganın üzerindeki dijital saate baktı. Bilirsiniz, iPhone'unun saat konusunda yanılma ihtimaline karşı.

Ama saat dokuz o kadar da geç değildi. Nasıl sadece dokuz oluyordu? Sanki sabahın dördü gibiydi.

Aklında bu düşünceyle, alçak bir ses tonuyla cevap verdi. "McCordle, şu anda konuşamam." Koltuğunda bir ereksiyon var. "Seni sonra ararım."

"FBI'nin hem Hudson Av ve Balık Kulübü'nün hem de Gigante'nin çimento işindeki arka ofis kumarhanesinin güvenlik kayıtlarını mahkemeye sunacağını bilmenizi istiyorum. İlgisiz bir RICO suçlaması için geçerli sebepleri var. Kasetlerde ne olduğunu görmemize izin verecekler. Mümkün olduğunda size haber veririm."

"Bu harika. Teşekkür ederim."

Kendini hazırlayarak, aramayı sonlandırırken arkasını döndü. Syn ayağa kalkmış ve bir şekilde anatomisini fermuarın arkasına tıktırarak derisini yerine çekmişti. Bunun lojistiğini düşündüğünde, neden halının üzerinde sızıp kalmadığını merak etti.

Ya da düğmelerin neden havalanmadığını.

"Seni acile götürmeme izin ver," dedi. "Bu konuda mantıklı olmalısın."

Evet, doktora gitmek için dört ay beklemedi ya.

"Düşündüğün gibi değil," diye mırıldandı.

"Düşündüğün gibi değil." Telefonunu çantasına geri koyarken, Cialis konusunda yalan söylemiş olması gerektiğini biliyordu. "Ama sen yetişkin bir adamsın ve istediğini yapabilirsin-" "Yapamam ..." Kalçalarının üzerini işaret etti. "Biliyorsun, ben

yapamam ..."

"Şu anda bariton sesinle şarkı söylemenin tadını çıkarıyor musun? Bunu hafife almak istemem ama-"

"Bitir."

Jo kaşlarını çattı olarak o keçe kendisi git Hala. "I anlamıyorum."

Syn gözlerini yere indirdi. "Boşalamıyorum."

"Hiç mi?" Başını iki yana salladı. "Yani orgazm oluyorsun, ama olmuyorsun-"

"Hayır, bir serbest bırakma bulamadım."

"Hiç mi?" O başını sallarken, Jo çantasını göğsüne yasladı. "Bu konuda birini görmeye gittin mi?"

"Gerek yok."

"Bunun için her türlü sebep var. Acı çekiyorsun, ve belki ... Ne oldu? Yaralandın mı?" "Benim için durum böyle."

Banyo kapısına doğru gitti. Kadın farkına varmadan deri ceketini kapının hemen dışına koymuştu ve ceketin altındaki şişkinliklere bakılırsa, altında kılıf gibi bir şeyler sakladığını hissetmişti. Daha fazla yorum yapmadan yükü aldı ve tuvalete girerek kapıyı arkasından kapattı. Bir süre sonra ceketini giymiş olarak yeniden ortaya çıktı.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi.

"Benim yapmam en iyisi-"

"Sizi yaşadığınız yere geri götürebilir miyim?" "Hayır, bunu yapabilirim-"

"En yakın otobüs durağı çeyrek mil ötede. Sizi oraya götüreceğim."

"Sorun değil. Ben yürüyeceğim."

Jo kendini hızlı konuşurken buldu çünkü adamın gitmek için acelesi olduğu belliydi ve birçok nedenden dolayı gitmesini istemiyordu: "Seni geçireyim, sonra-"

"Bu arada, bu sadece kozmetik bir şey." "Neymiş o?"

Syn ağzını işaret etti. "Dişler. Onlar kapak. Bunun için

endişelenme." Jo gözlerini kırptırdı.

"Tamam."

Adam başını salladığında, onun gelip kendisine sarılmasını bekledi. Ona bir öpücük vermesini. Ona bir dakika sarılmasını. Bunun yerine, adam dairesinin kapısından çıkıp gitti.

Jo onun binadan çıktığını hayal ederken olduğu yerde kaldı. Kaldırımından aşağı indiğini. Doğru gidiyor-

Ona otobüs durağının ne tarafta olduğunu söylememişti. O biliyor muydu? Ya da-

Dairesinden aceleyle çıktı, giriş kapısından atladı ve soğuk bahar gecesine doğru ilerledi. Parlak ay ışığının altında sola baktı. Sağa baktı.

Kaldırımında yürüyen kimse yoktu, uzun adımlarla uzaklaşan iri omuzlu bir adam yoktu, çimento üzerinde ağır sesler çıkaran sert botlar yoktu.

Syn kalktı ve ortadan kayboldu. Tekrar.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Syn şehir merkezinde Hudson Hunt & Fish Club'ın karşısındaki caddede yeniden cisimlendi. Etraf karanlıktı, etrafta hiç ışık görünmüyordu.

Ön kapının dikişleri ya da pencerelerin boyalı panelleri. Ancak içeride biri vardı. Karartılmış bir Chevy Suburban, binanın yanındaki dar bir sokağa yüzü dışarı dönük bir şekilde park edilmişti ve egzozlarından buhar yükseliyordu. Direksiyonun arkasında, geniş omuzlu bir adamın figürü yoğun, katı bir gölgeydi ve zaman zaman, şoför sigarasından bir nefes çektiğinde, yüzü bir işaret fişegiyle aydınlanıyordu.

Syn ile cipin arasından bir araba geçti. Sonra bir başkası.

Syn kemerine uzanarak sırtının alt kısmındaki kılıfından iki susturucusundan birini çıkardı. Sonra kırklı silahlarından birini çekti. Silahı vidalarken

silindir namlunun ucuna takıldığında, metal metal üzerinde yumuşak, esnek bir ses çıkardı.

Maddeleşerek, Suburban'ın arkasında yeniden şekillendi.

Sessizlik içinde, sırtını çelik panellere ve cam bölmelere yaslayarak cipin boylu boyunca ilerledi. Sürücü tarafındaki kapıya vardığında cama vurdu.

Adam o şeyi yere bıraktı. "Ne yap-"

Syn tetiği çekerken silah bir huffing sesi çıkardı. Kurşun doğrudan ön loba girdi ve arka koltuğa çarparak uzak taraftan çıktı.

Sürücü yere yığılmaya başladığında, Syn alnı kornaya çarpmadan önce onu yakaladı. Ölü ağırlığı orta konsola iten Syn içeri uzandı, kapıyı açtı ve diğer her şeyin kilidini açtı. Sert elleriyle cesedi dışarı sürükledi ve arkaya taşıyarak arkadaki kargo bölümüne yerleştirdi.

Sürücü koltuğuna dönerek direksiyona geçti, camı sonuna kadar açtı ve silahını kalçasına dayayarak oturdu.

Deri ceketinin içindeki telefonu çaldı, hafif titreşim cebinden geçip göğüs duvarına ulaştı. Aleti çıkarıp elektriğini kesti ve yerine koydu. Bir tıkırtı daha duyulduğunda yere baktı. Bardak tutucusuna yerleştirilmiş bir cep telefonu vardı ve onu eline aldı. Ekrandaki metin bildiriminde şöyle yazıyordu: Tahmini varış süresi 2 dakika. Sırada ev var.

Tam 120 saniye sonra, bodur, beton binanın yan kapısı açıldı ve çenesi St. Bernard'inkine benzeyen bir et parçası dışarı çıktı. Syn adamı bir önceki gece mekâna girdiğinden beri tanıyordu.

Barda yaşlı adamın genç versiyonuyla oturuyordu.

Ve bir de ne görsünler, korumanın arkasında Gigante, purosunu alabalık ağzının köşesine sıkıştırmış, ceketinin önü açık, koca göbeği gömleğinin önündeki düğmelerin yapısal bütünlüğünü tüketmiş bir halde hantal hantal işyerinden çıkıyor.

Koruma önde yürüdü ve arka koltuğun kapısını açarak önce Gigante'nin binmesine izin verdi.

"Sal, bu arabayı sıcak tutamıyorsun, ha?" Gigante kendini kaldırırken şöyle dedi. "Lanet olası soğuktan nefret ediyorum. Neyin var senin?"

Koruma kapıyı kapattı. Syn arka koltuğa döndü ve Gigante'nin kocaman göğsüne iki kurşun sıktı. Yaşlı adam nefes nefese kaldı ve göğüs kafesini tuttu, jambon elleri gömleğini yumrukladı, purosunu dudaklarının arasından düştü ve bacağından sekerken kıvılcımlar saçtı.

Koruma ön yolcu kapısını açtı. Syn silahı onun yüzüne doğrulttu ve bir çift mermi daha boşalttı.

Adam kol ve bacaklarından oluşan bir yığınla yere düştü.

Syn yeniden Gigante'ye odaklandı. Mafya babasının gözleri kocaman açılmıştı, soluk soluğa kaldığı için beyazlar koyu renkli irislerin etrafında parlıyordu.

"Kadınları öldürmekle ilgili bir sorunum yok," dedi Syn. "Ya da herhangi birini. Ama Jo Early'ye zarar verirsen lanetleneyeceğim. İyi geceler de, orospu çocuğu."

Son kurşun Gigante'nin boğazının ön kısmına saplandı, gövde tepki olarak sarsıldı, kırmızı bir sıçrama öne doğru yayıldı ve öndeki kova koltuğun yan tarafını benekledi. Sıkılmış bir açlıkla sarsılan Syn uzandı ve elini

İşaret parmağını deri üzerindeki lekede gezdirdi; sonra kanı ağzına götürdü. Kanı emerken, öldürdüğü adamın tadını sevdi ve bir süre daha adamın gözlerine bakarak soluk alıp verişini dinledi.

Gıcırdayan lastik sesleri Syn'in başını döndürdü. Biri ya da bir şey tarafından çağrılan başka bir araba ara sokağa giriyordu.

Syn sürücü koltuğundan ayrılarak hayalet gibi uzaklaştı ve katliamı arkasında bıraktı. Gigante için ölüm hızla yaklaşıyordu. Uzun süre dayanamayacaktı.

Adam bilse bile Syn'in umurunda değildi. Dişisi güvendedeydi. Önemli olan tek şey buydu.

Jo, kullandıkları kâğıt tabakları, buruşturulmuş peçeteleri, ortası daire şeklinde lekelenmiş ve bir kenarına soğuk peynir yapışmış boş kutuyu atmak için acele etmedi. Çöp kutusundaki büyük çöp torbasını doldururken, hayal ettiği bir şeyi söküyormuş gibi hissediyordu. Bir fanteziyi paketliyordu. Tamamlanmış bir yapbozu ortadan kaldırıyordu.

Olabilecekler için yavaşça ve hüznle hareket etti. Mutfağında, artık dışarı çıkarılması gereken çöpünün başında dururken, Dougie ve çocukların dairesinden ayrılırken yanına aldığı dört uyumsuz tabaktan ikisini kullanmış olmayı dilediğini düşündü. Yıkabilir tabak kullansaydı, en azından yediklerini saklayabilirdi.

Bu gerçekten çok acınası bir durumdu. Ve Tanrım, bu gerçekte olup bitenler için çok büyük bir kayıptı. O adam bir yabancının gelip gitmesinden başka bir şey değildi.

hayatı, tedirgin edici bir notla biten yoğun bir cinsel deneyimden sonra geçen bir fırtına.

Evet, peki kasırğa sonrası yenilenme neredeydi?

Telefonunun çalması pek ilgisini çekmedi ama dikkatini dağıtmak için çantasına geri döndü.

Kim olduğunu görünce **hemen** cevap verdi. "Bill? Bill?"

"Hey," dedi arkadaşı. Bir duraklama oldu. "Özür dilerim, bir süredir görüşemedik."

"Oh, hayır. Dinle... Lydia nasıl?" Jo kanepeye doğru gitti ve oturdu. "Siz nasılsınız? Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, sanırım ..." Bill boğazını temizledi. "Olduğumuz yerdeyiz, biliyor musun? Doktor bir ay bekledikten sonra tekrar deneyebileceğimizi söyledi. Ve biliyorsun, bu erken aşamada, muhtemelen kromozomal bir problemdi ve ... şey, yaşamla bağdaşmıyordu. Buna böyle diyorlar."

Tamam, bir çocuğu kaybetmekle kıyaslandığında, Jo'nun bir adam yüzünden bunalıma girmesi düpedüz saldırgan görünüyordu.

"Çok üzgünüm," dedi sesi çatallaşarak. "Çocuklar bir nimettir."

"Öyleler." Bill derin bir nefes aldı. "Kesinlikle öyleler, Jo."

Uzun bir sessizlik oldu ve Jo gözlerini kapatarak öz anne ve babasını, onu bu dünyaya getiren annesini ve tabiri caizse mucizeye zemin katta dahil olan babasını düşündü. Jo büyürken, bu varsayımsal ebeveyn çiftinin kendisini evlat edinen Early'lerden tamamen farklı olduğunu düşünmenin cazibesine kapılmıştı. Gerçek ebeveynlerinin evinde yaşamının her gün ve bütün gece balonlar, pastalar ve hediyelerle dolu uzun bir doğum günü partisi olacağına kendini ikna etmişti. Artık soğuk yok,

Çok fazla odası olan cereyanlı bir ev. Artık yemek odasında katı, resmi akşam yemekleri yoktu. Artık Bay ve Bayan Early'nin hayatlarına girmesinin onlar tarafından bilerek ve isteyerek yapılmış bir hareket olmasına rağmen onun bir baş belası, istenmeyen biri olduğu hissi yoktu.

Ama evet, çalınan prenses hikâyesi küçükken uydurduğu bir hikâyeydi; gerçek, erdemli ebeveynleri dünyanın bir yerlerinde, onun hayatındaki hak ettikleri yerden dolandırılmışlardı ve onu sonuçsuzca ararken kaybının yasını tutuyorlardı.

Yıllardır kurtarılmayı bekliyordu. Çok uzun yıllar. Ama şimdi bir yetişkin olduğuna göre? Bir dağın tepesinde onu bekleyen bir kale olmadığını biliyordu. Hala onu arayan "gerçek" bir ailesi yoktu. Öyle ya da böyle onun geleceğini gerçekten önemseyen kimse yoktu.

Bu yüzden kendi hayatının kahramanı olmak zorundaydı. "Jo? Hâlâ orada mısın?"

Kendini toparlayarak boğazını temizledi. "Özür dilerim. Ben sadece ... evet, buradayım."

"Bunun garip olduğunu biliyorum."

"Hayır, öyle değil. Sana ve Lydia'ya olanlar acı verici ve çok üzücü ve birbirimizi çok uzun zamandır tanımıyor olsak da, ikiniz de benim için harika arkadaşlar oldunuz." Aslında şu anda onun tek arkadaşı onlardı, yani bu da vardı. "Keşke senin ve onun için yapabileceğim bir şey olsaydı. Ama yapamam ve seni hayal kırıklığına uğrattığım hissinden nefret ediyorum. Bir de sizin iyi insanlar olmanız ve bunun iyi insanların başına gelmemesi gerektiği gibi berbat bir durum var."

Bill'in sesi boğuklaştı. "Teşekkürler, Jo."

"Rica ederim demeyeceğim çünkü keşke bunu söylemek zorunda kalmasaydım."

"Amin."

Bir süre daha konuştular ve sonra görüşmeyi sonlandırdılar. Bill haftanın geri kalanını kişisel izin olarak kullanacaktı ve bu yapılması gereken en doğru şeydi. Peki ya geri döndüğünde? Jo ona üzerinde çalıştığı her şeyi birlikte yazmaya hazır olduğunu söyledi.

Telefonunu yere bırakarak kapıya baktı. Ve sadece yarım saat önce, şu anda oturduğu yerde bir yabancıyla nasıl seviştiğini düşündü.

Hayatta mutluluk kadar kayıpların da bir para birimi olması ne garip. Yine de bir şekilde daha çok fark ediliyorlardı.

Jo ayağa kalktı ve mutfığa geri döndü. Buzdolabının yanındaki bir çekmecedeki, eğer olsaydı çatal bıçak koyabileceği bir çekmecedeki, taşındığından beri hiç bakmadığı bir klasör duruyordu.

Çok fazla şey olmuştu. Ve kendini iyi hissetmiyordu. Ve-
Bir şeyle daha uğraşacak enerjisi yoktu.

Ama şimdi dosyayı çıkardı ve siyah saçlı, siyah gözlü bir adamın parlak fotoğrafını açtı. Resmi ters çevirerek, Sharpie ile yapılmış blok baskıyı okudu.

DR. MANUEL MANELLO, CERRAHI ŞEFİ. FRANCIS TIP MERKEZİ.

Bill ona fotoğrafı vermişti. Ve doğum sırasında ölen öz annesini araştırdığında bulduklarına dair bir rapor yazmıştı.

Gizem çözüldü. Bir nevi. Peki ya siyah saçlı adam? On sekiz ay önce garip bir şekilde ortadan kaybolan kardeşiydi.

Bir daha asla görülmeyecek ya da haber alınmayacak.
"Ben almak gerçekten hastave yorgun .
insanlar ortadan kaybolanlar" diye mırıldandı
kendi kendine.

CHAPTER TWENTY-NINE

E Butch sadık bir Red Sox taraftarı olmasına rağmen, düşmanın evinden çıkan bazı şeyleri takdir edecek kadar olgundu

hepsi de kötü olmayan bir durum. Bunu kendisine bile itiraf etmekte acele etmiyordu ama güneş doğarken iyi bir USDA Prime New York strip bifteğinin bir adamın hayatında ne kadar büyük bir fark yaratabileceğini düşündü. Tam isabet.

Bunun üzerine Fransız koltuğunda daha da geriye yaslandı ve siyah gözünün üzerindeki et parçasını yeniden yerleştirdi. Rahatlamış bir şekilde inlerken yanına biri oturdu.

"Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm, polis."

Butch çalışan kapağı açtı ve V'ye baktı. "Sorun değil. Ben de aynı şeyi yapardım."

"Başın nasıl?"

"O eski deyim neydi? Katır gibi tekmelemek mi?"

Gözlerini tekrar kapattı ve Kardeşlik'in, Piçlerin ve diğer savaşıçılarının Wrath'ın çalışma odasına girerken çıkardıkları sesleri dinledi. Herkes hesaba katıldığında ve toplantı başladığında, ayağa kalkacak, soğuk paketini çıkaracak ve dikkatini verecekti ama şu anda, akşamdan kalma ve oda arkadaşının sağ kroşesinin verdiği hasar arasında, başa çıkmak istediği her şeye sahipti.

"Sana Motrin falan getireyim mi?" V sordu. "Kendini gerçekten kötü hissediyorsun, ha?"

"Bundan hoşlanmadım."

"Deri bir tanga giymediğim için mi?"

V çatlayarak güldü. "Eğer yakarsam, kendini daha kötü hisseder misin?"

"Diğer gözüme yumruk atman dışında, sanırım dibe vurdum."

Bir shcht oldu ve sonra V'nin Türk tütününün tanıdık kokusu yayıldı. Butch kendini iyi hissettiğinde -tamam, iyi, kendini iyi hissetmiyordu ama antisosyal de olmak istemiyordu- minderlerin üzerine çıktı ve bifteği kucağına bıraktı. İstenmediği yerlerde şişen insanların ihtiyaçlarını iyi bilen Fritz, etin üzerine bir kilit geçirecek kadar düşünceliydi, böylece endişelenecek bir yüz temizliği yoktu. Butch bunu dert etmezdi zaten.

Odadaki erkek ya da kadınlardan herhangi biri de bu konuda endişelenmezdi.

Peki ya ortak alanlarda toplanan kalabalıklara gelince? Sonuç olarak, sabah sefası rengindeki duvarları, Aubusson halısı, tay bacaklı mobilyaları ve fırfırlı perdeleriyle Fransız mavisini, Fransız antikaşı çalışma odasının dekorundan daha uyumsuz bir eşleşme elde edemezsiniz.

Bir şekilde hiçbir şeyi kırmadan kendilerini dört duvara ve bir tavana defalarca sıkıştırmayı başaran sert kışlı, sert kafalı, ağır gövdeli kemik kafalar.

Öte yandan, Kara Hançer Kardeşliği ve Birinci Aile bu gri taştan malikâneye yerleştiğinden beri, üç yılı aşkın bir süredir burada Küçülme Cemiyeti'yle ilgili her şey hakkında bu küçük düşünce toplantılarını yapıyorlardı. Bu noktada, tüm bu cılız aşk koltuklarında ve sosyeteğe layık koltuklarda nazikçe oturup yaşam ve/veya ölüm hakkında konuşmamak garip görünebilirdi.

Alışkanlık kısmı olmadan ne kadar tuhaf olursa olsun, alıştığınız her şeyin normal olduğunun kanıtı.

"Koca adam nerede?" Butch, Wrath'ın boş masasına göz atarken sordu.

"Geliyor." V bir nefes daha çekti ve nefes verirken konuştu, duman keçi sakallı yüzünü kısa süreliğine gizledi. "Sanırım bize yapacaklarına ısınmak için birkaç bebekten şeker alıyor, doğru mu?"

"En azından yavru köpekleri tekmelemiyor."

"Sadece onlara izin veriliyor."

Butch, Wrath'ın masasına odaklanarak görme yeteneğini test ederken, en azından odada mantıklı bir mobilya seti olduğunu düşündü. Gezegendeki son safkan vampirin yükünü boşalttığı o eski moda taht, tam da türün lideri olan büyük Kör Kral'ın deri kaplı kışını koymasını bekleyeceğiniz türden bir şeydi. Söylentilere göre bu meşe oyma ağır yük, Wrath'ın kendi türüne liderlik etmeyi reddettiği günlerde - gecelerde- Kardeşlik tarafından Eski Ülke'den okyanus ötesine getirilmişti.

Her zaman bir beklenti, bir umut vardı; erkek sonunda doğuştan sahip olduğu hakkın örtüsünü üstlenecekti- Her girişten sonra kapanan çift kapılar -Çünkü artık evde çocuklar vardı ve hiçbir savaşılar arasındaki küfürlü karnavalı duymaya ihtiyaçları vardı - bir dizi el tarafından değil, kırılarak açıldı. Birbirlerinden ayrılmışlardı.

Odanın üzerine bir sessizlik çökerken Butch şöyle düşündü: Yarış kendine bir buçuk lider bulmuştu, değil mi?

"Ne dilediğine dikkat et," diye mırıldandı kuru bir sesle.

"Sanki bunu katalogdan sipariş edecek biri var da?" V karşılık verdi.

Wrath'ın oğlu, Wrath'ın efendisi Wrath, geniş pervazların arasında dururken, yığın topuklu boktan ayakkabılarının içinde insan olmayan insanlığın yedi ayak boyunda bir belasıydı. Dul bir kadının tepesinden kalçalarına dökülen siyah saçları ve mavi kanlı bir soyağacına sahip bir seri katile aitmiş gibi görünen yüzüyle, tamamen silahlı kardeşlerin bile yolundan çekilmek için yolun karşısına geçeceği türden bir şeydi. Özellikle de o ruh hallerinden birindeyken.

Bu da bilincinin açık olduğu her an oluyordu.

Özellikle de bu geceki gibi bir geceden sonra.

Odaya girdiğinde yüzü hiç değişmiyordu, güneş gözlükleri dümdüz ilerideydi ve ayakta duran bedenlerin, oturan insanların, mobilyaların, her şeyin etrafında dolanırken hiç değişmiyordu. Mekânın çevresini dolaşma yeteneği sadece ezberinin bir sonucu değildi. Yanı başında, golden retriever cinsi hizmet köpeği George, dış baldırına sürtünerek, sahibi ile hayvan arasındaki simbiyotik ilişkinin dışındakilere görünmeyen bir dizi ince işaretlerle ona rehberlik ediyordu.

Çok iyi bir çifttiler. Testereyle kesilmiş bir tüfek ve ev yapımı bir yorgan gibi. Ama işe yaradı ve gerçek aşktan bahsetmek ister misin? Bazen o köpek, Wrath'ın öfkesini kontrol altında tutan tek şeydi.

Yani evet. Evdeki herkes George'un büyük bir hayranıydı.

Çalışma odasının kapıları açıldıkları gibi kapandılar, bir elin yardımı olmadan ve hey, en azından menteşeleri takırdatacak kadar sert çarpmadılar.

Yine de bu sadece köpeği korkutacağı içindi.

Masanın üzerinde, Wrath üç yüz kiloluk, vücut yağı %0, mezomorfik cüssesini tahtına indirdi, yaşlı ağaç yorgun bir iniltiyle ağırlığını taşıdı. Çoğu zaman George'u kucağına alır ve oturturdu. Ama bugün değil.

Butch bifteği tekrar yerine koydu ve bekledi. Üç

...

İki...

.. ve-

"Orada ne haltlar dönüyor," diye bağırdı Wrath.

Bum!

Bunu izleyen sessizlikte Butch V'ye baktı. O da Tohr'a baktı. O da başını yavaşça ileri geri salladı.

"Burada yalnız mı oturuyorum?" Gazap talep etti. "Yoksa hepiniz sikinizi ve taşaklarınızı kapıda mı kontrol ettiniz?"

"Biliyor musunuz, o sepetin ne için olduğunu merak ediyordum," dedi birisi.

"Benimkiler o kadar büyük ki içine sığmazlar-"

Wrath yumruğunu masaya vurarak köpek dahil herkesin zıplamasına neden oldu. "Peki, boşlukları sizin için ben dolduracağım

Bir avuç korkak. Omega bir arka sokakta ortaya çıkar ve sen-"

Butch gözlerini kapadı ve sargılar ona doğru sallanırken koltuğun içine doğru büzüldü.

"-Desteğe ihtiyaç duyduğunuzda bile her şeyin yolunda olduğunu söylemenin harika bir fikir olduğuna karar verdiniz." Wrath'ın yüzü daha sonra ters yöne, Syn'e döndü. "Ve sonra kötülükle mücadele etmenin doğru hareket olduğuna karar veriyorsun." Wrath daha sonra odanın etrafına baktı. "Sonra hepiniz olay yerine vardınız ve birbirinizin etrafında dönüp durdunuz."

Butch, kimse onu çağırmayacak olsa da elini kaldırdı. "Bir planım vardı."

Ölümün Meşeleri ona geri döndü. "Oh, gerçekten mi? Ne oldu? Öldürülmek mi? Çünkü Tanrı aşkına, bunu neredeyse boş yer bırakarak başarıyordun-"

"Ne pahasına olursa olsun babayı kurtar."

Gazap kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Qhuinn." Butch küçük yastıkların üzerinde kaykıldı ve ağrıyan başının ihtiyacı olan son şeyin o kör bakışın kendisini delip geçmesi olduğuna karar verdi. Bu yüzden gözlerini kapattı ve sanki kilise okuluna geri dönmüş ve rahibelerden biri küfür ettiğini duymuş gibi dua etti. "Qhuinn'i kurtarmak, planım buydu ve işe yaradı. Omega'nın iniş için geldiğini hissettiğimde bir avcıyı daha yeni indirmişti. Qhuinn'in beni bırakmayacağını biliyordum, bu yüzden gitmesi için ne gerekiyorsa yaptım." Omega'yla yaptığı küçük pazarlık konusunda sessiz kaldı. "Şimdi kızgın olduğunu mu sanıyorsun? Buradaki bu son derece keyifli küçük bağırma seansı yerine Rhamp ve Lyric'in babası için Mezar'da bir yas töreni yapıyor olsaydık nasıl hissedeceğini bir düşünsene."

Köşede, Qhuinn yüzünü ovuşturdu. Yanındaki cehennemlik Blay, destekleyici bir eli kardeşinin omzuna koydu.

Omuz.

"Yine olsa yine yapardım," dedi Butch gözlerini yeniden açarken. "Yani uzaklaştırma falan mı aldım? Demek istediğim, V zaten tecrit edilecekmişim gibi konuşuyordu, sanki kendime bakamayan bir tür hafif sıkletmişim gibi. Bununla nereye varmak istiyorsun? Yoksa Kehanet saçmalığını yaşamama izin mi vereceksin? Ne? Ne olacak?"

Bir sürü bakış ona doğru yöneldi, odadaki herkes ona saygı ve oh-oğlum-bu-zarar-verecek-karışımı bir bakış attı.

Wrath uzun bir süre ona baktı, bu sırada Butch muhtemelen çok daha fazla bifteğe ihtiyacı olacağını düşündü.

"Şimdi ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı Kral. "Özür dilerim?" Butch sordu. "Ne için?"

"Sen ve şu lanet sorular. Kâtip Bakire'nin kendisine soru sormamıza neden izin vermediğini hep merak etmişimdir. Artık biliyorum." Butch "neden" şeklinde bir soru daha soramadan, Wrath söylenmemiş olana cevap verdi. "Çünkü çok can sıkıcı, işte bu yüzden."

Yanında aç bir ayının tasmaını tutuyormuş gibi duran Balthazar'la birlikte kenarda duran Syn, neden toplantıda olduğunu merak ediyordu. Wrath'ın ısınmakta olduğu kış tekmelemeyi umursamadığından değildi. Vampirlerin liderinin bu kadar sinirlenmesi hoşuna gitmişti. Syn'e anlayabileceği ve saygı duyabileceği biriyle çalışıyormuş gibi hissettiriyordu.

Ne de olsa, öfkeli bir erkeğin etrafında büyümüştü. Öfke ve saçmalıklara aşınaydı ve

Her ne kadar Wrath'ın durumunda cehennem ateşi müthiş bir zekâ ve güçlü bir doğru-yanlış duygusuyla desteklenmiş olsa da, o bu konuda rahattı. Elbette, Kör Kral'ın kılıç gibi bir dili vardı ve çok ama çok uygun bir şekilde adlandırılmıştı, ama Wrath gerçek bir Kuzey'di, öfkelenildiğinde bile adil olacağına bahse girebileceğiniz türden bir şeydi.

Butch bebek evi büyüklüğündeki kanepenin üzerinden, "Küçük bir sürtük gibi evde oturmayacağım," dedi. "Bunu yapmayacağım."

Syn'in Omega'yla olayların yaşandığı sokaktan kaybolmasından beri Kardeş'in yumruk yumruğa kavga ettiği belliydi. Butch'un sol gözü Rhage'in üzümlü Tootsie Pops'larından birinin rengindeydi ve morluğun üzerine koymaya devam ettiği plastik poşet içindeki et parçası mükemmel bir ilk yardım gibi görünüyordu. Ayrıca, merhaba, onu pişirebilir ve soğukluğu oda sıcaklığına düştüğünde yiyebilirdiniz - ve kim ticari sınıf buz paketleri hakkında bunu söyleyebilirdi.

Kardeş, "Ve tecrit gerekli bile değil," dedi.

"Saçmalık," diye karşılık verdi Wrath tahtının üzerinden. "Ve yanıldığını kanıtlamak için Omega ile dört asırdır savaşıyorum."

"Kötülük eskisi gibi değil." Butch öne doğru oturdu. "Ve yanıldığını kanıtlayacak kadar yakın çekim yaptım. Tabii seninle akraba olduğumuzu nasıl öğrendiğimizi hatırlatmama gerek yoksa."

"O haklı."

Odadaki gözler Syn'e doğru döndüğünde, ağzından iki kelimenin çıktığını görünce şaşırdı.

Omuz silkerek mırıldandı: "O pisliği yakaladığımda yakılmalı ya da parçalara ayrılmalıydım."

"Bu da beni bir sonraki gündem maddeme getiriyor," dedi Wrath kuru bir sesle. "Aklından ne geçiyordu senin?"

"D e ğ i l d i m . Olay yerine geldim ve dövüşmeye hazırdım. Bu kadar."

"Yani sırf bu yüzden mi şeytanı seçtin? Hırslı ya da kendine zarar veren, nasıl baktığınıza bağlı."

"İkisi de."

"En azından dürüstsün."

Butch konuştu. "Gün batımında sahaya geri döneceğim ve yaptığım şeyi yapmaya devam edeceğim. Çok yaklaştık. -"Kardeş baş ve işaret parmağıyla bir çimdik attı" -ve bu yüzden oraya gitmek benim için güvenli."

"Sana ne yapıp ne yapamayacağını söyleyeceğim," diye araya girdi Wrath. "Tabii bu koca sandalyenin bir dekor olduğunu düşünmüyorsan?"

"Bu bizim şansımız." Butch odanın etrafına baktı. "Ve bunu mahveden ben olmayacağım."

"Ama senin korunmaya ihtiyacın var," diye homurdandı V.

Her köşeden tartışmalar yükselirken, Syn çeşitli tartışmaların arka plana çekilmesine izin verdi. Sonucun ne olacağını zaten biliyordu. Butch'un sahaya çıkmasına izin verilecekti çünkü o haklıydı. Sona yaklaşıyorlardı ve Kral da bunu biliyordu. Kimse Dhestroyer gibi kritik bir görevi riske atmak istemiyordu. Öte yandan, polis evde camdan yapılmış gibi sakın sakın otururken kehaneti nasıl yerine getirebilecekti ki?

Toplantı bir süre sonra dağıldı. Belki beş dakika sürdü. Belki de bir saatti. Syn'in umurunda değildi. Ve tahmin edin ne oldu. Butch işini yapmakta özgürdü, her ne kadar V o kraliyet kararnamesini hançerle protesto etmek ister gibi görünse de.

Syn kimseyi beklemezdi ve çift kapıya yakın konumuyla ilk çıkan o olurdu.

Uyumak için odasına yöneldiğinde, ikinci kattaki oturma odasından geçerken arkasından gelen ayak sesleri peşini bırakmadı ve süitine inen koridora girdiğinde hâlâ sertti.

"Syn."

Sadece başını salladı ve kapısına yöneldi. "Syn," dedi kuzeni, "konuşmamız gerek."

"Hayır. Yok."

Paneli kapatmaya giderken Balthazar onu yakaladı. "Evet, var."

Syn giriş kontrolü için mücadele etmekten vazgeçti ve banyoya yöneldi, giderken kıyafetlerini çıkarıp yere düşürdü. "Sanırım toplantı kendi kendini açıklıyordu. Eğer gözden geçirmek istiyorsanız not almadım-"

"Dişi olan kim?"

Syn çift lavabonun önünde durdu. Gözlerini aynaya kaldırarak kuzenine baktı. Balthazar banyonun hemen içinde duruyordu, siyah giysileri bol ve rahattı, esnek, topuksuz ayakkabıları bir binanın dışına tırmanabileceğiniz türdendi. Syn üniformayı hemen tanıdı.

Sanırım hırsız gecenin sonunda kendi başına küçük bir ek iş yapıyordu.

"Bozulabilir becerilerini mi tazeliyorsun kuzen?" Syn çizdi.

"Dişi olan kim?" "Ne
çaldın?"

"Benimle oyun oynama."

"Ceplerinizi boşaltmanızı istesem, içlerinde ne var?
Elmas kolyeler mi? Nakit para? Birkaç pahalı saat?"

Balz sadece yansımasına baktığında, Syn sabit Eddie ifadesinin ne olduğunu anladı: lanet olası piçin istediğini elde etmek için ne kadar zaman gerekiyorsa harcamaya hazır olduğunu kanıtı. İnatçı piç kurusu.

Syn lavaboda su akıtmaya başladı ve bir bacağı kesmek üzere olan bir cerrah gibi ellerini sabunladı. Ya da belki de bu sadece onun hüsnükuruntusuydu.

"Toplantıda bir kadınla ilgili herhangi bir tartışma olduğunu hatırlamıyorum" dedi. Ama yine de pek dikkat etmemiştim."

"Az önceki ara sokakta. Ölümün halinde ulaşmamı istediğin bu kadın kim?"

Syn sabunlu ellerine baktı. Çünkü, merhaba, temizlik tanrısallığın yanındaydı ve kim kirli bir kuş olmak isterdi ki? "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Sayıklıyordum."

"Kadınlar konusunda sana güvenilmez Syn. Şu anda olduğun gibi değil."

"Çıplağım." Vücudunu gösterdi. "Yani tamamen güvendeler. Tabii benim sorunlarımın çözüldüğünü düşünmüyorsanız. Sizi temin ederim ki çözülmedi."

Kahretsin, Jo ile olan şey. Böyle bitmesini istememişti.

"Savaşın sonuna yaklaşıyoruz Syn. Şu anda senin gibi karışıklıklara ihtiyacımız yok."

"Ve tekrar söylüyorum, neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Balthazar ona baktı. "Temizleyebileceğim şeylerin bir sınırı var Syn."

"O zaman benim için köpekçilik oynama. Oldukça basit bir çözüm, hırsız madeni."

Erkek küfredip uzaklaştığında Syn aynada kendi gözleriyle karşılaştı. Kuzeninin sözleri kafasında yankılanırken, düşünceleri geçmişe gitti ve karşı koymaya çalışsa da, anılar onları inkar etme kararlılığından daha güçlüydü.

Syn, efendisinin ölümünden ve geçiş sürecinin başlamasından üç gece sonra, bildiği tek ev olan kulübede durdu. Efendisinin yattığı palete, mahmenlerinden geriye kalanlara, ip ve kürk kapları ile bal likörü keselerinden başka bir şey olmayan zavallı değerli eşyalara bakarken ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Gidiyor musun?"

Ağır muşambanın kanadına doğru döndü. Balthazar kapının hemen girişinde duruyordu, erkeğin geçiş öncesi yüzü, yüz hatlarının olgunlaşmamışlığına rağmen büyümüştü.

"İçeri girdiğini duymadım kuzen," dedi Syn.

"Beni bilirsin. Çok sessizimdir."

Mağaranın dışında, sonbaharın habercisi olan soğuk rüzgâr uğulduyordu. Yaz gerçekten de sona ermişti ve Syn bir daha asla gelmeyeceğini iliklerinde hissediyordu.

Gece ne kadar sıcak olursa olsun, onun için hiçbir zaman orada olmamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Syn yanlarına gidip atılmış bal likörü keselerinden birini alırken.

"Ne için?"

Syn açık boynu kokladığında yüzünü buruşturdu ve bir daha böyle bir şey içmeyeceğini anladı. Asla. Kokuyla birlikte gelen anılar onu ürpertti. Boş olanı bir kenara atarak, uyumsuzluğu eleyerek başka bir tane bulmaya gitti.

"Sen dişiyi aldığında," dedi. "Ölebilirdim."

"Kendi başına geldi."

Syn kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "O zaman nasıl bildi?" "Onun hayatını kurtardın. Gelmeyeceğini mi sandın?"

seni görüyor musun?"

"Uzak durmalıydı."

"Sadece senin yüzünden seçme ya da seçmeme şansı vardı. Bana ne yaptığını anlattı. Efendini ruh hallerinden birinde, mülklerinin eşiğinde görmüş. Onu uzaklaştırmışsın. Evde kardeşiyle yalnızdı. Ne olacağını kader bilirdi."

Syn homurdandı, çünkü onun hakkında daha fazla konuşamazdı, özellikle de hem kendisi hem de kuzeni, efendisinin böylesine narin bir güzelliğe ne yapacağını tam olarak bildiği için.

Eğildiğinde, sonunda yarısı dolu bir mesane buldu. Şanslıydı. Babası onları nadiren yanlarında bir şeyle bırakırdı.

"Onun hayatını kurtardın," dedi Balthazar. "O da seninkini kurtardı." "Adil bir takas değil," dedi Syn mantarı kadehten çıkarırken.

Boyun. "Hiç de uzak değil."

Etrafta dolaşırken, kokusu boğulmasına neden olan güçlü, fermente alkolü döktü. Dönüşümünden beri duyuları acı verecek kadar keskinleşmişti ve bedeni kendisininmiş gibi hissetmiyordu. Çok uzundu, uzuvları

sallanıyordu.

Ayakları efendisinin eski ayakkabılarına bile sığmayacak kadar büyük, elleri geniş ve uzun parmaklıydı.

Yüzünün neye benzediğini bilmiyordu. Bunu umursamıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Balthazar sordu.

Syn mah adamının ayaklarının dibine gelince durakladı. "Onu neden burada tuttu? Ona değer vermiyordu."

Bunu bilmeyen birine sorsa bile, Syn'in kendisi cevabı biliyordu. Kalıntılar ona söyleneni yapmanın neden hayatta kalmak için tek şansı olduğunu hatırlatıyordu. Efendisi Syn'in boyun eğmesini sağlamak zorundaydı. Erkeğin yiyecek arayamayacak kadar sarhoş olduğu pek çok gece ve gün vardı. Ona bakılması gerekiyordu.

Ve kendisine itaat edilmesini istemişti.

Syn mahmenine bir şeyler mırıldandı ve ardından bal likörünü kadının üzerine dökmeye başladı; koyu renkli sıvı kadının iskeletini çevreleyen örtü katmanlarına battı.

İdrar kesesini boşalttıktan sonra, şeyi paletin üzerine fırlattı.

"Bunu yakacak mısın kuzen?"

Sevgili Bakire Kâtip, bal likörünün kokusuna dayanamıyordu. Onu daha küçük olduğu gecelere geri götürdü. Daha zayıf. Arkasına baktığında kırık bir sandalye gördü ve içine nasıl atıldığını, küçük bedeninin kolunu ve bacaklarından birini nasıl parçaladığını hatırladı.

En azından değişim sırasında dişlerinin tamamı çıkmıştı. Babası sadece küçük olanları çıkarmıştı.

Syn ateşe döndü ve yanmakta olan kütüklerden birini seçti. "Gitmeniz gerekiyor."

Balthazar kaşlarını çattı. "Bana veda bile etmeyecek miydin?"

"Gitmen gerek."

Uzun bir duraklama oldu ve Syn erkeğin ifade edilmemesi gereken duyguların kurbanı olmaması için dua etti.

Kuzeni sadece dışarı çıktığında Syn son bir kez etrafına bakındı. Sonra yanan kütüğü mahmeninin kalıntılarının üzerine fırlattı. Alevler alevlenip hızla yayılırken, geçişi sırasında vücudunu saran sıcaklığı düşündü. Olanların çok azını net olarak hatırlıyordu ama sıcaklığı hatırlıyordu. Bunu ve saatler içinde birkaç santim uzayan kemiklerinin çatırdamasını.

Bunu yaşadığına inanamıyordu. Ya da o sevimli, cömert dişinin şafaktan hemen öncesine kadar onu damarından beslediğine. Yaklaşan güneş ışıyla birlikte, böylesine ölümcül bir aydınlığa yakalanmamak için gitmek zorunda kalmıştı. Bu arada Balthazar, geçiş süreci devam ederken Syn'i korumak için barınağın etrafına muşamba germiş, vücudu olgunlaşarak şu anki akıl almaz boyutuna ulaşmıştı.

Her şey bittikten sonra çok halsiz düşmüştü. Yanağı toynaklarla çiğnenmiş, paketlenmiş toprakta yattığını ve asla soğumayacakmış gibi hissettiğini hatırlayabiliyordu. Ama sonunda, güneş ufkun ardına geçip günün sıcaklığı azaldıkça, gövdesindeki ve kollarındaki yanma da azalmıştı.

Sonunda sığınaktan çıktığında, efendisinin kanını, Syn'in akıttığı kanı, babasından geriye kalan kan ve kalıntıları görmek için kendini hazırlamıştı. Hiçbir şey yoktu. Hepsi gitmişti, sanki hiç olmamış gibi. Balthazar'a babasının kanının kokusunu alıp almadığını sormuştu.

Gün ışığında yanıyordu. Kuzeni evet demişti, evet demişti.

Ve bundan sonra Syn üç gün üç gece boyunca bu kulübede iyileşti.

Alevler daha da alevlenip yayılmaya başladığında Syn gözlerini kapadı ve vedalaştı. Nereye gittiğini bilmiyordu. Tek bildiği köyde bir gece daha kalamayacağıydı. Hiçbir eşyası yoktu ve onu ileriye taşıyacak sadece ayakları vardı. Ama burada çok fazla hayalet, çok fazla insan vardı. Babasının kim olduğundan ve sonuç olarak erkeğe yaptıklarından uzak bir kader bulması gerekiyordu.

Köy şimdiye kadar her şeyi öğrenmiş olmalıydı. Dişi, değişim boyunca onu beslerken neden bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğunu açıklamak zorunda kalacaktı. Peki ya Syn'in babası? Erkeğin vahşi varlığının yası tutulmayacaktı, ama çok dikkat çekecekti.

Syn kulübeden dışarı çıktı ve-

Balthazar mağaranın hemen dışında duruyordu, erzak yüklü iki güçlü atın dizginleri ellerinde sallanıyordu.

"Ben de seninle geliyorum," dedi kuzeni. "Henüz geçiş sürecimi tamamlamamış olabilirim ama elim hızlı ve senden daha zekiyim. Bensiz hayatta kalamazsınız."

"Ben zaten çok şey atlattım ve bunu sen de biliyorsun," diye karşı çıktı Syn. "Yeterince iyi olacağım."

"O zaman bırak seninle geleyim. Benim de buradan uzaklaşmaya ihtiyacım var."

"Köydeki herkesten çaldığın ve senden çekinmeyen kimse olmadığı için mi?"

Bir duraklama oldu. "Evet. Kesinlikle. Bu atları nereden aldığımı sanıyorsun?"

"Beyden mi?"

"Evet. Onlara yeterince iyi bakmadı. Bizimle olmaları daha iyi." Atlardan biri aynı fikirdeymiş gibi bir toynak vurunca Balthazar dizginleri uzattı. "Peki sen ne diyorsun kuzen?"

Syn cevap vermedi. Ama kendisine sunulan şeyi aldı.

O atına binerken, Balthazar da aynısını yaptı. Kulübeden dumanlar yükseliyordu ve içerideki ateşin çıtırtısı atların seğirmesine neden oluyordu. Az sonra alevler sazdan çatıyı delip geçecek ve turuncu alevler mağaradan çıkıp gökyüzüne ulaşacaktı.

Bildiği korkunç ve hüzünlü evi, mahmenleri için bir ateşe dönüştürmüştü ve bir şekilde bu uygun görünüyordu.

Dizginleri çekmeden önce kuzeni, "Gitmeden önce kadınla vedalaşmayacak mısın?" diye sordu.

Syn onu her şey olup bitmeden önce o çayırdaki kardeşiyle birlikte özgürce koşarken, kahkahaları tıpkı şu anda dumanın yaptığı gibi yıldızlara kadar yükselirken hayal etti.

"Ödeştik, o ve ben," dedi. "İşleri bu kararlarla bırakmak en iyisi."

Atını mahmuzlayarak ilerlerken, onu sevdiğini biliyordu. Ve bu, her şeyden çok, onun ailesinin topraklarına gitmemesinin gerçek sebebiydi. Köyden ayrılmasının gerçek nedeni de buydu.

Birine derinden değer verdiğinizde, onun için en iyi olanı yaparsınız. Babası ona bu dersi eksik örnekle öğretmişti. Bu yüzden Syn'in yapması gereken en nazik ve en gerekli şey şimdiyi terk etmektir.

Ve bir daha asla kapısının önünü karartmayacak.

CHAPTER THIRTY

Mr. F, otobüsün koltuğuna usulca oturmuş, bulutlu pencereden dışarı bakarken serseri mayınların hafif sallantısı ona ve diğer dört kişiye ninni gibi geliyordu.

banliyölere doğru yol alan insanlar. Yağmur yağıyordu, güvercin grisi gökyüzünden yumuşak, tatlı bir çiğ süzülüyordu ve toplu taşıma aracının berbat aerodinamiği nemi yaralı avukat reklam sargılarından aşağı atarken, su camın kaygan topografyası üzerinde nehirler halinde birleşiyordu.

Durağı geldiğinde ayağa kalktı ve orta koridordan aşağıya doğru yürüdü. Kimse ona dikkat etmemişti. Diğer yolcular telefonlarıyla konuşuyorlardı ve biriyle telefonda konuştukları için değil, başları öne eğik, gözleri onlara hayati derecede önemli ama havadan daha az yapılmış sanal bir dünya sunan küçük ekranlara kilitlenmişti.

Gemiden inerken, içine gömüldükleri gereksiz bilginin üretilmiş aciliyetini kıskandı.

Bay F'nin gerçek sorunları vardı.

Pleksiglas otobüs durağında bekleyen kimse yoktu ve botları kaldırımını aşarak onu küçük ölçekli apartmanların yanından geçirirken dikkatli adımlarla acınası barınaktan uzaklaştı. Apartmanlar üç ve dört katlı kısa yığınlardan oluşuyordu ve sadece bazılarının özel otoparkları vardı. Bu konutlar kısa süre sonra yerlerini küçük evlerden oluşan mahallelere bıraktı ve Bay F, ayakları kendi başına sola ve sağa giderken yoluna devam etti.

Günler önce ziyaret ettiği bakımsız sahte Tudor'a vardığında, posta kutusunda yeni bir el ilanı olduğunu fark etti, turuncu bir şeydi. Bunun bir çim servisi için olduğunu hayal etti. Belki bir çatı kaplama şirketi. Kaldırımcılar iş arıyordu belki de. Bu, gençken, yetişkinlerle ilgili şeyler hakkında endişelenmek zorunda olmadığı zamanlarda ailesinin evinde görülebilecek türden bir ilandı. Gerçi yetişkinliğe ulaştığında bu tür endişeleri pek yaşamamıştı. Her zaman sıradan insanlardan daha iyi olduğunu düşünmüştü. Kurt Cobain gibi bir rockçı olacağına ikna olmuştu. Bir cep dolusu gitar riff'i olan gerçek bir belalı şair.

Gerçekliğin çok daha az ilham verici olduğu kanıtlanmıştı - her ne kadar uyuşturucu standardına göre yaşamış olsa da.

Ve şimdi buradaydı.

Garajdan geçerken, çimento zeminde koyu bir sıçrama bırakarak yağmuru üzerinden attı. Evin içinde, odaklanmak için bir an durdu. Sonra dolapları, dolapları ve çekmeceleri karıştırmaya başladı. Mutfaktakileri açtı. Alt kattaki yarım banyoyu. Alt kattaki

Aile odasındaki ve ön salondaki gömme raflar. Üst kata çıktı ve ana süitte, iki yatak odasında ve merdivenlerin başında ortak kullanılması gereken tam banyoda bunları açtı.

Bulduğu her şeyi koridordaki dolaptan aldığı boş bir kutuya koydu.

Birinci kata döndüğünde kutuyu tozlu mutfak tezgahının üzerine bıraktı ve envanter yapmadan önce bodruma indi. Bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi, açık ve kurumuş üç boya kutusu ve içinde fare pisliği olan bir kutu Bounce kurutma kağıdı dışında hiçbir şey yoktu.

Mutfakta bir kez daha elindeki ganimeti gözden geçirdi. İki takım Ford marka araba anahtarı, sadece bir tanesinde uzaktan kumanda vardı - bu da diğer aracın daha eski bir model olduğunu gösteriyordu. Ön ve arka kapıda denediğinde eve uymayan bir ev anahtarı. Mermisi olmayan bir otomatik silah. Silahla eşleşmeyen bir şarjör. Anahtarı olmayan bir çift kelepçe. Şarjı bitmiş ve şarj aleti olmayan dört cep telefonu.

Dizüstü bilgisayar ve kitap, buraya ilk ziyareti sayesinde zaten aşına olduğu şeylerdi.

Dizüstü bilgisayarı fişe taktığında hiçbir şey bulamadı. Prizde güç yok. Hiç pil ömrü kalmamıştı. Muhtemelen şifre korumalıydı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir keşin bilişim becerilerine sahipti.

Bay F iki avucunu da tezgâhın üzerine koydu ve destekli kollarına yaslandı. Başını öne eğerek, Omega'nın ona verdiği iç yaraların kalan ağrılarını hissetti ve köprünün altında vurduğu hiçbir şey yapmayan H'yi düşündü. İki gerçeklik bir kuzey ve güney kutbu oluşturuyordu, onun

varlık sıkışmış ve çift arasındaki eksende dönmektedir.

Kitabı yanına alarak oturma odasında, süpürülmemiş halının üzerinde bir yer buldu. Sırtını duvara yasladığında kitabın kapağını açtı.

Kelimeler yoğundu, sabah trenine binen yolcular gibi sıkıca sıkıştırılmış küçük harflerden oluşuyordu. Gözleri ilk başta odaklanmayı reddetti.

İçine düştüğü bu yeni hapishanede yolunu bulmak zorunda olduğu hissi, sayfadakileri özümsemeye başlamasını sağlayan şeydi.

Omega'nın dünyasında Bay F'nin sahip olduğu tek varlık kendisiydi.

Jo Golf'ünü Hudson Hunt & Fish Club'ı çevreleyen polis barikatlarının ve haber ekiplerinin karşısına paralel olarak park etti. Arabadan inip kaşlarını çatarak salyalı gökyüzüne baktı ve rüzgârlığının kapüşonunu başına geçirdi. Koşar adımlarla yolun diğer tarafına geçti ve toplanan kalabalığın arasından geçti. Üzerinde kamera, ağzında mikrofon olan bir haber spikerinin arkasına geçerken Jo yüzünü kapatabildiği için memnundu. Burada görünmesine gerek yoktu.

Beton bloklardan oluşan binanın ön girişinden girilemiyordu ve sabah dokuzda düzenlenen basın toplantısına göre suikastların gerçekleştiği yan kapıdan da girilemiyordu. Üç kişi ölmüştü. Gigante, koruması ve şoförü. Gigante iki kez göğsünden ve bir kez de boğazından olmak üzere üç kez vurulmuştu; cesedi çimento şirketine ait bir SUV'nin arka koltuğunda yığılmış halde bulundu. Şoför bir kez vurulmuştu.

alnından vurulmuş ve daha sonra katlanarak aracın arka bölümüne tıkılmıştı. Koruma görevlisi iki kez vurulmuş ve öndeki açık yolcu kapısının hemen dışında yere yığılmıştı.

Jo seyirci kalabalığı arasında kendini kamufle etti ve saatini kontrol etti.

Beş dakika sonra McCordle binanın yan kapısından çıktı. Onunla göz göze geldiğinde omzunun üzerinden başını sallayarak kargaşadan uzaklaştı.

Çantasını vücuduna yaslayan Jo koşarak yandaki kuaför salonunun önünden geçti ve nefesi göğsünde sıkışarak aşağıya indi. Arka taraftan çıktığında McCordle barikattan kurtuluyordu ve ona doğru yürümeden önce park halindeki ekip arabalarını iki kez kontrol etti.

"Şuraya gidelim," dedi ve onu güzellik salonunun önünden uzaklaştırdı.

"Benimle burada buluşmak istemene şaşırdım," diye fısıldadı. "Bunlar olay yeri resimleri mi?"

Kadın kolunun altına sıkıştırılmış bir zarfı gösterdiğinde McCordle başıyla onayladı ve zarfı kadına verdi. "Dinle, konuşmamız gerek."

"Evet, planımız bu."

Onun kolunu tuttu ve sıktı. "Ben ciddiyim. Kaynaklarımızdan biri Gigante'nin sana suikast düzenlemiş olabileceğini söylüyor."

Jo kaşlarını çatı. "Ama artık bu konuda endişelenmeme gerek yok. Gigante öldü."

"Anlaşmayı yapan kiralık katil bu konuda endişelenmeyecektir. O parasını isteyecek ve sadece sen ... bilirsin işte, aile ona ödeme yapacak."

"Ölü. O kelimeyi söyleyebilirsin. Bundan korkmuyorum."

"Olmalısın. Bu şaka değil." Bir bağırma sesi duyulduğunda McCordle onunla gürültü arasına girdi. Bir dakika sonra tekrar konuşmaya başladı. "Bu sadece dışarıdan bakıldığında heyecan verici, Jo. Böyle bir durumun içindeyken insanlar zarar görür, masum olsalar bile."

"Tetikçinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Henüz değil. Kaynağım konuyu araştırıyor ve belki kasetlerde bir şeyler çıkar."

"Yani FBI onları henüz CPD'ye teslim etmedi."

"Departmanım elimizdeki tüm baskıyı onlara uyguluyor. Bu arada, çok dikkatli olmanız gerekiyor."

"Gerçi 'olabilir' dedin. Bana asıldığı doğrulanmadı, bu yüzden sadece bir söylenti olabilir." McCordle ona daha fazla nutuk çekmeden sözünü kesti. "Buradaki olay hakkında. Bu sabah dokuzdan beri ne öğrendiniz?"

"Adli tıp cipte beklenmedik bir şey bulamadı. Gigante, koruma ve şoför dışında parmak izi yok. Yabancı saç örneği yok. Kurşunlar ve kovanlar var ama silah yok."

"Cinayetleri kim ihbar etti?"

"Yoldan geçen biri."

"Biliyorum ama kaptanınız basın toplantısı sırasında isim vermedi."

"Reşit olmadığı için yayınlamıyoruz. Sabah altıda spor antrenmanına giden on yedi yaşında bir çocuktü. Bisikletiyle gidiyormuş. Sabahları Jefferson Lisesi'ne giderken her zaman ara sokaktan geçtiğini ve fotoğraf çekip internette yayınlamadan durumu bildirdiğini söyledi. Bu genç nesil için her şey bitmiş değil."

"Frank Pappalardo tüm bu olanlar hakkında herhangi bir açıklama yaptı mı?"

"Onu sorgulamak için getiriyoruz. Ama hayır, tek kelime etmeyecek. O eski kafalı."

"Ama bu intikam. Johnny Pappalardo'nun cinayeti için. Değil mi?"

"Öyle görünüyor. İşte bu yüzden sana söylüyorum, dikkatli olmalısın. Cep telefonu numaram sende var. Etrafında, gazetede ya da yaşadığın yerde şüpheli bir şey görürsen beni ara."

"Bu arada, cipte hiç cep telefonu buldunuz mu?"

"Jo. Söylediklerimi dinliyor musun?"

"Evet. Cipte cep telefonu var mı?"

McCordle kafasının içinde küfür ediyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. "Bir tane bulundu. Kime ait olduğundan emin değiliz ama Gigante'ye ait değil çünkü onlardan nefret ettiği biliniyor. İçindeki mesajları ve fotoğrafları alıyoruz."

"Sonra ne olacak? Gigante'nin ekibi Pappalardo'nun kiralık katiline suikast düzenleyecek mi?"

"Jo, lütfen-"

"Seninle çok fazla zaman geçiremiyorum. Bu soruları sormam lazım. Geri ödemenin geri ödemesi ne olacak?"

"Muhtemelen. Bu işler tepedekilerden biri yumuşama toplantısı yapana kadar yokuş aşağı yuvarlanır. Yine de, özellikle de Gigante'nin oğlu işin içindeyken, durmadan cesetlerle dolu bir tenis maçı olacak. Junior babasının intikamını almak isteyecektir."

"Herhangi bir ifade verdi mi?"

"Tanrım, dinliyor musun ki-" Kız ona öylece bakınca mırıldandı. "Junior'ın söyleyecek hiçbir şeyi yok. Ve verilen

Babası tarafından yetiştirildiğine göre, muhtemelen silahının konuşmasına izin verecektir."

"Caldwell'de görevi devralacak mı?"

"Önce bir güç mücadelesi olacak. Sonra göreceğiz." McCordle tekrar olay yerine doğru baktı. "Geri dönmem gerek. Eğer ararsan bana söz ver-"

"Evet, tabii ki. Bu konuda aptalca davranmayacağım."

Bir duraklama oldu. "Jo."

Adam daha ileri gitmeyince, "Ne?" diye sordu.

"İşinizi yapmak istediğinizi anlıyorum. Ve sen gerçekten iyi bir muhabirsin. Ama ortalık yatışana kadar şehri terk etmelisin. Hiçbir şey senin hayatına değmez."

"Benim hakkımda kesin bir şey duyarsan bana haber verirsin."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

"Görünüşe göre tekrar temasa geçeceğiz."

Zarfı kolunun altına sıkıştıran Jo, McCordle'a başıyla selam verdikten sonra kuaförün yanından geçip caddenin karşısındaki arabasına gitti. Arabaya binmeden önce kalabalığa baktı. Bunun hikâyenin sonu olmadığı ve durumu içeriden bildiği duygusu, kendini tatmin etmek için flört etmesine neden oldu. Haber merkezine geri dönerken de peşini bırakmayan şey bu ego güdümlü saçmalıktı.

Her şeyin üstünde olduğunu düşünmek tehlikeliydi.

CCJ'nin otoparkına girdiğinde ilk boş yere yöneldi. Arabasını park ettikten sonra zarfı açtı ve gazeteleri çıkardı.

Yüzünü buruşturarak, cipin arkasına sıkışmış bir adam görünce irkildi. Adamın yüzü kameraya dönüktü ve gözleri açıktı, sanki yaşıyormuş gibi, öyle olmadığını bilmesine rağmen: Orada

Alnının ortasında yaklaşık bir kalem silgisi büyüklüğünde siyah bir daire vardı ve içinden bir kan damlası sızarak kaşıyla birleşene kadar eğimli bir şekilde aşağıya doğru ilerledi. İz bundan öteye gitmiyordu.

Daha fazla kan olmamasına şaşırmişti.

Gigante'nin resminde de vardı. Tanrım... sanki boğazının önünden bir kan pınarı çıkmış ve koca göbekli gömleğinden aşağı akmış gibi görünüyordu.

İzlendiği hissi başını kaldırmasına neden oldu ve elini çantasına sokarak silahını buldu. Kalbi küt küt atarken etrafına bakındı. Binalara. Yollara. Kimse kıpırdamıyordu, ama siper almış birini görebilir miydi-

Bir anda baş ağrısı geri geldi, keskin, delici ağrı bir tür zihinsel bağlantıyı kesti. Bir çeşit

-

Daha önce arabasında böyle hissettiğine dair bir anıydı bu. Evet, bu direksiyonun arkasında otururken tam olarak bu tür bir korku temelli adrenalin hissetmişti ve bu uzak bir zamanda olan bir şey değildi. Yakın zamanda olmuştu. Yakın zamandaydı.

İnleyerek, düşünce kalıbını takip etmeyi bırakmak zorunda kaldı, ancak hafıza kaybı sinir bozucuydu, bilişsel anlamda ulaşmaya çalıştığı şeyin elinin altında ve yine de ulaşamayacağı bir yerde olduğu inancı onunla alay ediyordu.

Fotoğrafları el yordamıyla zarfa geri yerleştirdikten sonra çantasını kaptı ve dışarı çıktı. Yağmur hala hafif bir şekilde yağıyordu ve hava durumuyla hiçbir ilgisi olmayan bir siper alma aciliyeti hissetti. Haber merkezinin arka kapısına doğru koşmaya başladı.

Elleri titreyerek kartını okuttu ve hemen içeri atladı.

Sert elik paneli arkasından çekerek kapattı, duvara yaslandı ve nefesini tutmaya çalıştı.

Belki de McCordle haklıydı, diye düşündü. Belki de tüm bunlardan kurtulması gerekiyordu-

nnde hiçbir engel olmayan bir anı aklına geldi. Syn'in banyodan fırladığını ve pizzacıyı vurmaya hazırlandığını gördü. Bu görüntünün karşısına üniformalı McCordle'ı koyup olay yerindeki o bağırışla arasına kendi kas gücünün versiyonunu mu koyacaktı?

Memur alınmasın ama o yarışta her seferinde Syn'i seçerdi.

Not: Kendisine göz kulak olacak bir erkeğe ihtiyaı yoktu zaten.

Elini çantasının kenarına koyarak silahının sert hatlarını hissetti ve Syn'in haklı olduğuna karar verdi. Bu silahı 7/24 yakınında tutması gerekiyordu.

Sonunda bir suç mahalli fotoğrafı olmak istemiyordu.

CHAPTER THIRTY-ONE

D Ay geceye dönerken Bay F hâlâ okumaya devam ediyor, sayfaları teker teker çeviriyor, gözleri kitabın inanılmaz derecede sönük düzyazısından hiçbir şey atlamıyordu. itibaren

Zaman zaman mola veriyordu ama kalkıp esnemek, tuvalete gitmek ya da yiyecek bulmak için değil. Ve bunların hiçbirinin gerekli olmadığı ürkütücü bir şekilde ortaya çıkmaya devam etti.

Hayır, sadece bunun daha önce yapacağı bir şey olduğunu hissettiği için durdu: Lisede okurken. Okulu bırakmadan önceki bir yıl boyunca üniversitede eziyet çekerken. Eski halinin aynadaki yansımasından daha fazla bir özü olmasa bile, eskiden olduğu kişiyle bağlantı kurmak önemli görünüyordu.

Kalan sayfaları karıştırırken, Beetlejuice'un sonunda babanın çalışma odasında oturup The Living and the Dead'in bir kopyasını karıştırmaya çalıştığı sahneyi hatırladı.

Bu şey stereo talimatları gibi okunuyor.

Bay F çok şanslı olmalı. Avuçlarında tuttuğu şey, yetmişli yıllardan kalma bir pikabın nasıl bağlanacağını açıklamaya çalışan Ölü Deniz Parşömenleri'ne benziyordu.

Ama çok şey öğrenmişti. Başladıktan yaklaşık on iki saat sonra, artık indüksiyon sırasında neler olduğu ve Kardeşlik tarafından çalınmaya karşı korunması gereken kavanozlarda neler olduğu hakkında temel bilgilere sahipti. Avcıların çelikten yapılmış herhangi bir şeyle boş kalp boşluğuna saplanan bir bıçakla nasıl öldürüldüğünü biliyordu. Daha sonra özün, efendinin deyimiyle Omega'ya geri gönderildiği süreci anlıyordu. Ayrıca vampirlerle olan savaşın geçmişini de biliyordu; buna dişleri olanları var etmek için tek yaratma eylemini gerçekleştiren Kâtip Bakire ile onun kardeşi olan ve standart kardeş kıskançlığından muzdarip olan Omega arasındaki ilk çatışma da dâhildi. Dahası, Bay F artık Kara Hançer Kardeşliği'ni, büyük Kör Kral'ı ve vampirlerin farklı sosyal katmanlarını biliyordu.

Bir de kendi rolü hakkında bir şeyler vardı. Küçültme Topluluğu'ndaki önceki örgütlenmelerle ilgili bölümler vardı ve birliklerin harekete geçirilmesi, eğitim ve erzakla ilgili bir başlangıç da dahil olmak üzere, Fore-lesser'ın ne olması ve nasıl hareket etmesi gerektiğine ayrılmış bir bölüm vardı.

Gerçi bu sonuncusu artık geçerli görünmüyordu. Caldwell'in banliyölerine dağılmış bu karakol evlerinden birkaç tane daha olduğunu varsayarsak -merhaba, buradaki kilide uymayan anahtarlar- burayı ararken bulduğu zavallı, uyumsuz bir grup savaş biblosu, şüphesiz diğer mülklerden herhangi birinde elde edeceğinden daha iyi değildi.

Kamp kurduğu boş oturma odasında etrafına bakarken, çürümeye terk edilmiş bir güç yapısı hissine kapıldı ve yaş ve hastalığın birleşimiyle artık düzgün çalışmayan bir vücut gibi, bir canlanmanın geleceğinden, hatta mümkün olduğundan emin değildi.

İçinden geçtiğı onca düzyazıyla birlikte tünelin sonunda bir ışık görmeyi umuyordu. Şimdi son bölüme geldiğine göre, bir ışık bulamayacağından endişeleniyordu. Edindiğı onca bilgiye rağmen hâlâ ne yapacağını bilmiyordu.

Bu son dört sayfada değışti.

Bir maratonun bitiş çizgisi gibi, çözüm de ancak yokuş yukarı bir koşunun kıvrımları ve dönemeçleri boyunca özenli bir çaba harcadıktan sonra geldi. Ve ilk başta, gözleri kelimelerin izini sürdüğünde, neredeyse devam edecekti.

Bir şey onu geri çekti ve onları tekrar okuduğunda, bunun sadece sayfanın ortasına yerleştirildikleri için olduğunu fark etti, her biri girintili satırlar.

Kıtalar. Şiir gibi.

Sonu efendinin önüne getirecek biri olacaktır,
Modern zamanın bir savaşçısı, yirmi birinci yüzyılın
yedinci yılında bulundu,
ve taşıdığı sayılarla bilinecek: Algıladığı
pusuladan bir fazla,
Sağında sadece dört puan olmasına rağmen, Üç
canı var,
Önünde iki sayı var,
ve tek bir siyah gözle, tek bir kuyuda doğacak ve ölecek.

Efendiden önce bir son mu? Yoksa efendinin sonu mu?

Bay F. bir gece öncesini, ağzını avcınıninkinin üzerine koyup içine çekmeye başlayan Kardeş'i, Omega'nın özel öneme sahip bir düşman olarak kabul ettiği Kardeş'i düşündü. Bay F. tüm bu üçler ve dörtler, iki puan ve tek bir mor göze ne anlam vereceğinden emin değildi ama neye tanık olduğunu biliyordu. Omega ve o vampir birbirlerine bağlıydı ve onları birbirine bağlayan ipler bu dörtlüklerdeydi.

Eğer çelikle bıçaklanan Lesser'lar kötülüklerini kaynağına geri gönderiyorsa... belki de o müthiş ciğerlere sahip erkek vampir bu süreci atlatmıştı. Belki de bu kitapta anlatılan Omega'nın gerçekte bu kadar küçülmüş olmasının nedeni oydu.

Bay F okuduğu sayfaları karıştırdı. Burada tasvir edilen efendi, büyük ve korkunç şeyler yapabilen, her şeye gücü yeten bir belaydı. O sokakta ortaya çıkan neydi? Mistik, elbette. Büyülü, evet. Ama her şeye gücü yeten? O kirli cübbenin içinde değil. Efendinin o vampire fırlattığı şeyle değil.

O bok sadece Kardeş'i geri püskürtmüştü.

Eğer gerçekten tüm kötülüklerin kaynağı olsaydın, eğer gerçekten bu kitaptaki güçlü yarı tanrı olsaydın? Düşmanını paramparça ederdin, geriye sadece küçük et parçaları ve minik kemik parçaları kalırdı, kaldırımdan aşağı sürüklenmek için, gökten yağmak için ölümcül kar.

Olanları değil.

Bay F defteri kapattı. Doğası gereği bir stratejist değildi. Ama ne okuduğunu biliyordu. Bu oyunda kim olduğunu ve onu kimin kontrol ettiğini biliyordu. Kendisiyle Omega'nın nasıl bağlantılı olduğunu da biliyordu.

Yani ne yapması gerektiğini biliyordu.

Tüm avcıları Caldwell'de bir araya getirmeliydi. Ve önceki geceki Kardeş'i bulmaları gerekiyordu.

Bunu atlatabilmesinin tek yolu buydu. Ayrıca, kitaba göre, her şey önceden belirlenmişti.

Butch, Aziz Patrick Katedrali'nin gerçek bir Katolik ihtişamı olduğunu düşündü, çocukken dediği gibi arka taraftaki bir sıraya otururken. Kilise Caldwell ve çevresindeki pek çok kasabanın merkeziydi ve taş bina bu sorumluluğu kaldırabilirdi. Notre Dam benzeri vitrayları, kemerleri ve bir NFL arenasının kubbeli oturma kapasitesiyle tam da ayinlere gitmeyi, günah çıkarmayı ve ellerini kucağında kavuşturup gözlerini büyük mermer sunağa ve çarmıhtaki İsa heykeline dikerek oturduğu bu gibi anların tadını çıkarmayı sevdiği yerd.

Tanrı'yla konuştuğunuzda kendinizi küçük ve önemsiz hissetmeniz önemliydi.

Derin bir nefes alarak tütsü ve limon kokulu temizleyici kokusu aldı. Ayrıca, yaklaşık kırk beş dakika önce sona eren gece yarısı ayininden çıkan herkesin kolonyalarının, parfümlerinin ve yumuşatıcılarının soluk bir pastışı de vardı.

Muhtemelen o da dışarı çıkmalı. V'nin kapatma önerisine rağmen, Butch'un bu gece araziye çıkmasına izin verildi. Küçükleri aramasına izin verilmişti ve kardeşlerden ya da diğerlerinden herhangi biri küçük bulursa o da orada olacaktı. Ve o orospu çocuklarından birini her soluduğunda, sona bir adım daha yaklaşıyorlardı-

Butch irkildi ve İsa'nın çökmüş yüzünün tasvirine odaklandı. "Özür dilerim," diye fısıldadı Rabbine ve Kurtarıcısına.

Kilisede küfür etmemelisin. Kafanın içinde bile.

Derin bir nefes alarak, uzun ve yavaş bir şekilde nefesini verdi. Zihninde kendini ayağa kalkarken hayal etti. Orta koridora çıktığını. Nartekse çıktığını. Gecenin içine doğru. Otoparktaki R8'in yanına gittiğini.

Bu noktada, şehir merkezine gider ve-

Sıranın gıcırtısı onu yeniden odakladı ve artık yalnız olmadığını fark edince biraz sıçradı. Bir rahibe ona katılmış, yaklaşık üç adım ötede oturuyordu. Garip, onun içeri girdiğini fark etmemiştir.

"Bağışlayın beni, Rahibe. Gitmemi ister misiniz?"

Rahibe başını eğmiş, cüppesinin başlığı yüzünü göremeyecek şekilde öne düşmüştü. "Hayır, oğlum. İstedığın kadar kalabilirsin."

Ses yumuşak ve nazikti ve gözlerini kapadı, mekanın, inancının, hayatını kiliseye ve Tanrı'ya hizmete adanmış bu kadının verdiği huzurun onu yıkamasına izin verdi. Endişelerinden arınması Vishous'un onun için yaptıklarına benziyordu. Güçlendirmek de öyle. Başına geleceklerle başa çıkabileceğini hissetmesini sağladı. Bu gece geç saatlerde. Yarın gece. Son ana kadar. "Ne için dua ediyorsun oğlum?" diye sordu rahibe. elbisesinin altında.

"Barış." Butch göz kapaklarını açtı ve kırmızı kadifeyle örtülü sunağa baktı. "Barış için dua ediyorum. Arkadaşlarım ve ailem için."

"Bunu ağır bir kalple söylüyorsun."

"Kolay olmayacak ve tek başıma üstüme düşen çok şey var. Yine de başka türlü olmasını istemezdim."

"Vicdanında ne var?" "Hiçbir şey."

"Saf bir kalp bir nimettir. En çok da ayinlerden sonra bu kadar uzun süre oyalanmamızı gerektirmediği için."

Butch biraz gülümsedi. "Rahibe, haklısın."

"Öyleyse benimle konuş."

"İtalya'dan mı geliyorsun?" Ona doğru baktı ve yüzünü görebilmeyi dilediğini fark etti. "Aksan."

"Ben birçok yerden geliyorum."

"Southie'denim. Boston. Kendi aksanımdan anlayamıyorsan diye söylüyorum." Tekrar nefes verdi. "Ve bunun vicdanımla ilgili bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Daha çok sonucu kontrol edememek gibi bir şey."

"Asla yapamayız. İşte bu yüzden inancımız önemlidir. İnaniyor musunuz, gerçekten inaniyor musunuz?"

Butch gömleğinden altın haçını çıkardı. "Gerçekten inanıyorum."

"O zaman asla yalnız olmayacaksın. Nerede olursan ol."

"Çok haklısınız, Rahibe." Tekrar gülümsedi. "Ve benim de kardeşlerim var."

"O zaman büyük bir aileden geliyorsunuz?"

"Ah, evet." Vishous'u düşündü. "Ve yapmam gereken şeyi onlar olmadan yapamam."

"Yani onlar için endişeleniyorsun?"

"Elbette." Butch haçını ovuşturarak som altını ölümlülüğünün sıcaklığıyla ısıttı. "Özellikle de oda arkadaşım. Bunu gerçekten onsuz yapamam. O ... şey, açıklaması zor. Ama onsuz devam edemem ve bu abartı değil. O benim ayrılmaz bir parçam. Hayatımın."

"Yakın bir ilişkiye benziyor."

"O benim en iyi arkadaşıım. Karıma ek olarak benim diğerk yarım. Kulağıra garip gelse de."

"Bir insanın hayatında pek çok farklı türde sevgi vardır. Söylesene, onun için endişelendiğini söylüyorsun. Bunun nedeni ilişkiniz mi yoksa kendisinin tehlikede olması mı?"

Butch, retorik olarak ifade edilmiş gibi görünen bu soruya cevap vermek için ağzını açtı ve ardından bir alkışla konuyu kapattı. Zihni bazı noktaları birleştirmeye başladığında, o kadar bariz bir örüntü ortaya çıktığını gördü ki, bunu daha önce fark etmiş olmalıydı. Diğer insanlar da bunu fark etmeliydi.

Ve birileri bu konuda bir şeyler yapmalıydı.

Butch ayağıra fırladı. "Abla, çok özür dilerim. Gitmem gerek."

"Her şey yolunda, çocuğum. Kalbinin sesini dinle, o seni asla yanlış yönlendirmez."

Rahibe başını çevirdi ve ona baktı.

Butch dondu kaldı. Ona bakan yüz tek bir yüz değildi. Yüzlerce kadın yüzüydü, görüntüler üst üste kayıyor, optik bir illüzyona dönüşüyordu. Ve hepsi bu değildi. Cüppenin siyah kıvrımlarının altından parlak, temizleyici bir ışık yerde birikerek dua taburelerini parlattı.

"O sensin," diye nefes aldı Butch.

Yüzler birbirine gülümserken varlık, "Biliyor musun, sen her zaman en sevdiklerimden biri oldun," dedi. "Bana sorduğın onca soruya rağmen. Şimdi git ve dürtülerini takip et. Hepsinde haklısın, özellikle de oğlumla ilgili olanında."

Bir kalp atışı ile diğerk arasında Kâtip Bakire ortadan kayboldu, ancak ardında iyiliğinin ışıltısını bıraktı,

Varlığının hayırsever aydınlığı solmadan önce bir anlığına kaldı.

Bir kez daha yalnız kaldığında, etkileşimi tekrar oynatmanın, daha fazla ipucu için madencilik yapmanın, vampir ırkının yaratıcısının hemen yanında oturduğu gerçeğinin tadını çıkarmanın cazibesi vardı.

Herkes gibi o da onu görmeye gelmişti.

Yine de zaman yoktu.

Sıradan kalkan Butch, kışını mabetten dışarı çıkarıp nartekse doğru ilerlerken telefonuna uzandı. Aradığı numara favorileri arasındaydı. Cevaplanması için dua etti.

Bir yüzük . . . İki

yüzük . . . Üç

yüzük . . .

Tanrı aşkına, diye düşündü Butch katedralin ağır ana kapısından çıkarken. V şu anda şehir merkezindeydi. Küçükleri arıyordu. Ve Omega aptal değildi.

Kötülük kehanetin nasıl işlediğini biliyor olmalıydı çünkü hiçbir ölümlü varlık, vampir ya da insan ya da ikisinin karışımı, Omega'nın bir parçasını içine alarak hayatta kalamazdı. Kötülüğü bir ölümlünün içinden çıkarmanın bir yolu olmalıydı ve vardı da.

Omega'nın yeğeni Vishous anahtar kişiydi. Ve bu kesinlikle V'nin amcasının kafasına dank edecekti. Herhangi bir taktikçi bir noktada ikiyle ikiyi bir araya getirirdi ve Omega'nın bunu henüz yapmamış olması, Marblehead'deki şafağın, strateji değişikliğinin çoktan geciktiği anlamına geliyordu.

Butch taş basamaklardan aşağı doğru koşmaya başlarken, "Toparlan, V," diye mırıldandı. "Aç şu lanet şeyi."

Sokaklardan güvenli bir şekilde uzak tutulması gereken kişi Butch değildi.

Oda arkadaşıydı.

CHAPTER THIRTY-TWO

A Syn'in nemli ve soğuk gecede yeniden şekillenmesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Yılda iki kez, tüm savaşçılar Kardeşlik'in eğitim merkezinde fiziksel muayeneden geçmek zorundaydı.

Ortada. Bu muazzam bir zaman kaybıydı. Eğer ayaktaysanız ve askıda ya da alçıda bir şeyiniz yoksa veya son yirmi dört saat içinde dikiş atılmamışsa, sahada olmanız gerekirdi. Tanrı aşkına, Eski Ülke'de hançer eliniz sağlam olduğu sürece savaşırdınız. Burada mı? Yeni Dünya'da mı? İnsanlar biyomekanik, beslenme, performans gibi şeyler hakkında endişeleniyordu.

Tam bir kar tanesi saçmalığı.

Özellikle de sahaya inmeden önce yapması gereken işler varken.

Jo'nun apartmanının arka tarafı sessizdi. Tıpkı Jo'nun arabasını ararken ön tarafın sessiz olduğu ve arabanın üç sıra paralel park edilmiş olduğunu görünce rahatladığı gibi.

ön kapıya giden kaldırımından aşağı indi. Güvendeydi. İçerideydi. Şafağa kadar da öyle kalacaktı.

Artık burada işi yoktu.

Buraya gelir gelmez hiç olmamıştı. O zaman neden buraya geri gelmişti-

Syn avuç içi silahının kabzasını bulduğunda kaşlarını çattı ve yere çömeldi. Küçük bir ortak alan terasının yan tarafındaki ticari sınıf bir çöp konteynerinin arkasındaydı - yani hem optik hem de kokusal olarak korunuyordu. Ve buna ihtiyacı olacaktı.

Yalnız değildi.

Burun deliklerini açarak aniden yön değiştiren rüzgârın kokusunu aldı.

Yaklaşık on beş metre ötede, uzun boylu, güçlü yapılı, siyahlar giymiş bir figür Jo'nun yatak odasının penceresinin önünde duruyordu, sırtı binaya dönüktü, gözleri cama dikilmişti, sanki varlığını belli etmeden jaluzilerin arasını görmeye çalışıyordu. Çıtaların arasından süzülen ışık, keçi sakalını ve şakaklarındaki dövmeleri daha önce defalarca görmüş biri için bariz hale getirecek kadar bir parlaklık yaratmıştı.

Vishous'un burada ne işi vardı?

Syn'in dişleri aşağı inip üst dudağı dişlerinden sıyrılırken, silahını hançeriyle değiştirmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Silahlar acil durumlar içindi. Hançerler ise öldürdüğünüz kişinin hayatını elinden alırken yüzüne bakmak istediğiniz zamanlar içindi.

Ve Kardeş'i öldürmek istedi. Açık açık.

Evet, sahadaki erkeğe saygı duyuyordu. Dövüş işinde olan biri nasıl olur da Vishous'un desteğine değer vermezdi? Kardeş, parlayan avuç içleriyle şaka yapmıyordu ve daha da iyisi, aşağıdaki durumlar dışında kendini tutuyordu

Ara sıra, yerinde, iğneleyici bir tekmeyi hak eden herkese atmaya her zaman hazırđı.

Ama erkek, Syn'in dışısının özel sığınağının yanında pusuya yatmışken tüm bu saçmalıkların hiçbir anlamı yoktu.

Hiçbir lanet şey yok-

V bir elini deri ceketinin içine soktu. Cep telefonunu çıkararak küfretti ve pencereden uzaklaştı. Kendisini arayan kişiye cevap verirken sesini alçak tuttu ama Syn'in kulakları heceleri gayet iyi yakaladı.

"Butch, Tanrı aşkına seni sonra arayayım. Şu melezi kontrol ediyordum, bakalım transına yaklaşmış mı-" Vishous kaşlarını çattı. "Bekle, ne? Polis, yavaşla, neden bahsediyorsun?"

Bunu takip eden sessizlik sırasında Kardeş kaşlarını öyle sert çattı ki gözünün etrafındaki dövmeleler bozuldu. "Kimi gördün? Mahmenimi mi? Bu ne lan?"

Syn gözlerini kapattı. Gözlerini yeniden açtığında, gerçekten de silahlarını değıştirdiğini fark etti ve hançerinin çeliğı parlarken, V'nin onu kendisi için kaç kez bilediğini düşündü. Vishous herkesin kılıçlarını keskinleştirirdi. Syn ilk başta bunun yine saçma sapan, telaşlı bir işlev merkezileştirmesi olduğunu, insanların gelecek ayki yemeklerinin nereden geleceğini bildiklerinde endişelendikleri türden bir şey olduğunu düşünmüştü. Tanrı aşkına, o da diğer Piçler gibi yüzyıllardır kendi kılıçlarını bileyip duruyordu.

Tek bir tedavi yetmişti ve Syn kendini toparlamıştı.

V bu taşlama ve cilalamayı başka bir seviyeye taşıdı ve becerinin farkına varmanız gerekiyordu. Bunun faydası güvenlik meselesi değildi -Syn'in umurunda bile değildi- bu bir meseleydi

etkinliğin. V'nin o keskin ve parlak silahlara yaptıklarıyla daha ölümcül oldunuz.

Evet, bu gece onu öldürmek çok kötü olacaktı. "-Hayır, hayır, hiçbir şey tartışmıyoruz. Ben o değilim. Dhestryer. S e n s i n . Tutulması gereken kişi sensin. içeride-"

Sanki Jo konuşulanları duymuş gibi jaluziler aralandı. Syn onun başının ve saçlarının koyu renk hatlarını gördüğünde kalbi durdu. Ve iki katına çıktı.

Avucundaki hançere tekrar baktı ve vücudunun olayları kelimenin tam anlamıyla kendi eline alış şeklini düşündü. Kendini silahlandığı ve bir müttefike karşı çıkmaya hazır olduğu gerçeğini düşünürken - ve kesinlikle, kesinlikle özlenecek birine? Ve Syn'e kesinlikle ama kesinlikle hiçbir şey yapmamış olan birine?

Neler olduğu belliydi. Hay sikeyim.
Jo'ya bağlanmıştı.

Jo penceresindeki panjurların tekrar yerine düşmesine izin verdi. Uzaklaşarak ellerini başına götürdü. Kalbi küt küt atarken 911'i aramayı düşündü ama ne diyecekti ki?

Yardım edin, yatak odamın hemen dışında biri konuşuyor. En azından ben öyle düşünüyorum. En azından . . . Sanırım bir erkek sesi duydum.

Fısıltılar duymak acil bir durum değildi. Daha da önemlisi, fısıltılar duyduğunuzu düşünmeniz acil bir durum değildi.

Elbette hanımefendi, çevreyi araması için el feneriyle birini göndereceğiz. Arabada olan tüm o insanlar

Sarhoş sürücülerin karıştığı kazalar ya da suç mağdurları bekleyebilir.

Yaşam alanına çıkıp dairesinin ana kapısına kadar yürüdü ve geri döndü. Saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen paltosuyla birlikte tamamen giyinikti. Düşük seviyeli gürültü kaydedildiğinde, kendi deyimiyle yer tutucu botlarını giyyordu.

Sırt çantası hemen çıkışın yanındaydı. Ve hey, içinde bir el feneri vardı.

Ayrıca silahı.

"Siktir et," diye mırıldandı.

Oraya gidip eşyalarını iki kez bağladı ve çıkarken dairesini kilitledi. Binanın posta kutularının yanındaki dış kapısında tekrar duraksadı, nefesi camı buğulandırırken güvenlik ışıklarının ötesindeki zifiri karanlık geceyi görmeye çalıştı.

Pek çok konuda paranoyak olmasına rağmen yine de dışarı çıkmayı planlamıştı. Yorgun ama sabırsızdı ve Netflix izlemek onu sakinleştirmeyecekti. Aynı anda hem gaza hem de frene basan bir araba gibiydi. Bu yüzden, yatak odasının dışındaki mırıltıları duyduğunda gideceği yere çoktan karar vermişti.

Şüphesiz en iyisi onları araştırmamaktı. Planına sadık kalması gerekiyordu; Caldwell mafyası tarafından kendisini öldürmesi için gönderilen birine hoş geldin komitesini oynamayı içermiyordu bu plan.

Tekrar küfrederek kapıyı itip açtı, eğildi ve arabasına doğru koşmaya başladı, çimenlikten zikzak çizerek geçse daha zor bir hedef olup olmayacağını düşünüyordu. Sürücü tarafına geldiğinde vücudu titriyordu.

Ve yine de durdu.

Omzunun üzerinden bakarak binanın yanındaki karanlığı araştırdı.

"Syn?"

Syn olsa iyi olur, diye dűřündű. Ya da birileri için kolay hedefti-

"Seni takip etmiyorum," dedi gűlgelerin arasından tanıdık bir ses. "Yemin ederim."

"Tanrı'ya řűkűr, sensin." Jo arabasına yaslandı. "Ben ... řey, boş ver."

Aslında onu daha önce gűrmeyi bekliyordu. Haber odasından çıkarken yine otoparkta onu bekliyor olabileceğini dűřűnműřtű. Sonra eve gelir gelmez her an kapı zilinın almasını bekledi: iř sonrası dűřű boyunca, akřam yemeęi boyunca - Slim Jims ve M&M'ler, mmm lezzetli - yataęa girip girmeme ya da daireden çıkıp çıkmama tartıřması boyunca.

Ve şimdi buradaydı.

Syn ilerledi ve binanın kűřesine monte edilmiř aydınlatma armatűrűnűn yaydıęı aydınlıęa ıktı. Ona doęru yaklařırken gűzleri agűzlűydű, elleri de yle. İlkinin řımarttı. İkincisini kendine sakladı.

"Merhaba," dedi ona bakarken.

"Merhaba."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra onun kolunu tuttu ve sarstı. "Bařka bir řey söylemeden önce, telefon numaran nedir? Ve sűz veriyorum, bu sefer hatırlayacaęım."

Adam rakamları tűkűrmeye bařlamayınca kařlarını çattı. Sonra gűzlerini kapattı.

"Doğru," dedi yenilgiyle. "Yani bana dün gecenin asla olmaması gereken bir hata olduğunu söylemeye geldin çünkü sen evlisin."

"Ne?"

"Gitmem gerek." Arabasının kapısına doğru döndü. "Kendine iyi bak-"

Şimdi onu alıkoyan oydu, koca eli omzuna inmişti. "Nereye gidiyorsun? Geç oldu-"

"Neden umursuyorsun ki?" Kadın ona baktı. "Ve bununla iğrençlik yapmıyorum. Bütün gün seninle aramızda neler olduğunu ve neler olmadığını düşündüm. Suçluluk duygusu bir erkeğin performansını komik bir şekilde düşürür ve sen açıkça seninle iletişime geçmemi istemiyorsun."

Sanki kadın dilini değiştirmiş gibi başını salladı. "Ne dediğini anlamıyorum."

"Bana yalan söyledin, değil mi? Biriyle birliktesin."

"Hayır. Çiftleşmedim."

Jo gözlerini devirdi ve adamın ağır avuçlarının altından silkindi. "Evliyim. Her neyse-"

"Nereye gidiyorsun?"

"Buna cevap vermek zorunda değilim. Nerede yaşadığın, ne iş yaptığın, gerçekte kim olduğun ve kiminle birlikte olduğun konusunda bile bana karşı dürüst olamıyorsan? Sana kendimle ilgili hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

"Hakkımdaki gerçeği bilmeni istemiyorum."

Jo olduğu yerde dondu kaldı. Sonra gözlerini kırptırdı. "Demek haklıymışım. Ve korkarım ki gitmem gerekiyor. Bunların hiçbirisi için enerjim yok, özellikle de senin sevgilinin yan parçası olmak için-"

"Ben çiftleşmedim." Syn elini kapının pervazına koyarak onun kapıyı açmasını engelledi. "Ve sen tehlikedesin

."

İşaret parmağını adamın yüzüne doğru uzattı. "Ben alıyorum
"Bu gece erkeklerin bana bunu söylemesinden gerçekten bıktım."

Alnına köprüden atlamış gibi bir kaş çatıldı. "Başka kim
söyledi?"

"Bu önemli değil-"

"Bana hemen şimdi cevap vereceksin."

"Affedersiniz?" Çok yaklaştı. "Benimle bu tonda
konuşamazsın. Asla. Ve bu talebini alıp kıcından
üfleyebilirsin."

Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bunun bir şaka olduğunu mu
sanıyorsun?"

"Hayır. Bence öylesin."

Syn hareket etmedi. O da kıınıldamadı. Yüzlerini
birbirine bu kadar yakın tutan şey cinsel gerilim değildi.

Bir anda baş ağrısı geri geldi ve bir elini şakağına
götürürken inledi. "Beni yalnız bırak, tamam mı?"

"Oraya tek başına gitmemelisin," dedi uzaktan.

"Ne?"

Syn başka tarafa baktı. "Bu tam bir karmaşa."

Kadın onu bir kez daha itmeden, adam kapıyı açtı.
"Seninle gelmeme izin ver. Eğer benim de gelmeme izin
verirsen, sana her şeyi anlatırım. Her şeyi."

Jo kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Nereden
bileceğim?" "Seninle olduğumu mu?"

Sanki bu belli olmayacak mı? Jo düşündü.

"Bana doğruyu söylediğini," dedi sıkılmış bir ses
tonuyla.

"Sana söz veriyorum."

Harika, ne olursa olsun.

"Bana yalan söylersen öğrenirim." Gözlerini ona dikti. "Ben bir muhabirim. Öyle ya da böyle sana neler olduğunu öğrenmeyi kendime iş edineceğim ve eğer bu gece bana yalan söylersen? Bir daha yanıma yaklaşmasan iyi edersin. Birini en iyi nerede vuracağımı bana sen öğrettin, hatırladın mı?"

"Evet," dedi ciddiyetle.

"Güzel." Jo sürücü tarafındaki kapıyı açtı. "Çünkü senin sayende bir adam nasıl öldürülür biliyorum."

Ve o anda bu gerçekten harika bir fikir gibi geldi.

CHAPTER THIRTY-THREE

S "Konuşmaya başla."

Jo komutu verirken Syn emniyet kemerini göğsünden kurtardı ve sonra kayışın geri gelmesine izin verdi

göğüs kaslarına temas etti. Kırmızı ışığa doğru geldikleri gerçeği uygun görünüyordu.

Araç yeşile döndüğünde gaza basmadı. "Peki."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Doğum gibi rastgele bir şey seç," dedi kuru bir sesle.

"Benim hakkımdaki bilginizden korkuyorum." Yan pencereden dışarı baktı. "Sana anlatmak zorunda olduğumdan daha iyi bir hikâye istiyorum."

Arkalarından gelen araba kornası sesi onları ilerletti. "Hepimiz daha iyi bir hikâye istiyoruz. Ama bu pazarlama, gerçeklik değil."

Syn, efendisiyle birlikte yaşadığı kulübeyi, onun yaktığı kulübeyi düşündü. Üç ay boyunca korkunç bir kokuyla çürüdükten sonra on yıl boyunca mahmeninin ölü bedeninin yanında uyuduğu gerçeğini düşündü. Erkeği parçalara ayırıp kalıntıları kül etme işini güneşe bırakana kadar katlanmak zorunda kaldığı sarhoş, salyalı, küfürbaz işkenceciyi düşündü.

Belki de şimdiki zamanla başlamalıyız, diye karar verdi.

"Ben bir askerim. Bu konuda haklısın." Önünden geçtikleri yerel mağazalara baktı ve bir mağazaya girip hangi hediye, hangi şişe şarabı, hangi peynir parçasını alacağını seçmenin karşılaştığı en yorucu karar ve sonuç olduğu bir hayatı detaylandırmayı ne kadar çok tercih edeceğini düşündü. "Ben bir askerim ve gurur duymadığım başka şeyler de var."

"Orduda olmak kesinlikle gurur duyulacak bir şeydir."

"Özür dilemek istediğim şey görevdeyken yaptıklarım değil." Derin bir nefes aldı. "Benim bir koruma olduğum doğru. Çok güçlü bir erkeğin. Birçok düşmanı olan son derece güçlü birinin."

"Bu, teslimatçıya nasıl davrandığınızı açıklıyor." "Bu benim doğamda var. Ve eğitimim. Bazen ..." O boğazını temizledi. "Bazen ikisi de bir komplo kurarak en iyisi."

"Ve gerçekten onunla mı yaşıyorsun? Koruduğunuz adamla." "Evet, evinde, karısı ve çocuğuyla birlikte. Onun bir sayıda kişisel koruma var ve ben de onlardan biriyim."

"Kim o?" Şöyle bir baktı. "Tabii bunu bana söyleyemezsen?"

"İhtiyatlı olmam için para alıyorum. Özür dilerim. Ve aynı sebepten dolayı sizi yaşadığım yere götüremem." Ona baktı.

işaret ederek. "Ama bu konuda yalan söylemiyorum. Size söyleyebileceğim her şeyi söylüyorum ve belki ileride? Sana daha da fazlasını anlatabilirim. Ama şimdi değil."

Şehrin ticari kısmına doğru ilerlemeye devam ettiler. Artık Instagram fotoğrafları ve bebek duşları için en uygun ev temalı anne dükkânları yoktu. Artık fayans mağazaları, halı mağazaları, elektronik eşya, lastik ve araba satan yerler vardı.

"Bu yüzden mi bu kadar çok şehirdesin?" diye sordu. "Patronuna yardım etmek için."

"Orada çok şey oluyor. Tehlikeli bir yer."

"Doğru." Jo başını çevirdi ve gösterge panelinden yansıyan ışıktaki yüzü çekingen görünüyordu ama artık kızgın değildi. "İlk gece bana söylediklerini bu yüzden söyledin, ha. Tehlikede olduğum hakkında. Ölmem hakkında."

"Dikkatli olmalısın."

"Kadınlar kendi başlarının çaresine bakabilir." "Bakmak zorunda değiller."

"Bu da bizi bir sonraki soruma getiriyor." Önündeki yola yeniden odaklandı, direksiyonu on iki kez kavrayışı sıkılaştı. "Karının nesi var?"

"Sana söylemiştim." Syn başını salladı. "Benim yok." "Sana inanmıyorum."

"Tamamen emin olabileceğin tek şey bu," dedi acı bir şekilde. "Konu sekse geldiğinde bir sorunum olduğunu biliyorsun. Hangi kadın beni ister ki? Onu hamile bırakamam."

"Bir ilişkide çocuk sahibi olmaktan daha fazlası vardır."

"Çoğu kadın için öyle değil ve onları kim suçlayabilir ki? Ayrıca, benim için hiçbir zaman bir öncelik olmadı." "Seks mi?"

"Evlilik."

Uzun bir duraklama oldu. Başka bir trafik ışığına geldiklerinde "Yaralandın mı?" diye sordu. "Bilirsin, denizaşırı ülkelerde savaşıırken? Bu yüzden mi yapamıyorsun? Yani, ben tıp uzmanı değilim. Bu tür şeylerin nasıl olduğunu ya da nasıl işlediğini bilmiyorum."

İlk kızışmasını hatırladı. Bu, damarını almasına izin vermesi için para ödediği türden bir dişiyle olmuştu. Belli ki kadın onu çekici bulmuş ve o kendisinden beslenirken üzerine çıkmıştı. Adamın kalçaları üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip gelen, lekeli köylü bluzu açık, sarkık göğüsleri dörtlü koşan bir atın üzerindeki heybeler gibi göğsünde ileri geri sallanan kadını hâlâ gözünde canlandırabiliyordu.

Erkeklerin kan tutkularını tatmin ettiklerinde cinsel olarak uyarılmaları yaygındı. Bunu zamanla öğrenmişti. Ama bu seks yapmak istedikleri anlamına gelmiyordu. Ya da onun durumunda, bekâretini kaybettiğinde, bu eyleme rıza gösterdiği anlamına gelmezdi. Her şey bittikten sonra onu öpmüş ve tatmin olmuş bir havayla attan inmişti. Parayı alarak onu karyolada bırakmış, kendi suları adamın sertleşmiş sikinin üzerinde kurumuş, kirli bir his adamın teninin içini lekelemişti.

Ondan bir şey almış olduğu duygusu geceler boyunca devam etti.

"Bu bir sakatlık değil," dedi sıkıca. "Bu sadece her zaman olduğu gibi."

"Bir doktor tarafından kontrol edildiniz mi?"

"Elbette," diye mırıldandı, böylece kız konu hakkında soru sormayı bırakacaktı.

"Ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yok mu?" "Hayır."

"Gerçekten çok üzgünüm."

Syn derin bir nefes aldı ve nefesini verirken göğsündeki acının bir kısmını da beraberinde götürmesini umdu. "I

bunu düşünmek için zaman harcama."

"Hiç aşık oldun mu?"

Seninle bağ kurdum, diye düşündü kendi kendine.

"Bana ondan bahset," dedi Jo yumuşak bir sesle. "Ve onun varlığını inkâr etme. Bunu yüzünde görebiliyorum."

"Senden uzağa bakıyorum," diye işaret etti, kasıtlı olarak bir Panera restoranına odaklanırken. Sonra bir Ford bayisine. Sonra bir Sunoco benzin istasyonuna.

"İyi, sesini duyabiliyorum." "Ben bir şey söylemedim."

"Artık öylesin. Ve bunu söyleyebilirim."

Syn onunla bağ kurma işine girecek değildi. Bu yüzden kafasında Eski Ülke'den gelen o dişiye yöneldi, diğer tüm düşünceleri gizlemek için onu ön planda ve merkezde hayal etti - her ne kadar ona her zaman söylene de, insanlar başkalarının düşüncelerini okuyamazdı.

Yani Jo onun kafasının içine girip neyi gizlediğini anlayamazdı.

"O kadın benim için yaratılmamıştı," dedi. "Yani onu senin kastettiğin şekilde sevdiğimi hiç sanmıyorum. Hiçbir zaman birlikte olmadık."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Benimle aynı köyde yaşıyordu. Evinde. Eski Ülke'de. Onu tanıyordum çünkü ben-" Yutkundu. "Her neyse."

"Ne," dedi Jo. "Lütfen, söyle bana. Bu gerçekten yardımcı oluyor."

Direklere monte edilmiş sokak lambaları vardı ve yanlarından geçerken ışıklar açılır tavanın şeffaf panelinden geliyordu. Hafif ışıklar Jo'yla ikisini yavaş bir ritimde yıkarken, Jo iyi ki varlar diye düşündü.

bir arabadaydılar ve o önündeki yola odaklanmak zorundaydı. Onlarla birlikte yola çıkan diğer sürücülere, gerçi sayıları azdı. Kırmızı ışıklara ve kavşaklara.

Kadın gözlerinin içine bakıyor olsaydı bunların hiçbirini atlatmasına imkân yoktu.

"Fakirdim," dedi. "Sahip olamayacağınız şeyleri istediğiniz fakirlikten değil. Başkalarının ne yaptığına ya da neye sahip olduğuna üzüldüğün fakirlik değil. Akşam karanlığında yemek yiyip yiyemeyeceğini bilmediğin bir fakirlik. Giyecek kıyafetiniz olup olmayacağından emin olmadığınız gibi. Sanki hastalanırsan öleceksin ve bu senin için sorun değil çünkü tek bildiğin ne kadar aç, susuz ve yorgun olduğun."

"Tanrım, Syn-"

Kadın uzanıp elini adamın deri ceketinin koluna koyduğunda, adam sertçe uzaklaştı. "Hayır. Bunu bir kez atlatacağım ve sonra seninle bir daha asla konuşmayacağım. Ve ben konuşurken bana dokunmayacaksın."

"Ama kendimi kötü hissediyorum-"

"Umurumda değil." Ona doğru baktı. "Yarım kilo et istiyorsun, tamam. Anlıyorum. Hatta bunu istemek adil bir şey. Yine de bana acıma. Sempatınle birlikte siktirip gidebilirsin. Bunu istemiyorum ve bununla ilgilenmiyorum. Anlaşıldı mı?"

Kısa bir duraklama oldu. Sonra hissedilir bir hüznle başını salladı.

"Kristal berraklığında," dedi sessizce.

CHAPTER THIRTY-FOUR

Iehir merkezindeki garajın içinde Butch, Manny'nin cerrahi karavanının sahada kullanılmadığı zamanlarda dinlendiği alanda bir ileri bir geri volta atıyordu, Birinin tedavi için kliniğe taşınması veya eğitim merkezinde üzerinde çalışılması.

Saatini kontrol etti. Biraz daha volta attı.

Garaj, arazinin kenarında sık bir cıvata deliğiydi ve iki katlı, çelik kuşaklı kilit her türlü malzemeyle doluydu: Tıbbi ıvır zıvır. Mekanik ıvır zıvır. Yiyecek malzemeleri.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. V neredeydi?

Kendi kendine mırıldanan Butch, oda arkadaşının arabasını bir kenara park ettiği yere doğru yürüdü, bagajın kilidini açtı ve kaputun üzerindeki dört halkaya gitti. Paneli yukarı kaldırarak takım elbise ceketini silkti, ipek gömleğini çıkardı ve uzun kollu alt tabakasını giydi. İçinde

Sıcak aylarda kas tişörtleri giyerdi ama hava sıcaklığı henüz o seviyeye gelmemiştir. Ona göre dışarı sîlâ taşak gibi soğuktur.

Kemerini çözüp pantolonunu mokasenlerinin üstüne kadar indirdiğinde artık yalnız olmadığını hissetti.

Ayakkabılarını tekmeleyerek, "Bu senin kendi güvenliğin için ve sen hangi cehennemdeydin?" dedi.

"Sigara içmek için Pit'e geri dönmek zorunda kaldım. İçimden bir ses onlara ihtiyacım olacağını söyledi." V sigarayı yaktığında bir shcht oldu. "Ve tüm bu güvenlik argümanı seninle uçmadı. Benim üzerimde işe yarayacağını düşündüren ne?"

Butch sola doğru bir adım attı ve pantolonunu aldı, kırıksıklıkları aşağıya doğru katladı ve iyi kıyafetleri olan Armani sandviçinin yanına koydu. "Çünkü sen benden daha zekisin. Her zaman öyleydin ve eğer bunu inkâr etmeye kalkarsan, sana bu mutlu gerçeğe işaret etmek zorunda hissettiğin tüm zamanları hatırlatırım."

Derisini kaptığı gibi yerine çekti ve çıplak kıcına geçirebilmek için ayaklarının üzerinde zıpladı.

"Burada yalnız olmamalısn, polis."

"Beni destekleyebilecek yaklaşık yirmi kişi daha var." Arkasını döndü ve gömleğini içine soktu. Sonra da düğmelerini ilikledi. "Beni Simonlaştırabilecek sadece bir kişi var."

V bir duman çıkardı ve üzerinde bir alet kutusu ve altı gümüş sürahi Valvoline Full Synthetic Advanced 0W-20 motor yağı bulunan tezgâha yaslandı.

"Bu metafor işe yaramıyor. Seni cilalayıp parlatmıyorum."

"Aman Tanrım." Butch ellerini cırptı. "Bu tam olarak neden bahsettiğimi."

"Affedersiniz?"

"Gördün mü? Metaforun işe yaramadığını bilecek kadar zekisin. Bu yüzden benden daha zekisin. Bundan böyle, evde kalmanın mantığı senin gibiler için daha açık, çünkü sen lanet olası bir dahisin."

"Bilginize, 'bu nedenle' ve 'bundan böyle' diyerek argümanınız için daha fazla puan kazanamazsınız."

"Benim gibi bir aptalın başvurabileceği tek yol bu."

"Ve birisinin 'brainiac' kelimesini bir cümlede kullandığı son zaman Flock of Seagulls'un listelere girdiği ve AT&T'ye dağılma emri verildiği zamandı."

"Teşekkürler, Alex Trebek." Butch eğildi ve bagajdan göğüs kılıfını aldı. "Ve elbette, konuşmaya devam edelim. Bu sadece beni daha aptal gösteriyor ki bu da tartışmada benim tarafıma büyük bir yardım."

V bir an için şaşkın görünüyordu. "Ne söylediğinin farkında mısın?"

Hançerlerini kuşanıp kabzalarını indiren Butch başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Aptal insanlar böyle yapar, değil mi? Akıllı insanlar değil. Senin gibi."

Cephane kemerini beline taktı. Silahları iki yanına yerleştirdi. Mermilerini kontrol etti. Sonra deri ceketini giydi.

"Peki ya botların?" V mırıldandı.

"Biliyor musun, sen bahsetmeseydin onları giymeyi unutacaktım."

"Sakin arabamın önüne oturayım deme."

"Endişelenmeyin. Aptal olabilirim ama ölmek istemiyorum."

Kaputu kapatan Butch, arabayı ön hava barajının yanındaki beton zemine park etti ve çoraplarını giydi. Ayaklarına boktan ayakkabılar giydi. Bağcıklarını bağladı.

Dikeye geri dönerken homurdandı. Her şeyi yerine yerleştirdikten sonra ellerini kalçalarına koydu ve garajın boşluğuna baktı.

"Tanıştığımız ilk gece beni öldürmek istemiştin," dedi.

"Hâlâ istiyorum."

"Ama şu anda bundan çok uzaktayız. Ve eğer orada yapmam gerekeni yapacaksam, senin için endişelenemem."

V etrafına bakınmaya başladığında Butch bir masaya gitti ve yarısı dolu bir kola şişesi aldı. "Sen iyi doktorun katında kül ol, tekrar büyütemeyeceğin bir şeyi ameliyat edecek."

Kapağı açtığında ne bir köpük duyuldu ne de görüldü. "İşte."

V teklif edilen şeyi aldı ve eliyle açık boynuna vurdu. "Orada ölmene izin vermeyeceğim."

"Omega senin peşine düşecek. Şimdiye kadar gelmemiş olması hiç mantıklı değil."

"Belki de o kadar zeki değildir."

"Bunun olmadığını biliyorsun..." Butch ağrımaya başlayan şakaklarını ovuşturdu.

"Ne?"

Ne diyordu? "Her neyse, annenin bizi nasıl terk ettiğini biliyor musun? Türleri kastediyorum."

"Hayır, unuttum. Daha fazlasını anlat. Emekliliği için ona sahte bir altın saat almalıydık. Üzerinde 'Altın Yıllar En İyisidir' yazan bir pasta. Bir buket çiçek ve bir kart." V başını salladı ve bir parça tütün tükürdü. "Harika bir kadın, değil mi? Tüm bu pisliği yaratıyor ve

hiçbirimizin önemi yokmuş gibi, yani yarışın. Sanki yarışın bir önemi yokmuş gibi."

"Ama ya yapacak başka bir işi olduğu için gittiyse?" V kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Seni koruyorum." V gözlerini devirip küfretmeye başlayınca Butch avucunu kaldırdı. "Beni dinle. Çatışmada ilk kural rakibinin zayıf noktasını bulmak ve onu kullanmaktır. Omega benim ne yaptığımı biliyor ve seni de biliyor. Onun varlığı tehlikede. Hesabı kitabı yapıp seni hedef tahtasına koymayacağını mı sanıyorsun? Seni ortadan kaldırırsam ona yapabileceklerim kapıdan dışarı çıkar. Sorun çözülmüş olur."

"Kâtip Bakire'nin beni izleyebilmek için mi kaçtığını ima ediyorsun?" V kısa bir kahkaha attı. "Evet, doğru. Mahmenim beni ya da kız kardeşimi düşünmüyor."

"Buna inandığımdan emin değilim. Bence bizim bildiğimizden daha fazla işin içinde ve sanırım bana senin güvenliğine ilgili bir mesaj göndermek için geldi."

"Güven bana. Mesele bu değildi."

"O zaman bu gece Katolik kilisesinde ne işi vardı?"

"Benimle konuşmadığı kesin." V soda şişesine tekrar kül attı. "Ve bu konuşmayı bir kenara bırakalım, böylece elimizdeki konu hakkında kavga etmeye devam edebiliriz. Her seferinde bir tartışma."

Butch başını salladı ve kardeşinin önünde durmak için yürüdü. Bir elini V'nin boynunun yan tarafına koyarak saçmalığı kesti.

"Nerede olursam olayım bana ışınlatabilirsiniz. Ben bunu yapamam. Yer oyununa sıkışıp kaldım. Birlikte olduğumuzda sen bir lejyon tarafından korunabilirsin, ben de öyle. Ama seni kaybedersek? Benim için her şey biter. İkimiz de eşit derecede önemliyiz, ama

Yaptığım şey sahada olmak zorunda. Sizin yaptığınız her yerde yapılabilir."

V elindeki sigaranın ucuna baktı. "Bu konuda bir şeyler hissediyorum."

"Gerçek bu ve sen de bunu biliyorsun." "Orospu çocuğu."

Butch eğildi ve alnını V'ninkinin üzerine koydu. "Sana ihtiyacım olduğunda arayacağım."

"Benim üzerimde ölürsen, seni yeniden diriltirim, böylece seni tekrar öldürebilirim."

"Yeterince adil." Butch doğruldu. "Şimdi siktir git evine."

"Buna katılmıyorum."

"Evet, biliyorsun yoksa gitmezdin." Butch çıkışa doğru başıyla işaret etti, her ne kadar Vishous bu şekilde çıkmayacak olsa da. "Git-"

"Mahmenim nasıl görünüyordu?"

"Onun yüzünü daha önce hiç görmemiştim."

"Bu da bizden biri demek," dedi V acı acı. "Anneler karmaşıktır."

"Söylemiyorsun." V elindeki sarma sigarayı soda şişesinin içine bıraktı, küçük bir cızırtı yükseldi. "Sen beni ara. Her an gelebilirim."

"Ya da beni sana getirecekler."

"İlkin tercih ederim." V gözlerini devirdi. "Sanırım gidip odamı temizleyeceğim."

"Sence Fritz buna izin verir mi?" "Sence başka seçeneği var mıdır?"

V buharlaşırken omuz silkiyordu ve Butch bir an için en iyi arkadaşının durduğu yere baktı. Sonra da

R8'i kilitledi ve rotasyondaki herkese sahaya doğru gittiğini mesajla bildirdi.

Başaramadı.

Garajdan dışarı adımını atar atmaz şoktan olduğu yerde durdu. "Tanrım. Tanrım."

Golf'ün direksiyonunda Jo elini sıktı ve Syn'e konuşmayı kesmesini söylemek istedi. Ama bu tamamen saçmalıktı. Geçmişle yaşamak zorunda kalmıştı. O sadece dinlemek zorundaydı.

Adam hikâyesini hemen ilerletmeyince, kadın onu uyarmak niyetinde değildi. Sadece onları yönlendirmeye devam etti.

Yaklaşık bir mil sonra tekrar konuşmaya başladı. "Baktığım o kadın açlıktan ölüirken beni besledi. Çırlıçıplak kaldığımda beni giydirdi. Üşüdüğümde gülümsemesiyle beni ısıttı." Durakladı. "Hayatımda bana acı vermeyen tek şey oydu."

Yapabilseydim sana yardım ederdim, diye düşündü

Jo. "Çok iyi bir insana benziyor," dedi.

"Öyleydi."

"Geçti mi? O ... geçti mi?"

"Ona ne olduğunu bilmiyorum. Ben köyümden taşındım ve anladığım kadarıyla o da benim gibi buraya gelmiş. Çiftleştğini ve birkaç yavrusu olduğunu da anlıyorum. Sanırım iki tane. Bu da bir lütuf." Gözlerini ovuşturdu. "Gençliğimde benim için yaptığı onca şeyden sonra, sadece iyi bir hayatı olsun istedim. Uzun, mutlu, sağlıklı bir hayat."

"Demek onu seviyordun."

"Sana söyledim. Öyle bir şey değildi."

"Hayır, demek istediğim onu senin için önemliymiş gibi sevdin."

"O yaptı." Ondan çıkan nefes keskin ve kısaydı. "Ama ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter."

"Tamam."

Boğazını temizledi. "Ben doğuştan askerdim. Yaptığım işte iyiydim. Bu yüzden düşmanla savaşmak için askere alındım."

"Bu dokuz-onbirden hemen sonra mıydı? Çok genç olmalısın. Yani, kaç yaşındaydın? Ve hangi ülke için savaştın?"

"Savaş zamanlarında yapılması gerekeni yaparsınız. Ve bu benim için en iyi yöntemdi. Birliğimin yapısından önce, sanırım siz öyle diyorsunuz, kiralık katillik yapıyordum. Beni servise sokan kuzenimdi."

"Bekle." Jo ona doğru baktı. "Sözleşmeli cinayet mi?"

"Evet." Ona baktı. "Benden bir kahraman yaratma, Jo. Bu sana iyi hizmet etmez."

"Yaptığın şeyden hiç pişmanlık duyuyor musun? Ya masum birini öldürdüysen?"

"Ben yapmadım."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü sadece belli türden işleri kabul ettim."

"Birinin canını almayı hayal bile edemiyorum."

"Bazen düşündüğünüzden daha kolaydır. Biri sizi, yakın ailenizi, kan bağıınız olan akrabalarınızı tehdit etse? O anda neler yapabileceğinizi bilseniz şaşarsınız. Siviller böyle durumlarda çok hızlı bir şekilde askere dönüşebilir."

"Olayları kesinlikle bir asker gibi görüyorsun," diye mırıldandı.

"Her zaman. Ve beni ve benimkini gelen herkese karşı savunacağım. Kim oldukları ya da nasıl oldukları önemli değil."

erdemli olabilirler. Eğer benim için bir tehlikeysen? Kardeşlerim için? Hizmet ettiklerim için? Bana boyun eğeceksin. Düşüncesizliğinin bedelini bedeninden çıkaracağım. Ve işim bittiğinde? Seni bir daha asla düşünmeyeceğim - yaptığım şeyden rahatsız olduğum için değil, benim için önemli olmadığını ve ölümün de önemli olmadığı için."

Jo'nun göğsünde soğuk bir korku kıvrıldı. "Bu çıkarımları anlayamıyorum. Bu sonucu. Yani, bir hayat bir hayattır."

"O zaman sizi sırf onlar gibi olmadığınız için öldürecek birinin gözlerinin içine bakmadınız. Çünkü onlarla aynı şeylere inanmıyorsunuz. Çünkü siz farklı bir hayat yaşıyorsunuz. Savaş zamanı barış zamanıyla aynı değildir."

Jo başını salladı. "Her neyse, kuzeninin seni orduya soktuğunu söylemiştin? Hangi branş? Yoksa Özel Kuvvetler gibi bir şey miydi?"

"Evet, gizli operasyonlar gibi bir şey. Eski Ülke'de yıllarca savaştık. Sonra çatışmanın odağı değişti ve ben de filomun lideriyle birlikte Amerika'ya geldim. Biraz ... yeniden oryantasyondan sonra ... şu anda çalıştığım güçlü erkeklerle aynı hizaya geldik. Bu da bizi günümüze getiriyor."

Jo onu o deri kıyafetler içinde, vücudunda o silahlarla gördüğünde hissettiği çekim anını düşündü. Çok heyecan verici ve gizemli görünüyordu. Şimdi, silahların ve bıçakların ne için kullanıldığı gerçeğiyle yüzleşti. Ne yaptıklarını. Vücudunun başka vücutlara neler yaptığını.

"Savaş olmasaydı hayatınızda ne yapıyor olurdunuz?"

Bir duraklama oldu. "Bir çiftçi olabilirdim." Oturduğu yerde kıpırdandı. "İşleyebileceğim bir arazim olsun isterdim. Bakacak hayvanlarım olsun isterdim; binecek atlarım, otlatacak ve sağacak ineklerim. Toprakla bir bütün olmak isterdim."

Syn hüzne gömülmüş gibi görünürken, avuçlarını kaldırıp onlara baktı ve Syn onun ellerini iyi bir toprağın üzerinde, sağlıklı bir atın böğründe gezdirdiğini ya da yeni doğmuş bir buzağıyı kucakladığını hayal etti.

"Bir çiftçi," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet." Avuçlarını uyluklarının üzerine koydu. "Ama işler böyle gitmedi."

Bir süre sessiz kaldılar. Sonra kendini şöyle demek zorunda hissetti: "Sana inanıyorum. Söylediğin her şeye inanıyorum."

Yana doğru eğildi ve deri ceketinin içini karıştırdı. İnce bir cüzdan çıkararak ona lamine edilmiş bir kart uzattı.

"İşte ehliyetim." Kadın başını sallayınca, adam ehliyeti önüne koydu. "Hayır, hepsini yapalım. Ben buyum, ama adres kardeşlerimle kaldığım eski bir pansiyon."

Adamın uzattığı şeye bir göz attı. Listedeki isim Sylvester Neste'ydi. Sokak da "Maple Court" ya da aynı derecede Amerikanvari bir şeydi.

Ehliyeti geri aldı. "Dediğim gibi, erkek adam ve ailesiyle birlikte yaşıyorum. Karım yok, çocuğum yok ve asla da olmayacak. Yani şu anki durumum hakkında her şeyi biliyorsunuz."

Jo bir şey söylemek için ağzını açtı ama adam onun sözünü kesti. "Bu da benim telefon numaram."

Yedi rakamı okudu. İki kez. "Senin için yazmamı ister misin? Burada bir kalem var."

Bic'ini bardak tutucusundan çıkararak eğildi ve ayaklarının dibindeki Slim Jim paketlerini karıştırdı. Bir Hershey's paketinin arkasına numarasını yazdı. Numarayı bardak tutucusuna sıkıştırdı ve kalemi eski yerine koydu.

"Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" dedi cüzdanını bir kenara koyarken.

Jo ona doğru baktı. "İfade ettiğin bazı şeyler konusunda rahatmış gibi davranmayacağım. Ama yine de dürüst olduğunu düşünmemin nedeni onlar."

"Hiçbir şey saklamadım."

"Seni konuşmaya zorladığım için özür dilemem gerektiğini hissediyorum."

"Bunun için endişelenmeyin. Ben bir yabancıyım ve bu tehlikeli bir zaman. Kendine dikkat etmekte yanlış bir şey yok." Mohawk saçının üst kısmını taradı. "Ayrıca Facebook sayfam yok. Sosyal medyada hiçbir şeyim yok. Kim takar bunları. Bir e-posta adresim de yok ve bankacılık sistemine para yatırmıyorum."

"Hiç mi? Peki size nasıl ödeme yapılıyor?"

"Nakit olarak ve kayıt dışı olduğum için özür dilemeyeceğim. Hiç kimse hükümete güvenmemelidir."

Kuru kuru güldü. "Seni bu konuda yargılamıyorum."

"Neyse odur ve her şeyi doğrulamaktan çekinmeyin. İsterseniz size Sosyal Güvenlik numaramı verebilirim. Ama bunun karaborsadan alınıp ödenmiş bir numara olduğunu söyleyeyim. Yaşadığınız dünyanın kayıtlarında gerçekten var değilim."

"Syn." Kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Bunu bir soruşturmayla dönüştürmek istememiştim."

"Sosyal Güvenlik numaramı istiyor musunuz?" "Hayır, istemiyorum."

Dört şeritli bir otoyola geldiklerinde, kırmızı ışıkta fren yaptı ve sağa döndü. Onun bir şey söylemesini beklemiyordu. Bir daha asla.

"Ben bir kahraman değilim, Jo." Dirseğini pencerenin pervazına dayadı ve sert çenesini parmak eklemlerine dayadı. "Geleceğim yok ve düşünmekle vakit kaybetmediğim bir geçmişim var. Sadece şu anım var ve o anın bile sadece yarısını yaşıyorum. Doğruyu söyledin. Ben bir şakayım."

"Öyle demek istemedim," dedi sertçe.

"Evet, söyledin. Ve gerçek beni incitmiyor. Gözlerinin aynasındaki yansımamdan neden incineyim ki?"

"Syn . . ."

Jo onun profiline baktı. Mohawk saçları ve önündeki yola odaklanmış kapüşonlu gözleriyle, tam da ona söylediği gibi görünüyordu. İnsanlığın en kötü yanlarını görmüş, hükümetlerin ve açgözlü politikacıların insafına kalmış ve güvenin göze alamayacağı bir lüks olduğunu öğrenmiş bir asker.

"Size üzgün olduğumu söylemek isterim," dedi. "Sempati yok, unuttun mu?"

"Hiçbir şey ifade etmedim." İki elini de kısa süreliğine direksiyondan çekip havaya kaldırdı. "Sadece sana bunu söylemek istediğimi söyledim. Ben de sana şakadan başka bir şey olmadığını ve benimle konuştuğun için minnettar olduğumu söylemek isterdim. Nedense kendin hakkında pek konuşmadığını düşünüyorum ve bunun nedenini anlayabiliyorum. Geçmişin hakkında çok üzgünüm." Adam ağzını açtığında, kadın başını salladı ve sözünü kesti. "Ben öyle bir şey söylemedim. Sadece söylemek istediklerimi ifade ediyorum."

Gülümsememeye çalışıyormuş gibi ağzının bir tarafı seğıirdi. "Bir boşluktan yararlanıyorsun."

"Bir dahaki sefere terimlerinizi daha iyi tanımlayın o zaman." "Evet." Adam ona baktı.

"Bunu yapacağım."

Bir süre sonra uzandı ve dizini hafifçe sıktı. Adamın eli yerinde kalınca, kadın elinin arkasını kendi eliyle kapattı.

"Gerçekten çok üzgünüm," diye fısıldadı usulca.

Syn kolunu geri çekerek teması ortadan kaldırdı ve sonra boğazını temizledi.

"Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu kaba bir şekilde, sanki bir kapıyı kapatıyormuş gibi.

Ve o şeyin üzerine ölü bir sürgü atıyorum.

CHAPTER THIRTY-FIVE

O Kardeşliğin şehir merkezindeki garajının dışında, Butch ölen kız kardeşinin arkadaşının koluna tutunarak onun kirli kaldırıma yığılmasını önledi. Mel

McCarthy fena halde dayak yemişti, hiçbir kadının yememesi gereken bir şekilde.

"Sana ne oldu böyle?"

Mel yırtık elleriyle deri ceketinin yakalarına tutundu. "Oh, Tanrım, Butch ..."

Başını kaldırıp adama baktığında, burnundan akan kan soluk pembe büstiyerinin üzerine düşmüş ve sol göğsünün üzerinde oluşan parlak kırmızı lekeyi genişletmişti. Yüzünün yan tarafında da aynı şekilde sızıntı yapan kötü bir sıyrık vardı ve boğazının etrafındaki bağ izleri soluk teninde kırmızı bir bant oluşturuyordu. Yaralar oradan da devam ediyordu. Köprücük kemiğinden göğüs dekoltesine doğru donuk bir çizik uzanıyordu ve belinin altında siyah

Eteği yamuk yumuktu ve siyah file çorapları yırtılmıştı, uyluklarının çıplak derisinden kesik ve sıyrıklardan daha fazla kan akıyordu.

"Gel buraya," dedi, onu kaldırarak. "Seni soğuktan kurtaralım."

Garajın kapısını açıp içeri girmesine yardım etti ve hâla topuğu olan tek ayakkabısının üzerinde topallayan kadını tuttu. Buzdolabının ve ısıtıcının yanında bir çift doldurulmuş koltuk vardı ve onu bunlardan birine götürdü. Yastıklı mindere uzandığında, yüzünü buruşturması ona başka neresinin incindiği hakkında bilmesi gerekenden fazlasını anlattı.

Isıtıcıyı açmak için yana doğru eğilerek bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama tutarlı bir şey söylemekte zorlandı. Büyük bir kısmı bunu yapanı bulup öldürmek istemeye odaklanmıştı.

Mel başını ellerinin arasına aldı, karmakarışık saçları ne düştü. "ok aptalım. O adamla yalnız kaldığım için çok aptalım-"

Butch çömeldi ve avuçlarını yüzünden çekti. "Hey, hey. Kes şunu." Kızın uzun, kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attı. "Seni hastaneye götürmeliyiz." Ve tecavüz testi için. "Ve polisi aramalıyız _."

"Hayır!" Yanağındaki bir damla yaşı sildi ve yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmayacağım-"

"Mel, bu bir suçtu."

"Onun adını bilmiyorum-"

"Sorun değil, CPD'ye bir eşkal vereceğiz ve DNA'ya sahip olduklarından emin olacağız-"

"Polise gitmeyeceğim."

Butch onun ellerini kavradı. "Mel. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Ama sana yardım edebilecek insanlar olduğundan eminim - sana bunu yapan pislik herifin hak ettiğini almasını sağlayabilecek insanlar."

Gözleri, kirpiklerinde titreyen yaşlarla ıslı ıslıldı. "Yapamam. Sadece bu olanları unutmak istiyorum-"

"Caldwell'in bir SART programı var ve sizi onlarla temasa geçirebilirim. Gerçekten çok iyiler ve-"

Mel sustu. "SART nedir?"

Shellan'ını ve insanların kadınlara yönelik şiddetle nasıl başa çıktığını araştırırken Marissa'dan ne kadar çok şey öğrendiğini düşündü. "Bu bir cinsel saldırı müdahale ekibi. Tamamen hayatta kalanla ilgili multidisipliner bir yaklaşım. Sağlık çalışanları, kolluk kuvvetleri, sosyal hizmet uzmanları, hepsi bir araya gelerek adalet arayışınızda size destek oluyor. Size söz veriyorum, onlar iyi insanlar ve-"

Mel'in gözleri birbirine bağlı ellerine kaydı. "Polise gidemem."

Butch kaşlarını çattı. "Zor olacağını biliyorum. Ama yemin ederim, seninle ilgilenilecek-"

"Anlamıyorsun." Bakışları onunkilere yaklaştı. "Bu benim için gerçekten bir seçenek değil."

İşte o zaman ne demek istediği anlaşıldı. İma edilenler belirginleşince Butch onun ellerini bıraktı ve soğuk beton zemine oturdu.

"Benim hakkımda daha az düşünmeni istemiyorum." Tekrar sustu ve gözyaşlarını kolunun tersiyle temizledi. "Ama evet... böyle bir şey olmayacak."

"Senin hakkında daha azını düşünmüyorum."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle, öyleyim. Sadece ... beklediğim yerde değil-" Butch sözünü kesti. "Ama bu kadar yeter-"

"Sonunda bir eskort olacağımı düşünmedin mi?" Kısa eteğini uzattı ve sanki kumaşta yırtık arıyormuş gibi etek ucunda gezindi. "Ben de düşünmemiştim."

Ayağa kalkarak buzdolabının üstünden bir rulo kâğıt havlu aldı. Birkaç çarşafı makaraya sardıktan sonra katladı ve tekrar dizlerinin üzerine çöktü. Kızın yanaklarını ve burnunun altını hafifçe okşayarak, ona bunu yapan lanet hayvana dişlerini gıcırdattı.

"İkinizin bir araya geldiği zamanki koşulların ne olduğu önemli değil," dedi. "Bu bir saldırdır. Yasadışıdır."

"Manhattan'da zaten iki kez vuruldum. Bu yüzden buraya gelmek zorunda kaldım. Ailemin paramı nasıl kazandığımı öğrenmesini istemiyorum. Bundan, fahişelikten hapse girmekten daha çok korkuyorum. Fuhuştan. Bu yargı alanında buna ne diyorlarsa artık." Gözyaşlarını bastırırken onun elini tuttu. "Ve ben sokaklarda falan çalışmıyorum. Pahalıyım."

"Burnunu bununla çimdikle." Ona kâğıt havlu verdi. "Kanamayı durdurmamız gerek."

Kendisine söyleneni yaptı, sözcükleri muffled bir şekilde çıkıyordu. "Sana bunu söylersem sıradan bir fahişe olduğumu düşünmeyeceğini hissediyorum."

"O kelimeyi kullanma."

"Ben buyum. Olduğum şey."

Janie'yle olan anılarını düşündü ve göğsünün ortası acıdı. "Hâlâ her zaman olduğun gibisin."

"Bedenimi satıyorum, Butch." Kâğıt havluyu aldı ve beyaz bükümün üzerindeki kırmızı lekeye baktı. "Ne?"

başka türlü beni arar mıydınız?"

"Eğer seni yargılamamı istiyorsan, bu işe yaramayacak."

"Yargılanmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. On emir ve hepsi."

"Bunun bir önemi yok." Adam onun yüzüne baktı. "Önemli olan sensin. Bedeninle ne yapmak istediğine dair seçimin bir mesele değil. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Mel yanağının sıyrıldığı yere dokundu. "Ne kadar kötü yaralandım? Sence bu kalıcı mı?"

"Hayır," dedi. "Hâlâ çok güzelsin."

Gözlerindeki yenilgi onu yaşlandırmıştı. Çürükler ve kesikler, kan ve şişlikler onu hem öfkeliyor hem de umutsuzluğa düşürüyordu.

"Dinle, bir doktor tanıyorum." Boğazını temizledi. "Gelip seni kontrol edebilir. Ağzı çok sıkıdır."

Mel başını salladı ve onun ellerinden birini sıktı. "Ben başımın çaresine bakarım."

"Gerçekten bir doktora gitmelisin-"

"Böyle bir şeyin ilk kez mi olduğunu sanıyorsunuz?"

Butch gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Kahretsin."

Avucunu bırakarak yüzünü buruşturarak kendini ayağa kaldırdı ve bir yana savruldu. Şaşkınlıkla ayakkabılarına bakarken mırıldandı: "Topuğum kırılmış. Fark etmedim."

"En azından seni eve bırakayım mı? Arayabileceğimiz biri var mı? Seninle oturabilecek biri?"

"Gelmemeliydim. Kulüpten koşarak çıktım ve bir de baktım ki buradayım. Doğru düşünemiyordum."

"Seni eve bırakmama izin verir misin?"

R8'e baktı. "Seni tekrar böyle görmeyi hayal etmemiştim."

"Kaderin işleri yoluna koymak için garip bir yolu var."

Golf'ün direksiyonuna geçen Jo, alışveriş merkezlerini ve araba galerilerini geride bırakıp mezarlıkların, devlet üniversitesinin ve SUNY Caldwell kampüsünün bir kısmının bulunduğu daha açık alanlara doğru ilerlemeye devam etti. Arabanın içinde bir süredir sessizlik hakimdi ve varış noktalarına yaklaşıyorlardı. Bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyordu.

Bir yanı sabaha kadar araba sürmek istiyordu. Sanki aklındaki ve onun aklındaki her şeyin benzini VW'den önce bitecekmiş gibi.

"Peki ya sen?" Syn sordu.

Jo boğazını temizledi ve ne söyleyeceğini bilmekte zorlandı; düşünceleri hâlâ adamın kendi hayatıyla ilgili paylaştığı detaylar etrafında dönüyordu. Bu yüzden otomatik pilota dosyasının üzerinden geçti.

"Evlat edinildim. Philadelphia'da eski sayılabilecek bir ailede büyüdüm. Ebeveynlerimden hiçbirine yakın değilim, öz ailemin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve üniversiteden mezun olduktan sonra Caldwell'e bir iş için geldim. Evli değilim. İsterdim ama önceliğim değil. Birkaç erkek arkadaşla yaşadıktan sonra o daireye yeni taşındım. Um . . . Gazetede haber yapmaya daha yeni başladım. İnternet editörü olarak işe alındım. Ve içimden bir ses yakında yine işsiz kalacağımı söylüyor."

"Courier Journal için işler iyi gitmiyor mu?"

"Öyle de denebilir." Ayağını gaz pedalından çekti ve Golf'ün yolun ortasında durmasına izin verdi.

sokakta. "Ve bir şey daha var."

Kalbinde garip bir hisle Brownswick Kız Okulu'nun harap girişine baktı.

"Ah?" Syn onun nereye baktığını fark edince koltuğunda öne doğru oturdu. "Peki bu ne?"

Jo doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama hiçbirini yoktu. En azından hiçbirinin onun akıl sağlığı hakkında hemen bir sonuca varmamasını garanti edemezdi.

"Benim ... ah, bir hobim var, sanırım siz buna öyle diyorsunuz. Caldwell'deki doğaüstü olayları araştırıyorum."

Adam sakince başını salladığında, kozmetik olarak değiştirilmiş dişlerini düşündü.

"Ama belki anlarsın, değil mi?" dedi umutla.

"Buranın hobinizle bir ilgisi var mı?"

Jo, gözlerinin her iki yönde uzanan, tüylü araziye kaldırımdan, yoldan ve bölgenin geri kalanının bakımlı çevresinden ayıran eğri büğrü ferforje demir kapılar ve kırık dişli çitler üzerinde dolaşmasına izin verdi.

"Annem burada okula gitmiş. Burası devam eden bir şirketken."

"Onun hayaletiyle mi konuşmak istiyorsunuz? Öldü mü?"

"Aslında hiçbir zaman orada değildi." Jo silkinerek kendine geldi. "Özür dilerim, yani o hayatta. O ve babam hâlâ benim büyüdüğüm evde yaşıyorlar."

"Onları sık sık görüyor musun?"

"Hayır. Hayatımın ilk on sekiz yılı dışında hiçbir ortak noktamız yok. Çok on dokuz ellili yıllar, ne demek istediğimi anlıyorsanız -geleneksel seks rolleri, eski para, sert üst dudak. Spencer Tracy'de büyümek gibiydi-

Katharine Hepburn filmi, ama annemle babam aslında birbirlerine aşık değillerdi ve birbirlerinden hoşlandıklarından bile emin değilim."

Jo gaza bastı, sanki kendini düşüncelerinin gittiği yerden çıkarabilecekmiş gibi. Ama işe yaramadı.

Kemerli geçidin altından geçerlerken kampüsü ve binaları, her şeyin bakımsız ve çürümeye yüz tutmuş olduğu haliyle değil, eskiden olduğu gibi, yemyeşil çimler, parlak beyaz süslemeli tuğla binalar ve doğanın mevsimlerine bırakılmamış, toplanmış ve budanmış ağaçlarla hayal etti. Öğrencileri Sloane Ranger kıyafetleri içinde, inciler ve çamurlu botlarla ahırdaki safkan atlarına binmeye giderken hayal etmek zor değildi.

"Annem hala kazak takımlarından hoşlanıyor. Bilirsiniz, ayakkabılar her zaman Sally Field-in-Steel Magnolias saçlarıyla çantaya uyar."

"O da ne?"

"Bir futbol kaskının içine püskürtülmüş." Bir yokuşu tırmanan şeridi takip ederken eski oda arkadaşı Dougie'yi düşündü, çünkü bu, annesinin kadınlığa dair düğmeli versiyonu üzerinde durmaktan çok daha kolaydı. "Her neyse, burada olmamızın nedeni o değil."

Tepenin zirvesinde Jo arabayı tekrar durdurdu ve bu kez motoru kapattı. Syn'e dönerek, "Bak, dürüst olacağım. Son birkaç aydır kendim için endişeleniyorum. Bir sürü garip semptom yaşadım, en kötüsü de sürekli yaşadığım baş ağrıları, özellikle de hafıza problemleri ağrıya eşlik ediyor gibi görünüyor. Birdenbire nerede olduğumu ya da ne yaptığımı hatırlayamaz hale geliyorum."

Ön camdan dışarı baktı. "Ve başka garip şeyler de oldu.

oluyor. Örneğin, bir blogum var ve sürekli kaldırılıyor. Nedenini ve bunu kimin yaptığını bilmiyorum. Ama elimde tüm yazıların taslakları ve konularla ilgili araştırmalarım var. Bu gece, kendimi toparlayamadığım için dosyalarımı karıştırmaya başladım ve eski oda arkadaşım Dougie'nin eski iş yerimden bana gönderdiği bir e-posta buldum. Kendisiyle ve bu kampüste, aşağıdaki açıklıkta meydana gelen bir olayla ilgili bir videoyla ilgiliydi. Mor pulları olan bir ejderha. Gazetedeki arkadaşım Bill ile bu konu hakkında konuştuğumuza dair belli belirsiz anılarım var. Buraya dönersem hafızamı tazeleyecek bir şeyler olur diye düşündüm. Yani Dougie bir uyuşturucu bağımlısı -hey, kafiyeli oldu- bu yüzden bir sürü garip şey gördüğünü düşünüyor. Mesela geçen yıl tıraşsız Kasım ayında oda arkadaşlarımızdan birinin Abraham Lincoln olduğuna inanmıştı. Ama videoların içine ejderha koyacak kadar kurguda iyi değil, biliyor musun? Yine de orijinal dosyayı ve kopyalarını kaybetmeyi kesinlikle başardı. Yani, nereye gitti? Benim için hepsi nereye gitti?"

Omuz silkerek kapısını açtı ve ayağa kalkarken kendini aptal gibi hissetti.

"Ya da bilmiyorum." Etrafındaki çalılara ve uğradığı binanın karanlık pencerelerine baktı. "Belki de tüm bunlar endişeli bir zihnin ürünüdür."

Syn dışarı çıktı ve arabanın etrafına geldi. "Her neyse, birlikte gideceğiz."

Adam ona elini uzattığında, kadın tereddüt etti. Ve sonra avucunu tuttu.

"Haydi," diye mırıldandı, "bakalım sana ne çıkacak."

Jo biraz gülümsedi. Ve sonra başını salladı, ikisi birlikte çalılıkların arasından geçmeye başladılar, bir manzaranın kaşifleri

tamamen yabancı ve belli belirsiz düşmanca hissettiriyordu.

Jo baş ağrısının geri gelip yerleşmesine şaşırmadı.

Ama bu adamın yanında olmasının ne kadar önemli olduğuna şaşırmıştı.

CHAPTER THIRTY-SIX

A Mel, evinin girişi olduğu belli olan yerin önünde durdu, sürgüyü açtı ve büyük bir iç mekanda içi boş bir yankı duyuldu

boşluk. Butch ikisine de odaklanmadı. Lanet olası kapıyı merak etmekle meşguldü. Donanma gemilerinin gövdelerinde kullanılan dökme demir panellerden yapılmış gibi görünüyordu, cıvata başları bir adamın eklemleri kadar kalındı, yatay ve dikey takviyeler diğer tarafta ne olduğunu merak etmesine neden oluyordu.

Ve kadın omuzunu içeri girmek için kütleye koyduğunda kaşlarını çatı.

"Yardım ister misin?" diye sordu. "Ben hallederim."

Kadın çırpınmaya devam edince avucunu soğuk metalin üzerine koydu ve itti. Lanet olası ön kolu kadar büyük olan menteşeler gıcırdadı ve inledi.

O Şey güçlendirilmiş pervazlarından ayrılırken ortaya çıkan Şey zifiri karanlıktı. Sanki uzayda yaşıyormuş gibi.

Omzunun üzerinden bakarken, içgüdüsel bir hareketle bodrum katının detaylarını not etti; ezberlenecek pek bir Şey yoktu, sadece boş duvarlar, alçak bir tavan ve siyah-beyaz muşamba zemin vardı. Düzenli aralıklarla monte edilmiş kullanışlı armatrler, donuk ve cansız ışık veren yeni tür ampullerle doluydu.

İçinde bulundukları bina sürpriz olmuştu. Çoğunlukla ticari bir alandı ve yeraltındaki bu mahzen, her birimin yanında plastik levhalarda Őirket isimleri bulunan bir grup depolama alanından ibaretti. Ve not: diğerkapıların hiçbiri Mel'in Game of Thrones dekoru gibi değildi.

"En azından burada güvende olduğunu biliyorum," dedi kuru bir sesle. "Burası benim sığınacağım."

Bu not üzerine, içeriye doğru yürüdü, vücudu karanlığın boğazında yutuldu. Tam onun için endişelenmeye başlamıştı ki, bir fiske sesi duyuldu ve ardından tamamen açık bir kat planına sahip olan iç mekan ışıkla yıkandı.

Mel eliyle ıŐaret etti. "İçeri gelin lütfen." Butch eşikten içeri adımını attı. "Vay anasını!"

Kapı arpma sesiyle kendiliğinden kapandı ve neredeyse atlayacaktı ama bu korkakça bir hareket olurdu. Sonra beŐik dikkatini dağıttı. Üç bin ksur metre karelik alanın duvarları ve zemini siyaha boyanmıŐtı ve dört beton direk tavanın çökmesini engelliyordu, bu da kendisini küçülmüş ve bir sehpanın altında duruyormuŐ gibi hissetmesine neden oldu. Oturma alanı geniş bir halı ile sınırlandırılmıŐtı ve üzerinde bir kanepeler sandalyeler ve bir sehpa -tamamen beyaz deri- göz alıcı bir Şekilde dzenlenmiŐtı.

Hollywood toplantısı gerçekleşmek üzereydi. Ayrıca bir duvara dayalı, siyah saten çarşafı ve yatağın bir köşesinden kayan kürk benzeri bir battaniyesi olan kral boy bir yatak vardı. Banyo da aynı şekilde tamamen görülebiliyordu; Viktorya döneminden kalma ayaklı bir küvet, lavabo ve tuvaletin yanına yerleştirilmişti ve hepsi de beyazdı. Mutfak da tam karşısındaydı; buzdolabı, ocak ve lavabo duvardan aşağıya uzanıyordu ve önlerinde beyaz bir tezgah vardı.

Ama onu hayrete düşüren bunların hiçbirisi değildi.

Giysiler en azından alanın yarısını kaplıyordu. Uzun raflarda gece elbiseleri vardı. Orta boylarda pantolonlar. Daha kısa bluzlar ve etekler. Öne doğru eğimli raflarda stiletolar, kamalar, botlar ve babetler sergileniyordu. Birkin antalar, Chanel cüzdanlar ve Judith Leiber minaudière'ler Lucite masaların üzerinde, bez saklama torbaları altlarına katlanmış, içinde geldikleri kutular ihtişamları için taht gibi duruyordu. Modern ağdan kalma, yere kadar uzanan, mağazaya yakışır bir ayna -sağında ve solunda kanatları olan, arkayı incelemek için açabileceğiniz türden- beyaz tüylü bir halının üzerine yerleştirilmişti.

"Alışveriş bağımlılığım var," dedi Mel üzüntüyle. "Modellik yaptığım dönemde başladı."

"Bu destansı." Yanına gitti ve meslektaşlarının arasından kan kırmızısı bir krep de chine elbise çıkardı. "Dior mu?"

"Seksenlerin başı. Vintage'ı severim."

"Ben de öyle. Tabii erkek tasarımcılar hakkında daha çok şey biliyorum."

"Yani Southie'den birinin modaya nasıl aşık olduğunu sana açıklamak zorunda değilim?"

"Hiç de değil." Valentino eteklere, Chanel bluzlara ve Gaultier büstiyerlere bakarak etrafta dolaştı. "Harika bir zevkin var."

"Teşekkür ederim." Boğazını temizledi. "Banyo yapmamın bir sakıncası var mı? Temizlenmek istiyorum."

"Gitmeliyim." Ona geri döndü. "Ve ben hala polisle konuşman gerektiğini düşünüyorum."

"Biliyorum." Mel'in sesi, ebeveynini hayal kırıklığına uğratmak istemeyen küçük bir kızın sesiydi. "Dinle, ben yıkanırken sen de kalabilir misin? Küvete girip çıkarken yanımda biri olursa kendimi daha iyi hissederim. Biraz başım dönüyor."

Butch banyoya bir göz attı. Yükseltinin üzerindeki küvet spot ışıkla aydınlatılmış gibiydi. Bir sahnede. Tam bir orkestra eşliğinde. "Hiçbir şey görmeyeceksin, söz veriyorum," dedi Mel bitkinlikle. "Sadece kayıp düşmek istemiyorum."

etrafta bunu bilecek kimse yok."

Butch ona sırtını döndü ve derisini yukarı kaldırdı. Tek yapmak istediği gitmekti. "Tamam."

"Uzun sürmez."

"Kıyafetlerine bakmaya devam edeceğim."

Akan suyun sesi, içeri girdikleri ağır kapıya bakmasına neden oldu. Kilit mekanizması sıradan bir sürgü değildi. Kesinlikle hayır. Ortasında bir krank mekanizması olan çatallı bir demir çubuktu. Dişliyi döndürdüğünüzde, yatay mandallar pervazların her iki tarafına monte edilmiş braketlere takılıyordu. Bu düzenekten kimse geçemezdi. Koçbaşıyla gelmedikleri sürece.

Bir ordu tankının önüne monte edilmiş.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordu pantolonunu kontrol ederken. "Yani, bu yaşam alanı yasal mı ki? Ticari bir binanın içinde."

"Kesin olarak izin veriyorum-" Nefes alırken tısladı. Sonra usulca küfretti.

Kadın başka bir şey söylemeyince, adam arkasına baktı. Kadın küvetin yanındaydı ve yüzü ona dönüktü, kürek kemiklerine kadar uzanan elleriyle büstiyerinin bağlarını çözmeye çalışıyordu. Çeyrek dönüşünün bir sonucu olarak, göğüslerinin kabarıklığı ve kalçalarının kayması barizdi ... ama bu işin yarısı değildi. Mahvolmuş külotlu çorabını ve eteğini çıkarmış, poposunu kaplayan siyah ipekten başka bir şey kalmamıştı.

Butch başka tarafa baktı. Yüzünü ovuşturdu. Endüstriyel kapıya baktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu kabaca.

Teknik olarak, Syn sahadaydı.

Jo'yla birlikte, birden fazla futbol maçına ev sahipliği yapabilecek genişlikteki düzlükte yürürken, Jo'nun çizmelerinin altında kıştan kalma bahar çimleri vardı ve yüzünde soğuk bir esinti vardı; çayırın karşısında, arazinin kenarlarında hazır olda bekleyen çıplak kollu ağaçlar vardı.

Elbette, tamam, iyi, tarla yerine sadece bir alandı, ama dilenciler / seçiciler / tüm bu saçmalıklar. Ayrıca, bir oyun alanı, bir park çimenliği ya da bu terk edilmiş okulda resmi olarak kullanılan bu dağınık, berbat alan olması umurunda değildi, Jo'nun yanından ayrılmayacaktı. Avcılar her yerde olabilirdi ve doğası hakkında en ufak bir fikri olmasa bile onu olduğu gibi tanırlardı.

Yine de kendine hatırlattı. Dönecekti ve sonra ...

Evet, sonra ne olacak? diye düşündü. Sonsuza dek mutlu mu yaşayacaklardı? Pek sayılmaz.

"Bu tam bir zaman kaybı," diye açıkladı durup üç-altmış yaparken.

Sikeyim.

Kadın ellerini başına götürdüğünde, "Yorgun görünüyorsun. Geri dönmeye ne dersin?"

"Keşke beynimi durdurabilseydim." Kollarını indirdi. "Yani, burada hiçbir şey yok. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Hadi arabaya geri dönelim."

Jo ona baktı ve bir esinti saçının bir tutamını savurdu. "Deli olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hiç de değil."

Yeşil gözleri, çatısı parçalanmış, bir duvarı çürümüş, gevşek kereste yığınınna dönüşmüş, bir dizi kötü dişe benzeyen bir tür yıkık yapıya kaydı.

"Videoda," dedi, "buna benzer bir şey ejderha tarafından saldırıya uğramıştı. Bir barakaydı ya da ... ve ..."

Syn ona dokunmayacağına dair kendi kendine yemin etmişti. Kolunu onun beline dolayarak ve onu rahatsız eden şeyden uzaklaştırarak bu yemini bozdu.

Dürüst olmak gerekirse, onu rahatsız eden şey de buydu. Dışarıdaki binaya neyin saldırdığını çok iyi biliyordu. Rhage'in canavarı. Ama bunu ona söyleyemezdi.

"Üşümüştün," dedi.

"Üşüyor muyum?"

"Dişlerin takırdıyor."

Adam onları tepeye doğru geri götürürken, kadın dudaklarına dokundu. "Öyle mi?"

Başını salladı ve onları sabit bir hızla yukarı çıkarmaya devam etti. Onunla birlikte dolaşmaktan rahatsız olmamıştı. Onlar

bol miktarda mahremiyet vardı ve kendisiyle ilgili her şeyden daha çok güvendiği içgüdüleri henüz ateş etmiyordu: Havada, orada olmaması gereken hiçbir koku yoktu. Gölgelede keskin gözlerinin yakalayabileceği bir hareket yoktu. Uzaktan, geldikleri şehir yolunda ara sıra geçen arabalardan başka ses yoktu.

Ama belli ki benzini bitmişti ve en azından arabası kısa süre sonra tekrar göründü. Arabanın yanına geldiklerinde Jo duraksadı ve omzunun üzerinden baktı. Sonra önlerinde ne olduğuna baktı, boşaltılmış sınıf binaları ve yatakhaneler.

Kızın gözleri kampüste dolaşırken, adam onun yanında durdu ve sabırlı olmaya çalıştı. Gerçekten de onun biraz dinlenmesini istiyordu. Değişim vücudu için çok acımasızdı ve güçlü olması gerekiyordu.

"Gözlerim çalışmasına rağmen kör gibiyim," diye mırıldandı.

"Cevaplar arıyorsun."

"Sadece sormaya çalıştığım soruları bilmiyorum."

"Senin evine dönmeye ne dersin?"

"Biraz daha etrafa bakmak istiyorum."

Jo ondan uzaklaşmaya başlamıştı ve Jo onun bu boş çabasını çok iyi biliyordu. Gerçekte aradığı şeyi, yani geçişi elde edene kadar da bu tutku onu bırakmayacaktı. Bu da onu içinde biraz vampir olan çoğunlukla insan olan bir şeyden, neredeyse hiç insan kalmayan çoğunlukla vampir olan bir şeye dönüştürecekti.

Bu gerçekleşene kadar huzur olmayacaktı ve eğer yapabilirse bu sefil prodromal dönemi onun için üstlenecekti.

"Sadece biraz daha," dedi. "Söz veriyorum."

"Sorun yok."

Yollarına devam ederlerken Syn'in gözleri soldan sağa, sağdan sola gezinerek tuğla binalardaki pencereleri ölçüyordu. Çatı çizgilerini kontrol ediyordu. Üzerlerine neyin geldiğini ve geride neyin kaldığını değerlendiriyordu. Her ne kadar onu evine geri götürmeyi tercih etse de, onu hemen binalardan birine kadar takip etti. İstemiyorsa onu gitmeye zorlamayacaktı.

Gerekirse onu korumaya hazır olan Syn, gıcırdayan bir dizi merdiveni çıkarken onu takip etti ve ardından tavandan dökülen sıvalar ve kırık pencerelerden içeri savrulan yaprak döküntüleriyle dolu koridorlarda dolaştı. Geçtikleri kapıların sayısına bakarak, bir yatakhanede olduklarını tahmin etti ve iskelet yatak çerçeveleri ve solmuş, lekeli şilteler varsayımını doğruluyor gibiydi.

"Acaba burası onun odası mıydı?" dedi Jo. "Annenizin mi?"

"Evet."

"Nerede kaldığını bilmiyor musun?"

"Onun hakkında doğum günü ve evlilik yıldönümü dışında pek bir şey bilmiyorum."

Jo yoluna devam etti, çizmelerinin sıva parçalarının üzerinde çıkardığı ses binanın sessizliğinde gürültülü bir şekilde duyuluyordu. Koridorun sonuna geldiğinde, kırık camların arasından içeri süzülen soğuk esinti saçlarını kaldırdı.

Ve işte o zaman kokusu değişti.

Uyarılma bir sürprizdi.

"Haklısın," dedi uzaktan. "Gitmeliyiz."

Ona doğru döndüğünde başını eğdi ve gözlerini kaçırıldı. Ellerini ceplerine sokarak

Ceketini giymiş, onun yanından geçerken içine kapanmış gibiydi.

Syn onun kolunu yakaladı. "Ne istediğini biliyorum."

Gözleri onunkilerle buluştuğunda şok olmuştu. "Yani, sadece eve gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Haklısın. Çok yorgunum."

Syn bir adım daha yaklaştı. "Düşündüğün tek şey bu değil."

"Ama-"

"Ve ne söyleyeceğini biliyorum." Başını salladı. "Kullan beni. Sana istediğini vereyim. Kendim umurumda değil."

Jo başını salladı ve ondan uzaklaştı. "Bu hiç adil değil-"

Syn'in vücudu onun içine doğru hareket ederek onu koridorun duvarına doğru itti. Göğüsleri Syn'in göğsüne değdiğinde nefesi kesildi.

Daha fazla yorum beklemedi. Konuşmakla ilgilenmiyordu. Kokusu ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Ağzını onun ağzına bırakarak, tek taraflı bir zevk seansı için kullanmak istemediği için ona vermekte tereddüt ettiği şeyi ondan aldı. Ama sanki umurunda mıydı? Geçmişte umursamadığı kadınlar tarafından kaçırılmıştı ve Jo'ya bağlanmıştı. Ayrıca Jo onu istiyordu. Hem de çok. Kadın boyun eğerek inlerken, adam dudaklarının aralanmasından faydalanarak içini yaladı ve diliyle içine girdi. Bu arada, elleri ceketinin düğmelerini hızla çözdü ve sonra belini bulmak için içeri girdi, kalçalarına ve arka tarafına doğru okşadı.

Kadının alt bedenini kasıtlı olarak kalçalarının ön tarafında gerilmiş olan ereksiyonla temas ettirdi.

Jo onun omuzlarını itti ve o da isteksizce geri çekildi. Jo'nun yanaklarının kızarması istediği şeydi. Bu duraklama olayı değildi.

"Eğer acı çekmenle sonuçlanacaksa hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Syn başını salladı. "Beni düşünme. Bırak seni memnun edeyim, Jo. Her şeyi unutturabilirim. Kafandaki kasırgayı. Göğsündeki endişeyi. Sadece bir ya da iki orgazm için bile olsa, sana başka bir şey verebilirim."

"Ama sonrasında elinizde ne kalıyor?"

"Sana verdiğim tatminin tatmini." Syn bir elini göğüslerinden birinin hemen altına götürdü. "Sana verebileceğim şeyi istemiyor musun?"

Onu giysilerinin arasından kavradı, aralarında katmanlar olmasına rağmen başparmağı göğüs ucunu buldu. Ve ucunu okşadığında, gözleri kapandı ve başı geriye düştü.

"Doğru," diye hırladı. "Sadece kendini bırak. Ben her şeyi halledeceğim."

Bir şeyler mırıldandı, belki adaletle ilgiliydi, belki de suçluluk duygusuyla, bilmiyordu ve umurunda da değildi. Ve ona düşünmesi için daha fazla şans vermeyecekti.

Diğer eliyle, kalçasını yuvarlarken kıcını içeri çekti, böylece uyarılmışlığı ona sürtü. Göğsünü serbest bırakarak polarının fermuarını hızla aşağı çekti ve ardından bol tişörtünü yukarı kaldırdı. Sütyeninin önden bir kopçası vardı ve onu serbest bıraktı.

Kadının bedenine doğru eğilerek kıyafetlerinin arasından içeri girdi, ağzı arıyor ... buluyordu.

Adam aradığı şeyi emerken, kadının nefesi kesildi ve ensesinden tutarak onu göğsünün yastığına yaklaştırdı. O da buna fazlasıyla uydu. Ve bu yeterli değildi.

Bunu düzeltecekti.

Eşofman altı giyyordu. Bu da başına gelen en iyi şeydi.

Elini kızın bacaklarının arasına koyarak, yumuşak kıvrımların arasından kızın cinsel organını okşadı. Onu yaladı. Onu dişledi.

Adam onu çalıştırdıkça, kadın nefes nefese kalıyor, tutabildiği her parçasını kavıyor ve onun adını söylüyordu.

Syn onun meme ucunun ağzından çıkmasına izin verdi. Sonra onu döndürdü, böylece yüzü ona dönüktü. Kalçalarından tutarak ayaklarını geri çekti ve onu eğdi.

"Avuçlarını duvara koy."

Uydu ama bunu körlemesine yapıyor gibiydi, desteği bulana kadar el yordamıyla ilerledi.

Syn eşofmanını yırttı. Ve külotunu da onlarla birlikte güneşe götürdü.

Loş ışıktaki bile, kalçalarının soluk kıvrımları arasında şişmiş ve pembeleşmiş seksi parlıyordu.

Muhteşem bir manzaraydı.

Syn biraz daha kaldıkları için çok memnundu.

CHAPTER THIRTY-SEVEN

Y "Yardıma ihtiyacım var."

Tabii ki biliyordu, diye düşündü Butch. Ve o da Mel'e bu soruyu sormamalıydım.

Küfürlerini kendine saklayarak, kadının yavaşça dolan küvetin yanında durduğu yere doğru geri geri gitti. Sadece mecbur kaldığında arkasını döndü ve büstiyeri çözerken sadece giysinin pençe kancalarına baktı. Kadının kaymak gibi tenine dokunmamıştı ve tahrik olmamıştı - ve Tanrım, kadının ona doğru bir hamle yapmamasını umuyordu. Ne kadar güzel olursa olsun, hiç de cazip gelmiyordu ve onu susturarak küçük düşürmek istemiyordu.

Bu gece için böyle bir şeye ihtiyacı yoktu-

Büstiyer Mel'in vücudundan düştü ve akan suya düştü.

Bir dehşet ılığı atarken, eğildi, tuttu ve hızlı bir hareketle doğruldu. Bu da gğslerinin serbestçe sallanmasına neden oldu-

Butch uzaklaştı ve giysi raflarına geri döndü, kendini dairenin, alanın, burası her ne haltsa onun her tarafına yerleştirdi. Bir an sonra musluk kesildi ve derin göbekli leğene giren iki ayağın sma/batma sesi duyuldu... ardından yaralı birinin ağrıyan kemiklerini ılık suya batırırken çıkardığı tıslama sesi duyuldu.

"Seni garip hissettirdiysem özür dilerim."

Mel'in söylediği sözler yumuştı ve piştmanlıkla renklenmiştı.

"Ben garip değilim." Butch, etek ucunda ağdan bir ruffle olan siyah payetli bir etek çıkardı. "Nerede durduğumu biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Karıma aştığım ve cinsel ilgi duyduğum tek kişi o." Eteğini tekrar hizaya soktu ve sıralamaya devam etti. "Yani ben iyiyim- vay canına, McQueen'e bakın."

"Tanıdığım erkeklerin çoğunda bu tür bir disiplin yok."

Butch küvete doğru baktı. Mel uzanmış ve en uçtaki kenarın kıvrımına yaslanmıştı, başını dudağına dayamıştı, esmer saçları neredeyse yere kadar uzanan kalın bukleler halinde aşağı sarkıyordu. Gözlerinin yorgunluktan kapalı olması onu endişelendirmişti ama en azından yanaklarında yeniden pembeleşen bir allık vardı.

"Bu bir disiplin meselesi değil," dedi. "Sen muhteşem bir kadınsın, ama bu seninle ilgili değil. Mesele evimde beni kimin beklediği."

Mel'in göz kapakları kalktı ve bir süre boşluğa baktı. Sonra başını çevirdi ve adamın aralarına koyduğu mesafeden ona baktı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldandı.

Butch kıyafetlere yeniden odaklandı ve peçete büyüklüğünde siyah deri bir etek çıkardı. "Elbette."

"O ne yaptı?"

Kaşlarını çattı ve banyoya doğru baktı. "Pardon?"

"Karıınız ona bu kadar aşık olmanız için ne yaptı? Ona bu kadar bağlı olman için? Yani, seni gördüğüm o ilk gece bile, her tarafım yara bere içinde değilken ... beni kulüpte bıraktın. Çoğu erkek içeri girerdi ve birlikte olurduk, benim için para ödediğin için değil."

Eteği yerine koyan Butch çantalara ve ayakkabılara doğru yürüdü, ancak binlerce ve binlerce dolarlık üst düzey lüks mallardan hiçbirini görmedi. Parmakları Hermès ve Louis'in üzerinde gezinirken bile, onun yerine Marissa'sını ilk kez gördüğü anı hayal ediyordu. Darius'un evinde, orası henüz Kardeşlik için bir pansiyonken olmuştu. Şık bir salonda, bir grup uyuşturucu satıcısı olduğunu düşündüğü kişiler tarafından öldürölüp öldürölmeceğini öğrenmek için bekliyordu.

-Bam! Hayatı sonsuza dek değışti.

Marissa bir kraliçeye ait şifon bir elbise giymiş, uzun, sarı saçları kalçalarına kadar inmiş, temiz, okyanus kokusu onu baştan çıkararak kemerli kapıdan içeri girmişti. Aynı anda hem çok güzel hem de çok hüzünlüydü, bakmaya layık olmadığı ruhani bir tanrıçaydı.

Ve sonra ona baktı.

"Hiçbir şey," dedi çakıllı bir sesle. "Karımın bir şey yapmasına gerek yoktu. Sadece gözümün içine girdi ve ben de anladım. Onunla ilgili her şey bana göre mükemmeldi ve o zamandan beri kesinlikle hiçbir şey -hiçbir şey- bu mükemmelliği sorgulamama neden olmadı."

"Ne zamandır birliktesiniz?" "Üç yıldır."

Sanki küvetin içinde hareket ediyormuş gibi yumuşak bir su sesi geliyordu. "Ve sen hiç tartışmadın mı?"

"Pek sayılmaz. Yani, aynı fikirde olmadığımızda sinirlenmiyoruz. İkimiz de sadece gerginlikten kurtulmak için bir uzlaşma yolu bulmak istiyoruz."

"Senin için mi giyiniyor? Yani, ilgini böyle mi çekiyor? İç çamaşırlarını çok değiştiriyor mu? Seks için rol yapıyor musunuz?"

Butch giysi raflarına, koleksiyonda temsil edilen tüm renklere ve kumaşlara, stillere ve kesimlere, dönemlere baktı.

Omuz silkti. "Çuval giyiyor olabilir. On yaşında bir tişört. Bir çift uzun don ya da polyester bir eşofman. Ne giydiği önemli değil. Peki ya rol yapmak? Ben onu istiyorum. Başka her şey aşağılıktır, neden benim için giyinsin ki?"

"Bir şeyler yapmalı. Saçı - saçı neye benziyor?"

"Fiziksel bir açıklama arıyorsunuz. Somut bir şey. Bunu bulamayacaksın çünkü mesele bu değil." Zırhının içinden haçına dokundu. "Bu inanç gibi bir şey. Sadece öyle."

Mel sessizliğe gömüldüğünde, konuyu kapatacak kadar mutluydu. Ancak o sırada gözyaşlarının kokusu dikkatini çekti.

Tekrar küvete doğru baktı. Mel sessizce ağlarken hâlâ önüne bakıyordu, gözyaşları suya düşüyordu.

"Mel," dedi usulca. "Lütfen şu doktor arkadaşımı aramama izin verir misin? O bir kadın ve çok iyidir."

"Hayır." Yüzünü sildi ve parmak uçlarına baktı. "Sanırım yeterli değildim. Onun için, sevdiğim kişi için... günün sonunda beni istemedi. Kabul etmesi zor bir gerçek. Ve haklısın, fiziksel açıklamalar arıyorum çünkü beni neden sevmediğine dair daha dışsal bir şey olmasını tercih ederim. İçimle ilgili daha az şey. Kıyafetlerinizi ve saçınızı değiştirebilir, farklı bir ruj sürebilir, tırnaklarınızı farklı bir şekilde yapabilirsiniz. Ama kim olduğunuzla ilgili olduğunda, bununla gerçekten çalışamazsınız, anlıyor musunuz?"

"Ama belki de bu onun suçuydu. Belki de hazır değildi. Belki de o piçte bir sorun vardı." "Sonunda birlikte olduğu kişi bana hiç benzemiyor."

"Yani seçicisi yanlış." Butch gidip küvete bakan bir koltuğa oturdu. Sol taraftaki dev aynada onu hâlâ küvetin içinde görebiliyordu. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama seninle hiçbir ilgisi olmayan bir şey için kendini suçluyorsun. Kulağa kötü bir saçmalık gibi geldiğini biliyorum ama bu onun kaybı ve umarım doğal hayatının geri kalanında pişman olur."

"Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. Geceleri şehirde amaçsızca yürüyorum. Kulüplere gidiyorum ve ilgi çekici hiçbir şey bulamıyorum. Ruh halimi başkalarından çıkarıyorum. Hayatta değilim. Sadece burada değilim."

Butch öne doğru oturdu ve yüzünü ovuşturdu. "Ben de senin yerindeydim Mel. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve bu çok zor." Merhamet duygusuyla ayağa kalktı ve arkasını döndü. "Çok üzgünüm Mel. Bunu senin için istemiyorum. Bunların hiçbirini senin için istemiyorum."

Gözlerinden daha fazla yaş süzüldü ve vücudunu kaplayan berrak suyun içinde kayboldu. Ona baktığında, güzelliğine rağmen çok üzgün, çok küçüktü.

Kısık sesle, "Gerçekten anlıyorsun, değil mi?" dedi.

"Evet." Butch, Mel'in üzerinde giysileri olsaydı ona yaklaşabilirdi ama mesafesini korudu. "Mel, her şeyin daha iyi olacağına inanmana ihtiyacım var, tamam mı? Yani, eğer aşk benim için olabiliyorsa? Senin için de olabilir. Sen iyi bir insansın. Güzel bir kadınsın. Her erkek senin gibi bir partnere sahip olmaktan gurur duyar. Sadece yeterli olduğun gerçeğine uyanmalısın, bazı pislikler aksini düşünse de."

"Ben mükemmel değilim,

Butch." "Hiçbirimiz

değiliz."

"Bazı kötü şeyler yaptım."

"Hepimiz günahkârız ve yine de yaratıcımız bizi seviyor. Peki ya gerçek romantik aşkın ön koşulu tartışılmaz bir geçmiş ve karakter olsaydı? Kimsenin başına böyle bir şey gelmezdi. Sevilmeye layıksınız. Saygı görmeyi ve el üstünde tutulmayı hak ediyorsunuz ve bunu elde etmek için olduğunuzdan farklı bir şey olmanıza gerek yok. Bir sebep için yaratıldınız. Bir sebepten dolayı buradasınız. Bir amacınız var ve bu amaç doğrultusunda size yardımcı olacak birini bulacağınıza inanmalısınız. Peki bu gerçekleşene kadar? Gerçekten bilmeniz gereken tek şey, kendinizden başka hiç kimse tarafından onaylanmak zorunda olmadığınızdır. Sen yeterlisin."

Elleri yanaklarının üzerine geldi, arkalarından su akıyordu. "Benim amacım ne? I

Eskiden ne olduğunu bildiğimi düşünürdüm. Şimdi ise çok boşum. Orada hiçbir şey yok."

"Seni ne mutlu eder?" Etrafına bakındı. "Şey, kıyafet almak dışında. Sanırım ikimiz de bu konuda uzman olduğun konusunda hemfikiriz, tıpkı benim gibi. Ama bu yüzeysel bir şey. Ruhunu gerçekten ne besliyor?"

Mel'in yüzünde uzaklara dalmış bir ifade vardı.

Butch'un telefonu çaldığında elini deri ceketinin içine soktu.

"Bunu alman gerekiyor mu?" Mel uzaktan söyledi.

O şeyi çıkarmadan zil sesini susturdu. "Hayır. Şu anda önemli olan sensin. Onlar bekleyebilir."

Mel derin bir nefes aldı. Sonra kollarıyla göğüslerini kapattı ve doğrulup oturdu. Gözleri onunkilerle buluştuğunda ciddiydi. "Söylediklerinde ciddisin, değil mi?"

"Her kelime. Yoksa nefesimi heceler üzerinde harcamazdım."

"Nereden bileceğim," diye fısıldadı küçük bir sesle.

"Doğru adamın kim olduğunu mu kastediyorsun?" Kadın başını salladığında, adam gülümsedi. "Olacak çünkü ona baktığında gözlerini kaçıramayacaksın. O da aynı anda aynı şeyi yapıyor olacak. Her şey gözlerde, Mel. Onlar ruhun pencereleridir, değil mi?"

Uzun bir süre ona baktı. Sonra bir kez başını salladı.

"Gidebilirsin," dedi usulca. "Ben iyi olacağım."

"Olacaksın, söz veriyorum." Butch telefonunu çıkardı. "Senin için birini aramamı ister misin?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sen fazlasıyla yeterli oldun."

"En azından size SART çalışanlarının numarasını bırakabilir miyim?"

Bir şeyleri rapor etmek istersiniz diye mi?"

"İhtiyacım olursa internette bulabilirim."

Butch başıyla onayladı. Sonra güçlendirilmiş kapıya doğru yürüdü. Ona son bir kez daha bakarak, "Kendine iyi bak Mel," dedi.

"Sen de Brian O'Neal. Sen iyi bir adamsın."

"Olmaya çalışıyorum."

Bunun üzerine ortadaki kolu çevirdi ve güvenlik çubuğu her iki taraftan da geri çekildi. Sonra ağır yükü çekerek açtı ve dışarı çıktı. Bir şeyleri kapatmak için dönerken küvete doğru baktı. Mel ona bakıyordu.

Elini vedalaşmak için kaldırdı.

"Sadece kendine inan," dedi ona. "Ve istediğin her şeyi yapabilir ve her şey olabilirsin."

Butch arkasındaki şeyleri kapattı. Ve uzaklaşırken, tuttuğu nefesini bıraktı.

Ama fazla uzaklaşamadı. Durdu, kaşlarını çattı ve omzunun üzerinden baktı - dikkatini neyin çektiği ya da neyi beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yine de, vücudunu binadan çıkarma görevine devam edebilmek için ayağa kalkması biraz zaman aldı.

Tuhaf.

CHAPTER THIRTY-EIGHT

A Jo kendini terk edilmiş yatakhaneinin duvarına yasladığında o kadar zor nefes alıyordu ki boğazına kılıçlar girip çıkıyormuş gibi hissediyordu. O değil de önemsemi. Fark ettiğinden bile değil. Farkındalığı kısa bir liste tarafından ele geçirilmişti: Eşofmanı ayak bileklerindeydi. Belindeki bükölme. Ve göbeğinin tamamen açıkta olduğı gerçeğı.

Bekle. Bir şey daha vardı.

Sesler doğası gereğı yumuşaktı ama kafasının içinde bir jet uçağından daha yüksekti: Bir deri pantolonun düğmeleri çözölüyordu.

Böyle bir şeyi duyabileceğınızı düşünemezsiniz.

İri bir el duvara, kendisinininkinin yanına konduğunda sıçradı ve avuç içleri arasındaki boyut farkı, parmaklarının uzunluğu ve

bileklerinin kalınlığı onu titretti. Ama korkudan değil.

Ve sonra Syn boştaki eliyle onun cinsel organını yokladı, parmak uçları etinin üzerinde geziniyor, kayıyordu. . sürüyordu. Nefes nefese kaldı ve dokunuşa doğru iterek sırtını kamburlaştırdı. Ona karşı hareket ediyordu. Gelmekte olan şey için yalvarıyordu.

Syn'in sesi kulağının hemen yanındaydı. "Şimdi seni becereceğim."

Başını salladı, saçları serbestçe sallanıyordu, gözleri açılıp kapanıyordu, leğen kemiği güçlü ve hazır olsa da bacakları gevşekti.

Parmakları onu terk etti. Sonra yumuşak ve küt bir şey onların yerini aldı.

Boğazından çıkan inilti daha önce ağzından hiç çıkmamıştı. Ve sonra Syn'in adını haykırdı; adamın sert, sıcak boyu derinlere girip onu doldururken, gererken. Tam gevşeyip düşecekken, diğer kolu karnına dolandı ve onu ayakta tuttu - onu da kendine doğru çekti. İleriye doğru iterken, onu geri çekti, sonra onu itti ve tekrar ona çarptı, tüm bunlar olurken binanın kendisini onları tutmak için kullandı.

Syn onu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi çalıştırdı ve o da kendini sekse, vuruşlara, dişlerinin birbirine çarpmasına ve göğüslerinin giysilerinin altında tokatlanmasına bıraktı. Onun aksine, duvara tutunmayı kaybetti. Kolları savruluyor, saçları birbirine dolanıyor, nefesi kesiliyor, Syn'in merhametine kalmıştı.

- Tek farkı, ondan bir şey almak yerine ona istediğini, ihtiyacı olanı veriyor olmasıydı.

İlk orgasm şimşek gibi çakmış, zevk çatırdayarak vücuduna yayılmıştı. Ve başka bir salıverme de hemen arkasından geldi. Bu arada, Syn

nabız atışları kadının merkezini ereksiyonun üzerinde sıkılaştırırken ritmini kaybetmedi. Adamın gücü neredeyse eziciydi ama yine de sadece daha fazlasını istiyordu ve sanki aklını okumuş gibi, tüm düşüncelerini kaybedene kadar devam etti, hisler onu ele geçirdi, her şeyin yerini aldı.

Ama sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan durdu, çekildi ve onu etrafında döndürdü. Ateş saçan gözlerle ona bakan kız, önünde diz çöken adamın ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Sert bir el ile baldırlarından birini yakaladı. "Ayağını kaldır."

"Ne?"

Komutu tekrarlamak yerine bacağını yukarı çekti ve bir de baktı ki botu çıkmış ve eşofmanının yarısı bacağından kurtulmuştu.

"Ver bana," diye hırladı.

Jo'nun kafası hesap yapamayacak kadar karışıktı ama onu istediği yere konumlandırarak kafa karışıklığını çözdü. Çorap ayağını omzunun üzerine koyarak öne eğildi, başını eğdi.

"Oh, Tanrım!" diye haykırdı.

Sesi soğuk ve molozlarla dolu koridorda yankılanırken duvara yaslandı. Kollarını iki yana açarak avuçlarını düzleştirdi ve adamın ağzı cinsel organına değerken ona tutundu. Emdi. Yaladı. Ve sonra onu daha yukarı itti, elleri kalçalarının arkasındaydı, onu yerden kaldırıp tamamen omuzlarına alırken yüzünün etrafında bölüyordu.

Dili her türlü yere, kaygan üstüne kaygan, sıcak üstüne sıcak girerken onu ileri geri hareket ettirerek üzerinde çalıştı.

Aşağıya baktığında gördükleri karşısında gözleri yandı; adamın Mohawk kafası kalçalarının arasındaydı, bacakları adamın devasa sırtının üzerinde ayrılmıştı, çoraplı ayağı sallanıyordu, çizmeli ayağı ve eşofmanları da diğer tarafta aynı şeyi yapıyordu.

Zevk çok fazla gelmeye başladığında Jo'nun göz kapakları sıkıştı.

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama ona ne yapıldığını ve bunu kimin yaptığını çok iyi biliyordu.

Syn ona söz verdiğinden daha fazlasını yapmıştı.

Tek bildiği oydu ve başka hiçbir şey onun için önemli değildi.

Başka hiçbir şey yoktu.

Syn sonsuza kadar devam edebilirdi. Ama terk edilmiş yatakhaneinin istediği kadar güvenli olmadığını biliyordu ve telefonu iç cebinde tekrar çalmaya başlamıştı. Şimdi neyin yanlış olduğunu sadece Tanrı biliyordu.

Ve yine de . . .

Dilini Jo'nun seksinde gezdirirken, göbeğinin üst kısmına özel bir ilgi gösterdi, hızlı hızlı oynattı. Jo'nun çıplak olmasını, sıcak dairesinde olmalarını ve önlerinde sadece bir saat yerine sonsuza dek sürecektir bir zaman olmasını diledi. Çeyrek saat. On dakika.

..

Beş dakika.

Bir dakika.

Kız tekrar adını haykırınca, adam isteksizce kızın bedenini serbest bıraktı. Sonra dikkatlice, nazikçe onu omuzlarından indirdi ve ayaklarını soğuk zemine geri koydu.

Kızıl saçları omuzlarına dökülmüş, giysileri darmadağınık, kalçaları seğirip titreyen kızın görüntüsünün tadını çıkarmak için bir an durdu. Özellikle yüzünün kızarmış ve gözlerinin parlıyor olmasına bayılmıştı.

"İşte," dedi usulca. "İzin ver sana bakayım."

"Hmm?"

Kadının konuşamayacak kadar çözülmüş olması, tüm vücudunda bir erkek memnuniyeti dalgası hissetmesine neden oldu.

"İzin ver," diye tekrarladı adam, eşofmanının bol paçasını tutup ayağının üzerinden geçirirken.

Onu örtmek zordu ve adam külotundan başlayarak pamuklu slipi yerine çekti. Daha ileri gitmeden önce eğildi ve zamanını geçirdiği yeri iffetle öptü. Sonra eşofman altının kemerini tuttu ve yukarı, yukarı, kremi kalçalarının üzerinden geçerek onu yeniden giydirdi.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak avuçlarını dizlerinin dış tarafına koydu. "Teşekkür ederim."

Kadın ona bakarken, adam dilini kasıtlı olarak dudaklarında gezdirdi.

Kadının çıkardığı inilti onu gülümsetti.

"İyi misin?" diye sordu derin bir sesle.

"Harikayım."

Tam olarak yalan sayılmazdı. Evet, acı çekiyordu. Evet, artçı etkileri olacaktı. Evet, ayağa kalkarken homurdandı. Ve yüzünü buruşturdu. Ve ondan uzaklaşıp derisini yerine çekerken lanet okudu.

Evet, tabii, sikini pantolonunun içine sokmak işkence gibi bir şeydi.

Ama bir vuruş için bile pişman değildi. Bir emişten. Bir yalamadan.

Tekrar döndüğünde Jo endişeli görünüyordu. "Hayır," dedi sabırla. "Bir anlaşma yapmıştık."

"Yaptık mı?"

"Evet. Benim için endişelenmeyecektin." Onun elini tuttu. "Ve şimdi seni eve götüreceğiz."

Birlikte koridordan, merdivenlerden ve arabaya kadar yürüdüler. Adam ondan anahtarlarını istediğinde, kız biraz itiraz etti ve sonra onu yolcu koltuğuna oturtup kapısını kapattı. Direksiyona geçerek onları okulun kapısına kadar götürdü. Frene bastığında ona baktı.

Jo'nun başı yana düşmüş, pencereye yaslanmıştı, gözleri kapalı ve nefes alıp veriyordu. Ona verdiği kızarıklık hâlâ yanaklarındaydı ve dudaklarında bir gülümseme vardı, hayallerinin onun istediği gibi olduğunu gösteren türden bir şey.

Mutlu. Güvenli. Huzurlu.

Syn, tik tak seslerinin onu uyandırmasından korktuğu için yön sinyalinin açmadı. Eve dönerken frene ve gaza yavaşça basıyor, her şeyi mümkün olduğunca yumuşak tutuyordu. Apartmanın önüne geldiğinde onu uyandırmaktan nefret ediyordu.

Hâlâ ona bakıyordu, motor çalışıyordu, ısıtıcı ikisine de sıcaklık üflüyordu, o sırada kadının göz kapakları açıldı. Uykulu, memnun ve biraz da şaşkın gözleri ona odaklanmıştı.

"Merhaba," dedi.

Syn uzandı ve parmak ucuyla onun yanağını okşadı. "Merhaba, güzel dişi."

"Teşekkür ederim." "Ne için?" "Her şey için."

Syn hiçbir zaman nazik bir erkek olmamıştı. Ama motoru kapattı ve kapısını açmak için arabanın önünden hızla geçti. Avucunu ona doğru uzatarak, sanki kendisi bir smokin, o da bir balo elbisesi giymiş gibi onu dışarı çekti ve yaşadığı bina bir şatoymuş gibi kapıya kadar ona eşlik etti.

Hatta onun için dairesinin kapısını bile açmış, ölü sürgüyü zihniyle serbest bırakmasına rağmen yüzükteki anahtarı kullanıyormuş gibi yapmıştır.

Ama eşikte durdu. "Seni burada bırakacağım."

"Tamam." İçeri girdi ve arkasını döndü. "Seni tekrar ne zaman görebileceğimi sorsam umutsuz görünür müyüm?"

Onun arkasında, bir gece önce seks yaptıkları kanepeye baktı ve minderleri tekrar test etmeleri gerektiğine karar verdi. Ayrıca yatağını da. Yerleri. Duşunu.

Şu mutfak tezgahları.

"Hiç de umutsuz değil," diye mırıldandı yüzüne yeniden odaklanırken. "Çünkü ben de tam sana aynı şeyi soracaktım."

"Yarın gece mi? İşten sonra mı?" "Evet. Sana buraya geleceğim-"

"Oh, kahretsin. Otobüs bu saatte çalışmıyor. Seni şehir merkezine götürmeliyiz-"

"Sorun değil. Arabamı arka tarafa park ettim."

"Pekâlâ. Güzel." Bir an için aşağıya baktı, adamın tekmelerinin ve kendisinin çok daha küçük botlarının neredeyse ayak parmağına değdiği yere. "İyi olduğuna emin misin, bilirsin, biz-"

Cevap olarak onu kendine doğru çekti ve ağzını kendi ağzıyla kapattı. Onu derinden öptü, eğildi

Böylece onun omuzlarını kavradı. İkisi de nefessiz kaldığında, adam kadının dudaklarını serbest bıraktı.

"Bende bir sorun varmış gibi hissediyor musun?" diye sordu.

Jo başını salladı. "Hayır, hiç de değil."

"Yarına kadar." Syn bedenlerini ayırmak ve onu bırakmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Kapını kapat ve kilitle. O ölü sürgünün ait olduğu yere geri döndüğünü duyana kadar gitmeyeceğim."

"Çok korumacısın."

"Senden mi? Buna inansen iyi edersin."

Jo'nun gülümsemesi kendisini varlıklı bir erkek gibi hissetmesine neden oldu; daha önce bu tür şeylere hiç önem vermediği düşünüldüğünde bu tuhaf bir durumdu. Yine de para ve mal varlığı, birinin zengin olup olmadığına karar vermenin gerçek yolu değildi.

Dairesine girmeden önce Jo parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Ve sonra kapısını kapattı.

Bir saniye sonra, cıvatanın yuvasına çarparken çıkardığı sesi duydu.

Arkasını dönen Syn, yola koyulurken nefesinin altından ılık çaldı. Devasa mavi taşaklarına rağmen, posta kutularının yanından sekerek geçti ve gecenin karanlığında parıldayan parmaklarıyla yoluna devam etti.

Doğru kadının bir erkek için yapabilecekleri inanılmaz.

CHAPTER THIRTY-NINE

S ister madeni.

Varlıklar tarafsız bir zeminde, her zamanki kongre yerlerinde buluşmak üzere anlaşımlardı.

Büyük ve zarif Caldwell Halk Kütüphanesi. İkinci kat. Giriş için kimlik kanıtı ve yüksek lisans belgesi gereken nadir kitaplar bölümüne açılan mermer sütun.

Eğer biri insan olsaydı, öyleydi. Ya değilse? Havadan yapılmış bir madde, sessizliğin içinde hapsolmuş bir ses, gölge düşürmeyen bir ışık ve gölge düşüren bir karanlık olsaydı?

O zaman nereye istersen oraya gittin.

Kardeşim benim.

Kâtip Bakire selamını iletirken kardeşine ihtiyatla baktı. Vardığı sonuçlar vardı ama bunları düşüncelerinden uzak tuttu. Kardeşi

Pek çok ikiz gibi onlar da derin bir bağla birbirlerine bağlıydılar ve bilmemesi gereken şeyler vardı.

Omega onun önünde, beyaz ve siyah mermer zeminin üzerinde süzülüyordu; özü olan gölge, daha önce her zaman temizlikle parıldayan ama şimdi lekeli ve yırtık olan cüppelerin altından dışarı taşıyordu.

Onun parçalanmasından duyduğu üzüntüye şaşırdı. Nasılsın kardeşim?

Bunun cevabını biliyorsun. Omega durdu, yüz hatlarını örten örtü ona doğru döndü. Neden hep burada buluşmak zorundayız?

Yer seçmenize izin verildiğinde, bir morg seçtiniz.

Kirli beyaz kukuletanın altından bir kıkırdama geldi. Ben söyledim.

Ve sonra bir cinayet sahnesi.

Dürüst olmak gerekirse, o gece çalışıyordum. Ve son olarak, bir araba kazası.

Bu son derece uygundu. Omega omuz silkti. Gerçekten de babam her zaman birlikte daha fazla şey yapmamız gerektiğini söyler.

Uçurumdan yuvarlanan bir arabanın içinde olmanın buna dahil olduğunu sanmıyorum.

Okyanusa kadar bütün yolculuk boyunca konuşabilirdik. Şoför sarhoştı, zaten bizi duymazdı. Ve o cipin arka koltuğunda bir sürü yer vardı.

Bu hiç uygun değildi.

Çok sert birisin, Mine Kardeş.

Bana nasıl olduğunu söyle, kardeşim.

Omega, büyük, teatral merdivenin etrafını saran mermer korkuluklara doğru sürüklendi. Tesis gece için kapatıldığından ana ışıklar söndürülmüştü ama aplikler birçok duvarda tatlı tatlı parlıyordu ve mermer basamakların inişinde ağır bir zincirle asılı duran ferforje avize yumuşak bir aydınlatma sağlıyordu.

Çok iyiyim, teşekkür ederim.

Bunu durdurabilirsin, farkındasın. Kâtip Bakire yaklaştı ama çok yaklaşmadı. Uzun zaman önce başlatılan bu savaş, anlaşmamız üzerine gönüllü olarak sona erdirilebilir.

Olabilir mi? Omega merdivenlerden aşağıya, kaidelerin üzerindeki heykellerin ve oyma zekâ mesajlarının bulunduğu geniş ve güzel giriş fuayesine bakıyormuş gibi görünürken kirli başlık ileri geri sallandı. Yapabileceğine inanmıyorum.

Sadece savaşmayı bırak. Spor için yarattığım şeyi öldürmeye çalışmayı bırak. O zaman her şey biter.

Ah, Rahibe, ama yaptığım şey spor için değil. Benim doğamda yok etmek var. Senin ve tüm bunların gücüne denge, ikimiz Baba tarafından düşünümlere yaratıldık. Biz Alfa ve Omega'yız, Analisse. Bu gerçekten düzenli olarak bahsetmiyor musun? Bunca asırdan sonra sana öğretmem gereken bir şey değil elbette.

Kâtip Bakire geri çekildi ve nadir kitap odasının kapalı çift kapısına ulaşana kadar zeminde ilerleyerek kendi gezintisine devam etti. Tavuk teliyle güçlendirilmiş cam bölmelerden deri ciltli kitap koleksiyonuna baktı ve eski meşe raflara ve pek çok kelimeyle dolu sayfaların sunduğu huzurlu tefekküre doğru bir çekim hissetti.

Kütüphaneleri her zaman sevmişti. Düzyazı koleksiyonlarını. Gerçek hayata dayanan hikâyeleri. Ve kardeşiyle yaptığı bu kongrenin koşulları farklı olsaydı, cama ağlamaklı ve özlem dolu bir elle dokunabilirdi. Ama kardeşini çok iyi tanıyordu. Hiçbir uzantı uzatılmamalı ya da zayıflık gösterilmemeliydi.

Yok edileceksin, diye mırıldandı kardeşiyle yüzleşirken.

Sanki bu senin için bir pişmanlık olacakmış gibi konuşuyorsun. Sen benim kardeşimsin. Elbette senin için yas tutarım.

Ben senin düşmanınım. Omega kendi etrafında dönerek cilalı zeminde, siyah ve beyaz mermer karelerden oluşan gerçek boyutlu bir tahtada karşılıklı duran iki satranç taşına dönüştü. Bu her zaman böyle olmuştur ve dahası, ben sensiz var olamam. Aynı şekilde, sen de bensiz var olamazsın.

Bu doğru değil. Kehanet bunu öngörmektedir.

Hayır, Omega düzeltildi. Bu dörtlükte benim sonumu görecekle biri olduğu belirtiliyor. İfadele senden bahsedilmemesi senin etkilenmeyeceğin anlamına gelmez. Bana olan ailevi sevginizden ziyade kendinizi korumak için beni şu anda bırakmaya teşvik ettiğinizi söyleyemez misiniz?

Hayır, ben öyle demezdim.

O zaman yalan söylüyorsun. Benim içimde sen olduğu gibi senin içinde de ben varım. Siz de benim kadar sinsi olabilirsiniz, Rahibe. Bu da beni bu dinleyiciyi aramaktaki amacıma getiriyor. Omega'nın sözlerinin tonu bir oktav düşerek derinleşti. Senden çatışmanın dışında kalmanı bekliyorum. Anlaşmamıza göre.

şimdi ne diyorsun, kardeşim? Ben karışmadım.

Kesinlikle ilgisiz değilsiniz. Yoksa kilisedeki küçük ziyaretinizden habersiz olduğumu mu sanıyorsunuz?

Dhestroyer bu akşam erken saatlerde mi?

Kâtip Bakire öfkesinin yükseldiğini hissetti. Yarattıklarımla etkileşime girme iznim var.

Çatışmamızla ilgili olarak onları etkilemeye izniniz yok. Yarışma adil olmalı - bunu uzun zaman önce rollerimizi ve yükümlülüklerimizi kodlamamızda ısrar ettiğinizde siz de belirtmişsiniz. Ve bu akşam, Destroyer'ı öyle bir uyardınız ki, doğan oğlunuzu sahadan alıkoydu. Adil değil, Rahibe.

Kâtip Bakire düşüncelerini kasıtlı olarak gizledi. Kenara çekildiğimin farkında mısınız?

Nasıl kenara çekildin?

Yaratılışımın gözetmenliği rolümü bir başkasına devrettim. Bunu bilmiyor muydun?

Ardından gelen uzun duraklamaya bakılırsa, öyle olmadığı belliydi.

Ben aldım, kardeşim benim. Artık Mabedim'de değilim. Yetkimi başkasına devrettim ve ayrıldım.

Başlık, Omega geri tepmiş gibi hareket etti. Neden?

Çağlar boyunca, gücümün yaratımda olduğuna karar verdim. Bu yaratımın sürdürülmesinde değil. Doğurduğu oğlunu ve kızını düşündü. Bir ölümlüyü -ya da birçoğunu- var etme eylemi, onlara ebeveynlik yapmakla aynı şey değildir. Ancak insan bunu çok geç olana kadar bilemez. Ta ki kişi pişman olunacak bir zarar verene kadar.

Gerçeği yüksek sesle söylemek rahatlatıcıydı ama kendini durdurdu. Kardeşi pek güvenilir bir sırdaş değildi ve muhtemelen ona zaten çok fazla şey vermişti.

Bu sırada Omega başını eğdi ve korkuluklardan aşağıya, merdivenlere baktı.

aşağıda. Adam ona doğru geri döndüğünde, kendini bir tür açıklama için hazırladı. Ya da cesaretsizliği hakkında zafer kazanmış bir hakarete.

Şimdi nerede kalıyorsun? diye sordu.

Babamla vakit geçiriyorum. Ama çoğunlukla, yüzyıllar boyunca sürükleniyorum ve davranışlarımı gözlemliyorum. Nerede yanlış yaptığımı görmeye çalışıyorum. Bu konuda gözden geçirilecek çok şey var. Kardeşinin gidişatını değiştirmek için duyduğu aciliyet, onun yanına gitmek istemesine neden oldu ama o kendini olduğu yerde tuttu. İşte bu yüzden size diyorum ki, buna bir son verin. Vazgeç. Çatışma alanını terk edin ve kendinizi kurtarın.

Omega yırtık pırtık cübbesinin altından omuz silkti. Sonra ne yapacaktı?

Varol. Öğren- Omega küçümseyici bir ses çıkarınca, Kâtip Bakire ses tonunu sertleştirdi. Var olmamaktan iyidir.

Hala kazanabilirim, farkında mısın? Başlık ona doğru döndü. Sonucun sizin lehinize olacağına kesin gözüyle bakıyorsunuz.

Yok edilme riskini göze almaktansa kabul etmek daha iyidir.

Lekeli cübbenin kollarından biri kalktı ve kardeşinin siyah gölgesi bir işaret parmağını kaldırıyor gibi göründü. Ah, ama benim doğamı hatırla.

Yok edilen siz olsanız bile mi? Şüphesiz bu sizin karakteriniz için aptalca bir vasiyettir.

En azından benim amacım doruğa ulaştı, ki bu da şu anda sizin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Kâtip Bakire başını salladı. Yaratmak beslemekle bağlantılıdır. Ya da en azından öyle olmalıdır. İlkinde çok başarılıyım, ikincisinin becerilerini keşfetmeye çalışıyorum. Bunun değerli bir uğraş olduğunu söyleyebilirim.

Sen ve ben çok farklıyız.

Evet, benim kardeşim. Öyleyiz.

Omega'nın iletişimine şeytani bir ton girdi. Kaybolmaktansa yok olmayı tercih ederim.

Bu tabii ki sizin kararınız.

Ve seni de yanımda götüreceğim. Her iki durumda da, kazansam da kaybetsem de, artık özgür olmayacaksın. İlkinde, değerli yaratımınızın ölümünün yasını tutacaksınız, Dhunhd'da sonsuza dek sürecektir acınızın hapisanesi, tezahür ettirdiğimi bilmenin ebedi tatminine sahip olacağım. İkincisinde ise benimle birlikte yok olacaksınız. Evrenin dengesi bozulamaz. Babamız buna izin vermeyecek ve kendi mirasını korumak için senin varlığını feda edecek, inan bana. Ben gidersem, sen de gidersin.

Bir ölümsüzün kendi sonundan korkması garipti. Sönmeye karşı hazırlıklı olmak. Böyle bir sonuçtan kaçınmayı dilemek. Ve Kâtip Bakire tüm bu duyguları bilincinin mızrağının ucundan çok ama çok uzakta tuttu.

Bu bize bağlı değil, dedi. Eğer varlığınızı sona erdirirseniz, bunun sonucunu babam belirleyecektir.

O kesinlikle başka bir şeyi daha belirleyecek. Omega'nın memnuniyeti, sözlerini doğasına özgü bir başka özellik olan kibirle renklendirdi. Anlaşmamızı ihlal ettiniz ve bu nedenle tazminat ödemem gerekiyor. Oyunun gidişatını değiştirdiniz, bu nedenle tazminat almam gerekiyor.

Bunu ne zaman yaptım? Bu gece Butch ile konuşarak mı? Kesinlikle hiçbir şeyin gidişatını değiştirmedim. Kardeşim Mine, sen mantıksızsın-

İsteğiniz üzerine babam her zaman bizim aracımız olmuştur. Bu nedenle onunla bir görüşme yapacağım ve neyin adil olduğuna o karar verecek.

Hayal kırıklığı artarken Kâtip Bakire duygularını kontrol altında tuttu. Beni buraya getirmenizin sebebi bu açıklama mı?

Evet, öyle.

Benim eylemime karşı çıkmanız gösteriştten başka bir şey değil. Savaş sırasında hiçbir şey değiştirilmedi-

Doğan oğlunuz şu anda sahanın dışında ve müdahalenizin bir sonucu olarak yoğun bir şekilde korunuyor ve ikimiz de biliyoruz ki, Yok Edici için eşsiz önemi göz önüne alındığında sonucun ayrılmaz bir unsuru. Dolayısıyla, güçte sizin yararınıza olan ve telafiyi hak eden çok önemli bir değişim oldu.

Kâtip Bakire kendisine yansıtılan saldırganlığın ne olduğunu anladı: büyük ölçüde azalmış ve bu gerçekliğin doğasından kaçınan birinin çırpınışları. Son yaklaşmıştı ve kardeşinin kayıpları giderek artıyordu. Etrafta çırpınıyordu ve bu nedenle çok daha tehlikeliydi.

Yine de babalarına güveniyordu.

Ne yapman gerekiyorsa yap kardeşim, dedi uzaktan.

Hep öyle yapacağım.

Şu anda benden istediğin bu mu?

Sanki Omega daha güçlü bir yanıt bekliyormuş gibi bir duraklama oldu. Buna güvenmişti. Protesto ve tartışmayı dört gözle beklemişti. Çatışmayı her zaman sevmişti.

Evet, hepsi bu, dedi sertçe.

Tamam o zaman. Babamın hazır olduğunda kararını bana bildireceğini umuyorum.

Kâtip Bakire arkasını döndü ve merdivenlere doğru süzüldü. Ayrılmanın başka yolları da vardı ama o büyük ve beyaz mermer basamaklardan inme deneyimini kaçırmak istemiyordu.

Bu olay onun son kez yaptığı şeydi.

Kardeşi ona katıldığında bu bir sürpriz oldu ama onun varlığını memnuniyetle karşıladı. Her zaman olduğu gibi, ikisi pirinç tırabzanla ayrılmıştı; o sol tarafı, kız da sağ tarafı tutuyordu. Ve her zaman olduğu gibi, hızını ayarlayan kişi oydu, ancak bu onun onu takip etmesinden mi yoksa protokole uymasından mı kaynaklanıyordu, asla bilemedi.

Tahmin edebiliyordu.

Kâtip Bakire yavaşça ilerledi çünkü gerçekleşebilecek başka bir son daha vardı. Bir daha kardeşiyle birlikte olup olamayacağını bilmiyordu. Aslında, bu onun için de son kez olabilirdi.

En altta, adam durdu ve kadın da onun durmasıyla aynı şeyi yapmak zorunda kaldı.

Bir şeyi bilmelisin, dedi Omega sessizce. Vishous'un peşinden bilerek hiç gitmedim. Bunu yapabileceğimi başından beri biliyordum ve onun ortadan kaldırılmasının konumuma ve hayatta kalmama nasıl fayda sağlayabileceğini çok iyi biliyordum. Ama onu dahil etmeyi reddettim.

Kâtip Bakire trabzanın karşısına baktı. Bunun beklenmedik olduğunu söylemeliyim.

Ne de olsa o aileden. Senin aracılığınla benim kan bağımlıyım. Ve dediğim gibi. İçimde senin iyiliğinden bir parça var.

Sana minnettarım, diye mırıldandı.

Ne yazık ki bu, kendinize sebepsiz yere dezavantaj sağladığınız anlamına geliyor. Yok Edici'ye gidip o tohumları ekmene gerek yoktu. Doğurdukların benim için her zaman yasaktı.

Bir an için karşı koymayı düşündü. Onun suskunluğunu bilseydi farklı bir seçim yapacağını belirtmek için. Düşmanlığı bir kenara bırakmayı seçti.

Teşekkür ederim, dedi basitçe.

Bu minnettarlık notu üzerine, kendini kardeş ikizinden uzaklaştırdı ve Omega'yı belirlediği rotada bıraktı.

Kardeşi, pencere kenarında dolaşan, yazın son güneş ışığıyla yıkanan, yakında gelip onu sırtına alacak ölümden habersiz ya da buna inanmayı reddeden, bacakları hareket ettikçe hareketsizleşen bir sonbahar yaban arısıydı.

İğnesi özellikle dikkat edilmesi gereken bir şeydi.

Ve böylece onun iddia ettiği küçük zafere izin verecekti.

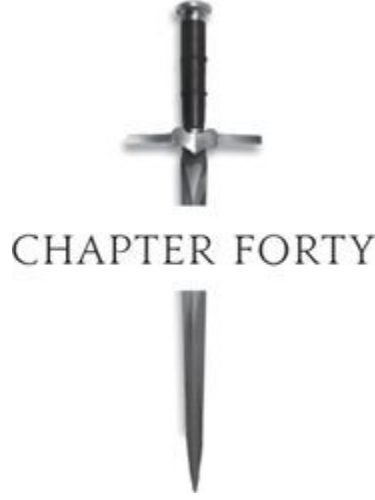
Onun çok daha büyük endişeleri vardı. Dhestroyer Kehaneti'yle her zaman teselli bulmuş, kardeşinin acımasız ellerinde yaratılışının uğradığı kayıplar ve acı ne kadar büyük olursa olsun, bunun bir sonu olacağından emin olmuştu.

Bu fesih işleminin kendisi için de sonuçları olacağı fikrini hiç düşünmemişti. Ya kardeşinin iddia ettiği şey doğruysa? Dengenin korunması gerekiyordu, peki o gittiğinde, bu onu nereye götürüyordu?

Ancak belki de kardeşinin başarısızlığının kaçınılmazlığı konusunda yanılıyordu. Yaşananların bu kadarının olacağını kesinlikle tahmin etmemişti.

Güçleri ne kadar büyük olursa olsun, o onların Babası değildi. Geleceğe hükmetmek ona düşmezdi.

Ve kendi varlığını yarattığınıninkine tercih etmek zorunda kalacağı bir anı hiç hayal etmemişti.

Tren ileri geri sallanıyor, rayların üzerindeki tekerleklerin hafif salınımı ve uzaktan gelen tıkırtıları Jo'nun göz kapaklarının ağırlaşmasına neden olan bir ninni gibi geliyordu.

Sabah 8:18'de Harrisburg'a giden Keystone Service 701'e bindiğinde, kendisine ait bir koltuk sırası bulacak kadar şanslıydı ama bu uzun sürmedi. İşe gitmek isteyen çok sayıda insan vardı, bu yüzden kısa süre sonra sırt çantasını başka bir yolcuyu yerleştirmek için ayaklarının dibine koymak zorunda kaldı.

Yolculuk üç saatten biraz fazlaydı ve arabayla da gidebilirdi ama New York şehri en kestirme yol güzergâhının önünde durduğundan, trafiğin yoğun olduğu saatlerde taşınmaz bir cisim olan bu yolu tercih etmemiştir.

Ayrıca, trende büyümlü bir şeyler vardı. Geniş pencerenin uzak tarafında manzaranın değişmesini, yüksek apartmanların yer değiştirmesini izledi.

Manhattan'a yaklaşırken banliyö mahallelerinin yayılması; sonra gökdelenlerin görünmesi; ardından Büyük Elma'nın Hudson üzerinde yükselip alçalan köprüleri. Bundan sonra yeraltına iniş ve büyük şehrin altında yavaşlama ve durma, Penn İstasyonu'nda bir yolcu değişimi daha vardı. Sonunda tekrar yola koyuldular; metro sisteminin yeraltı tünellerinden çıktıklarında vagonun havası petrol ve kömür kokuyordu.

şimdi yine parlak ışık, uzak tarafta şehir yok, New York'un beton sıkışıklığı göz önüne alındığında New Jersey'nin ağaçları ve çimenleri her zaman bir sürpriz.

Tren 30. Cadde İstasyonu'na tam zamanında yanaştı ve Jo çantasını kapıp ayağa kalkmadan önce bir süre sessizce oturdu. İnmek için fazla beklemedi ve perona adımını attığında etrafına bakındı, tıslayan motorun sıcak nefesi saçlarını yaladı.

Bildiği bir sonraki şey, cam panellerinin altındaki dikey destek sıralarıyla ona her zaman federal bir hapishaneyi hatırlatan sütunlu, kare şeklindeki binanın dışında olduğuydu. Ya da belki de Philadelphia'nın kendisi ona cezai nitelikte şeyler düşündürüyordu.

Ya da belki de ailesiydi.

Telefonunu kullanarak kendisini eve götürmesi için bir Lyft çağırdı. şoförle birlikte taş direklerin arasına girip şeritte ilerlerken, direksiyondaki adam Toyota Sienna'nın dikiz aynasından ona baktı.

"Buranın bir konut olduğunu sanıyordum?" Başını iki yana salladı. "Yani, sorun değil. Benim için fark etmez-"

"Hayır, burada bir aile, yani bir çift yaşıyor."

"Huh. Söylemiyorsun." Yan tarafa, henüz tomurcuklanmamış örnek ağaçlara ve mevsimler boyunca değişmeden kalan heykellere baktı. "Burada bir iş başvurusunda falan mı bulunuyorsun?"

Jo büyürken evde oynadığı rolü düşündü. "Ben zaten işe alınmıştım."

"Tebrikler. Maaşı iyi olmalı."

Üniversiteyi borçsuz bitirmesini sağlamıştı. Ama bunun tek nedeni babasının mezun olduğu okul olan Williams'a gitmiş olmasıydı. Eğer sadece bir devlet okuluna girebilseydi, lisans eğitimini nasıl finanse edeceğini sık sık merak etmişti. Yale'in İngilizce yüksek lisans programına kabul edildiğinde, bunun için kendisinin ödeme yapması gerektiğini belirtmişlerdi.

Doğal olarak, o noktada iş aramaya başlamıştı.

"Vay canına, şu eve bak."

"Evet, büyük bir ev."

Yükselişin tepesinde görkemli bir malikâne yükseliyordu, ancak burayı tehditkâr bir şeye dönüştürenin, kurşunlu cam pencerelerinin arkasındaki ya da görkemli çatı saçaklarının altındaki herhangi bir şeyden ziyade midesindeki çukur olduğunu hissediyordu.

Adama parasını ödeyerek arabadan indi ve minivan tepeden aşağı inene kadar bekledi. Eğer görünürde bir araba varsa, geri çevrilme olasılığının artacağını hissediyordu.

Lyft gittiğinde bir an etrafına bakındı. Her şey yerli yerindeydi, tüm çalılar soğuktan korunmaları için çuval beziyle sarılmıştı, zemin her türlü döküntüden arındırılmıştı, kaldırım taşı

Çiçek tarhlarının etrafından ön girişe doğru uzanan yürüyüş yolu mavi ve gri renklerde parlıyordu.

Pırıl pırıl kapıya yaklaştığında, bir tür uyarı ziline çalmasını, ev sakinlerinin kızlarının binada olduğu konusunda uyarılmasını bekledi - resmen kovulduğundan falan değil. Bu daha çok Early'nin ebeveynliğe zorlanmasının evlat edinilenler ya da evlat edinenler için pek de olumlu bir sonuç doğurmadığına dair zımni bir anlaşmaydı.

Kapı ziline bastığında sessiz bir drrrrrrrrrrrrrrrrl sesi çıktı, ne zil ne de alarmdı. Bu eski moda bir sestti, tıpkı içerideki döşemeler ve pervazlar gibi evin orijinali olduğunu düşündüğü bir mekanizma tarafından üretiliyordu. Tam olarak nasıl çalıştığını ya da girişin sövelerinin neresinde olduğunu bilmiyordu ve bozulursa birinin nasıl tamir edeceğini merak ediyordu-

Kapı açıldı.

"Merhaba baba," dedi usulca. "Sürpriz."

"Peki gardırobunla bir şeyler yapacak mısın? Yoksa orada öylece durup bokuna mı bakacaksın?"

V, Dört Oyuncak'ın arkasından konuşurken Butch boğazını temizledi ve üç giysi rafından ilkinden uzaklaşmak istedi. Gol reddedildi.

"Polis, ciddi. Beni korkutmaya başlıyorsun. Paranormal Aktivite'den fırlamış gibisin."

"O hayaletlerle ilgiliydi, vampirlerle değil. Ve ben iyiyim."

"On beş dakikadır orada heykel gibi duruyorsun. On altı. On yedi. Bu kum saati saçmalığına devam etmemi ister misin?"

Butch başını salladı ve Pit'in kanepesine geri döndü. Kıçını oturtarak Lag bardağından bir yudum almaya gitti ve bardağın boş olduğunu görünce şaşırdı. Yeniden doldurmak yerine sağlam kristal silindiri sehpanın üzerine koydu.

"Bu gece eski bir arkadaşım ile tanıştım."

V, monitörlerinin ormanına doğru eğildi, siyah bir kaşını kaldırdı, elmas gözleri parlıyordu. "Adı ne?"

"Kadın olduğunu söylemedim."

"Zorunda değilsin. Bu suçluluk tonu resimli bir ehliyet."

"Öyle değildi."

"Öyle değil miydi?"

Butch ayağa fırladı ve dış kapıya doğru gitti. Sonra arkasını döndü ve rafa doğru yürüdü. Ve kanepeye.

Lanet güneş ışığı.

"Bak polis," dedi V klavyesinden uzaklaşırken. "Ben sadece seninle dalga geçiyordum. Başka bir kadınla birlikte olmadan önce kendini hadım edersin. Ama olay nedir?"

"Janie'nin bir arkadaşıydı."

"Tanrım . . ." V kollarını göğsünde kavuşturdu ve subwoofer'larından birini sedir olarak kullanarak kalın çoraplı ayaklarını yere vurdu. "Neden söylemedin?"

"Şu anda bundan bahsediyorum, değil mi?"

V koridorda başını salladı. "Marissa'ya söyledin mi?"

"Hayır, ama bu bir şey değil." Vishous oturma alanına öylece bakınca Butch bir şey fırlatmak istedi. Langırt masasını mesela. "Ben ciddiylim. Öyle bir şey yok."

"Elbette değil. Kesinlikle değil. Hava durumu hakkında mı konuşmak istiyorsun? Fritz'in ilk öğün için ne servis ettiğinden belki?"

Butch ellerini saçlarına götürdü ve boka tutundu. "Adı Mel'di. Onu uzun zamandır görmedim. Yani yirmi yıldır mı? Belki daha uzun." Çıkarılmasına yardım ettiği büstiyeri hayal etti. "Düşündüğümde farklı biri çıktı. O ve Janie'nin şimdiye kadar evlenmiş olmaları gerekiyordu, tıpkı kız kardeşim Joyce gibi. Birkaç çocukları olacaktı. Evde kalabilecekleri kadar para kazandıran bir işte çalışan bir koca."

"Peki ona ne oldu?"

"Bunların hiçbirisi değil. O, evet, Caldwell'e taşındı. Eskiden New York'ta modellik yapıyordu. Tıpkı benim gibi kıyafet koleksiyonu yapıyor."

"Eskiden mankendi ve Manhattan'dan mı taşındı? O bir eskort-"

"Ben öyle bir şey demedim," diye tersledi

Butch. "Söylemene gerek yok."

Butch gözlerini ovuşturdu ve oda arkadaşının delici içgörü tutkusunun bazen gerçekten sinir bozucu olduğunu düşündü.

"Ona bir şey ödemek isteyip istemediğini sordu mu?" V dedi ki. "Ve sen hayır dedin, ama ağzın cevabı oluştururken bile beynin farklı, daha çıplak bir yöne mi gitti? Gerçek hayatta asla ama asla peşinden koşmayacağınız halde, sadece düşüncesi bile sizi kötü hissettiren bir şey mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "En azından bu teselliye sahibim. Aslına bakarsanız benim önümde banyo yaptı. Ne kadar güzel olursa olsun, belden aşağısını hissetmedim ve bu Tanrı'nın dürüstlüğü."

"Evet. Ŗu haline bak, koro çocuğu gibi davranıyorsun. Gerçekten Ŗaşırmadım, doğru mu? Ve dinle, ondan gemişı zamanda bahsediyorsun. Aşırı aktif vicdanına bunu gostereyim dedim."

Butch sadece omuz silkti. "Onunla ilk kez birkaç gece önce karşılaşımtım. Rastgele, Ŗehir merkezinde. O bir kulübe gidiyordu, ben de R8'i park ettikten sonra garajdan çıkıyordum. Ve dn akşıam, sen ve ben konuşıttan sonra? Dıarı çıktığımda sokaktaydı. Yaralanmışıtı. Kötü yaralanmışıtı. Bir adam tarafından."

"Kahretsin. Onu insan sistemine mi gönderdin?"

"Gitmeyi reddetti." Butch bardağını kaldırdı ve boşı bardaktan bir yudum aldı, bağımlılıkların kısmen biyokimyasal, kısmen de alışkanlıktan kaynaklanan kas hafızası olduğunun kanıtı. "Onu evine götürdüm. Bilirsiniz, oraya gittiğinden emin olmak için."

Tüm o kesik ve morlukların görüntüleri zihninde canlanırken yüzünü buruşıttı. "Eminim iyidir."

"Hiç emin değilsin."

ılgınca, paranoyakça sonuçlar kafasında uuşıurken, Butch hepsini teker teker dıarı attı. Ya da atmaya alışıtı. "Sanırım çok yorulдум."

"Hayır, hadi ama, bir aydır tropik bir tatildeymişısin gibi görünüyorsun. Sağlıktan Ŗu an olduğundan daha fazla parlıyor olsaydın, lanet bir gece lambası olurdun."

Butch bu kazmayı bıraktı.

"Onu bir daha görmeyeceğim." Boğazını temizledi. "Onu unutacağım. Ayrıca, Joyce'a benimle karşılaşıtıını söylemeyeceğine söz verdi. Bu bir mesele değil."

"Madem mesele değil, neden Marissa'ya söylemedin?"

Butch raflardan sarkan takım elbiselere baktı ve tam olarak neden bu kadar çok eşıtliliğe ihtiyaç duyduğunu merak etti.

hayatında lacivert renk. "Gardırobumu vermeyi düşünüyorum."

V nefesinin altından küfretti. "O kadın kafana tuğla gibi bir şeyle mi vurdu? Bu ne lan?"

"Kıyafetleri seviyorum ama onları kamuflaj olarak kullanıyorum."

"Çünkü neyi saklıyorsun? Etiniz ve iki sebzeniz dışında."

Butch oda arkadaşına düz bir bakış attı. "Her gece yatağımı paylaştığım kadın için değersiz bir pislik olduğum gerçeğini kamufle etmeye çalışıyorum. Vücuduma iyi iplikler takıyorum ve onun bunların yüzeyinden ötesine bakmamasını umuyorum. Ben de onlarla bunu yapıyorum."

"Değilsin."

"Evet, öyleyim. Bu gece Mel'in evine gidene kadar fark etmemiştim. O da aynı şeyi yapıyor. Belki de Southie'deki suda bir şey vardı - bilirsin, biz büyürken." Butch başını salladı. "Marissa'yla bu konuda henüz konuşmadım, Mel yüzünden değil. Ama benim yüzümden."

Gözlerini ovuşturdu. Boynunun arkasını. Omzunu. "Ve başka bir şey daha vardı," dediğini duydu. Konuşmayı kes, diye karşı çıktı kafasının içinden bir ses.

Oda arkadaşı aniden doğruldu. "Başka ne var, polis?"

CHAPTER FORTY-ONE

W Josephine. Bu gerçek bir sürpriz. Oturur musun?" Ailesinin evindeki kahvaltı salonu, yemek odasının bir eklentisiydi, dairesel bir

Bir bahar günü kadar neşeli bir bahçe duvar resmiyle sslenmişt. Ortadaki cam masa beyaz demir kıvrımlardan oluşan bir kaidenin üzerine yerleştirilmişti ve eğimli kenarının etrafında sekiz beyaz hasır sandalye vardı. Havuza ve asıl bahçeye bakan elmas camlı pencereler o kadar çok şık alıyordu ki Jo gözlerini kırpmak zorunda kaldı.

Masada tek bir yer vardı, gümüş atal ve bıçak henüz katlanmış çam peetesinden kaldırılmamıştı, New York Times ve Washington Post gazeteleri hâlâ sağ tarafta milföy şeklinde dizilmişti. Gümüş şarj aletinin ortasındaki tabakta tuğral bir yazı vardı ve üzerinde yarım kesilmiş bir yakut bulunuyordu.

greyfurt vardı. Kahvenin döküldüğü yerin y a n ı n d a bir fincan içinde rafadan bir yumurta duruyordu.

"Josephine?"

Silkelenerek kendine geldi ve boş sandalyelerden birini çekti. Oturup sırt çantasını kucağına koyarken dizlerinin bitişik ve ayak bileklerinin sandalyenin altında çapraz olduğundan emin oldu.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu babası. "Maria'ya ne istersen hazırlatırım."

Jo o ana kadar, kendisi ön girişteki büyük, iyi yağlanmış kapıyı açtığında bile adama bakmamıştı. Dolayısıyla sesi bir hayalete aitti. Ama adam gerçekten oradaydı.

"Hayır, teşekkür ederim. Aç değilim."

"Pekâlâ." Kendi sandalyesini, mekâna uyması için özel olarak yapılmış kısa tüylü, yeşil-sarı halının üzerine çekti. "İtiraf etmeliyim ki bu bir sürpriz oldu."

"Evet. Özür dilerim. Aramam gerekirdi. Annem nerede?"

"Constance Franck ve Virginia ile birlikte Sterling. Bir haftalığına Bermuda'ya tatile gidiyorlar. Öyle mi? Virginia ve kocasının orada bir ev aldığını biliyor musun? Annen kontrol etmek için çok sabırsızlanıyordu. Pazar günü dönecekler. Sana bir şey getiremeyeceğime emin misin?"

Sanki restoranı olan bir otelmiş gibi.

"Hayır. Teşekkür ederim."

Jo sessizliğe gömüldüğünün farkında değildi, ancak o sırada babası boğazını temizledi. "Ee," diye sordu.

"Paraya ihtiyacım yok," dedi. "Sadece seninle konuşmam gerekiyor."

"Ne hakkında? Biliyor musun, tüm bunlar oldukça uğursuz görünüyor." Derin bir nefes alarak başını kaldırdı.

İlk düşüncesi Randolph Chance Early III'ün yaşlanmış olduğuydu. Başının tamamını kaplayan tuzlu ve biberli gri saçları artık biberden çok tuzluydu ve sulu mavi gözlerinin etrafında yeni kırışıklıklar vardı. Bunun dışında bıraktığı fiziksel izlenim hatırladığı gibiydi. Dudakları hâlâ inceydi, bu da adamın kendini kontrol etme, düzen ve herhangi bir yerde herhangi bir tutkuyu mutlak olarak reddetme konusundaki tercihinin bir kanıtıydı ve kıyafetleri aynıydı, lacivert blazer ceket, gri yün pantolon, beyaz düğme ve kulüp kravatı, kesinlikle ana rahminden giydiği türden bir şeydi.

İkinci düşüncesi ise babasının her zaman sandığından daha az korkutucu olduğuydu. Maddi olarak bağımsız olmanın, bu eve her adım attığında döndüğü beş yaşındaki halinden daha uzun hissetmesini sağlaması şaşırtıcıydı. Zengin olduğundan değil, hiçbir şekilde. Ama tek başına hayatta kalabiliyordu ve ne onun ne de bir başkasının ilgisizliği ya da onaylamaması bunu azaltamazdı.

Sırt çantasının fermuarını açarak mutfak çekmecesinden aldığı manila klasörü çıkardı. Ön kapağı açarak Dr. Manuel Manello'nun siyah-beyaz fotoğrafını çıkardı ve camın üzerine yerleştirdi.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu görüntüyü döndürüp pürüzsüz yüzeye doğru iterken.

Babası bir yudum kahve, bir kaşık greyfurt ya da yumurta almamış olmasına rağmen dudaklarını sildi. Sonra eğildi, kravatının degeceği bir şey olmamasına rağmen kravatını yerinde tuttu.

Hizmetkârların kullandığı kanatlı kapının uzak tarafında, tüm hızıyla çalışan bir mutfağın ince sesleri sessizliği dolduruyordu. Ve Jo'nun endişesi arttıkça, yumuşak

Sesler. Doğrama sesleri. Ara sıra metalin metale sürtünmesi, bir tavanın on altı gözlü ocakta sürüklenmesi.

"Hayır, bilmiyorum." Babası başını kaldırdı. "Bu da ne demek oluyor?"

Jo kendini açıklamak için mükemmel bir kelime kombinasyonu bulmaya çalıştı, ancak gerçekten bir tane olmadığını fark etti. Ayrıca, onu tam olarak neyden koruyordu?

Belki de daha çok, değiştirebildiği hecelerde geçmişinin kilidini açacak şifreyi arıyor gibiydi.

"O sözde benim kardeşim."

Chance Early kaşlarını çattı. "Bu imkânsız. Annen ve ben seni sadece evlat edindik."

Jo ağzını açtı. Kapadı. Derin bir nefes aldı. "Hayır, sözde benimle kan bağı var."

"Ah." Babası sandalyesinde doğruldu. "Şey, üzgünüm ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Senin evlat edinme işlemin kapalı bir işlem. Seni doğuran kadınla ilgili elimizde hiçbir kayıt yok."

"Kullandığınız ajansın adını hatırlıyor musunuz?"

"Katolik Kilisesi aracılığıyla oldu. Buradaki yerel piskoposluk. Ama yıllardır kapalı olduğuna eminim. Akrabası olduğunu nereden biliyorsun?"

"Muhabir bir arkadaşım var. Doğduğum hastanede çalışıyordu. Oradaki insanlarla konuşurken, anneme takma bir isim verildiğini ve aynı isimde birinin de evlat edinilen bu adamı doğurduğunu keşfetmiş. Adı Dr. Manuel Manello."

"Yani hikâyeyi zaten biliyorsunuz. Neden beni bu konuda sorgulama ihtiyacı duyuyorsun?"

Jo gözlerini pencerelere çevirdi. Dışarıda, soğukta, koyu yeşil peyzajcı kıyafeti giymiş bir adam elinde çapayla ilerliyordu.

"Belki sen ya da annem bir şeyler hatırlarsınız diye düşünmüştüm."

Babası bıçağının yanındaki gümüş çay kaşığını aldı. Greyfurdun içine daldı, ağzına bir parça koyarken kaşlarını tekrar çattı.

"Korkarım cevabım hayır. Peki tüm bunları neden araştırmak istiyorsunuz?"

Jo gözlerini kırptırdı. "Bu benim geçmişim." "Ama önemli değil."

Yeniden bahçivana odaklandı. "Bana öyle geliyor."

Ayağa kalkmaya gittiğinde, "Gidiyor musun?" dedi.

"Sanırım en iyisi bu."

"Pekala." Babası elindeki peçeteyle ağzını sıvazladı. "Nasıl istersen. Ama annene bir mesajın var mı?"

"Hayır, bilmiyorum." En azından üvey annesi değil. "Teşekkür ederim."

Fotoğrafı geri alırken, ona ne için teşekkür ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Olgunluk dönemine hâlâ hayatta olarak ulaştığı için mi? Hepsi bu kadardı.

Dosyayı sırt çantasına geri koydu, fermuarını tekrar kapattı, başını salladı ve arkasını döndü. Yemek odasına doğru yürürken büfenin üzerinde asılı duran annesinin portresinin önünde durakladı. Bayan Philomena "Phillie" Early, Grace Kelly standartlarında güzeldi, safkan bir at gibi elmacık kemikleri olan platin sarışını bir kadındı.

"Jo."

Omzunun üzerinden baktı. Babası kahvaltı salonunun kemerinde durmaya gelmişti, elinde peçetesi, ince parmakları damaskayı endişelendiriyordu.

"Bağışlayın beni. Bu konuyu her zaman kötü ele aldığımı fark etmişimdir. İnsan karısına çocuk veremediği için bir başarısızlık duygusu hissediyor. Eminim bunu anlıyorsunuzdur."

"Özür dilerim," dedi Jo çünkü bunu yapmak zorunda olduğunu hissetmişti.

"Size o zamanki avukatımızın adını verebilirim. Artık çalıştığını sanmıyorum ama piskoposlukla evrak işlerini yürütürken kadının gerçek adını biliyor olmalı. Hangi hastanede olursa olsun, doğum için ona takma bir isim vermiş olsa bile, yasal olarak, ebeveyn haklarından feragat etmek için gerçek adını kullanması gerekirdi. Belki bu size yardımcı olur?"

"Ama o öldü."

"Bize söylendiği kadarıyla değil."

Jo hangi hikâyeye inanacağından emin olamayarak geri çekildi. Ama sonra yeniden odaklandı. "İletişim bilgilerini istiyorum, lütfen."

Babası başıyla onayladı ve yanına gitti. "Çalışma odasındaki kayıtlarımda olacak."

Jo onu takip ederek cilalı fuayeden çıktı ve kendisine her zaman bir mücevher kutusunu anımsatan ahşap panelli odaya girdi. Masanın başında oturan babası eğildi.

"Sizin kendi dosyanız var," dedi.

Sanki kadın bir arabaymış ve adam da garantinin devam etmesi için bakım kayıtlarını tutuyormuş gibi.

Bir bantla bağlanmış kalın bir portföy çıkaran adam, evrak işlerine dalarken oturdu ve kadın nasıl bu kadar hacimli olduğunu merak etti.

"Tüm okul raporlarını ve test sonuçlarını sakladım," dedi sanki onun aklını okumuş gibi.

Neden diye sormak istedi. Belki de onu doğduğu hastaneye geri götürmek isterse onlara ihtiyacı olabileceğini düşünmüştü.

Onun cılız parmaklarının tuttuğu sayfaları karıştırmasını izlerken, ne kadar zayıf göründüğünü, ince vücudunun büküldüğünü, dar omuzlarının kamburlaştığını düşündü. Nedense onun fiziksel zayıflığı, her zaman ısrar ettiğı tüm adabı muaşereti ve protokollerinin çocukluğunu ve erken yetişkinliğini nasıl tanımladığını, ona geçmesi gereken bir ahlak veya değerlilik testi olarak sunulduğunu düşünmesine neden oldu. Tuhaftır, şimdi tüm bu keyfi kuralları, zayıf ve çatışmadan kaçınan bir adamın savunma mekanizmaları olarak görüyordu; soyağacının tüm tarihsel farklılığına rağmen kişisel farklılığından yoksun bir şekilde hayatını sürdüren bir adamın.

"İşte," dedi. "Adı ve numarası."

Babası bir kartvizit uzattı ve Jo onu aldı. Robert J. Temple, Esq. ile a şehir merkezi Philadelphia adresi ve orijinal 215 alan kodu. Firma adı yok. Sert küçük dikdörtgeni deri kurutma kağıdına koyuyorum,

telefonunu çıkardı ve fotoğrafını çekti.

"Teşekkür ederim," dedi elindeki şeyi geri verirken.

"Bir şey değil."

Jo, kartvizit tekrar portföyün içine girerken ve kapak bir kez daha bantla kapatılırken beklemek zorundaymış gibi hissetti. Babası daha sonra belge koleksiyonunu alt çekmeceye geri koydu ve ayağa kalktı. Sanki iş toplantısı bitmiş gibiydi.

Jo, "Anneme selamlarımı ilet," dedi.

Şimdi adam gülümsedi. "Oh, kesinlikle öyle yapacağım. Ve eminim o da onları size geri verecektir."

Memnundu çünkü bu söylenecek ve yapılacak uygun bir şeydi. Bu da ona, habersiz ziyaret konusu açıldığında karısına iletebileceği uygun bir şey sağlayacaktı.

"Seni bir yere bırakmamı ister misin?" Chance Early sordu. "Yolda bir araba görmedim."

"Hayır, Lyft'e bineceğim."

"Kimden? Tom sizi gitmeniz gereken yere götürebilir."

Tabii ki adam Lyft ya da Uber'i hiç duymamıştı.

"Taksi yani." Sırt çantasını tek kayışla bağladı. "Çağırdıktan sonra ön basamakta bekleyeceğim. Temiz havanın ve güneşin tadını çıkaracağım."

Babasının yüzündeki rahatlama saklamaya çalıştığı bir şey değildi. "Pekâlâ. Seni tekrar görmek çok güzeldi Josephine. Bir sonraki buluşmamızı dört gözle bekliyorum."

Elini uzattı.

Jo kendisine uzatılan eli sıktı ve adamın avucunun kuru ve iskelet gibi olduğunu gördü. "Teşekkür ederim. Kahvaltınızın gereksiz yere bölünmemesi için kendim çıkacağım."

"Bu çok düşünceli bir davranış."

Jo evden çıkarken telefonunu tekrar çıkardı. Rehberinde olmayan bir numara aramış ve mesaj bırakmıştı ama Lyft uygulamasına girerken bildirimi görmezden geldi.

Nissan Stanza yanaştığında, yüzünü güneşe doğru kaldırmış, evin sıcak taşlarına yaslanıyordu. Arkaya binerek nane şekerini, Sirius radyoyu kontrol etmeyi ve hava sıcaklığını -daha sıcak ya da daha soğuk- değiştirmeyi reddetti. Sürücü konuşkandı ve o da bundan memnundu. Adam gaza bastığında, bir daha asla ailesinin evine geri dönmeyeceğini hissetti ve bu sonuçtan uzaklaşmak için dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Tabii ki geri dönecekti. Sadece üç ay önce Noel için ailesini ziyaret etmişti. Ve Noel sekiz ay sonra tekrar gelecekti. Yani kesinlikle geri dönecekti. . .

Jo 30. Cadde İstasyonu'na dönüş yolculuğu hakkında pek bir şey hatırlamıyordu. Ya da tam olarak nasıl tekrar bir trene bindiğini.

En azından başka bir pencere kenarı bulmayı başarmıştı.

Yerleşip arabanın çoğunlukla kendisine kalacağını umarken telefonunu çıkardı ve Syn'in arayıp aramadığını kontrol etti. Aramadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Yine de önce ona ulaşması gerekiyordu, değil mi?

Onu aramak yerine Safari'ye girip ailesinin kullandığı avukatla ilgili bir Google araması yaptı ve adamın ölüm ilanını buldu. Adam on yıl önce ölmüştü.

Doğal olarak.

Tren hareket etmeden ve pencereye yaslanıp uyuyakalmadan önce zaman geçirmek için, bilinmeyen numaranın bıraktığı sesli mesajı dinledi, bunun sağlık sigortası için dolandırıcılık teklifi ya da belki de sahip olmadığı öğrenci kredileri için ona yardımcı olacak sahte bir program olmasını bekliyordu.

Merhaba, Bayan Early. Burası St. Francis Acil Bakım. Yetmiş iki saat önce burada mıydınız? Bize kan örneği mi bıraktınız? Anlaşılan laboratuarda bir şekilde kirlenmiş. Bunu sizden istemekten nefret ediyoruz ama içeri gelip biraz daha almamıza izin verir misiniz? Tekrar söylüyorum, gerçekten üzgünüz. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Kendi hataları olmalı ama ellerindeki okuyamadıklarını söylüyorlar. Teşekkürler. Oh, telefon numaramız-

Jo mesajı yarıda kesti. Tüm bunlar onun endişelenecek şeyler listesinde değildi. Ayrıca, doktor tarafından aklanmıştı ve-

Kaşlarını çatarak burnunu ovuşturdu, korkunç bir koku burun deliklerini istila etmişti. Kokudan kaçış yok gibi görüldüğünde koridora doğru eğildi. En uçtaki arabaya iki adam girmişti ve bunlar onlar olmalıydı.

Çiftin paltolarının altında boyunlarına ölü kokarcalar astıklarını varsayalım.

Jo gözlerini kırptırdı ve burnunu tekrar ovuşturdu. Tanrım, hiç bu kadar berbat bir koku almamıştı. Sanki bebek pudrası ve yol öldürücü-

Bir anda baş ağrısı şiddetlendi, kafatası acıyla çarpmaya başladı. Belli ki tetikleyici olan kokuydu.

Hayır. İki saat boyunca bunu yapmayacağına karar verdi. Hareket etmek ne kadar kaba olursa olsun.

Sırt çantasını kaptığı gibi ayağa kalktı ve sıradaki arabaya doğru yürüdü; Tanrı'ya şükürler olsun ki koku her neyse diğer boşluğa taşınmamıştı.

Tren sarsılıp ilerlemeye başladığında, yeni bir pencere kenarına oturdu ve şakaklarına masaj yaptı. Acısı artmaya devam ederken, ona boyun eğmeyi reddetti. Her nedense, bunun dikkatini dağıtmaya çalıştığını hissediyordu. Onu bir tür düşünce izinden uzaklaştırmaya.

Bu çılgınca bir konuşma olsa bile. Migreni antropomorfize etmek mi? Gerçekten mi?

Yine de o pis koku. Peki ya pis koku-

Mengene kafatasını daha da sıkarken bile, o korkunç kokuyu daha önce kokladığına dair inancını daha da derinleştirdi. Yakın bir zamanda. Çok yakın bir zamanda.

Telefonuna girerek arama kaydına baktı. Ne aradığını bilmeden, son birkaç gün içinde telefonuna gelen ve giden aramaları kontrol etti. McCordle ile ileri geri bir sürü görüşme. Bir de para isteyen Dougie vardı. Telepazarlama saçmalığı-

Jo oturdu.

Ne halt ediyordu, saat 10'da Bill ile konuşuyordu?
Bir kaç kez mi?

O sırada evdeydi. Ya da olmalıydı. Yine de onunla konuştuğuna dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Elbette, doğaüstü olaylarla ilgili küçük ders dışı hobileri hakkında düzenli olarak sohbet ediyorlardı ama meşhur bir okul gecesinde saat ondan sonra değil. Ve bu kadar kısa bir süre içinde tekrar tekrar değil ...

Hayır, bekle, diye düşündü. Dışarıda bir yerdeydi. Bir şey aramaya gitmişti.

Evet, arabasında. Yağmur yağıyordu.

Jo inleyerek telefonunu kapattı ve başını koltuğun arkasına yaslamak zorunda kaldı. Sığ bir şekilde nefes alırken, nereye gittiğini ve arkadaşını neden aradığını öğrenmeye yemin etti.

Hayatındaki bilgi boşluklarıyla işi bitmişti.

En azından Bill'le konuştuğu sırada nerede olduğu gibi basit bir gizem çözülebilir olmalıydı.

Öyle olması gerekiyordu.

CHAPTER FORTY-TWO

T Karanlık çöktükten otuz dakika sonra Butch R8'i şehir merkezindeki garaja park etti ve bu kez kimseyle karşılaşmayı beklemiyordu. Mel'le değil. Ne onun Oda arkadaşı. Oda arkadaşının ayrı yaşadığı annesi değil.

Evet, kimseyle karşılaşmakla ilgilenmiyordu.

Ve FFS, demateryalize olmak kesinlikle kullanışlı olurdu.

Onun yerine, toynaklarını kullandı. Garajdan dışarı adımını attı, deri ceketinin yakasını açtı, başını eğdi ve zaman kazanmaya başladı. Kardeşliğin geri kalanı hâlâ malikânedeydi ve silah kontrolü yapıyorlardı; teknik olarak onun da katılması gereken bir şeydi bu. Ama her neyse. Önce biraz kişisel zamana ihtiyacı vardı-

Telefonu çalmaya başladığında, kimin aradığını kontrol etme zahmetine girmeden onu çıkardı ve titreşimi kesti. Bu uzun sürmeyecekti ve en kısa sürede

bittiğinde, ev sahibi takıma vurur, bir özür diler ve düzenli olarak planlanan programa devam ederdi.

Gideceği yere varması altı dakika sürdü ve yirmi katlı ofis binasına bakarken, bir gece önce Mel'le birlikte içeri nasıl girdiklerini hatırlamadığını fark etti. Bir anahtarı olmalıydı. Ön girişten mi girmişlerdi? Mesai saati dışında olduğu için kilitli olan döner kapılar göz önüne alındığında bu pek olası görünmüyordu.

Arka tarafta mı?

Tedirginlik ensesine diken diken oldu ve binanın yanından aşağı inerken silahlarından birini avuçladı. Bloğun ortasında, işaretlenmemiş bir giriş buldu, ancak hiçbir kırımda payı olmadan sürgülenerek kapatılmıştı.

Kahretsin, lanet olası şeyin açacak bir kilidi ya da bir kart okuyucusu bile yoktu. Acil çıkış olmalı.

Uzak köşeyi dönüp mülkün arka tarafına baktığında, sığ park alanında bir alıcı iskelesi bulmayı umdu ve duaları kabul oldu. Ama iyi haberler bu kadarla sınırlı kaldı. Hiçbir yere giremiyordu. Ne sımsıkı kapalı olan bölme kapılarına, ne de elektronik anahtar okuyucuları olan üç normal kapıya.

Binanın ayak izinin etrafından dolaştı. İki kez.

Çökmeden önce.

Telefonunu çıkarıp aramayı gönder tuşuna bastığında küfrediyordu. Numarayı bulmak için rehberine girmesine gerek yoktu. Söz konusu şerefsiz onu arayan son kişiydi. Arka arkaya üç kez. Son üç buçuk dakika içinde-

"Neredesin lan sen?" V tersledi. "Bu önemli değil. Bir iyiliğe ihtiyacım var-"

"Oh, önemli değil. Burada tecrit altındayım - Lassiter'la, P.S., bana bütün gece The Munsters izletecek-"

"-Kilitli bir tesise girmem gerekiyor-"

"-ben Addams Ailesi gibi bir erkek olduğumda-

" "-ve şu kart okuyucu zımbırtılardan var-"

"-ve daha fazla için ve Nokta, sen açıkça silah denetimini atladı-"

İkisi birden durdular ve "Ne dediğimi dinleyecek misiniz lan!" diye havladılar.

Sonra, aynı zamanda:

"Lassiter ile televizyon mu izliyorsun?"

"Bir binaya girmeye mi çalışıyorsun?"

Butch bir yorgunluk dalgasıyla savaştı. "Bak, bu iş için değil. Sadece bu yere girmem gerekiyor ve bana yardım edebilecek tek kişi sensin."

"Neredesin sen? Bir daha önemli değil dersin bu meleği yumruklayacağım çünkü bana en yakın şey o."

"Önemli değil-"

Bağlantının üzerinden, muffled bir OW vardı! Bu ne lan, V!

"Tanrım, bu çok tatmin ediciydi," diye mırıldandı V.

"Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Butch yükleme iskelesine baktı, bölmelerin köşelerine ve üç kapının her birinin üzerine monte edilmiş güvenlik kameralarının yerini tespit etti. Ayrıca bir vagon büyüklüğünde bir çöp kutusu ve bir Iron Mountain kayıt depolama ünitesi vardı. Bunların hiçbirisi yardımcı olmayacaktı.

Küfür etti. "Evrensel kartın falan yok mu senin? Herhangi bir alarmı harekete geçirmek istemiyorum."

Kardeşi koltuktan kalkıyormuş gibi bir hışırtı oldu. Sonra V daha yumuşak bir sesle, "Ne yapıyorsun, polis?" dedi.

"Savaşla ya da başka bir şeyle ilgili değil." "Tamam, bekle."

Butch rahatlayarak nefes verdi, sonra V tam önünde cisimlenince geriye sıçradı. Kardeşi deriler ve boktan ayakkabılar içindeydi -harikaydı- ama üzerinde tek bir silah bile yoktu. Tabii asitli dilini saymazsak, ki o da sadece tartışmalarda işe yarardı.

Sonra tekrar . . .

Bir de şu eli. Ama yine de.

"Burada ne halt ediyorsun?" Butch telefonuna sarıldı.

"Elbette," dedi V acı bir sesle, "tehlikede olman senin için sorun değil-"

"Eve dönün!"

"Yardıma ihtiyacın olduğunu sanıyordum, göt herif-" V durakladı. Telefonunu kulağından çekti. Aramayı sonlandırdı. "Evet, artık yüz yüzeyiz. Birbirimize yüz yüze bağırıp çağırmaya ne dersin?"

Butch telefonunu da kulağından düşürdü. "Silahlı değilsin."

"Ve silahlarınız kontrol edilmedi."

"Touché. En azından Küçük Denizkızı pijamaları giymemişsin." "Onların içinde ne kadar seksi görüldüğüme şaşıracaksın." V

binanın arka tarafını değerlendirdi. "Demek hedefimiz burası, huh."

"Bu işte 'bizim' diye bir şey yok." V ilerlemeye başladığında Butch adamın çıplak kolunu yakaladı. "Burası senin için çok tehlikeli. Küçük anlaşmamızı hatırlıyor musun?"

"Etrafta avcılar olsa hissederdin. Var mı?" "Şey, hayır. Ama her an olabilir."

"Demek hedefimiz bu." V yükleme bölmelerinden birine gitti ve göğüs yüksekliğindeki beton kenarın üzerine atladı. Bağlantılı panelleri inceledikten sonra başını salladı. "Tamam, sanırım ne yapacağımı biliyorum."

"Seni hiç aramamalıydım."

"Sen ciddi misin? Bu çok daha iyi-" Bununla birlikte, V cümlesinin ortasında buharlaştı.

Tek başına ayakta duran Butch, beş yaşında bir çocuk gibi kaldırıma bir tekme savurdu. Sonra dondu kaldı, bir alarm sesi duymayı bekledi. Kulak patlaması gibi bir şey olmayınca da volta atmaya başladı.

Körfezin bölümlerinin yukarı çıkarken çıkardığı takırtı sesi sessizliğin içinde gürültüyle duyuluyordu ve V'nin deri kaplı bacakları, kaslı gömleği ve çıplak omuzları santim santim ortaya çıkıyordu.

"-o mekle evde kalmaktansa," diye bitirdi sözlerini, eğilip avucunu uzatırken. "Yemin ederim ya ben ya o olacaktım."

Butch kurşun kaplı eldivene tutundu ve en az park alanı kadar pis olan bir kabul alanına çekildi. "Anlamıyorum. Adamı bırakıp çukura geri dönebilirdin."

"Fritz bu gece evimizi temizliyor."

V titreyerek panelleri el krankıyla aşağı indirirken Butch içinden ıslık çaldı. "Evet, bunun yerine Lassiter'ı seçerdim."

"Yemin ederim, o uşak eline fırsat geçse kıcımı süpürür." Onları kabul alanının içinde sabitleyen V, ellerini birbirine vurdu. "Peki nereye gidiyoruz?"

Butch oda arkadaşına ters ters baktı. V orada öylece durup sabırla bekleyince, Butch kırmayı öğrenmeye karar verdi ve

Balz'dan beceriler giriyor.

"Ah, Tanrı aşkına," diye sızlandı.

"Burası bir departman mı?" V çizdi. "Yoksa sadece belli bir kat mı?"

Azı dişlerini gıcırdatan Butch etrafına bakındı. Binaya açılan çeşitli kapıların üzerindeki parlayan "ÇIKIŞ" işaretleri sayesinde etrafı yeterince iyi değerlendirebiliyordu. İlham aldığından değil. FedEx kutuları için tekerlekli kutular ve posta işleme istasyonu gibi görünen uzun bir banko dışında, devam edecek pek bir şey yoktu.

Beton duvara monte edilmiş bir harita falan olmasını umuyordu. Hey, burada çalışan insanlar zarflar ve paketlerle nereye gittiklerini biliyor olmalıydılar, değil mi?

"Bodrumu bulmam lazım," diye mırıldanarak rastgele kapılardan birine doğru yöneldi. Daha iki adım atmadan kırklıklarından birini uzattı. "Al bunu. Seni göndermeye çalışarak fazla uzağa gidemeyeceğimi biliyorum."

"Sanki beni tanıyor gibisin, doğru mu?"

Birlikte yola koyulurlarken, "Kapa çeneni, V," dedi.

Syn akşam karanlığında onu görmeye gelir gelmez sevişmişlerdi.

Bu doğru geçmiş zaman mı? Jo yön işaretini verirken düşündü ve sonra elini Syn'in elinin içine geri koydu.

Yoksa daha çok seks yapmışlar mıydı? Sikişmişlerdi. Düzüştüler. Vuruştular, seviştiler, çirkinleştiler.

.

Dilbilgisi ne olursa olsun, konuşma dili ne olursa olsun, kesinlikle birlikte olmuşlardı. Hemen hemen her yerinde

daire. Ama artık yeter diye kendine söz vermişti. Syn'in ... sorunu göz önüne alındığında, onun cinsel ihtiyaçlarına bir aygır gibi hizmet etmesini ve bundan kendisi için hiçbir şey elde etmemesini bekleyecek kadar bencil olmaya dayanamazdı.

Ve onun için sonuçları hiçbir şey olmamasından çok daha kötüydü.

Onun yanında, yolcu koltuğunda, kendini yavaşça yeniden konumlandırdı ve yüzüne vuran irkilme ona ne kadar rahatsız olduğu hakkında bilmesi gereken her şeyi anlattı.

Yani, hayır, yakınlaşmak gibi bir niyeti yoktu. Tek yapmak istediği onu görmektir. Onu koklamak. Ona sarılmaktı ve bunların hepsi kapısından içeri girdiği anda gerçekleşmişti.

Ardından aynısından biraz daha. Sadece çok daha az kıyafetle.

"Benimle bir kez daha böyle boş işlerle uğraşmak istediğine inanamıyorum," dedi.

Elini sıkma şekli tanıdık gelmeye başlamıştı. "Bu gece izinliyim, yani olmak isteyeceğim başka bir yer yok."

Kız buna söyleyecek bir şey bulamadan, adam ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Şu anda gülümseme şeklini seviyorum. Daha sonra bana tam olarak ne düşündüğünü söylemen gerekecek."

"Tamam ve şimdi benim de yüzüm kızardı." "Güzel."

Ancak sonra tekrar sertçe hareket etti, emniyet kemerini göğsünden çıkardı ve bir tıslamayla kalçalarını yeniden hizaladı.

"Syn, iyi misin?"

"Her yönden mükemmel. Peki nereye gidiyoruz?"

Jo başını salladı ama boş verdi. Sadece bir kişinin katıldığı bir konuşma yapmak zordu ve rahatsızlığı söz konusu olduğunda sorulu cevaplı bir bölgede olduğu açıktı.

Tanrım, bundan nefret ediyordu.

"Bildığınız gibi... Yaşadığım bu hafıza kayıplarından bıktım usandım." Ona babasını görmeye gittiğini söyleyip söylememeyi düşündü ama sanki konuyla ilgisi var mıydı? Daha da önemlisi, hafıza kaybı için bu ziyareti gönüllü olarak yapmanın bir yolu olup olmadığını merak etti. "Uzun hikâye ama görünüşe göre birkaç gece önce bu terk edilmiş outlet alışveriş merkezine gelmişim. Arkadaşım Bill, ben oradayken ve eve dönerken benimle konuştu ama evimden ayrıldığımı hiç hatırlamıyorum. Bir yere gittiğimi. Bir şey gördüğümü ya da bir şey yaptığımı."

"Çiftleşen Bill mi? Birlikte çalıştığın kişi." "Evet. O ve karısı hamileliklerini yeni kaybettiler."

Syn'in kaşları çatıldı. "Bunun için özür dilerim."

"Ben de." Jo ön cama doğru eğildi. "Evet, buraya gelip bölgeyi kontrol etmek istiyorum. Sapak sağda olmalı-evet, işte buradayız."

Yoldaki bir yokuşu çıkarken başının ağrıyacağını düşünerek kendini hazırladı ve son dönemeci dönüp tek katlı dükkânların olduğu karanlık bir alan görüldüğünde ağrı tam ön lobuna vurdu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Syn acımasızca. "Bir şey yapmak zorundayım."

Arabasının durmasına izin verirken, buraya daha önce de geldiğini biliyordu. Bunu daha önce de yapmıştı.

"Yemin ederim," diye mırıldandı, "sanki biri beynime girip benden bir şeyler alıyor."

"Arabayı şuraya park et."

"Nerede?"

"Şu sundurmanın arkasına geçin ve dışarıya doğru döndüğünden emin ol u n . Asla bilemezsin."

"Oh. Elbette."

Jo onun önerdiği şeyi yaparken, etrafında eğitimli bir katil olmasının belirgin avantajları olduğuna karar verdi.

Golf'ten çıktıklarında Syn'in yönlendirmesinden daha da etkilendi. Arabası büyük değildi ve Adirondack'laştırılmış bir otobüs durağı olan sundurma onun için mükemmel bir kılıftı. Burada olduklarını kimse bilmeyecekti ve o haklıydı. Eğer aceleyle gitmeleri gerekirse, tek yapması gereken dikiş makinesinin motorunu çalıştırıp gaza basmaktı.

"Bill bana gelip benimle burada buluşacağını söyledi." Yürümeye başladıklarında yüzünü buruşturdu ve ensesine masaj yaptı. "Yalnız kalmamdan endişeleniyordu. Ama hiç dışarı çıkmadı. Eve giderken onu aradığımı ve hiçbir şey görmediğimi söylediğimi söyledi. O da arkasını döndü ve kendi evine gitti."

"Sen ve o hiç birlikte oldunuz mu-"

Jo kafasını çevirdi. "Aman Tanrım, asla. O evli. Evli olmasa bile benim tipim değil."

Syn memnun bir şekilde homurdandı ve Jo gülümsemek zorunda kaldı. Onun elini tutarak kendini ona çarptı. "Kıskanıyorsun."

"Değilim."

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Ben her zaman insanları lime lime etmek isterim. Bu bir egzersiz, biliyorsun." Yumruğuyla göğüs kafesine vurdu. "Kalp kasını ve kolları geliştirir. Ayrıca bir düşmanı yok etmenin verdiği tatmin duygusu en iyi ödüdür."

Yere baktı ve ona göz kırptı. "Sen iflah olmazsın," dedi.

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum-" Botu beton geçidin kenarına çarptığında, öne doğru düşerken onu kolayca yakaladı. "İyi misin?"

Jo güldü. Birlikte olmalarının başka bir nedeni yoktu. "Evet. Öyleyim."

Kendini odaklanmaya zorlayarak bir zincirin üzerinden geçti ve ilerledi, kordonda ilerlerken karanlık dükkânlara baktı. Görecek pek bir şey yoktu. Geride pek bir şey kalmamıştı. Karanlık çöktükten sonra ziyarete gelmesini gerektirecek pek bir şey yoktu.

Tanrım, başı çatlayacak gibiydi.

Kapalı yürüyüş yolunun sonunda, toynağıyla dondurma külahı tutan bir ineğin solmuş şablonunun önünde durdular. Rüzgâr hızlandıkça, kararmış yapraklar çatlamış kaldırım boyunca şakırdayıp koşarak, kendi türlerinden diğerleriyle birlikte gömme bir kapının köşesinde toplandılar.

Dönerek başını salladı ve kendini aptal gibi hissetti. "Bill belirsiz bir ipucu aldığımı söyledi. Ona blogumdan olduğunu söyledim ama blogumun hiçbir yerinde bu siteyle ilgili bir şey yok -hey, şurada merdivenler var. Bizi nereye götürdüklerine bakmamızın bir sakıncası var mı?"

"Hayır. Önden buyur, dişi."

Jo biraz daha gülümsedi ve göğsünün ortasındaki bir şeyin teşvikiyle onları beton basamaklardan aşağı indirdi. İnişin dibinde durdu ve boş bir otoparkın görüntüsüne baktı-

Bir rüzgâr, İsviçre peyniri gibi çukurları olan kaldırımdaki kıştan yıpranmış yaprakları daha da mahvetti. Ve işte o zaman duydu. Creeeeeak-slam. Creeeeeak- slam.

Arazinin uzak köşesinde, önünden aşağıya doğru uzanan garaj kapıları olan bir bina vardı. Bir taraftaki normal büyüklükteki kapı menteşelerinden gevşemişti ve rüzgar çıktıkça kendi kendine açılıp kapanıyordu.

Yüzünü buruşturarak ve ayaklarının üzerinde sallanarak, "Evet," diye mırıldandı.

Şurada. O kapının sesini biliyorum."

Syn'den bir yanıt beklemeden asfaltta tökezleyerek ilerledi, acıdan gözleri kör olmuştu ama sonunda gizemin çözüleceği hissiyle aşırı odaklanmıştı. Kapıya vardığında nefesi boğazına takıldı ve kalbi çarpmaya başladı. Titreyen elleriyle kapıya uzandı.

Syn kolunu uzattı. "Bırak önce ben gideyim." "Yapabilirim."

Ama onun yerine karar verdi, öne çıktı, içeri adım attı. Bir an sonra bir el feneri yandı ve ışını tamamen boş, penceresiz, beton zeminli bakım tesisinde yavaş bir daire çizdi.

"Kahretsin," dedi ona katılırken. "Yemin edebilirim ki -"

Kapı arkasından çarparak kapandı, bu da onun sıçramasına neden oldu. "Yine boşa kürek çekmek," diye mırıldandı yürürken. ayak sesleri yankılanıyor.

Tam da gitmelerini önerecek ve gece gidilecek yerler hakkında başka parlak fikirleri olmayacağına dair söz verecekti. . .

. . . ilk araba çarpan kapının hemen önünde durduğunda.

"Yemin ederim," dedi Butch, "buradaydı. Kapı zindandan çıkmış gibiydi... ve o ...

.."

Sözcüklerin bitmesine izin verirken, aşağıya doğru yürüdü. koridoru, tamamen normal görünen her bir kapının arkasındaki her bir depolama alanının her bir kurumsal sahibini ilan eden küçük lamine başlıkları okuyarak.

"Deli olduğumu düşünmeye başlıyorum." V bir şey söylemeyince Butch, Mel'in dairesinin girişi olması gereken yerin önünde duran adama baktı. "Yemin ederim-"

"Sana inanıyorum." V elini kaldırdı. "Bana bir dakika ver."

Vishous gözlerini kapadı ve başını eğdi, o kadar hareketsizleşti ki sanki artık yaşayan ve nefes alan mürettebatın bir parçası değildi. Bu sırada Butch volta atmaya devam etmemeyi imkânsız buluyordu.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi-

Aslında mantıklıydı. Sadece Butch noktaları birleştirmenin onu götürdüğü yeri sevmiyordu.

"Ya düşündüğüm kişi değilse?" dedi.

Her şeyden çok kelimeleri denemek için.

V başını kaldırdı. "Binanın burası olduğuna emin misin?"

"Telefonumdaki GPS'i kontrol edebiliriz, değil mi?"

Kaydediyorsun

Hepimizin her gece gittiği yere. Beni burada böyle buldun.

Şimdi." Butch Samsung'unu aldı ve oda arkadaşına uzattı.

"Günlüğün içinde olmalı."

Aklının bir köşesinde içgüdülerinin sapıtığının farkındaydı ve bunun için biraz geç kalmıştı, öyle değil mi? Eğer uhrevi bir şey tarafından oyuna getirildiyse, o her neyse artık burada değildi.

"Senin izini benimkinde bulabilirim," diye mırıldandı V.

Kardeşi kendi telefonuna girdiğinde, Butch kollarını kavuşturdu ve Mel's'ten uzaklaşmaya başladığında olan garip şeyi düşündü

bir gece önce. Kapıyı henüz kapatmış ve bir, belki iki adım atmıştı ki . . çatallı demir parmaklıklı devasa kilit mekanizması arkasından sessizce yerine kaymıştı.

Kadının kendini o küvetten çıkarıp açık alanın genişliği boyunca ilerlemesine ve kendini içeri kilitlemesine imkân yoktu. Yaralanmamış olsa bile.

Bu da başka bir şeydi. Onu garajın dışında bulduğunda, birçok yeri kanamış, morarmış ve dövülmüştü. Ama büstiyeri giymesine yardım ettiğinde? Küvetin içinden ona baktığında? Yüzünün porselen tenini bozan hiçbir şey yoktu.

O sırada, bakmaması gereken bir yere bakmadığından emin olmakla o kadar meşguldü ki gerçekten fark etmemişti. Ama şimdi? Bu tür bir iyileşmenin imkansız olduğunu biliyordu-

"Bu çok boktan."

Butch şöyle bir baktı. "Yani burada değil miydin?"

"Hayır, öyleydin ama dün gece konumunla ilgili çok büyük bir yanlış okuma oldu." V telefonunu çevirdi. "Bu Caldwell'in haritası. Bu da sen. İşte başlıyoruz."

V bir şeye dokundu ve eski usul Pac-Man gibi, yanıp sönen küçük bir nokta sokak labirentinde ilerledi.

"Burası Ticaret." V'nin parmağı ekran boyunca dikey olarak ilerledi. "Ve şimdi 13. caddedesiniz. Ve ... işte buradayız, bu adresten bir blok ötede."

Nokta kayboldu.

"En fazla on beş, yirmi dakika ileri sar," dedi V. "Ve ... işte yine buradasın."

Bir anda nokta yeniden ortaya çıktı ve ölü bölgeden uzaklaştı. Bu da binanın bulunduğu tüm bloğu kaplıyor gibiydi.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı Butch. "Peki ben kiminle konuşuyordum?"

CHAPTER FORTY-THREE

N Sadece bir araba değil. Hem de çok.

Lanet olası bir filo gibi sesler çıkaran bir araç zemin koruma tesisine yanaşırken Syn vücudunu Jo ile geldikleri kapı arasında bir mesafe vardı. Silahını çıkarıp el fenerini kapatırken kendine lanet okudu. İç mekâna bakarken gördüğü kadarıyla hiçbir siper yoktu. Destek kirişleri, tepedeki çatı ve yağ lekeli beton zeminden başka bir şey yoktu.

Durum kötüden ölümcül hale geldiğinde silahını çıkarıyordu.

İlk başta, düşmanın kokusu burnuna ulaştığında, kendi kendine hayal gördüğünü söylemeye çalıştı. Küçüklerin dışarıda ne işi olabilirdi ki-

"O koku," diye tısladı Jo. "Bugün Philadelphia'dan dönerken trendeydi. Ve yemin ederim ki kok-"

"Şşş."

Kadın sustuğunda, rüzgârın ve kapının çarpma sesinin arasından geçip sesleri bekleyerek dikkatle dinledi. Gerçi bu ona gerçekten ne söyleyecekti?

Elini tutarak onu karanlığın içine doğru götürdü. Hiç korunak yok. Kesinlikle kaçış yoktu. Ve burada sınırlı miktarda silahı ve cephanesi, ne olduğunu bilmeyen bir yarı-ırk ve Tanrı bilir kaç tane daha azı vardı.

Çürük binanın hemen dışından sesler geliyor. Bir cemaat. Üç kişi mi? Dört kişi mi? Bu kadar geriden birden fazla koku almak zordu.

Bir kaynak makinesi. İhtiyacı olan şey bir kaynak makinesiydi, böylece Jo'nun geçebilmesi için metal duvarda bir delik açabilirdi. Ama sanki o kadar ilerisini düşünebilir miydi? Elindeki diğer tek seçenek Jo'yu arkada, tamamen savunmasız ve silahsız bir şekilde bırakmaktı, bu sırada kendisi de ani bir saldırıya geçip dışarıda ne bok varsa vuracaktı. Hiç cazip değil. Uzun bir atışla değil ya da yüz tane yakın atışla.

Yine de başka ne seçeneği vardı ki? Kardeşliği ya da diğer savaşçıları arayamazdı. Zaten meşhur yönetimle sorunları olduğunu düşünse de, melez, pretrans bir kadınla karanlıkta, tek başlarına yakalanırlarsa olacakların yanında bu hiçbir şeydi.

Ayrıca, o onun kızıydı. Onların değil.

"Bunu al," dedi baldırında taşıdığı yedek kırklığını çıkarırken. "Alıştığından daha ağırdır ama bir delik açar."

Dondu kaldı. Sonra arkalarındaki oluklu metal duvara doğru döndü.

Evet, diye düşündü. Bu işe yarayabilir.

"Üç deyince duvara ateş etmeye başlayacağım," dedi kalçasındaki diğer Smith & Wesson'ı avuçlarken. "Siper alacaklar ama uzun sürmeyecek, bu yüzden kaçmaya hazır olmanızı istiyorum. Kaçtıktan sonra doğruca orman hattına gideceğiz. Tek yapman gereken onlara ayak uydurmak, tamam mı?"

"Kim onlar?"

"Soru sormak yok. Ve hayır, polisi aramıyoruz. Bize yardım edemezler. Bana güvenmek zorundasınız."

Bir duraklama oldu. "Tamam."

Syn gözlerini kapattı. "Özür dilerim." "Ne için?"

Cevap vermeden iki otomatik silahını da kaldırıp tetikleri çekti ve beklediği sonucun tam tersini elde etti. Mermi yağmuru kontrolden çıkmış, kurşun mermiler panelleri delip geçmek yerine onlara geri sekerken kıvılcımlar uçuşmuştu.

Ateş etmeyi bırakmalıydı. Devam edebilirse, omzuyla delip geçmesine yetecek kadar pisliği eleyebilirdi ama bu çok riskliydi. Önce Jo'yu ve kendisini lanet olası deliklerle dolduracaktı.

"Lanet olsun," diye ısırdı.

Ve tabii ki, artık dışarıdaki kiracılar mülkte silahlı birinin olduğunu biliyorlardı.

Şu anda her şeyden ne kadar nefret etse de, yapmak zorunda olduğu şeyden ne kadar korksa da, Jo'nun hayatı kesinlikle her şeyden daha önemliydi.

Sahip olabileceklerine inanmak için kendini gizlice kandırdığı gelecek de dahil.

Syn görevdeki tüm savaşçılara bir imdat çağrısı gönderdi.

CHAPTER FORTY-FOUR

N "Sana söylüyorum, morluklar orada değildi." Butch kendini jüri önünde yalvarıyormuş gibi hissetti. V'nin başını sallaması dışında, kardeşi en azından kabul etmişti.

anlatılan olayların versiyonu ile. "Sadece o anda fark etmedim-"

"Çünkü fark etmemeye çalışıyordun-"

"Başka pek çok şey-"

Butch'un telefonu cebinde titremeye başlayınca sıçradı ve telefonu almak için bir el dalışı yaptı; V de aynı şeyi hiç telaşlanmadan yaptı. İki de aynı mesajı okuduğunda birbirlerine baktılar.

"Outlet alışveriş merkezi," dedi Butch hızlı hızlı mesajlaşmaya başlarken. "Temizlediğimiz indüksiyonun olduğu yer."

"Syn'in orada ne işi var?" Butch V'nin kolunu tuttu. "Ve bu görüşmeye gitmiyorsun. Hiçbir şekilde
_."

"Avcılarımız var. Bu yüzden senin ve benim işe gitme zamanımız-"

Bir anda Lassiter ortaya çıktı, bir elinde milkshake, diğerinde televizyon kumandası vardı. Eski usul gazoz bardağının dibini emmeyi bitirdiğinde, höpürdetme sesi, Vishous'un arka arkaya yedi f-bombası atması kadar yüksekti.

"Çaldınız mı?" dedi düşmüş melek hoş bir ses tonuyla.

"Hayır." V, Butch'un göğüs kaslarını yumrukladı. "Ona mesaj atmadın."

"O yaptı." Lassiter pipeti bir kez daha emdi. Sonra başını metronomla ileri geri oynattı, sarı ve siyah saçları sallanıyordu. "Yaptı, yaptı, yaptı."

Hocus Pocus'un "amuck, amuck, amuck" şarkısı eşliğinde.

Vishous meleğin suratına bir parmak indirdi. "Ben seninle geri döneceğim, pislik."

"Tamam, bu gerçekten incitici." Emmeye devam et.

"Yani, ben sana ne yaptım ki?"

"Varlığınız yeterli." V, Butch'la yüzleşti. "Ve sen bir hainsin."

Butch başını salladı ve telefonunu kaldırdı. "Hayır, anlaştığımız plana sadık kaldığından emin oluyorum."

"İkinizi de sikeyim-"

Tam V maddesizleşecekken, Lassiter gözlerini kapadı ve Jeannie'nin Rüyası gibi başını salladı. Bir anda V'nin tüm vücudunun etrafında bir koruma bariyeri oluştu; yarı saydam hapishane, bağırmasını kesen ve onu yerden on beş santim havaya kaldıran türden bir şeydi.

Butch'un bir an için yapabildiği tek şey, Kâtip Bakire'nin kanından doğan, Bloodletter'ın oğlu Vishous'un yüzen mini hapishanesinin iç duvarlarına sessizce vuruşunu seyretmek oldu.

Lassiter, "Camın altında kalmış bir yaban arısına benziyor," dedi.

Butch meleğe baktı. "Ölümsüz falan olduğunu biliyorum ama onu dışarı saldıığında bir orospu çocuğu gibi kaçsan iyi edersin."

"Biliyor musun, sana katılmaya meyilliyim." Meleğin tuhaf renkli gözleri birden ciddileşti. "Yine de ona ihtiyacın olursa bana haber ver. Ve dikkatli ol. İşler sona çok yaklaştı ve paraşüt her zaman o zaman başarısız olur."

Butch başını sallayarak, "Olacağım. Ama bana bir şey söyleyebilir misin? Nerede olduğumuz hakkında? Bundan sonra ne olacak?"

Lassiter başını sallarken perişan görünüyordu. "Özür dilerim. Yapamam. Bu benim haddime değil ve oyunda kalmak istiyorsam benim bile uymam gereken kurallar var."

Butch, genellikle çok neşeli ve güleç olan bu yakışıklı yüz hatlarını inceledi. "Demek işler gerçekten kötüye gidecek, ha?"

Melek bu mutlu küçük yorumu görmezden geldi ve V'ye odaklandı. "Hadi, Sparky. Seni eve götürüyorum." Açık eliyle V-kabarcığını çağırdı ve o da tasmalı gibi öne doğru geldi. "Onu top sürmeye çalışayım mı?"

Butch oda arkadaşının keçi sakallı suratındaki öfkeli kızarıklığı görünce başını iki yana salladı. Ayrıca, merhaba, hâlâ devam eden o hoplayıp zıplamalar vardı.

"Ben olsam gerçekten oraya gitmezdim," diye mırıldandı Butch. "Evet, muhtemelen haklısın. Dikkatli sür."

Hemen hemen herkesin dayak listesinde 1 numara olan Düşmüş Melek ve Vishous'un Wilson versiyonu bir anda ortadan kayboldu.

Butch omzundaki iletişim cihazına tahmini varış süresini söyledi ve sonra koridorda koşmaya başladı. Yaklaşık on adım gitmişti ki, bu lanet olası binadan nasıl çıkacağına dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Kilit ve anahtar uzmanı Vishous gitmişti.

Ve bu kızgın dahi, Butch'un ihtiyacı olan çıkışı sağladı.

Jo, Syn'in arkasında durup ona verdiği ağır silahı kavrarken, şakaklarının arasındaki acıya rağmen homurdandı. Bilincinde bir şey yükseliyordu, onu engelleyen bariyere karşı bile amansız olan bir anı. Dudaklarını aralayarak sığ bir şekilde nefes aldı, çarpan kalbi ve karıncalanan uzuvları, önündeki mevcut tehlike, Syn de dahil olmak üzere her şey, yerini tek bir şeyi bilmek için umutsuz bir ihtiyaca bıraktı.

Bir lanet şey-

Bir bodrumun temelindeki çatlaktan fışkıran bahar yağmuru gibi, bir anda hafızanın bir şeridi serbest kaldı ve kendini gösterdi.

Kendisini alışveriş merkezinin çorak gezinti yolunun önündeki güvenlik zincirinde gördü. Ve ilerlemeye devam ederse her şeyin sonsuza dek değişeceğine ikna olduğunu hatırladı.

Sonra koşu ayakkabısını kaldırıp bağlantıların üzerinden geçirdiğini hatırladı. Ve şimdi onunki kadar hızlı atan bir kalple ilerlediğini.

"Haklıymışım," diye mırıldandı acı yüzünden hatırladıklarını unutmak zorunda kalırken.

Görüntüye, düşünceye, geçmişinin bir parçasına tutunmaktan vazgeçerek, hiçbir şeyi açıklamayan yarı cevap battı

Olayları ve duyguları tüketiyor gibi görünen geçilmez boşluğun, hayati önem taşıyan pek çok şeyi yok eden kara deliğin altında.

"Arkama geçin," dedi Syn. "Ve şu kapıdan içeri girerlerse ateş etmeye hazır olun."

"Ben hazırım." Yalancı. Altına sıçıyordu.

Birlikte durduklarında, o önde, ikisi de silahlarını kullanmaya hazırlanırken, onunla birlikte polis helikopterinden kaçışlarını hatırladı. Bu gösteri için bir ısınma hareketiydi ve bunların hiçbirisi mantıklı gelmemeliydi ama gelmişti. Her nasılsa, son aylarda gittiği yer burasıydı.

Her ne kadar beyni bir şey anlamasa da, içgüdüleri her şeyi anlıyordu.

Silah sesleri filmlerdeki gibi değildi. Büyük bir patlama değildi.

Ve oluklu binanın içinde değildi. Dışarıdaydı.

Pop-pop-pop-pop-

"Birbirlerine ateş mi ediyorlar?" diye fısıldadı karanlığa. "Onlar "ın kim olduğunu bilmemesine rağmen.

"Silahı hemen geri ver-"

"Bekle, ne?"

Syn onu elinden kaptı. "Takviye kuvvetlerimi öldürme riskini göze alamam."

Tesisin kapısı açıldı ve ışık zifiri karanlığı delip geçti. Aydınlık ikisine de vurmadan hemen önce Syn onu ışığın yolundan çekti ve bu sırada içeriye tökezleyerek giren figürler vardı; çırpınan, kayan ve beton zemine düşen siyah hatlardan başka bir şey değillerdi.

Onların pis kokusu öksürmesine ve öğürmesine neden oldu. Tıpkı trende olduğu gibi.

Kapı çarparak kapandığında, bir ses duyuldu.

"İçeriden sürgüleyin!" dedi bir erkek sesi. "Kahrolası sürgü-"

"Yapacağım! İsa-"

"Kimin silahı var?"

Dışarıda her ne savaş oluyorsa devam ediyordu ve yankılanan metal-metal kayma seslerine bakılırsa, adamlar o metal paneli kapatmanın bir yolunu bulmuşlardı.

"Burada kal," diye fısıldadı Syn.

"Hayır!" Jo onun kolunu yakaladı. "Gitme-" "Nerede olduğunu bilmem gerek."

"Ne yapacaksın?" Bildiği halde. Onları elleriyle öldürecekti. "Beni bırakma!"

Bir anlık bir duraksama oldu. Sonra adamın dudakları bir şekilde karanlığın içinde onunkileri buldu. Temas çok hızlıydı-

Patlama ilk olarak kör edici bir ışık olarak kaydedildi. İkincisi bir şok dalgası olarak. Üçüncüsü, kulaklarına çivi çakılmış gibi hissettirecek kadar yüksek bir ses olarak.

Jo duvara doğru savruldu, başı bir çınlamayla metale çarptı ve görüşü bozuldu. Duyularını toparlamaya çalışırken, barutun ya da yanan her neyse onun kokusu burnuna kurşun talaşı gibi geldi ve Syn'i bulmaya çalışarak körlemesine uzandı.

O gitmişti.

Gözlerini ovuşturarak, o-

Yaklaşık beş metre önünden gelen hırlama sesi insana ait değildi. Bir hayvana aitti, vahşi bir hayvana.

Devasa ve güçlü bir şey, diğer tüm canlıları av olarak gören bir tür yırtıcı.

Ve sonra binanın içinde kırmızı bir renk parladı.

Şok ve dehşet Jo'nun göğsünü sıktı ve kalbinin teklemesine neden oldu ve gözleri tekrar açıldığında her ikisi de daha da kötüleşti. Boş alanın karşısında, uzak köşede, duman düzensiz rüzgâr akımlarıyla içeriye doğru ilerliyor, köpüklü yolu dışarıdan anlaşılmaz bir şekilde içeri dolan ışıkla aydınlanıyordu. Hayır, açıklanamaz bir şekilde değil. Bina'nın bir kısmı parçalara ayrılmıştı, her neye yol açıtıysa o kadar büyük bir güç uygulanmıştı ki, metal geriye doğru sıyrılmış, içine bir tır girebilecek kadar büyük bir delik açılmıştı.

Işıklandırma sayesinde korku filminin ortaya çıkışını izledi.

Park alanında silah sesleri ve bağrışmalar devam ederken, hatta arazinin bir yerinde başka bir patlama olurken bile, diğer her şeyi unuttu.

Gözünün önünde üç cinayetin işlenmesine tanık oldu.

Kırmızı gözleri parlayan iri gölge hızla ve alçaktan yere doğru ilerleyerek adamları teker teker indirdi, ateş ederek değil. Bir bıçak. Bir hançer -hayır, iki hançer- ölümcül bir dansla kesildi, binanın yıkık duvarından süzülen puslu farlar kesilen boğazlardan, açılan damarlardan ve kesilen uzuvlardan akan kanı gösterdi.

Kendilerini içeri kilitleyen üç adam birbirini ardına betona düştü, kıvranıyor, kan kaybediyor, ölümcül şekilde yaralanmışlardı.

Syn o kadar ölümcül ve hızlıydı ki, sanki bir makineydi ve işini bitirdiğinde ayaklarını destekledi ve

kalçalarına doğru battı. Önünde parlayan ışıkla, Jo için siyah bir gölgeden başka bir şey değildi, Mohawk'ı kafasında alanı tararken dönen kabarık bir şeritti-

İşte o zaman Jo dışarıda başka silah sesi olmadığını fark etti.

Bununla birlikte, gıcırdayan lastik sesleri ve çarpan ayak sesleri vardı.

Jo kendini duvardan aşağı itti. Ağırlığı botlarına tam olarak bindiğinde, Syn'in adını söylemek üzereydi ki tiz bir düdük sesi dört kısa patlamadan oluşan bir dizi halinde duyuldu. Hemen ardından başka bir yönden, farklı bir ritimde bir yanıt geldi.

Ve işte o zaman bir kükreme yer bekçiliği kulübesini parçaladı.

Jo avuçlarını kulaklarına götürdü ve bedeni bilinçli bir düşünceyle değil, ilkel bir hayatta kalma içgüdüleriyle geri çekildi.

Syn savaş çılgınlığını atarken geriye çekildi, kolları gövdesinden dışarı uzandı, eşleşen bıçak seti acımasızca sert yumruklarından fırladı.

Sonra hançerleri bir kenara koydu. Ceketinin içinde bir yerlerde kaybolurken, Jo'nun aklına onu kontrol etmeye geleceği düşüncesi geldi.

O yapmadı. Onun yerine, kestiği ilk adamın üzerine yürüdü. Avının üzerinde durarak bir şeyler hırladı

-

Ve eğildi.

Syn adama dişleriyle saldırdı. Ya da en azından kafası defalarca yere düşerken öyle görünüyordu, parçalar . .. parçalar kopmuş gibi görünüyordu . . . yüz. Ve Tanrım, kurban parçalanırken canlıydı, bacakları tekmeliyor ve kolları sulu bir şekilde sallanıyordu,

Boğazındaki delikten guruldama, öğürme sesleri yükseldi.

Syn durmadı.

İlkiyle işi bittiğinde diğerine geçti, adamı kalçasından ve boynundan tutup yerden kaldırdı ve omurgasını Syn'in bacağına üstüne çarptı. Çatırtı o kadar yüksekti ki Jo sıçradı-

Syn, artık bir ceset olan adamı kafasından betona çarptı; kafatasının parçalanırken çıkardığı ses, yıldırımın omurları kırarken çıkardığı sestten bile daha kötüydü.

"Dur ... dur ..." diye fısıldadı bir çığlık atarken içinde.

Ama onu durdurmak mümkün değildi.

Özellikle de üçüncü aşamaya geçip Yavaşça çalkalanan bacakları ayak bileklerinden tuttu ve neredeyse ölmek üzere olan adamı havada bir disk gibi salladı. Bir, iki ... ve sonra Syn tutuşunu bıraktı.

Patlama deliğini delip geçen uzun farların ışığında, hâlâ temiz olan dumanın arasından ceset bir frizbi gibi dönüyor, açık yaralarından tuhaf bir zarafetle çıkan kan havada süzülüyordu.

Kısa bir an için yerçekimine meydan okuyarak.

Her şeyle birlikte çökmeden önce.

Jo'nun kiminle yattığına dair yanılsamaları da dahil.

CHAPTER FORTY-FIVE

WLastiklerin gıcirtısıyla Bay F kavgadan kaçtı, çaldığı arabayı K-döndürdü ve ölümsüz hayatı buna bağılıymış gibi gaza bastı. On yaşındaki Ford Taurus kaykayın üzerindeki bir kaplumbağa gibiydi ve terk edilmiş alışveriş merkezinin yanından aşağıya doğru kayarken bir şeye -kim olduğunu bilmediği birine- çarptı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye tekrarladı.

Ayağını gazdan çekmeyerek gözlerini dikiz aynasından ayırmadı. Arkasında kimse yoktu ama bu değişecek miydi? Kardeşlik orada olduğunu nereden biliyordu?

Frene basıp direksiyonu kırarak mağazaların önünden dolanırken daha fazla lastik yola lastik bıraktı. Alçak ve hızlı bir başka araba ona doğru geldi ve neredeyse çarpışıyorlardı. Ancak her ikisi de içgüdüsel olarak doğru kararı verdi, ters yöne saparak

ve sonra o temizdi ve diğ er sürücü de  yle.

Tepeden aşağı ini , POS sedanın montaj hattından çıktığından beri gittiğı en hızlı ini  olduğunu düşündü ve yolcu koltuğundaki Fore-lesser el kitabına baktı. Ama sanki bu ona kaputun altında iki yüz beygir daha verecek miydi? Ya da i lerin nasıl bu kadar kötü gittiğini açıklayabilir miydi? Kitabın ona astlarıyla arasında olduğunu söylediğı zihinsel bağlantı aracılığıyla Lesser'ların toplanmasını istemişti. Avcıları bir araya getirip organize etmek niyetindeydi. Kaç kişi olduklarını öğrenecekti. Kaynaklarının ne olduğunu öğrenecekti.

Ve sonra emrini ver.

Yoku un dibine vardığında nereye gittiğini bilmiyordu. Paranoya, arabada bir tür izleyici olup olmadığını merak etmesine neden oldu, ama  ehir merkezinde caddenin kenarında bulduğu rastgele bir Ford Taurus'un üzerinde GPS izleyici olabilir miydi? Brothers'a mı bağlıydı? İmk nsızdı.

Sırf sağa gittiğı için sağa gitti. Gaza bastığında ve anemik motor hırıltıyla çalıştığında, ikinci bir araba ona doğru geldi. Onlar geçerken, tekrar dikiz aynasından yukarı baktı. Araba tepeye tırmanmak için sola d nm  t .

Daha fazla katil " l mlerine", olduğu gibi.

Bu i in böyle gitmemesi gerekiyordu. Ama en azından ne kadar uzakla ırsa adrenalini o kadar azalıyor ve daha net düşünmesine izin veriyordu. İkinci gelen o olmuştu. Ve sonra diğ er kamyonlar, sedanlar ve iki motosiklet, yer hizmetleri binasının önündeki park alanına gelmişti. Arabalardan inen adamlar

araçlarına binmiş, Honda kasık roketlerinden inmiş ve yüzlerinde beklenti ile yanına gelmişlerdir.

Hayır, erkekler değil. Artık değil.

Ölümsüz olarak yeniden doğmuşlardı. Pis kokan ve sınırlı özgür iradeye sahip bir hizmetçi sınıfı. Vampirleri öldürmek için bir araya getirilmiş bir ordu, lanet olası bir deli olan şeytani bir varlık tarafından yönetiliyordu.

Bu gece hepsinin bir araya gelmesi, çoğunun ilk kez yüz yüze görüşmesi, olmuşların, hiç olmamışların ve öfke sorunları olan sokak zekâlı psikotiklerin bir araya gelmesi gerekiyordu. Doğuştan bir lider olmayan Bay F. önceden bir konuşma hazırlamaya çalışmıştı, ancak hazırladığı şey tamamen basmakalıp, ilhamdan yoksun bir konuşmaydı ve konuşmasına hiç başlamamıştı. Tam askerlerine hitap etmek üzereydi ki, binanın içinde bir kurşun yağmuru başladı. Herkes siper almıştı ve bundan birkaç dakika sonra -en fazla otuz saniye- uyarı alarmları kafasının içinde, damarlarında çılgılık atmaya başlamıştı. İşte o zaman gölgeler ağaçların arasından çıkmıştı. Altısı. Yedi kişi.

Kara Hançer Kardeşliği. Ve bazı savaşçıları.

Onların kim olduğunu çok iyi biliyordu.

O noktada daha fazla ateş ediliyordu, binanın içinde değil, dışarıda, otoparkta, arabaların çeyrek panellerinden, kamyonların kaputlarından ve tamponlarından seken kurşunlar. Bay F. çaldığı arabanın arka lastiklerinin hemen arkasında kendini yere atmıştı. Altına sıçmış, başını örtmüş, paniklemiş ve kendini kapatmış, beyni zamansız bir tatile çıkmıştı.

Yani patlamanın ağır çekimde gerçekleştiğini gormuştu. O gosterişli motosikletlerden biri binanın sağ koşesine park edilmişti, sanki sahibi çift tekerlekli tabut duşurcye değer veriyormuş ve bir aptalın egzoz borusuna bir araba kapısı açmasından falan endişe ediyormuş gibi. Serseri bir kurşun, duzinelercesinden biri, benzin deposunu buldu. Ya da belki birden fazlaydı.

Ve patlamamalıydı. Bay F, MythBusters'ın bir bölümünü rehabilitasyondayken izlemişti. Ama belli ki Kardeşlik'in çektiği şeyde özel bir şey vardı.

BOOM!

Yanmanın gücü her türden vampir ve avcının dikeyliğini yeniden ayarlamış, erkekleri ve erkekleri botlarından fırlatmış, bedenler geriye doğru uçmuştu. Ardından gökyüzünden yere düşen şarapneller, metal parçaları ve bisiklet parçaları, sanki ışık ve g gösterisi onaylanmış gibi alkış tufanı içinde asfaltta sekmeye başladı.

Bay F kalmak istemişti. Kalmaya niyetliydi. Kendisine kalacağını söylemişti.

Ama ölümlülerin hayatta kalma içgüdüsünün Omega'nın tmevarımının bile yok edemediği bir şey olduğu ortaya ıktı. Patlamanın etkisiyle eşyalar hâlâ yere düşerken, sürünerek sedana binmiş, anahtarı çevirmiş ve geri vites takmıştı.

Ve işte buradaydı. Dört şeritli yolda, her türlü perakende mağazasının ve turistik deliklerin arasından geçerek ilerliyordu. Yanından geçtiği her arabanın kendisine ait olup olmadığını merak ediyordu. Ve arkasındaki yola her baktığında, direksiyonunda bir vampir olan bir şeyin ona doğru yaklaştığından endişeleniyordu.

Beyninin ona bildirdiği kadarıyla, Cemiyet'te on üç lesser kalmıştı. Ama kaçının hayatta kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve konsantre olup yeniden sayım yapabilmesi için bir süre geçmesi gerekecekti.

Omega buna çok kızacaktı.

Ve Bay F cezanın ne olacağını biliyordu. "Kahretsin," diye inledi.

Beyaz manzara -beyazın çorak, kör edici çorak arazisi-soğuk bir rüzgarın dağıttığı sis gibi dağılıp gitti. Onun yerine ... farkındalık. Sesler, kokular, tatlar . . . ve sonra görme.

Syn'in odaklanabildiğinde gördüğü ilk şey, asla görmek istemediği bir şeydi. Dişlerinden, parmaklarından, çenesinden ve giysilerinden siyah mürekkepli Lesser kanı damlarken, kurbanlarının hâlâ hayatta olan, yarı parçalanmış bedenleri kanla kaplı betonun üzerinde yavaşça hareket ederken, duman dağılıp çatışma sessizleşirken ... Jo'ya döndüğüünü ve ona baktığını fark etti.

Onun en gerçek yanını ortaya çıkarıyor. Ona.

Yüzündeki dehşet. Ellerini yanaklarına götürdü. Gevşek ağız ve solgun teni.

Evet, onu gördü. Onun her şeyini gördü. Talhman'ın yaptığı her şeyi gördü.

Ağızını deri ceketinin kolunun arkasına silerek bir şeyler fısıldadı. Duyulmadı. Duymak istemedi.

Ve sonra Kardeşlik aceleyle içeri girdi: tanıdık, ağır botlar betonu dövüyor ve arkasında duruyor, ağır nefes alıyor, kokular

Koku ile karışan gölgeler, patlama deliğinden içeri giren farların uzun gölgeleriydi.

"Syn," dedi biri. "Nasılsın?"

Birisi onun yanından geçmeye çalıştığında, kolu fırladı ve sert bir şekilde tutarak onları durdurdu.

"Ona dokunma," diye hırladı. "O benim."

Başka bir ses. İlkinden farklı. "Tamam, adamım. Onun yanına gitmeyeceğiz. Ama dinle, sızıntı yapıyorsun ve burası güvenli bir yer değil. Halletmemiz gereken işler var ve sana dikiş atılması gerek."

Lütfen, diye düşündü Jo. Ne için yalvardığını bilmesede.

Saçmalık, ondan tam olarak ne istediğini biliyordu. Babası olduğu için onu affetmesini istiyordu. Korkunç bir katil olduğu gerçeğini ona açıkladığı için. Ona neden herkesin bilmesini umursamadığını, ama asla keşfetmemesini dilediği şeyi gösterdiği için.

Jo başını salladı. Sonra onun omzuna odaklandı ve yüzü değişti.

"Oh, kahretsin," dedi Kardeşlerden biri.

"Seni daha önce görmüştüm," dedi Jo kısıp sesle. "Kahve dükkanında."

Syn omzunun üzerinden baktı. Rhage birkaç adım ötede duruyordu ve Kardeş avucunu yüzünde gezdirdi.

"Neler olduğunu biliyor mu?" Hollywood sordu. "Hayır," diye mırıldandı Syn. "Bilmiyor."

"Orospu çocuğu."

"Bu her şeyi açıklıyor."

Syn indi ve elleri kalçalarında, başı eğik, kalbi çarparak etrafta dolaşmaya çalıştı. Fazla uzaklaşamadı. Çizmesi bir şeye çarptı... geriye doğru bükülmüş bir gövdeye, uzuvları ağır çekimde hareket ediyordu, tıpkı

pilleri bitmek üzere olan bir uzaktan kumanda robotuydu.

Göz ucuyla herkesin ona baktığını fark etti ve soruların ne olduğunu biliyordu. Çok kötüydü. Önemli olan tek soru Jo'dan gelmişti ve ona verecek iyi bir cevabı yoktu.

Ayağının dibindeki avcının kolu kendiliğinden devrildi ve siyah lekeli ellerin işe yaramaz bir şekilde botlarını pençelemesini izledi.

Kaybedecek bir şeyi olmadığından ve Jo en kötüsünü çoktan gördüğünden, çelik hançerlerinden birini kınından çıkardı, havaya fırlattı ve kabzasını avucunun bir vuruşuyla yakaladı. Kısır ucu aşağıdayken silahı omzunun üzerine kaldırdı ve bıçağı saplamak için bir dizinin üzerine çöktü-

Rhage onun bileğini yakaladı. "Hayır. Butch'u bekleyeceğiz."

CHAPTER FORTY-SIX

R Syn'in patlamadan önce zemin koruma binasından ateş ederek çıkmaya çalıştığı sırada Butch da binadan çıkmaya çalışıyordu.

şehir merkezindeki ofis binası. İç yangın kapısının üzerindeki çubuğu yumrukladı ve kapı menteşelerinden kırılarak açıldı. Kapı ardına kadar açıldığında, ne için acele ettiğini bilmeseydi de başka bir koridora fırladı. Yine de kendini o posta kabul alanında bulacaktı ve MacGyver gibi gösterişli bir şey onu oradan sorunsuzca çıkaramayacaktı.

Yine de yumuşak olmasına gerek yoktu, değil mi? Tüm binanın alarmlarla aydınlanması ve polislerin sirenlerini çalarak gelmesi gerçekten umurunda mıydı? Çoktan gitmiş olacaktı, garaja koşacak, R8'i alacak ve 0'dan 100'e 3.2 saniyede çıkarak çatışma yerine gidecekti.

Tanrıya şükür V, motorunu performansla yükseltti.

Temiz hava kokusu iyi haber değildi. Kabul bölümünden önceki son köşeyi döndüğünde, gecenin kokusu şok ediciydi ve birilerinin çoktan içeri girdiği anlamına geliyordu. Polisler mi? Belki de alarmlar sessizdi.

Son kapının önünde kayarak durdu, silahlarından birinin kılıfını çıkardı ve duvara yasladı. Diğer tarafta hareket eden hiç kimsenin sesi yoktu. Kimse konuşmuyordu. Ama sırf dikkati dağınık olduğu ve durumu doğru okuyamadığı için birinin hedef tahtası olmak istemiyordu.

Son panelden geçerken bu sefer sessizdi.

"Ne . . . ne sikim?"

Bölmelerden biri ardına kadar açıktı ve tam önünde, binanın içine doğru park edilmiş, güçlü motoruyla çalışmaya hazır V'nin R8'i duruyordu.

Sanki Butch Tony Stark'tı ve o lanet şeyi uzaktan kumandayla çağırmıştı.

"Lassiter?" dedi kasvetli posta odasına bakarken.

Her neyse. Vakit yok, vakit yok.

Butch mesafeyi üç büyük adımda kat etti, bir paraşütçü gibi koydan dışarı sıçradı ve Dukes of Hazzard'ı R8'in sürücü koltuğuna oturtabilirdi: (1) pencere açık değildi; (2) kapının üst yarısındaki açıklıktan geçmesine imkân yoktu; ve (3) boyada, deride, döşemede, koltukta, orta konsolda en ufak bir leke bırakırsa, V'nin Lassiter'e kontrol büyüünden sonra yaptığı her şey Cancún'da bir Sandalet tatiline benzeyecekti.

Beş dakika sonra şehir merkezinin sıkışık sokaklarından ve yüksek binalarından çıkmıştı. Bundan beş dakika sonra

kırmızı ışıkta geçiyor ve geçiş şeridinde onunla birlikte seyreden birkaç arabanın tozunu alıyordu. Eğer bir polisle karşılaşsaydı, işler irkinleşebilirdi, ama karşılaşmadı.

Adirondack Outlets Alışveriş Merkezi'ne gitmek için dönüş yaptığında, Quattro bile süper otomobili kaldırımında tutamadı, arabanın ağır arka ucu savruldu. Yükselişin tepesinde, mağazalara doğru ilerledi ve gri bir Ford Taurus ile önden çarpışarak neredeyse iftliği satın alıyordu.

Eski sedanın ii karanlık olduğu için sürücüyü göremedi ama bunu takip edecek zamanı da yoktu.

Söylendiği gibi arka tarafa gitti ve 1987 tarihli bir Schwarzenegger filminden fırlamış gibi bir sahne yaşadı. Kaos hakkında konuşmak ister misin? Delik deşik olmuş arabalar ve kamyonlar, yerde hala hareket eden katiller, barut

-ve bu durumda, benzin de- havaya karışmıştı. Binanın bir köşesi de yok olmuştu. Frene basarak arabadan indi ve daha azının kokusu o kadar yoğundu ki V'nin değerli arabasına yaslandı.

Qhuinn koşarak geldi. "Yerde sizin için hazır bekleyen düşmanlarımız var."

"Kaç kişi?" "Dokuz.

Belki on."

Butch iniltisini kendine sakladı. "Herhangi birimiz yaralandı mı?"

"Sızıntı yapan biri var, her ne kadar itiraf etmeyi reddetse de. Manny yolda."

"Kim yaralandı?" Butch etrafına bakındı. "Peki binaya ne oldu?"

"Bisiklet patladı. Oopsie." Qhuinn sakince silahlarından birinin kılıfını çıkardı ve avcının kafasına üç el ateş etti

Pantolonunun paçasına uzanmıştı. "Sanırım bu bir Honda patlaması olarak sınıflandırılıyor."

"Vishous'un içeri gelmesini istiyorum." Butch başını salladı. "Ama onun bu kadar açıkta olmasından nefret ediyorum."

"Cesetleri taşıyalım o zaman."

Rhage silah sesiyle koşarak geldi. "Burada her şey yolunda mı?"

"İçlerinden biri alınganlık gösteriyordu ama benim bedenim, benim seçimim." Qhuinn silahını tekrar kolunun altına soktu. "Ve şimdi ön lobu ya da gözleri yok, bu yüzden bir sorun olmayacak."

"Nakliye ihtiyacımız var," dedi Butch. "Kesinlikle haklısın. Avcıları benim yapmam gerekeni yapabileceğim ve V'nin de hemen elimizin altında olabileceği tarafsız bir yere taşıyacağız. Burası çok fazla açıkta."

Elbette, V bir şeyler bulabilirdi ama o patlamadan sonra olay yerinin 911'in radarına girmesi kaçınılmazdı. Birilerinin ihtiyaç duyacağı son şey, orada olduğunu çok iyi bildikleri bir şeyi neden göremediklerini merak eden bir grup insandı.

"Ve bir sorunumuz daha var," dedi Rhage.

Butch'un telefonu çaldığında ekrana bir göz attı. Sonra kardeşine odaklandı. "Manny'nin tahmini varış süresi şu andan itibaren sadece altı dakika. Yani eğer kanıyorsa, biz hallederiz." "Kanamıyor. Ve keşke bu tür bir şey olsaydı doktorlar düzeltebilir."

Tüm erkekler Jo'nun önünde durduğunda, peşinde olduğu gerçeğin, bulmaya kararlı olduğu izlerin, aradığı cevapların ... bilmemekten daha kötü olacağını fark etti.

Yedi tane. Hepsi Syn'in bedeninde. Hepsinin üstünde ve altında bir çeşit deri vardı. Hiçbiri konuşmuyordu. Sadece ona bakıyorlardı ve yüz hatları ne olursa olsun ifadeleri aynıydı.

Üzüntü. Sanki ona acıyorlarmış gibi.

Onu öldürecekleri için mi? Yoksa bundan daha derin bir şey yüzünden miydi? Ne de olsa ölüm, travmatik olsa da basit bir kavramdı. Ancak bu devasa bedenler dizisinde, boyutlarını henüz öğrenmemiş olsa da çok karmaşık olduğunu fark ettiği bir gerçek vardı.

Yansımaları.

Sırtı ona dönük duran Syn'e baktı. Kendisiyle diğerleri arasında duran Syn'e.

"Sen gerçekte kimsin?" diye sordu geniş omuzlarına.

O cevap vermeyince ve diğerleri de cevap vermeyince, yerdeki cesetlerden birine baktı. Gövde dik bir açıyla, yanlış yöne doğru eğilmişti. Adamın başı neredeyse kalçalarına değiyordu. Sırtının kırık olduğu ve omuriliğinin kopmuş olması gerektiği açık olmasına ve ayak parmakları ya da ellerindeki otonomik seğirmeler dışında hiçbir parçasının hareket etmemesi gerekmesine rağmen mi? Bacaklar çalkalanıyor ve kollar çimentoyu tırmalıyordu.

Başını ona çevirdi ve kırpışmayan gözleri yukarı baktı.

Saf nefretle.

Jo soluk soluğa kaldığında, hastalıklı tatlı koku burun deliklerine daha da yayıldı. Baş ağrırken elini şakağına götürdü.

Ölmüş olması gereken adamın üzerindeki kan doğru değildi. Kırmızı değildi.

Bunların hiçbirisi doğru değildi.

"Nesin sen!" diye bağırdı.

Syn dönüp bakmayınca ve diğerleri de cevap vermeyince, öne atılıp onun omuzlarına yumruk attı. Ancak tüm gücünü harcamasına rağmen, darbe Syn'in üzerinde neredeyse hiç hissedilmedi.

"Söyle bana! Bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyle-"

Keskin ayak sesleri ona doğru geliyordu. Bir erkek sesi Boston aksanıyla, "Yavaş ol," dedi.

Jo arkasına döndü ve bir rüyanın puslu, kopuk tarzında kim olduğunu tanıdı. "Sen . . ." İnledi ve ayaklarının üzerinde yalpaladı. "Seni tanıyorum. . ."

"Evet. Öyle," dedi garip bir yenilgiyle.

"Blog . . ." Baş ağrısı çok daha kötüleşiyordu. "Kızlar için okul. Şehir merkezinde terk edilmiş olan restoran. Hikâyeler ve fotoğraflar, hediyeelik eşya dükkânının otoparkındaki video kaydı ..."

Aksanlı adam cevap vermedi. Hiçbiri vermedi.

"Haklıydım," diye mırıldandı. "Gerçeğe çok yaklaşmıştım. Ve sen . . . anılarımı benden alıyordun, değil mi? Baş ağrısı bu. Bu kafa karışıklığı. Huzursuzluk ve yorgunluk. Sen benim bilmemi istemediğin bir sırsın."

Şimdi Syn arkasını döndü.

Adamın gözleri normale dönmüştü, ama o zamanki hallerini unutamıyordu, korkunç bir kırmızı ışıkla yanıp sönüyorlardı.

Gerçek dünyada bunu yapan hiçbir şey yoktu. Ayrıca, kesilip açılmış ve kanları akıtılmış olmasına rağmen ceset olmayan hiçbir ceset de yoktu. Böyle kokan ya da böyle dövüşen hiçbir şey de yoktu.

"Bana anılarımı geri ver," dedi alçak bir sesle. "Hemen şimdi. Bana lanet anılarımı geri ver. Ne kadar haklı olduğunu düşünürsen düşün, onları almak sana düşmez. Onlar benim."

Boston aksanlı olan mırıldandı, "Syn mi? Onu tanıyor musun?"

"Oh, o beni tanıyor," dedi sevgilisinden gözlerini ayırmadan. "Sen tanııyor musun? Yoksa o anıları da mı benden almaya niyetlisin?"

Biri küfretti. Yine Bostonlu. "Ne düşünüyorsun lan sen?"

Syn'le konuşuyordu. Sonra tekrar, o da konuşuyordu.

"Sana güvendim," dedi acı acı. "Evime girmene izin verdim. Berbat durumdayken seni yanıma aldım. Bana gerçeği borçlusun."

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Bir anda zihninin kapıları açıldı ve kafesten salınan kuşlar gibi, görüntüler, sesler ve kokular uçuşmaya başladı, bilincinin hava sahasında savrulup dururken kendilerini açığa vurdular.

Jo sendeleyerek geri çekildi ve ellerini gözlerine götürdü. Tam düşecekken güçlü bir el kolunu tuttu ve siyah kan gölüne düşmesini engelledi: Her şeyi hatırlıyordu. Yaptığı araştırmayı. Ziyaret ettiği siteleri. Blogunda yazdığı ve kaldırılan yazıları. Bill ile yaptığı konuşmalar, spekülasyonlar, sorular.

Avuçlarını indirdi ve kendisini tutan Syn'e baktı.

Titreyen eliyle onun ağzına uzandı. Adamın geri çekilmesini, geri adım atmasını, onu itmesini beklemesine rağmen, adam ona karşı koymadı ya da kendini korumaya çalışmadı.

Üst dudağı parmak ucunun altında kaldı. "Bu kozmetik değil," diye mırıldandı. "Öyle mi?" Cevap vermek zorunda değildi. Hiçbiri cevap vermedi.

Caldwell'deki doğaüstü olayların izini sürmeye bir hevesle başlamıştı, ancak bu iş dikkatini dağıtmak için gerekli bir şey haline gelmişti. Ama ne en çılgın hayallerinde ne de en zıpır paranoyasında, tam da aradığı şeyin karşısında duracağını hiç düşünmemişti.

"Söyle," dedi. "Söyle!" Syn gözlerini kapattı. "Vampir."

CHAPTER FORTY-SEVEN

B Althazar savaş alanını terk etti ve Kardeşlik konağının önünde yeniden bir araya geldi. Derisine daha az kan sıçramıştı ve bir tanesinden damlıyordu. Ceketinin kolu. Kolunu salladığında taş basamaklarda siyah bir leke belirdi ve kaşlarını çatarak parlak, pis kokulu sıvıya baktı.

Sonra büyük evin elmas camlı pencereleri ve arduvaz çatısıyla gri genişliğine baktı ve yüz yıllık duvarların içinde yaşayan insanları düşündü.

Hayır, diye düşündü. Burada olmaz.

Burada asla ve asla daha azının izi olmamalı.

Kıç cebinden bir bandana çıkararak eğildi ve eski graniti sildi. Tam işini bitirmek üzereyken, tepenin arka tarafından bir dizi far geldi ve gözlerini kısarak parıltıya baktı. Kapalı kasa kamyonet beyazdı ve

Sağlam duvarlı ve ortadaki panel açılıp geriye kayarken Zypher ön pencereden dışarı eğildi.

"İyi misin?" diye sordu.

Balthazar başını salladı. "Hadi yapalım şu işi."

İçeri girdiğinde, sadece omuz omuza yer vardı. Direksiyonda Syphon, ön koltukta da Zypher olduğu için Blaylock, John Matthew ve Tohr'un sığabileceği tek bir koltuk vardı.

"Ben arkaya binerim," dedi Balz kargo bölümüne ışınlanıp kıcını halının üzerine oturturken.

Yan kapı tekrar kapandı ve Syphon gaza bastı. Dağdan aşağı inmeye başladıklarında Balz kafasında hızlı bir hesap yaptı. Blaylock bir gece önce arazide omzunu çıkarmış ve küçük bir beyin sarsıntısı geçirmişti. John Matthew'un sol bacağı üç gece önce dizinden sakatlanmıştı ve hâlâ tam olarak iyileşmemişti; Tohr da kısa süre önce karnından bıçaklanmıştı.

Ancak herkesi kullanmak zorundaydılar ve hiçbiri zorunlu dinlenme ve tatilden çağrıldıkları için şikayet etmedi.

-

Minibüs yokuşta sert bir şekilde durdu, Syphon frene bastı. Herkes ileri atılıp kendini tutabildiği kadar tutarken, silahlar çekildi.

"Ne-"

"Bir şey görüyor musun-"

"Lanet olsun-"

Syphon, "Kimde o?" diye tersledi. Herkes ona "Ne var?" diye sorarken o da arkasını döndü ve arka koltuğa doğru baktı. "Jolly Rancher. Lanet olası Jolly Rancher kimde?"

Minibüsteki herkesin göz teması kurmasını sağlayın.

"O sahte karpuz kokusu öğürme refleksimi tetikliyor," diye ısırdı Syphon. "Ve beni araba tutuyor, bu yüzden araba kullanmak zorundayım. Bu yüzden, kusmaya neden olan o kırmızı iğrenç kareyi emen kişi şimdi tükürmezse, kucağına kusacağımdan emin olacağım."

Dur. Daha uzun duraklama.

Ve sonra Zypher küfretti, başını çevirdi ... ve şekeri tükürdü-

Yeni astığı pencereye. Post-it notu gibi yapıştığı yere.

Minibüsteki herkes koro halinde Ewwwwwww diye bağırırken, piç kurusu o şeyi aldı, camı indirdi ve çalıların arasına fırlattı.

"Mutlusun Penelope," diye mırıldandı pencereyi tekrar kapatırken. "Şimdi bir mide ilacı alıp alnına sıcak kompres yapmak ister misin, yoksa devam edebilir miyiz?"

Syphon ellerini on ikiye katladı ve bir diyakozun kendinden emin soğukkanlılığını takındı. "Herkesin midesi çelik gibi değildir."

Minibüs tekrar hareket etmeye başladığında Zypher nefesinin altından "Hayır, kahretsin," dedi.

Balz arkada minibüsün yan duvarına yaslandı, kollarını içeri soktu ve gözlerini kapattı. Küçük bir şekerleme tam ona göreydi. Tabii Zypher o Jolly Rancher'ı yapay meyve aromalı başka bir şeyle değiştirmeye karar vermezse.

Yıldız patlamasını patlatırsa Tanrı hepsine yardım etsin.

Syn, Jo'nun beyninde dolanıp duran kelimeyi söylediğinde, Jo korku hissetmeyi ya da

şok geçirdi. Bunun yerine, garip bir sakinlik gergin vücudunu kapladı ve tüm kaslarını gevşetti. Bu rahatlama ürkütücüydü.

Yine de, bir açıdan, başından beri biliyordu, değil mi?

"Sizi tanımıyoruz," dedi onlara. "Yani göz önünde saklanıp insanları avlıyorsunuz-"

Boş binada yüksek sesle küfürler çınladı. Sonra içlerinden biri şöyle dedi: "İnsan saçmalıklarını bize bulaştırma. Biz avlanıyoruz ve hayatta kalmaya çalışıyoruz. Siz bizim için bir tehditsiniz, tam tersi değil."

Başka biri de "O filmler ve kitaplar hepimizi yanlış anlıyor, tatlım. Bu yüzden yaşadığımız gerçeği öğrenene kadar yargılayıcı olma."

"Bana tatlım deme," diye mırıldandı. Sonra silkinip kendine geldi. "Peki bunlar ne?"

Yerdeki cesetleri işaret etti, siyah kanlı ve pis kokulu olanları. Ölmüş olmaları gerektiği halde hareket edenleri.

"Onlar bizim avcılarımız." Boston aksanlı olan bir adım öne çıktı. "Ve biz sadece hayatımızı huzur içinde yaşamak istiyoruz. İnsanları ısırıp dönüştürmek yok, bakirelerin ruhsuz kirleticileri yok, sarımsak, pelerin, sopa ya da tahta kazık yok."

"Anılarımı aldın . . . Seni burada gördüm. Birkaç gece önce. Keçi sakallı bir adamla-"

"Erkek, keçi sakallı," diye düzeltti. "Biz 'erkek' terimini kullanmıyoruz ve evet, siz kullandınız. Ama dinle, burası bu tür konuşmalar için uygun bir yer değil."

"Ama bu konuşmanın yeri burası değil, değil mi?" Syn'e baktı. "Anılarımı tekrar alacaksın, değil mi? Yoksa beni şimdi ve burada öldürecek misin?"

Jo onun bu kadar sakin olabilmesine hayret ediyordu. Öte yandan, doğaüstü olaylar gerçek olduğunda, sanki bir video oyununa girmiş gibi olurdunuz. Aksiyon gözünüzün önündeydi ama çıkarımlar iki boyuttan öteye gitmiyordu. Sonuçta, eğer vampirler varsa, ölüm diye bir şey var mıydı?

"Hayır," dedi Bostonlu. "Seni öldürmeyeceğiz."

Betonun üzerinde sırtüstü yatan adama tekrar baktı ve yangın merdivenine sarılmış halde gördüğü başı kesilmiş cesedi düşündü. Sonra da o ara sokakta canlı canlı derisi yüzülmüş olanı.

"Ama daha önce de insan öldürdün." Yeniden Syn'e odaklandı. "Sen öldürmedin mi? Peki beni farklı kılan ne? Silinecek bir sürü anım var. Boğazımı kesmek daha kolay olmalı, özellikle de bunu kaç kez yaptığını düşünürsek."

Kimse bir şey söylemedi.

Ve gözleri Syn'i terk etmedi.

"Bunun için mi özür diledin?" diye sordu. "Evet," diye cevap verdi çakıllı bir sesle.

"Peki beni mezara koymayacaksan sırada ne var?" Konuşurken, vampir ifşasından çok daha fazlasını sorduğunun farkındaydı. "Bana neden farklı olduğumu söyle."

Kimse cevap veremedi. Dışarıda bir araç durdu, lastiklerin sesi binadaki delikten gelen enkazın üzerinde çıtırdıyordu.

"Doktor arıyor," dedi adamlardan biri -erkek-. "Ve Syn, tedavi olman gerekiyor. Ayrıca çöpleri toplamaya gelen bir minibüsümüz var."

"Peki ya ben?" Ona cevap veren kişinin Syn olmasını istiyordu. "Benimle ne yapacaksın?"

Bir aracın kapısı büyük bir gürültüyle açılıp kapandı ve ardından yaklaşırken ayak sesleri duyuldu, bir figür

Binanın en yeni girişinin patlamayla oluşmuş, yırtık sövelerinde belirdi. Arkadan gelen ışık yüzünden yüz hatlarını görmek imkânsızdı ama kuru ve derin tonlu sesi kristal berraklığındaydı.

"Yine mi dekorasyon yapıyorsunuz?" Adam -erkek, her neyse- eşikten içeri adımını attı. "Bunu C-4'ten başka bir şeyle yapamaz mısınız?"

Yönünü değiştirdiğinde, yüzünün yan tarafı aydınlandı-
Ve dünya Jo için durma noktasına geldi.

Koyu renk saç. Koyu kaşlar. Derin bakışlı gözler. Kare çene, yüksek elmacık kemikleri-

"Manuel Manello," dediğini duydu Jo. "Dr. Manuel Manello, St. Francis Tıp Merkezi'nin eski cerrahi şefi. Kayıp ve kendisinden haber alınamıyor."

Adam durdu. "Seni tanıyor muyum?"

Kalbi çarpan, nefesi kesilen, başı dönen Jo kabaca, "Ben senin kız kardeşinim," dedi.

CHAPTER FORTY-EIGHT

A Yirmi iki dakika içinde çok şey olabilir.
Gecenin ikinci patlaması gerçekleştikten hemen sonra, söz konusu bomba şu üç kelimeyi içeriyordu Bir benzin deposu ve içinde Scribe Virgin'in çeşmesinden su bulunan bir merminin aksine- Butch nedense saatine bakmıştı. Evet, Syn'in Manny ile birlikte seyyar cerrahi ünitesine yerleştirilmesinin, melez dişi Jo Early'nin Phury tarafından götürülmesinin ve kapalı kasa kamyonetin gelmesinin tam yirmi iki dakika sürdüğünden emindi.

"Peki bu çöp yığınıyla nereye gidiyoruz?" Rhage yere düşmüş avcılardan birinin yanına gittiklerinde sordu.

Butch kafayı aldı. Hollywood ayakları aldı. Sonra da sızıntı yapan, kokan ve hâlâ hareket eden Omega suyu torbasını kamyonetin arkasına taşıdılar. Balz ve Syphon da aynısını yaptı. Diğerleri de öyle yaptı.

Dokuz avcı. Ve yavaşça hareket eden cesetler hiç de düzenli bir odun yığınınına benzemiyordu. Onları sığıdırmak için arkadaki çift kapıyı kapatmak ve son üçünü arka koltuğa tıktırmak zorunda kaldılar.

İş nihayet bittiğinde herkesin banyoya ihtiyacı vardı ve minibüsün iç duvarlarında ağır ağır hareket eden uzuvların sesi ensedeki tüyleri diken diken etmeye yetiyordu.

Rhage başını salladı. "Ben sürerim. Ama bu iştahımı kaçırarak."

Qhuinn geldi. "Av tüfeği."

Hepsi bir hedef için Butch'a döndü. Tohr bile.

Beyninin kıcını tekmeleyerek gidecek iyi bir yer düşünmeye çalıştı ve karar vermek için fazla zamanı yoktu. Bir kere bu savaş alanının en kısa sürede V tarafından temizlenmesi gerekiyordu - o patlama göz önüne alındığında, insan polisinin çoktan ortaya çıkmamış olması bir mucizeydi. Ama daha da önemlisi, şu anda Omega'nın varlığını hissetmese de, bu her an değişebilirdi.

Minibüse şöyle bir baktı. Dokuz lesser'ı solumak çok zaman alacaktı ve hepsini tek başına yapabileceğinden bile emin değildi. V ve onun saatlere ihtiyacı olacaktı ve Vishous'un kalkanını sürdürmek için herhangi bir çaba sarf etmeden korunabilecekleri bir ortamda olmaları gerekiyordu. Zaten korunan bir yere ihtiyaçları vardı. . . zaten korunan bir yere ihtiyaçları vardı.

Butch Tohr'a baktı. "Mezar."

Kardeşi tokat yemiş gibi geri çekildi. "Kafayı mı yedin sen? Düşmanı en kutsalımıza almayacağız-"

"Yeterince güvenli olan tek yer orası. Omega gittikçe zayıflıyor ve bunlarla işim bittikten sonra? O gidiyor

sadece bir gölgesi kaldı. Dağın etrafındaki Mhis mi? Şeytan çok güçlüyken geçemediği türden bir şey. Şimdi mi? İhtimaller onun için daha da kötüleşecek. Ve V'nin beni temizlemekten başka bir şey yapması gerekmeyecek ve bu da başlı başına büyük bir iş olacak."

Tohr tam bir kafa sallama modundaydı. "Hayır, bunu yapmana izin veremem."

Butch kardeşinin yanına gitti ve lacivert gözleriyle kel bir şekilde buluştu. "Tek yolu bu. Bana güvenmek zorundasın. Onları orada senden daha fazla istediğimi mi sanıyorsun? Ama bazen karar, kötü bir seçimle daha da kötü bir seçim arasındadır. Bu savaşı bitirmek için yapmamız gerekeni yaparken Vishous ve ben açığa mı çıkacağız? Gerçekten, gerçekten, gerçekten daha kötü."

Bunu takip eden sessizlikte, grup içindeki gerilim yükseldi, gece havasında kalın ve gergin. Aniden çıkan bir rüzgâr, yıkık dökük bahçe bekçiliği binasının arkasındaki ağaçların arasından geçerken Butch omzunun üzerinden baktı ve kendini destekledi.

Ama Omega değildi. Henüz değildi.

"Gitmeliyiz," dedi uyarırcasına. "Minibüsle buradan ayrılmalı ve dağa gitmeliyiz."

Tohr küfretti. "Önce Wrath ile konuşabilir miyim?"

Butch yeniden kardeşine odaklandı. "Yola çıkıyoruz. Sen Rhage ve Qhuinn'le minibüse bin. Omega'nın ortaya çıkması ihtimaline karşı avcılardan ayrı tutulmam gerekiyor. Öncelikli olarak benim peşime düşecektir ve eğer ölürsem, o piçleri yine de Mezar'a götürüp orada tutman gerekecek. Bir başkası o şerefsiz son darbeyi indirdiğinde şeytanın mümkün olduğunca tükenmiş olmasını isteyeceksiniz." Diğer savaşçılara bir göz attı. "Geri kalanınız için, hadi el koyalım

Bu arabalar ve bisikletler. Bu V'ye daha az tost yapma şansı verir. Biz dağa doğru giderken önce buraya gelmeli."

Tohr, "Eğer Wrath erişimi reddederse," diye söze başladı.

"O zaman ona beni aramasını söyle. Başka bir seçenek yok."

Tohr, Butch'un kolunu yakaladı. "Eğer Wrath hayır derse, bir tane bulacaksın."

Seyyar cerrahi ünitesindeki ameliyat masasında oturan Syn, botlarının sallanmasına izin verdi ... ve Jo'nun o terk edilmiş restoran mutfağında tezgahın üzerinde nasıl oturduğunu düşündü. İkisinin o polis helikopterinden kaçıp sığınmalarının üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi.

Ve şimdi buradaydılar. İki ayrı araçla. Eğitim merkezine gidiyor ve Tanrı bilir ne yapıyordu.

Önde, direksiyonun arkasında, otoyolda ilerlerken Manny'nin de söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Sonra tekrar, şok bir adama bunu yapar.

İnsan cerrah sonunda, "Onu nasıl buldunuz?" diye sordu.

Adamın Jo'nun kardeşi olabileceği gerçeği pek çok şeyi değiştirdi. Vampir geleneğinde, bağlanmış erkekler dişilerine göre her zaman önce gelirdi ve bu gece yaptığı küçük gösteriden sonra Syn'in durumunu bilmeyen kimse yoktu.

Jo hariç. Hay sikeyim.

Ama bağlı bir erkekten sonra sıradaki? Soyun en yaşlı erkeği. Jo'nun iddia ettiği şey doğruysa, Manny'nin kendisinden başka kimsenin sormaya hakkı olmadığı soruların cevaplarını hak ettiği anlamına geliyordu.

Syn boğazını temizledi ve Jo ile olan ilişkisinin gidişatını -ki artık bittiğini çok iyi biliyordu- tekrar gözden geçirirken, cinsel içerikli her türlü görüntüyü zihninden uzak tutmak zorunda hissetti.

Tanrım, bu acıtıyor, diye düşündü.

"O bir muhabir. Şehir merkezindeki bir cinayeti araştırıyordu. Etrafta azınlıklar vardı ve onu olduğu gibi tanıyacaklarından endişelendim - melez olduğunun farkında olmasa da." Silahını ona doğrultmasıyla ilgili kısmı çıkarmaya karar verdi. Ayrıca mafyanın vurma olayını da. "Her yerde insan polisler de vardı. Varlığının bilinmesini istemedi, ben de bilinmemesini sağladım. Sadece onu korudum, yemin ederim."

Manny sürücü koltuğunda bir an için dönüp durdu. "Değişiklikten haberi yok mu?"

"Hayır. Ama bu gece öğrenecek. Ya da en azından öğrense iyi olur. Şu anda onun için çok yakın."

"Neden kimseye söylemedin?"

"V onu zaten biliyordu." Syn sesinde herhangi bir saldırganlık olmaması için elinden geleni yaptı. "Yani ona göz kulak olundu."

"Onu içeri almaları gerekirdi."

Uzun bir duraklama oldu. Ve sonra Manny dedi ki, "Senin ününü biliyorum."

Syn gözlerini devirerek mırıldandı, "Kimin yok ki. O da yaşıyor ve nefes alıyor, değil mi? Onu spor olsun diye öldürecek olsaydım, çoktan öldürmüş olurdum."

Bu küçük şefkatli paylaşımın ardından daha da uzun bir sessizlik oldu ve Syn bu sessizlikte geçmişine dönerek Eski Ülke'de peşinden gittiği ilk kadını düşündü. Paralı askerliğin tek işi olduğu zamanlarda, Balz onu savaş kampına, Bloodletter ve Xcor'a sokmadan önceydi.

Şöhretinin kendisinden önce geldiği bir başka olayda Syn'e bir barda, tarlalarına komşu bir toprak sahibi tarafından tecavüz edilen bir çiftçi yaklaşmıştı. Anlaşmazlık tırmandıkça çiftçinin inekleri zehirlenmiş ve gölü bozulmuştu. Sorunun çözülmesini istiyordu.

Syn parayı aldı. Kendisine anlatılan hikayenin doğru olduğundan emin olmak için keşif yaptı. Kurbanın çevresini anlamak için bir kaleye sızdı.

Ve sonra erkeği öldürme vakti gelmişti. Talhman bıçağın ete degeceği anı iple çekiyordu ama Syn bahar festivalinin başlamasını beklemişti, böylece o kalın duvarların içinde kaos, dikkat dağınıklığı ve sarhoşluk olacaktı. Kalenin içinde pusuya yatmış ve saldırmak için en uygun anı kollayarak malikânenin efendisini özel odalarına kadar takip etmişti. Syn'in saldırdığında ve bir erkek kıyafetinin altında aslında daha adil bir cinsiyetin üyesi olduğunu keşfettiğinde yaşadığı şaşkınlığı hayal edin: Saçları kazınmış ve kokusunu örtmek için ağır sandal ağacı keseleri kullanılmış olduğu için kimse onun gerçek yüzünü tahmin edememişti.

İş onu katletmeye geldiğinde, Syn onun hangi cinsiyetten olduğunu umursamamıştı.

Ve onu bağışlamamıştı.

Yatak platformunun altındaki işlemeli zemin onu hayatta tutan şeyle parlayana kadar damarlarındaki tüm kanı akıtmıştı. Hiçbir şey hissetmemişti.

Hayır, bu doğru değildi. Her zamanki telaş, heyecan, acı çektirmekten duyduğu sadistçe haz ve kendi biriktirdiği öfke ve saldırganlıktan kurtulma duygusu hep oradaydı.

Onlar hep oradaydı.

Aslında, bu tutuşturma, hedef bulma, öldürme ve sonuçta ortaya çıkan göreceli huzur döngüsü, düzenli olarak cinayet işleminin nedeniydi.

Onu seri katil yapan şey talhmanıydı. Bir alkoliğin stresle başa çıkmak için içkiye ihtiyaç duyması gibi, o da döngüsünü tamamlamak için ölüm getirmeye ihtiyaç duyuyordu ve hiçbir şeyden pişmanlık duymadı ve duymadı. Ama bunun nedeni kuralları olmasıydı. İzlerinin suçlu olup olmadığını belirlemek için harcadığı çaba ve zaman, onun babası gibi olmamasını sağlamıştı.

Ayrıca babası gibi insanları tekrar tekrar öldürmesini de sağlamıştı.

Bu yüzden Azaltma Cemiyeti onun için asla yeterli olmamıştı. Bu işti.

Cinayet kitiyle kendi zamanında yaptığı şey kişiseldi, kendisine ve adamlarına işkence eden efendisine verdiği ölüme bir geri dönüşü.

Syn yine de eleme süreci konusunda gevşek davranıyordu, değil mi? Gigante ona Jo'yu öldürmesini söylediğinde, hedefin masum olup olmadığına bakmamıştı. Sersemlemiş ve öldürme açlığı çekiyordu, gecikmişti ve bu nedenle erdemli olup olmadığına bakmaksızın bir muhabiri öldürmeye hazırды.

Bu, çocuklara uyuşturucu satan ve başka hiçbir şey yapmayan bir gangsterden çok farklıydı.

Manny aniden, "Seni onun yanında istemiyorum," dedi.

"Yani ona inanmaya karar verdin. Onunla olan akrabalığın hakkında."

"Fark etmez." Cerrahın koyu renk gözleri dikiz aynasına gitti. "Kız kardeşi olsun ya da olmasın, hayatında sana ihtiyacı yok."

Syn uyluğunun etrafındaki gazlı beze baktı. Manny diğer yaraları gibi bu yarayı da sarmakta ısrar etmişti.

"Yani kan kaybından ölmeme izin vereceksin, öyle mi?" dedi Syn. "Hayır, yine de seni tedavi edeceğim.

Profesyonel etik."

Syn başını eğdi ve gözlerini kapattı. Jo'ya dair görüntüler aklına geldikçe, anıların amansız saldırısı, onu koruma içgüdüğü derisinin altında kabardı ve damarları boyunca ilerledi. Farklı koşullar altında, kardeşiyle kavga etmelerini önerebilirdi.

Onu durduran şey... adamın vardığı sonuca katılmamasıydı.

Jo onsuz çok daha iyiydi.

CHAPTER FORTY-NINE

Yine benden çaldın."

Jo konuşurken, terk edilmiş alışveriş merkezinde bindiği kamyonetin camından dışarı bakıyordu.

Kamyon

Son hatırladığı şey, çatışma alanından ayrıldıklarıydı. Şimdi bir yerlerde bir otoparktaydılar. . . Nerede olduğunu sadece Tanrı biliyordu.

"Bu senin güvenliğin için."

Koltuğun diğer tarafına baktı. Yanındaki adam Syn'in boyundaydı, ama uzun, dalgalı, çok renkli saçları ve bir kadını ... şey, her nerdeyseler oraya götürmek gibi pek çok süper tehlikeli şey yapmış birinin sakin tavrı vardı. . stres yaratanlar listesinde çok aşağılardaydı.

"Güvenliğim mi?" Adamın deri ceketinin büyüklüğüne baktı. "Gerçekten mi? Sanki senin yanıdayken zaten risk altında değilmişim gibi."

Motoru durdurdu ve güzel ama insan olmayan sarı gözleriyle ona baktı. "Burada zarar görmeyeceksin."

"Sana güvenmem mi gerekiyor? Kaybettiğimde-" Gösterge panelindeki dijital saate dokundu. "-on yedi dakika. Saate bakacağımı düşünmedin mi yani? Hafızamla bir şeyler yapacağını biliyordum, bu yüzden bu sayılar değiştikçe onları takip ediyordum."

Erkek gözlerini kıstı. "Anlamadığın şey, bizi nerede bulacakları konusunda bilgi almak için sana işkence edecek insanlar olduğu. Ve göz açıp kapayıncaya kadar zihninizi okuyabilir ve ne bildiğinizi öğrenebilirler. Yani evet, bu sizin güvenliğiniz için."

Jo pencereden dışarı baktı. Görecektik bir şey yoktu. Sadece beton, asfalt, park yerleri ve açık havada hiçbir şey yoktu.

Adam kamyonundan inerken, kadın da onu takip etti. "Yeraltında mıyız?"

"Evet." İşaretlenmemiş metal bir kapıyı gösterdi. "Ve oraya doğru gidiyoruz."

Onu takip ederek -çünkü gerçekten, başka ne seçeneği vardı ki?

. ..sınıflar gibi görünüyordu. Toplantı odaları. Ve daha sonra gördüğü herhangi bir hastane kadar son teknoloji ürünü gibi görünen bazı tıbbi tesisler.

Açık bir kapının önünde durdu. "Sanırım Doktor Jane sizi bu muayene odasında istiyor."

Jo kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Herhangi bir tıbbi prosedürü kabul etmiyorum, bilginize."

"Kardeşin olduğunu düşündüğün adamın aslında seninle akraba olduğunu kanıtlamak için bir kan testi bile yapmadın mı?" Kadın bu retorik soruya cevap vermeyince, erkek başını salladı. "İşte ben de bunu

düşündüm. Manny-Doktor Manello- hemen arkamızda. Olay yerinde konuşmak için fazla vaktiniz olmadığını biliyorum. Sonra Jane'le tanışıp onun akrabası olup olmadığını öğrenebilirsiniz."

Kız daha fazla bir şey sormadan, adam ona küçük bir selam verir gibi yaptı ve odadan çıktı. Kapıyı kapattıktan sonra, bir çeşit kilidin çevrildiğini duymayı bekledi. Ama öyle bir şey olmadı. Ve birkaç dakika sonra, kapı kolunu denediğinde, her şeyi gayet iyi açabildi.

Eğilerek sağına soluna baktı. Koridor, içinde bulunduğu odanın ötesinde devam ediyordu ve tesislerin büyüklüğü onu şaşırtmıştı. Burası derme çatma bir yer değildi ve inşası ya da bakımı hiç de ucuza mal olmamıştı.

Sol tarafta, geldiği güçlendirilmiş kapı açıldı ve kadın kaskatı kesildi. Önce Syn topallayarak içeri girdi ve hemen arkasında Manuel Manello vardı. Her iki adam da -erkek, her neyse- onu gördüklerinde durdular, kullandıkları ağır panel arkalarından sert bir yumrukla kapandı.

Jo biraz yer kaplamaya hakkı olduğunu düşünerek dışarı çıktı. Sonra Syn'in uyluğunun etrafındaki beyaz bandajın üzerinde büyüyen kocaman kırmızı lekeyi fark etti.

"İyi misin?" diye sordu onlar yaklaşırken. Bu aptalca bir soruydu.

"İyileşecek." Dr. Manello aralarına girdi. "Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Sadece dikiş atacağım ve sonra konuşacağız, tamam mı?"

"Evet. Lütfen."

Doktorun yanında duran Syn, gözlerini yere indirmiş ve başını öne eğmiş, sessiz ve heybetli bir varlıktı. Ama yan taraftaki tedavi odasına girmeden hemen önce yan gözle ona baktı. Ve sonra gözden kayboldu.

Kendi muayene odasına geri çekilirken, onun bir şey söylemesini beklediğini fark etti. Belki de kaçıp onunla konuşmaya gelecekti. Açıkla.

Ne demesini bekliyordu ki zaten?

Volta atarak muayene masasının etrafında bir daire çizdi. Sonra paslanmaz çelik lavabo ve dolap düzeniğinin yanına gitti. Dolapları açarak düzenli steril malzemeleri ve ekipmanları kontrol etti-

Yanıındaki odadan gelen sesler önce alçaktı. Ama sonra sesler yükseldi. Ve tartışma şiddetlendikçe daha da yükseldi.

Jo duvara doğru gitti ve kulağını taşa dayadı. Doktor ve Syn sert bir şekilde kavga ediyorlardı ve kavga her neyle ilgiliyse bunun dışında kalmak için o kadar çok neden vardı ki.

Yine de, hadi ama, tahmin edebilirdi.

Ve neden kafa kafaya verdiklerine dair bir fikri olduğu için dışarı çıktı, sola döndü ve diğer tedavi odasının kapısını yırtarak açtı.

"-o lanet olası geçiş sürecinden geçecek!" Syn bağırdı.

"Bunu bilemezsin!"

"Sen insansın, bilemezsin-" "Siktir git-"

İkisi de muayene masasının karşı tarafındaydı, eğilmişlerdi, alın altına, kollar dikilmişti - en azından aynı anda onu fark edene kadar. Bu onları çabucak susturdu ve iki testosteron torbası doğruldu, kıyafetlerini tekrar yerine koydu ve tam bir soğukkanlılıkla oynadı.

Sanki hiç ama hiç seslerini yükseltmeyen koro çocukları gibiydiler.

Ama ses adabı konusunda endişelenmiyordu.

Boğazını sıkarak yutkunmaya çalışan Jo, konuşmadan önce sesini temizlemek zorunda kaldı. İki kez.

"Neler yaşayacağım ben?" diye sordu kısık sesle.

Audi R8 performans coupe'sinin en önemli avantajlarından biri de dört tekerlekten çekiş sistemine sahip olmasıydı. Ayrıca yarış lastiklerinde yol tutuşu için bol miktarda kauçuk ve sağdaki pedalla biraz fazla heyecanlanırsanız iyi frenleme vardı.

Ne yazık ki, iş ormanda dört teker çekmeye geldiğinde, arabanın harika bir hız sınırlayıcısı vardı.

Duvardan duvara halı gibi yerden yüksekliği vardı.

Sonuç olarak, Butch süper otomobili kapalı kasa kamyonetin arkasından sürerken, hayaletten vazgeçip yolun geri kalanını toynakla sürmek zorunda kalıp kalmayacağı konusunda yarı yarıya kararsızdı.

Mezar, Kardeşlik malikânesinden oldukça uzakta bulunuyordu; gizli konumu, dağın granit ve kuvars üst yapısındaki ince bir yarık sayesinde ortaya çıkmıştı ve bu yarık genişleyerek devasa bir yeraltı mağarasına dönüşmüştü. Butch'a anlatıldığına göre, burası Darius büyük evi inşa etmeden önce de kullanılıyordu ve yeraltı alanı Kardeşliğin kutsal mekânı olarak hizmet veriyordu. Not only were all the lesser jars that had ever been collected stored in its ante-hall, but deep in its stony belly, inductions and sacred rituals had been hosted for a couple of centuries, all with the Tomb's special brand of torch-lit, yup-this-some-vampire-shit-right- here.

R8, alana yaklaşık çeyrek mil kala çabayı bıraktı. Daha doğrusu, Butch gittiğinden daha hızlı koşabileceğine karar verdi ve V'nin Lassiter'in mutluluk balonundaki küçük yolculuğu göz önüne alındığında, o ön spoyler üzerinde zar atmayı bırakmanın daha iyi olduğuna karar verdi: O şeyi nasıl üzüm gibi soyduğunu açıklamak zorunda kalmak istemiyordu. Ayrıca, düşündüğünden bir mil daha fazla yol almıştı.

Motoru park konumuna getirerek hırıltıyı kesti ve inerek fobu vitesin yanındaki yuvaya bıraktı.

Arabanın burada beş parmağı olacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu. Dağ sadece zorlu bir tırmanış değildi, o sert ve kalıcı sis manzaradaki her şeyi gizliyor, burada olmaması gereken herhangi birinin ya da herhangi bir şeyin burada olmasını imkansız hale getiriyordu. . . burada olmasını imkansız kılıyordu.

İşte bu yüzden Wrath gizlilik teklifine evet oyu vermişti. Büyük Kör Kral, düşmanı Mezar'a getirme fikrini Butch'tan ya da herhangi birinden daha fazla sevmemişti. Ama mantığı görmüş ve doğru seçimi yapmıştı.

Koşmaya başlayan Butch, bir çocuğun ağzında kırılan yetişkin dişlerini andıran kayaların etrafından dolanırken çam ağaçlarını taradı. Fazla çalılık yoktu. Dağ, tüm Adirondack sıradağları gibi, topraktan çok kayaydı; topografya, Pleistosen çağında kısa bir süre için posta kodunun yer değiştirmesini düşünmüş olan buzulların ilerlemesi ve geri çekilmesiyle oyulmuştu.

Bu arada, tüm bunlar "Buz Devri" için "Pleistosen dönemi" gibi büyük süslü kelimeler kullanmayı seven V.'ye göreydi (film değil).

Ve evet, şimdi, yaklaşık on bir bin yıl sonra, Butch buradaydı, süngerimsi bir yatağın üzerinde koşuyordu.

çam iğneleri, düşmanı Kardeşliğin sahip olduğu en kutsal yerde karşılamaya kararlıydı.

Delirmiş olmalı.

O savaş alanındaiken, hem insanlara hem de Omega'ya karşı savunmasızken plan çok makul görünüyordu. Ancak baskı altında hızla verilen pek çok karar gibi, parlak fikrinizin sonuç kısmına geldiğinizde, yeniden düşünme yalpalamaları yaşarsınız. Ancak artık çok geçti ve gerçekler aynı kaldı. V'nin zaman zaman şehir merkezine attığı pisliğin aksine, bu yüksek araziye kaplayan pislik aşılmaz ve kalıcıydı.

Sharpie, genel sihirli kaleminize karşı.

Dökülen maden suyuna karşı kırmızı
şarap. Bir ev, derme çatma değil . . .

Kapalı kasa kamyonete yetişirken, Butch dayanıklılık metaforlarından oluşan ilk 50 listesini gözden geçirdi. Zaten bu konuda kendisini pek de iyi hissettirmiyorlardı. Ayrıca, hedefe ulaşılmıştı. Artık varsayım yok.

Rhage pis kokulu arabanın direksiyonundan indi, eğildi ve ellerini kalçalarına dayadı. Yavaş ve derin temiz hava çekişleri arasında şöyle dedi: "Siktir et şu Febreze reklamlarını. O boktan şey için burun körü olunmaz."

Qhuinn minibüsün diğer tarafından tökezleyerek çıktı, öğürüyordu. "Ben de Bebek Bezi Cini'ni değiştirmenin kötü olduğunu sanıyordum."

İkili koku alma dengelerini yeniden sağlamaya çalışırken, Kardeşliğin tam kadrosu geldi; deri giysili erkekler karanlıkta cisimleşerek birer birer öne çıktılar. Herkes geldi. Z ve Phury. Tohr, tabii ki. Murhder. John Matthew, en yeni üye.

En son V yeniden şekillendi ve Butch'a doğru yürüdü. "Alanı temizledim."

"Güzel. Hızlı bir soru. Seni zıplama kafesinden çıkardığında o ölümsüz meleği öldürdün mü?"

"Hayır, herifin ayakları hızlı yere basıyor. Ama geliyor, doğru mu?" Butch vites değiştirip gruba hitap etmek üzereydi, bir kişi daha geldiğinde.

Wrath açıklığa doğru yürüdü ve herkes çenesini kapattı. Onu malikânenin dışında görmek bir şoktu ve bir güvenlik riskiydi. Buradaki mhis bile Kralı koruyacak kadar güvenli görünmüyordu. Ayrıca ona rehberlik edecek bir George da yoktu.

Gerçi erkek son üç yüzyılda buraya pek çok kez gelmemiş, öldürdüğü küçüklerin kavanozlarını bırakmamış, antredeki raflarda bulunan bin ya da daha fazla kaptan oluşan koleksiyona yenilerini eklememiş değildi. Ayrıca son zamanlarda göreve kabuller de olmuştu. Ve disiplin cezaları. Ama yine de.

"Bana öyle bakmayı keser misin?" diye mırıldandı Wrath. "Kör olsam bile bakışlarını hissedebiliyorum. Ve burada olmaya iznim var."

Sanki adamla tartışacak biri varmış gibi? Tohr öne çıktı. "Tabii ki öylesin."

Wrath kardeşine ters ters baktığında -gerçi dürüst olmak gerekirse, bu bir tür çocuk başını okşamaktı- Butch araya girme ihtiyacı hissetti.

"Biri bizim için kapıları açabilir mi? Bu yükü taşımalıyız."

Yeniden odaklanma işe yaradı ve Tohr, Wrath'ı Mezar'ın gizli girişine doğru yönlendirdi. İkili yarıktan içeri girerken Butch minibüsün arkasındaki mandalı açtı ve

Nakliye sırasında, muhtemelen dağa tırmanmanın bir sonucu olarak, üst üste yığılmış ve gevşemiş azınlıklar çift kapının tam karşısına yerleşmişti ve sonuç olarak Butch'un ayaklarının dibine balık bağırsağı gibi dökülmüşlerdi. Kara koku ve vücut parçalarından oluşan dalgadan geriye sıçrayan Butch, V'ye dönmeden önce küfretti ve bok tekmesinden bir tür anatomi çıkardı - bağırsak gibi görünüyordu?

"Lanet olası bir kürek getirmeliydik," dedi oda arkadaşına.

CHAPTER FIFTY

A Kaderle ilgili gerçekten tuhaf şeyler arasında ... kader .
.. Tanrı'nın iradesi ... adına ne dersiniz deyin, bir
insanın hayatındaki büyük değişimlerin gerçekleştiği yeri.

Bazen, ve yer yapılmış
Duygusal. Mesela Birinin doğduğu ya da
öldüğü bir hastane. Ya da bir sahne, liseden,
üniversiteden, üniversiteden mezun olduğunuz yer.
Mezuniyet okulu. Belki bir kişinin evlendiği bir sunak.

Ama diğer zamanlarda?

Jo, otomat ve soda makineleri, self servis açık büfesi,
meyve kaseleri ve mısır gevreği kutularıyla dinlenme
odasına göz atarken, burayla ilgili hiçbir şeyi asla ama asla
unutmayacağını biliyordu. Yuvarlak masaları ve
sandalyeleri değil. Oturduğu bu kanepe kümesini de. Ne
muşamba zemini, ne tavandaki floresan ışıkları, ne de
köşede duran ve The Simpsons'ın bir bölümünü sessizce
oynayan televizyonu.

Treehouse of Horror'ın ilk bölümlerinden biriydi.

En azından kendisi hakkında yeni öğrendikleri göz önüne alındığında bu uygun görünüyordu.

Ve bu anıları saklamasına izin verdiklerini varsayarsak burada hiçbir şeyi unutmuyacaktı.

Yeniden Syn'e odaklandı. Syn çoğu zaman sessiz kalmıştı. "Yani eğer dönmezsem düşman olacağız."

İnsan olmayabileceğini yeni öğrendiği gerçeğini göz önünde bulundurarak, daha temel bazı düzenlemelerle başlayabileceğini düşündü. Beyni daha büyük olanlarla başa çıkabilecek durumda değildi.

Drakula, kim? Drakula, ne?

"Cevap ver bana," diye onu teşvik etti. Cevap vermediğinde, kendine sakladığı her şeyden korktu.

"Yapamaz." Manny, kendisine böyle hitap edilmesini istemişti, başını salladı. "Düşman sorusu pek çok şeye bağlı."

Tartışmalarını böldükten sonra soğukkanlılık galip gelmiş ve üçü kendilerini bu tüketim malları diyarında bulmuşlardı. Yer değişikliği için memnundu. İkisi de iri yarı adamlardı ve o muayene odaları zaten klostrofobikti. Ayrıca, en son ne zaman yemek yediğini bile hatırlamıyordu.

Aç olduğundan değil.

"Hafıza kaybımın zaman içinde ne kadar başarılı olduğu gibi, değil mi?" Manny omuz silkince Jo sandalyesinden fırladı. "Ve kimse bunu atlatıp atlatmayacağımı bilmediği için, bana sıradan bir insanmışım gibi davranılıyor. Bu yüzden anılarım benden alındı."

"Bu doğru. Melezler jokerdir. Bölünmenin hangi tarafında yer alacağınızı bilemezsiniz."

"Bu dünyada olman dışında. Ve hala insansın."

"Ben özel bir durumum. Ve birkaç tane daha oldu."

"Ama bu sıradan bir anlaşma değil, değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Genel olarak konuşursak, ayrı olmak daha iyidir. Her iki tür için de."

Tekrar Syn'e baktı. "İşte bu yüzden bana ne olduğunu söylemedin. Çünkü eğer değişmezsem, seni tanıyamam."

Bir süre sonra başını salladı. Bunun nedeninin daha fazla şey söylemek isteyip de yalnız olmadıkları için söyleyememesi mi olduğuna karar veremedi. Ya da her şeyden elini eteğini çektiği için miydi?

Otomat makinesine doğru yürüyen Jo, tirbuşonlu kanalına dizilmiş Hershey barlarına baktı. "Yani yaşadığım tüm o istekler. Huzursuzluk. Yorgunluk. Hepsi bu değişimin bir parçası mı?"

"Evet." Manny göz teması kurmaya devam edebilmek için koltuğunda döndü. Syn ise olduğu yerde kaldı ve botlarının arasından yere baktı. "Bu prodromal. Hormonların uyandığının bir göstergesi. Ama daha sonra ne olacağına dair gerçek bir öngörü değil. Bazen uyku haline geri dönerler."

"Bu yüzden mi ... değilsin?" Er ya da geç, her şeyi göz önünde bulundurarak, o V- kelimesini ağzından çıkarmak zorunda kalacaktı. "Bu yüzden mi değişmedin?"

"Sizin yaşadıklarınızı ben hiç yaşamadım. Ama yine de bizim gibi herkes farklıdır."

Jo babasının masasındaki o kalın dosyayı düşündü. Oradaki onca kâğıda rağmen asıl gerçeğin saklı kalmış olması tuhaf görünüyordu. Önemli gerçek.

Tanrım... kafasını çalıştıramıyor gibiydi. Kafasının içinde her şey karmakarışık, öz annesi ve babasıyla, sağlığıyla ilgili yarım yamalak sorular,

onu gelecek, gibi boya topları uçmak etrafında ve her şeyi kirletiyor.

Ama bir şey vardı ki diğerlerinin hepsinin önüne geçti.

Jo gözlerini Syn'e dikti. Ve sonra kendi kendine, "Bir dakika yalnız kalmak istiyorum," dediğini duydu.

Manny boğazını temizledi. "Syn, bize bir-"

"Seninle değil." Geri döndü ve olduğu yere oturdu.

"Onunla."

Syn kovulmanın cerrahla başka bir tartışmaya kapı açmasını bekliyordu. Kahretsin, Manny'nin yüksek hacimli, nokta karşıtlığı bokunda ne kadar iyi olduğunu ilk elden öğrenmişti. Görünüşe göre adam ateşli bir orospu çocuğuydu ve farklı koşullar altında bir erkek buna saygı duyabilirdi.

Ama bu gece değil.

Jo söz konusu olduğunda asla.

Bu noktada biraz sohbet edildi ve ardından Manny oturma alanından sıyrılıp dinlenme odasının çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

Dışarı çıkmadan önce omzunun üzerinden şöyle dedi: "Kan kaybından bayılırsa beni bul. Hala dikiş atmam gerekiyor."

Sonra yalnız kaldılar. Jo'yla göz göze gelmek zor olduğu için Syn, sanki pervaza yaslanışı evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi kapının yavaşça kapanmasını izledi. Ya da belki de daha çok tahta parçasının ona ne söyleyeceği konusunda yol göstermesini umuyordu.

Şu anda aklına tek bir şey geliyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı Syn sessizliğin içinde.

"Bunu söyleyip duruyorsun."

"Bu duruma çok uygun." Gözlerini onunkilere dikti. "Ben de pek çok şeyde iyi değilimdir."

Jo karşısında oturuyordu ama sanki aralarında okyanus varmış gibi hissediyordu. Aynı anda hem yorgun hem de gergin görünüyordu, topuğu yerde zıplıyor, bir eli ceketinin koluyla oynuyordu. Kızıl saçları birbirine karışmış, bir kısmı yakalarının arasına sıkışmıştı ve yüzü solgundu, fazlasıyla solgundu.

Yine de onu öldüren gözleri oldu. Geniş ve beyaz çerçeveliydiler, sanki bıçaklı bir deli tarafından takip ediliyormuş gibi korkmuşlardı ve genetik kaderini ona getirmemiş olsa da, kesinlikle bir dizi başka kötü haber paketi teslim etmişti.

Ve o bunun yarısını bile bilmiyordu. "Korkuyorum," diye fısıldadı.

Syn ileri doğru hamle yaptı ve hareketi daha da ileri götürmemek için kendini durdurmak zorunda kaldı. "Her şey yoluna girecek."

"Öyle mi? Ben o kadar emin değilim. Öz annemin ya da babamın kim olduğunu hiç bilmedim ve bunun kötü olduğunu düşündüm." Kısa ve gergin bir telaşla güldü. "Meğer hangi türden olduğumu bilmemek çok daha kötüymüş. Neredeyse hiçbir şeyi anlayamıyorum."

"Sen her zaman olduğun kişisin."

"Hayır, değilim." Ellerini uzattı ve ters çevirdi. "Çünkü en başta ne olduğumu bilmiyordum."

"Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor."

"O zaman neden buna 'değişim' deniyor?" Kahretsin. Bu işte tamamen berbattı.

Jo aniden, sanki onlara bakmaya dayanamıyormuş gibi ellerini bacaklarının altına sıkıştırdı. "Acil bakım merkezi beni bu yüzden mi aradı ve kan örneğimi okuyamadıklarını söyledi?"

"Bir doktora göründün mü?"

"Evet. Sana zaten söyledim. Ofislerinden aradılar ve bir laboratuvar hatası olduğunu ve bir kez daha denemek için gelmem gerektiğini söylediler. Ama kanım laboratuvarda kontamine olmamıştı, değil mi?"

"Hayır. Değerler insanlara kıyasla daha düşük çıkacaktır."

"Keşke değişimin gerçekten gelip gelmediğini bilseydim."

"Sanırım öyle." Syn burnuna dokundu. "Kokusunu alabiliyorum. Benim türümden başkaları da yapabilir."

"Ve diğeri, Boston'daki adam beni böyle mi tanıdı?"

"Evet."

Gözleri onunkilere kilitlendi. "Vampir olduğum için mi vampir avladığımı düşünüyorsun?"

"Sanırım kendini arıyordun."

"Benden kaç tane anı aldın?" "Hiçbirini."

Jo bir süre sessiz kaldı ve Syn kendini ayağa kalkıp onun tarafına, sehpanın onun tarafına, çatışmanın onun tarafına geçerken buldu. Gerçi söz konusu olan onun dönüşümü olduğunda aslında ortada bir çatışma yoktu. Vücudu onun geleceğiydi, oksijen alışverişi ve kalp atış hızı, hormonlar ve DNA'nın iç mekanizmaları, gizemi çözecek olan bir gizemdi. Ve hiç kimse, hiçbir test ya da hiçbir şey bu sonucu zorlayamazdı.

Ama ne olursa olsun onunla birlikteydi.

"Manny az önce gitmeden önce ..." Boğazını temizledi.

"Bir ... almak zorunda kalacağımı söyledi."

Kadın daha ileri gitmeyince, adam onun yerine işleri bitirdi. "Bir damar al. Özür dilerim, biliyorum bu sizi tiksindiriyor olmalı. Ama

Eğer böyle bir şey olursa, türün karşıt bir üyesinin kanına sahip olmanız gerekir yoksa ölürsünüz-"

"Senin olmasını istiyorum." Jo'nun gözleri dökülmemiş yaşlarla parlarken, kollarını kendine doladı. "Başka kimsenin değil."

Syn yaşadığı şoku atlatmaya çalışırken başını salladı. Onu nasıl seçebilirdi ki? "Jo ... çok daha iyi seçenekler var."

"O zaman ben yapmıyorum. Ya sen ya da hiç kimse."

"Neler olacağını anladığınızı sanmıyorum. Vücudun senin kararını verecek, tersi değil. Kana susamışlık pazarlık edilecek bir şey değildir."

"Bu dünyada tanıdığım tek kişi sensin. Bir yabancı istemiyorum..." Gözlerini sıkıca kapattı. "Bu bir kabus gibi. Kelimenin tam anlamıyla bunun hiçbir kısmını aklım almıyor. Ve sen benim bir yabancıyı seçeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Cinsel olmak zorunda değil." İçindeki bağlanmış erkek çılgılık atmaya başladığında Syn'in azı dişleri birbirine sürtündü. "Beslenme, yani."

"Nasıl bileceğim? Mecbur kaldığımda ..."

"Bileceksin."

"Ve bunu sen mi yaptın? Yani, senin başına mı geldi?"

Syn Eski Ülke'den gelen dişiye hayal etti. "Evet. Ve o ilk beslenmede benim için cinsel hiçbir şey yoktu."

"Ne kadar zaman önceydi?"

"Üç yüz yıllar. Ver veya al." As onu gözleri büyüdü, başını salladı. "Yaşam beklentilerimiz farklı."

"Benimki değişecek mi?" Adam başını salladığında, kadın alt dudağını çiğnedi. "Geçiş tehlikeli mi?"

"Sana yalan söylemeyeceğim."

"Yani bu bir evet."

Syn yavaşça başını salladı, onu kaybedebileceği düşüncesi göğsünü korkuyla sıkıyordu. O hiçbir zaman gerçekten onun olmamış olsa bile.

"Bana tam olarak ne zaman vuracağını söyleyebilecek bir kan testi ya da ... bir şey yok mu?"

"Hayır." Ona uzanmak istedi. Ona sarılmak. Yapabileceği herhangi bir şekilde onu rahatlatmak. "Sadece beklemen gerekiyor. Ve yine, yarı insan olduğun için, bu biraz zaman alabilir."

"Ya da hiç gerçekleşmeyebilir, değil mi?" O tekrar başını salladığında Jo dinlenme odasına baktı. "Bir tür mahkûmmuşum gibi burada öylece oturup beklememi beklemediklerini söyle bana? Geri dönmem gereken bir işim, bir hayatım var. Özellikle de bu asla gerçekleşmezse."

"Seni isteğin dışında burada tutamazlar. Tutamazlar."

"Bundan emin misin?"

"Evet." Çünkü öyle olmasını sağlayacaktı. "Eminim."

Jo bunun üzerine rahatlar gibi oldu, omuzları biraz gevşedi.

Ancak o zaman ona sert bir bakış fırlattı. "Yani yapmayacağını mı söylüyorsun? İhtiyacım olursa bana damarını vermeyeceğini mi?"

CHAPTER FIFTY-ONE

F Butch küreğın canı cehenneme diye düşündü. Gerçekten ihtiyaçları olan şey bir el arabasıydı.

Katillerden ilkinı ayak bileklerinden tutup mağaraya sürüklerken, yükünü özenle seçtiğinin farkındaydı. Diğer ölümsüzlerin çoğunun aksine, bu kolları, bacakları ve kafası hâlâ gövdesine bağılı olduğı için tamamen sağlamdı. Elek benzeri yoldaşlarının çoğı bu temel envanter testini geçememişti ve farklı koşullar altında, kardeşleri için daha küçük olanları bıraktığı için kendini kötü hissedebilirdi.

Ama daha fazlası için geri döneceğini biliyordu. Ve sonra önünde ne vardı.

Çatlağın arkasındaki daha küçük mağaranın içi kara bir delikti ama köşede yön gösteren bir parıltı vardı, bu yüzden ışık geldiğinde devam etmek için yeterince şeyi vardı. As

Dönemeci döndüğünde, hortlağı da onu takip etti, kafası kayalık ve engebeli zemine çarpıyordu.

Sanki Butch o kafatasının arkasını umursuyormuş gibi.

Tohr ve Wrath'ın yanına geldiğinde, mezarın yolunu henüz açmışlardı; kaya duvarı geriye doğru kaydırmışlar ve orada olmaması gereken kişilerin girişini engelleyen kalın ağlarla örülü ilk kapıya doğru ilerlemişlerdi.

İkili ona doğru dönerken, Tohr'un iradesiyle koridorun ötesinde meşaleler alevlendi. Ya da belki de Kral'ın aydınlatmaya ihtiyacı olmasa da Gazap'tı.

"Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydık," diye mırıldandı Butch, ayak bileklerini indirirken, avcının topukları dolu toprağa çarpıyordu. "Ama iyi haber şu ki, bu piçler bir kez tükendi mi? Sanırım sadece dört tane kaldı."

"Dört mü?" Gazap kaşlarını çattı. "Lessening Society'de dört avcı var ve hepsi bu mu?"

"Ben geldiğimde sahada on üç kişi vardı ya da ona yakındı. Onları hissedebiliyordum. Biri hala çalışır durumda olan bisikletle kaçtı. Bir diğeri neredeyse kafa kafaya çarpıştığım bir arabadaydı. İki tanesi de oraya varamadan geri döndü. Geriye dört kişi kaldı. Diğerleri de dışarıdaki minibüste." Butch ayaklarının dibinde hâlâ canlılığını koruyan kalıntılara baktı. "Bir de şuradaki ateş topu var."

"Ama hepsinin bu olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Kral.

"Bu gece Fore-lesser tarafından çağrılan bir toplantıydı. Bu kadar çok kişinin neden şehir merkezindeki alanın dışında bir yerde bulunduğunun tek açıklaması bu. Bu büyüklükteki diğer tek toplantılar kabullerdi, ama bu gece kimsenin dönüştürüldüğüne dair bir kanıt yoktu - ve daha da önemlisi, Omega asla aynı alanı kullanmaz

Bu bok için iki kez. O binayı zaten kullanmıştı. Hayır, bu Fore- lesser tarafından düzenlenmiş bir toplantıydı. Syn ve o kadın sayesinde şans eseri bulduğumuz birliklerin ve kaynakların bir araya geldiği bir toplantı. On üç."

"Ama Omega daha fazlasını yapabilir. Şu anda biz konuşurken o bir indüksiyon düzenliyor olabilir."

Diğer kardeşler daha fazla yemle mağaraya girerken, Butch kanama sorunu olan küçük dostuna tekrar baktı. "Artık yapabileceğinden emin değilim. Çoğalması için içinde yeterince enerji olması gerekiyor ve geçen gece onu gördüğümde yarı ölünün soluk bir tonu gibi görünüyordu. Bunun için gücü kaldığını sanmıyorum."

"Dört avcı." Wrath başını salladı. "Bunu anlayamıyorum. Fore-lesser'ın kim olduğunu bilen var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok ve o da ölenler arasında değil." Butch ağrıyan kolunu döndürdü. "Onu daha önce . . ."

Sesi kesilince Kral'a doğru eğildi. Ve derhal şoktan sesini kaybetti.

"Ne oldu?" Tohr sordu.

"Kedi dilini mi yuttu, polis?" dedi Wrath.

Butch ani bir panikle Tohr'u geri itti ve kapıdan içeri atladı. Arkasından Tohr gruba sertçe "Silahlar dışarı" dedi.

Metalin metale çarpma sesi Butch'u koridorun sonuna götürdü.

Ancak daha önce hiç duyulmamış bir vandalizm eylemiyle karşılaşması için fazla uzağa gitmesine gerek kalmadı; öyle bir şeydi ki bu, gözlerinin ona verdiği bilgilerden şüphe etmesine neden olacak kadar şok ediciydi.

Ön salondaki tabandan tavana kadar uzanan raflara yerleştirilmiş binden fazla kavanozun tamamı Mezar'ın giriş koridorunun taş zeminine fırlatılmış ve paramparça olmuştu. Her biri.

Butch, bok tekmeleyicileri kısa sürede bir dağa dönüşen parçaların ilkinin ezerken durdu.

"Ne var-"

Tohr aniden konuşmayı kesince Butch kalçalarının üzerine çöktü ve emaye kaplamalı bir çömlek parçasını eline aldı. Eski görünüyordu ama kırılanların bir kısmı oldukça yeniydi, Target'tan alabileceğiniz türden vazolardı.

"Bu ne lan?" dedi bir başkası dağınıklığa bakarken.

Butch gözlerini raflara dikti. Tek bir kavanoz bile kalmamıştı.

Nesiller boyu savaşıyan Kardeşlik, öldürdükleri azınlıklardan bu kapları toplamış, kötülükle lekelenmiş kalpleri zafer hatırası olarak almışlardır. İster Omega'ya geri sapanmadan önce kimliğin cesetten çıkarılması, ister düşmanın nerede kaldığı hakkında bilgi almak için aktif olarak işkence edilmesi olsun, kavanozlara sahip çıkmak her zaman zafer ritüelinin bir parçası olmuştur.

Butch savaşa katıldığında bunu kendisi yapmıştı.

"Buraya kim girdi lan?" dedi başka bir kardeş. "Ve Neden tüm bunları kırdılar?"

Butch, koridorun ortasında bir noktaya kadar yükselen kırık ve şarapnel yığınının baktı. Duvarlardaki meşaleler pürüzlü yığının üzerine titrek ışıklar saçarken, kimin bulmuş olabileceğini hayal edemiyordu-

"Oh, kahretsin!" diye bağırdı.

Herkes arkasından sessizliğe gömülürken, çömleğin içine daldığında doğru düzgün düşünemiyordu ve

porselen döküntüleri, keskin kenarlarla kesilmiş elleriyle parçaları karıştırarak, kazarak ... pençeleyerek ... dua ederek.

"Hayır, hayır, hayır ..." Birinin bu kelimeyi tekrar tekrar söylediğini duydu ve o kişinin kendisi olduğunu belli belirsiz fark etti. "Hayır ... hayır ..."

İnsanlar arkasında konuşmaya başladığında onları duymazdan geldi.

Butch taş zemine kadar indi. Sonuna kadar.

Sonra tam bir yenilgiyle pes etti ve şimdi kıpkırmızı olan elleriyle yaptığı açıklıkta kışının üzerine düşmesine izin verirken kardeşlerine doğru döndü.

Bir an için tek yapabildiği, kendisine önce düşman, sonra da dost olan ve en sonunda kan kardeşine dönüşen bu erkek grubuna bakmak oldu. Onların yüzlerini kendi yüzleri kadar iyi tanıyordu ve her birini başka bir erkeği sevebileceği kadar çok seviyordu.

Ve bu aşk yüzünden birdenbire tamamen ve tamamen dehşete kapıldı.

Tohr başını çevirdi ve ellerini şaşkınlıkla havaya kaldırdı. "Polis, burada neler oluyor?"

"Kalpler gitti," diye boğuk bir sesle konuştu. "Omega . . bir şekilde buraya girdi ve kalpleri kavanozlardan aldı."

Kardeşler -ve Wrath- sanki düşmanı yeraltı ininin derinliklerinde avlamaya gidiyorlarmış gibi silahları ve hançerleriyle ani bir saldırıya geçtiklerinde sesler patladı ve etrafta yankılandı.

"O burada değil!" Butch gürültünün üzerine bağırdı. Sessizleştiklerinde o da aynı şekilde sesini alçalttı. "Omega'nın

Gitti. İhtiyacı olanı aldı ... ve gitti."

V konuştu. "Bu imkânsız. Burayı bulmuş olmasına imkan yok."

Butch uzandı ve parçalardan birini aldı. Soluk mavi dairesel bir parçaydı, bir kaide olduğunu tahmin etti ve ters çevirdiğinde üzerinde "Çin Malı" yazıyordu.

Gözlerini kapatarak başparmağı ve işaret parmağının uçları arasındaki pürüzsüz, düz yüzeyi ovuşturdu. Sonra göz kapaklarını yeniden açtı. "Hayır, oydu. Onu bunun üzerinde hissedebiliyorum."

"Ev," diye hırladı Wrath. "Dişiler. Genç _."

"Hayır," diye araya girdi Butch. "O arazide değil. Onu dağın herhangi bir yerinde hissetmiyorum ve mhis onu okumamı etkilemez. O burada değil."

"Ama öyleydi," dedi Kral.

"Evet." Butch parçayı fırlatıp attı ve ayağa kalktı. Kanayan avuçlarını derisinin koltuğuna sürterken başını iki yana salladı. "Ve onun nerede yaşadığımızı bilmesinden daha büyük bir sorunumuz var."

"Bu da ne sikim olabilir ki?" diye mırıldandı biri.

Butch kardeşlere sırtını döndü ve gözlerini enkaza dikti. "Kendini güçlendirmek için kalpleri aldı. Gücünü yeniden canlandırmak ve güçlendirmek için. O lanet kavanozlardaki her bir kalp kasında bulunan kendi özünü tüketti."

Tohr acı bir sesle, "Yani başa döndük," dedi. "Ya da daha kötüsüne," diye uyardı Butch.

CHAPTER FIFTY-TWO

J Şunu benim için tut, evet, aynen böyle." Doktor Jo'nun dirseğini bükerken kadın gülümsedi. "Sana iğneyle aramın iyi olduğunu söylemiştim, değil mi?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum." Jo başını salladı. "Yani, hissetmedim."

Doktor Jane -kendisini tanıttığı gibi- taburesine geri döndü ve doldurduğu tüpü laboratuvar önlüğünün kare cebine soktu. Koyu yeşil gözleri şefkat doluydu ve onları muayene masasındaki Jo ile tedavi odasının kapısının yanındaki sandalyede oturan Manny arasında bir ileri bir geri hareket ettirdi.

"Doktor, "Dahi bir araştırmacı ve biraz da genetik uzmanı olan Sarah'mız sayesinde artık aile ilişkilerini belirlemek için kullanabileceğimiz bir kan testimiz var," dedi. Manny'ye gülümsedi. "Çok tehlikeli olan eski usul ata regresyonunun aksine.

Açıkladığım gibi, her iki örneğinizi de karşılaştıracamız ve ortak yönlerinizi göreacağız. Ayrıca bir bütün olarak türler içinde eklediğimiz bir veri tabanımız var. Sarah bu projede harika bir iş çıkardı ve ikiniz söz konusu olduğunda bize gerçekten yardımcı olacak. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Manny başını salladı. "Bilmiyorum. Jo?"

Jo'nun bir sürü sorusu vardı. Ama sınavla ilgili değil. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Doktor ayağa kalktı. Jo'nun omzunu sıktı. Ve gitti.

Kapı yavaşça kapanırken, Jo kardeşi olabilecek adama baktı, yüz hatlarını okudu, kendisiyle ne paylaştıklarını görmeye çalıştı. Adamın gözleri kendi gözlerine kayınca kızardı ve yere baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Sana bakıp durmak istememiştim. Daha önce hiç akraba olduğum ya da olabileceğim biriyle birlikte olmadım."

Manny bacaklarını uzattı ve sert küçük sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu anlaşılabilir bir şey."

Jo gözlerini hızla kırıştırdı ve doktor içeri girdiğinde nerede kaldığını hatırlamaya çalıştı. Öz annesinin aslında ölmediğini öğrenmek şok edici ve rahatlatıcı olmuştu. Ve daha öğrenecek çok şey vardı.

"Yani bana babanızdan mı bahsediyordunuz?" diye sordu.

"Evet, özür dilerim." Ön kolunu indirdi ve dirseğinin kıvrımına bantlanmış olan pamuk topunu itti. "Dediğim gibi, adı Robert Bluff'tu. Bir cerrahı ve annem onunla Columbia Presbyterian'da yoğun bakım hemşiresiyken tanıştı. Bin dokuz yüz seksen üç yılında bir araba kazasında öldü.

Kaza. Pine Grove Mezarlığı'na gömüldü. İsterseniz sizi bir ara mezarına götürebilirim."

"Yaparım. Lütfen."

"Hiç evlenmediler ya da başka bir şey. Onun hakkında da pek konuşmazdı. Evdeki eşyalarımın arasında onunla ilgili bazı gazete kupürleri var ve onları size göstereceğim. Bir de fotoğrafı var. Ama korkarım hepsi bu kadar."

"Peki o -annemiz- kesinlikle hayatta mı?"

"Evet." Manny boğazını temizledi. "Florida'da yaşıyor. Birkaç yıl önce ona orada bir ev aldım. Artık emekli oldu."

"Sence ... yapar mıydı ..." Jo tekrar başını salladı ve göğsündeki ağrıyı görmezden gelmeye çalıştı. "Yani, tabii ki kan testlerini beklememiz gerekiyor-"

"Tabii ki sizi tanıştıracayım." Yan tarafa kaydı ve giydiği beyaz önlüğün içinden bir telefon çıkardı. "Buyurun, size bir resim göstereyim. Neye benzediğini merak ediyor olmalısınız."

Adam cep telefonunda gezinirken Jo kalbinin hızla çarptığının farkındaydı. Adam Samsung'u uzattığında ise Jo'nun elleri titredi.

Ekrandaki görüntü siyah-beyazdı ve kalın, siyah saçlı genç kadın kameraya bakarken perişan görünüyordu.

"Önce eski bir fotoğrafı görmek istersiniz diye düşündüm. Bu aslında bana hamileyken çekilmiş. Dur sana daha yeni bir tane göstereyim."

Jo telefonu geri verdi ve kadının Jo'ya hamile olduğu birkaç yıl öncesine ait başka bir fotoğrafın daha olmasını ummaktan kendini alamadı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu. Adam söylediğinde, kadın şok oldu. "Demek benden çok daha yaşlısın. Tanrım, harika görünüyorsun."

"Teşekkürler. Bu da annemin daha yeni bir fotoğrafı."

Jo, adamın bir kez daha uzattığını alırken kendini hazırladı. Bu kez fotoğraf renkliydi ve yıllar bir zamanlar çizgisiz olan yüzünü gösteriyordu. Kadın çekici olmadığından değil - ve hâlâ gür kahverengi saçları vardı. Ama gözler gölgede kalmış, ağız ve kaş çevresinde hâlâ o gerginlik vardı.

"Adı ne?"

"Shelley. Shelley Manello."

Jo telefonu ona geri verdiğiğinde, yüz ifadesindeki bir şey değişerek resme baktı.

"Onunla görüşmek zorunda değilim," dedi Jo boğazını sıkarak. "Herhangi bir soruna yol açmak istemiyorum."

"Hayır. İkinizi asla ayrı tutmam."

"Peki sorun ne?" Jo gözlerini kapadı ve başını tekrar salladı. "Buna cevap vermek zorunda değilsin."

"Hey, kardeşler, değil mi?" Kara kaşları daha da aşağı indi. "Ve ben sadece hatırlamaya çalışıyorum."

"Ne?"

"Sana hamileyken." Manny sertçe başını kaldırdı. "Söylediğin hiçbir şeyden şüphe etmiyorum. Sadece ... kaç yaşında olduğuna bakarsak, evden çıkmış ve üniversiteye gitmiş olmalıydım, ama hatırlayacağımı sanırsın. Ya da daha sonra bana bundan bahsederdi."

O ön tarafa odaklanırken Jo telefonun arka tarafına sabitlendi. Sessizlikte, bir tür yükseklikten damlayan buz gibi soğuk su gibi ensesinden aşağıya huzursuzluk damladı.

Ya Bill araştırmasında yanlışmış olsaydı?

Durumun böyle olabileceği korkusu ona Manny'nin kız kardeşi olmayı ne kadar çok istediğini anlatıyordu. Bu yabancının kendisini bu kadar ayakları yere basan biri gibi hissettirmesi tuhaftı. Özellikle de Syn'in odayı terk ettiği düşünöldüğünde.

"Ama biliyorsun," dedi Manny, "o zamanlar annem ve benim için işler çok zordu. İlk günden beri tıp faköltesine gideceğime, cerrah olacağıma ve önemli biri olacağıma kesin gözüyle bakıyordu. Kendisi bir hemşireydi ve eğitimimi karşılayabilmek için her zaman fazladan vardiya alırdı. Onunla ilgili çocukluğumdan hatırladığım en önemli şey her zaman ne kadar yorgun olduğuydu. Ya ben okuldayken tekrar hamile kaldıysa? Benim masraflarımı göz önünde bulundurursak, bunu karşılayabilmesinin hiçbir yolu yoktu." Yüzünü buruşturdu. "Sen, daha doğrusu. Sende kalsın. Özür dilerim. Sanki ben-"

"Sakın özür dileme. Sorun çıkaran benim, sen değilsin. Ayrıca ... belki de benden hamile kalmak istememiştir." Adamın gözleri onunkilere kayarken, Jo o perili yüzün görüntüsünü hayal etti. "Belki de istenmeyen bir hamilelik değildi. Belki de ..."

Söyleyemedi.

Ama Manny'nin gözlerini sımsıkı kapamasına bakılırsa, bunu yapmasına gerek yoktu.

"Üvey kardeş olabiliriz," diye üzüntüyle önerdi. "Belki Robert Bluff benim babam değildi. Belki de başka biriydi."

Manny yüzünü ovuşturdu.

"Bu size neden benden hiç bahsetmek istemediğini açıklar," dedi Jo boğuk bir sesle.

Jo kol kilidini çözdü ve pamukla bandı çıkardı. Beyaz pufun altında sadece

En küçük iz, cildinde iyileşmeye başlayan kırmızı bir nokta.

Bir hatadan daha kötüsü olduğu fikri... bir tür cinsel şiddete maruz kalmış olabileceği fikri? Annesinin aldırmaya çalıştığı ve başaramadığı bir şey olabileceği?

Jo'nun gözleri yaşarırken, onları silecek bir şey bulmak için etrafına bakındı.

Kleenex'i ona veren Manny'ydi, tezgâha uzandı ve ardından kağıt mendil kutusunu onları ayıran boşluğa doğru uzattı.

Sonra ayağa kalktı ve yanına geldi. Onunla birlikte muayene masasına atladı, güçlü bir kolunu omuzlarına doladı ve onu kendine çekti.

"Çok üzgünüm. ." dedi ve hiç tanımadığı bir kadının çektiği acıya ağlamaya başladı.

Muayene odasının kapısının diğer tarafında, Syn eğitim merkezinin koridorunun beton zemininde oturuyordu. Manny dikişlerini düzgünce attıktan sonra, görünüşte kardeşleri yalnız bırakmak için dışarı çıkmıştı. Gerçekte ise düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Ve sonra Jo'nun söylediği her kelimeyi duydu. Her birini.

Doğum koşullarından -ya da ne olmasından korktuğundan- bahsederken, beslenmeyle ilgili sorusunun cevabının ne olması gerektiğini biliyordu.

Ayağa kalkarak döndü ve tedavi odasının kapısına yöneldi. Titreyen bir el ile avucunu kapalı panelin üzerine koydu, sanki aralarındaki molekül zincirlerinden içeri ulaşabilecekmiş gibi

Onları ayıran, kalbi ile onun kalbi arasındaki mesafeydi.
. ve ona keder, kaos ve sefaletten başka bir şey getir.

Manny onu teselli edecek doğru kişiydi. Kan kardeşi iyi bir adamdı, nazik bir adamdı ... güçlü bir adamdı. Onun yanında güvendeydi. Ona sadece bakamazdı, bakmalıydı da.

Yine de Syn'in kendini geri dönmeye zorlayabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. Ve sonunda döndüğünde, vücudunu koridorda hareket ettirmek zorunda kaldı.

Her parçası Jo'nun yanında kalmak istiyordu. Onun iyi olduğundan emin olmak. Her ihtiyacıyla ilgilenmek, ona en seçkin yiyecekleri ve en temiz içecekleri getirmek, ona sıcak ve kuru bir barınak ve tercih ettiği kumaş ve renklerde kıyafetler sağlamak. Ona zarar verebilecek her şeyden ve herkesten korunmasını sağlamak için sağ elinde bir hançer, yastığının altında bir silah ve yatağın altında bir zincirle, onu vücuduna yaslayarak, ten tene uyumak istiyordu.

Onun tüm kan tutkusuna hizmet etmek istiyordu. Ve geçiş sürecinde ona yardım etmek.

Ve sonra... on yıl sonra, ya da her neyse... ihtiyaç duyduğu anda onunla ilgilen-

LP'de raydan çıkan bir iğne gibi, fantezisinin doruk noktası çaresiz hayallerinin çekirdeğini parçalayan şey olduğu için kafasında bir çılgılık vardı.

Doğurganlık çağında ona hizmet etmek olmazdı. Boşalamadı.

Bu gerçek karşısında, birlikte kurdukları varsayımsal hayatın geri kalan yapı taşları da yıkıldı ve göğsünün ortasında yıkım ve ıssızlıktan başka bir şey bırakmadı.

Ama onunla ilgilenebilmesinin bir yolu vardı.

Eğer sevginin tanımı, sevdiğiniz nesneyi kendinizin önüne koymaksa, o zaman onun adına kesinlikle yapabileceği bir fedakârlık vardı. Ona neye mal olursa olsun.

Eğitim merkezi Kardeşlik'in büyük evine yüzlerce metre uzunluğunda bir yeraltı tüneliyle bağlıydı; bir uçta Butch ve V'nin ve barınaklarının kaldığı Çukur'u, diğer uçta ise dağdan gizli kaçış yolunu birbirine bağlayan yayalar için beton bir yoldu. Syn ellerini deri ceketinin ceplerine sokmuş, botları kel zeminde gümbürdeyerek bir amaç uğruna bu yolda ilerliyordu. Manny iğne ve iplik rutiniyle harika bir iş çıkarmıştı - Syn'in uyluğundaki ve karnındaki çeşitli kesikler onun için pek önemli değildi - ve akşam karanlığında hasar iyileşmiş olacaktı. Her ne kadar beslenmekten nefret etse de, bir hafta önce Seçilmiş'in damarlarından birini almıştı, bu yüzden tam güçlüydü.

Tanrı'ya şükür. O kutsal Seçilmişler ne kadar profesyonel ve şefkatli olurlarsa olsunlar, şu anda başka bir dışının kanını alma fikrine dayanamazdı. Bu onlar için tıbbi bir prosedürden başka bir şey olmayabilirdi ama Jo dışında kimseye bu kadar yaklaşmak istemiyordu.

Onun geleceğini düşünmeye devam ederken, düşünceleri o kadar derinleştirdi ki, etrafındaki herhangi bir şeyi fark ettiği bir sonraki seferde, konağın fuayesindeki büyük merdivenin altından çıkıyordu, hedefine ulaşmıştı.

Outlet alışveriş merkezindeki çatışmanın ardından herkes sahanın dışında olmasına rağmen ortalık oldukça sakindi. Kardeşler küçükleri Mezar'a götürmüştü, orası her neresiyse, ama Piçlerin geri kalanı ve diğer savaşçılar evdeydi ve çeşitli odalarda normal bir kargaşa ve sohbet olacağını düşünürdünüz. Ama hayır.

İnsanlar biraz bilaro oynasa da çoğunlukla kendi içlerine kapandıkları için ortam kasvetliydi ve bu da anlamlıydı. Çok şey oluyordu ve tehlikede olan çok şey vardı.

Gözden uzak durmaya çalışan Syn, merdiven boşluğunun tabanındaki kıvrımın arkasında kaldı ve telefonunu çıkardı.

Konuşmak istediği tek bir kişi vardı.

Aslında iki tane vardı ama o buradan başlıyordu.

Bir metin oluşturup göndermeden önce tereddüt etti. Ancak içinde bulunduğu durumdan başka bir çıkış yolu göremiyordu. Gönder tuşuna bastıktan sonra kollarını kavuşturdu ve altın varaklı korkuluklara yaslandı.

Bir an sonra, personelin kiler ve mutfığa erişmek için kullandığı kanatlı kapı açıldı ve biri, "-evet, şey, zamanın yüzde altmışında, her seferinde işe yarıyor," diye mırıldanırken kısık bir kahkaha yükseldi.

Bir başkası "Ron Burgundy bir Tanrı" dedi.

Balthazar içeri girdi ve kapının kapandığından emin oldu. "Hey."

Syn başını salladı ve botlarına bakarak üzerlerinde daha az kan olduğunu fark etti. Sonra yine gömleğinin ön tarafında daha az kan vardı. Deri ceketinin kollarında. Elllerinde ve tırnaklarının altında.

"Önce bir duş almalıydım," dediğini kendi de duydu.

"Bu bok beni rahatsız etmiyor."

"Seni görmeden önce olmaz." Jo ile birlikte olmadan önce, lanet olsun.

o.

"İyi misin kuzen?"

Syn fuayenin ortasındaki zemine odaklandı. çiçek açmış bir elma ağacının mozaik tasviri. Konuşmaya çalıştığında, sadece burnunu ovuşturuyordu. Kaşını. Çenesini.

"Bana," dedi Balthazar, "onu öldürmediğini söyle."

"Kimi öldüreceksin?" Kuzeni ona düz bir bakış attığında Syn küfretti. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Şu anda Manny ile birlikte."

"Pekâlâ. Güzel." Balthazar etrafına bakındı. "Peki küreğe başka bir nedenle mi ihtiyacım var?"

Syn avucunu yüzünden aşağı doğru çekti. "Hayır."

Bunu takip eden sessizlikte gözleri malikânenin resmi kabul alanındaki diğer lüks detaylar üzerinde gezindi. Hayatının çoğunu Eski Ülke ormanlarındaki mağaralarda ve ağaç gövdelerinde uyuyarak geçirdiğini düşünürsek, mermer ve malakit sütunlar, altın varaklı aynalar, aplikler ve kristal avizelerle dolu bu kraliyet şatosuna nasıl geldiğini hâlâ anlayamıyordu. Kendisini bir yabancı gibi hissediyordu.

Öte yandan, iyi tanıdığı insanlar arasında bile sık sık kendini öteki hissetmişti.

"Onu seviyorum," diye kabaca ağzından kaçırdı.

Bir duraklama oldu. Sanki Balthazar kendisine söylenenleri anlayamamış gibiydi. "Jo? Sen ne-bekle-"

"Ve bu nedenle, geçiş sürecinde ona hizmet etmenizi isteyeceğim. Sevdiğim kadın konusunda güvenebileceğim tek kişi sensin."

Her ne kadar Syn'in kendisini kullanmasını istese de, Syn buna izin veremezdi, özellikle de onun gebe kalması hakkında konuştuğunu duyduktan sonra. Syn'in vahşi doğası, efendisi hakkında doğru olmasından korktuğu şeye çok yakındı ve bu paralelliği o bilmese de, Syn kesinlikle biliyordu. Babasının mahmenlerine yapmış olabileceği şeyi hiçbir zaman bir kadına yapmamıştı ama sanki kadınları öldürmek - hak etseler bile - çok daha iyiydi? Adaletin saptırılmasıyla can almıştı, bir kanunsuz olarak

Yaptıkları için ihtiyacı olmayan ya da kullanmadığı para- ve garip bir şekilde, işlediği suçların yükünü şimdiye kadar hissetmemiştir.

Yaptığı onca şeyden sonra, Jo gerçekleri bilseydi onu kabul etmezdi ve o da bunları ona söylemeye dayanamazdı.

Bu nedenle, kadın onun hakkında tam bilgiye sahipmiş gibi davranmak zorundaydı.

Ve onun için başka birini bul.

Sevdiği kişi için yapılması gereken tek şey buydu.

CHAPTER FIFTY-THREE

G Telefonunu bir kenara bırakıp dinlenme odasında volta atarken Jo, Syn'in geri gelmeyeceğini düşündü. Yaklaşık bir saat önce, Manny ile çocuklukları hakkında uzun uzun konuştuktan sonra bu kalorik yerleşim bölgesine geri dönmüştü. Büyüdükleri evler. Okulda ne okuduklarını. Ve yüksek öğrenim konusunda Manny ona, Williams'a gittiği ve Yale programına kabul edildiği için annelerinin kendisiyle gurur duyacağını söylemişti. Ondan gelen bu yorumlar Jo'nun yeniden gözlerinin dolmasına neden olmuştu, ancak tepkisini elinden geldiğince saklamıştı. Artık onun için Kleenex yoktu. En azından onun önünde.

Kimseinin önünde değil.

Vampir olmanın ne demek olduğu hakkında da çok konuşmuşlardı. Azalanlar Topluluğu'yla olan savaşın ne olduğunu. Kardeşlik ve Piçler Çetesi'nin ne olduğu. Nasıl

dinin işleyişini, sivillerin ve aristokratların yaşam biçimini değiştirdi.

Ayrıca türlerin insanlardan ayrı olmasının ve ayrı kalmasının önemi.

Onunla paylaştığı her şey önemli görünse de, aklına en çok takılan şey bu gerçeklikti. Eğer bu değişimi yaşarsa, alışması gereken çok şey olacaktı ve eğer yapabilirse tüm bunlara bir an önce başlamak istiyordu.

Yeniden odaklanarak otomat makinesine geri döndü. Bozuk para ya da banknot koymaya gerek yoktu. Bu sadece bir otomattı, herhangi bir gelir akışı söz konusu değildi - ve bu tesisin son teknoloji ürünü doğasına ek olarak ücretsiz yiyecekler, tüm bu paranın nereden geldiğini merak etmesine neden oldu. Yine de bunun cevabı öncelikleri listesinde çok aşağılardaydı. Ve hey, sanki çikolata konusunda tartışacakmış gibi?

Düğmelerden birine basarak tirbuşonun dönüşünü izledi ... ve sonra bir Hershey çikolatası tıkırtıyla aşağı düştü. İnleyerek eğildi, kapağı iterek açtı ve çikolatayı aldı. Ambalajı kolayca çıktı ve onu da çöpe attı. Sonra bir ısırık aldı ve volta atmaya devam etti.

Çiğneyip yutarken Manny'yi düşündü. Numuneyi alan kadın doktoru. O sahadaki dövüşçüleri. . .

. . ve Syn.

Her şeyden çok Syn'i düşündü. Özellikle de alışveriş merkezinde o şeyleri nasıl öldürdüğünü. Manny sağ **olsun**, şimdi onun neden bu kadar acımasız davrandığını anlıyordu. Onu koruyordu ve

Yüzyıllardır masumları öldüren bir düşmandan kendi türünün intikamını alıyordu.

Bu kesinlikle şiddeti bir perspektife oturttu. Ve kabullenmeyi çok daha kolaylaştırdı.

Sonra tekrar, geçiş sürecinde ona yardım edip etmeyeceğini sorduğunda, zaten ayaklarıyla oy vermişti, değil mi? Ama Syn onu her zaman güvende tutmuştu. Her zaman.

Koltukların yanına geldiğinde, poposunun olduğu yere düşmesine izin vererek tam bir zarafetsizlikle oturdu. Başını kaldırıp televizyonun yanındaki duvar saatine baktı ve kaşlarını çattı. Saat sabahın üç buçuğunu geçiyordu. Beş buçuk saat geçmiş miydi? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Ayrıca, o sarı gözlü adamla buraya geleli beş yıl olmuş gibi hissediyordu.

Erkek, daha ziyade-

Kapı açıldı.

Önce sadece başını kaldırıp baktı. Ama sonra, Manny ve Doktor Jane'in hiper-kompoze yüzlerini görünce yavaşça ayağa kalktı. İkisini de pek bir şey çıkaracak kadar iyi tanımıyordu ve bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildi.

"Peki sonuçlar ne oldu?" diye sordu.

Kadın doktor -Jane- gülümsedi ama bu profesyonel bir şekildeydi. "Neden yerine oturmuyorsun?"

"Öleceğim, değil mi?" Manny ile akraba olmadığını öğrenmekten daha kötü olduğunu düşünebildiği tek şey buydu. "Hastayım ya da ben-"

"Sen benim kız kardeşimsin," dedi Manny.

Jo rahatlayarak sarktı ve vücudunun doktorun tavsiyesine uymasına izin verdi. Sandalyeye geri döndüğünde ağabeyinin -ağabeyinin!- yüzüne odaklandı. "Bu kötü bir şey mi?"

Aptalca bir soru. Gerçekten öyleydi. Durum karmaşıktı, hem de öyle Facebook gibi değil.

"Hayır, hayır." Manny öne çıktı ve onun yanına oturdu. "Hiç de değil. Çok heyecanlandım."

"O zaman neden öyle görünmüyorsun?"

Jane geldi ve kanepeye oturdu. "Birkaç şeyi açıklamama izin verin. Vampir kanı insanlarınkinden çok farklıdır. Çok daha karmaşıktır. Ancak artık kanın belirli özelliklerini -ya da belki tanımlayıcılar daha iyi bir kelime olabilir- izole edebiliyoruz ve size söylediğim gibi, bu tür bilgilerden oluşan bir veri tabanımız var. Dolayısıyla sizin ve Manny'nin kanını karşılaştırdığımızda, kardeş olduğunuzu gösteren ortak noktaları net bir şekilde görebildik."

"Tamam." Jo ikisi arasında bir ileri bir geri baktı. "Diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum."

"Babamız aynı," dedi Manny. "Ama annemiz aynı değil."

"Jo ağzını açtı. Kapadı."

Hiç tanımadığı ve aslında hiçbir bağı olmayan birinin kaybı için bir anda kederlenebilmesi garipti. Yine de zavallı kadının kimsenin düşünmek istemeyeceği bir acı çekmediğini düşünmek rahatlatıcıydı.

Ama o zaman öz annesi kimdi?

Jo doğrulanmış olana tutunmaya çalıştı. "Yani Robert Bluff benim babam."

"Evet." Jane başını salladı. "Öyle."

"Bana öz annem hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

"Hayır, korkarım yapamayız. Yine de kesinlikle bir insandı. Bundan eminiz." Jane eğildi ve elini Jo'nun dizine koydu. "Hellren'ım bunu araştırarak. Manny'ye anlattıklarınızdan, Philadelphia'daki bir piskoposluktan, buradaki St.

Caldwell, dostumun senin hakkında bir şeyler bulması mümkün. Örneğin, o zamanlar gizli evlat edinme programlarının yürütülmesi alışılmadık bir durum değildi. Her neyse, elimizden geleni yapacağız. Cevap bulmanın sizin için ne kadar önemli olduğunu tahmin edebiliyorum."

Jo başını salladı ve bir yerlerde bir şeyler olması için dua etti.

"Sadece gerçek hikayeyi bilmek istiyorum." Manny'ye baktı. "Ama sen de kesinlikle yarı vampirsin, öyle mi?"

"Evet. İtiraf etmeliyim ki bunun doğrulanması, şok olmaması gerektiği halde beni şaşırttı. Annem bu konuda hiçbir şey söylememiş olsa da uzun zamandır böyle olduğunu tahmin ediyordum, başkaları da öyle. Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter." Manny elini onun omzuna koydu. "Kardeşim olduğun için gerçekten çok mutluyum. Karımla tanışman için sabırsızlanıyorum."

"Ama ya bu değişikliği yapmazsam?" Jo başını salladı ve telefonunun ekranını kontrol etti. Syn'den hâlâ yanıt gelmemişti. "O zaman ben bu dünyada değilim. O zaman düşman oluruz."

Gelecekle ilgili bir fanteziyle oynuyordu; Syn'le türler arasındaki uçurumun aynı tarafında yer aldıkları ve birlikte uzun, beklediğinden çok daha uzun bir hayatı paylaştıkları bir fantezi. Ama Syn'in mesajlarına cevap bile vermediği düşünülürse, bunların hepsi son derece geçici görünüyordu.

Bu muhtemelen başından beri asla gerçekleşmeyecek bir şeydi. "O köprüye geldiğimizde geçelim," dedi Jane.

"Biz Yapma. Biliyorum ne gidiyor için olur ile
senin
geçiş."

Jo Syn'i düşündü.

"Sadece ailemi kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadı, "onları daha tanımadan."

Ardından gelen sessizlik, fark edilmesi biraz zaman alan türdendi. Ve fark ettiğinde kaşlarını çattı.

"Başka ne var?" diye sordu. "Başka bir şey var, değil mi?"

Ortalık yeniden sessizleştğinde, Jane ve Manny göz göze geldiler - sanki bir sonraki haberi kimin vereceği konusunda zihinsel olarak taş, kağıt, makas oynuyorlardı.

CHAPTER FIFTY-FOUR

A Butch şoförle eğitim merkezinin park alanına götürülürken, dengeli bir şekilde iyi gittiğine karar verdi. Kötü değil, çok iyi tabii ki. Ama Kesinlikle oldukça iyiden daha iyi ve muhtemelen oldukça iyiye göre biraz daha gelişmiş.

En azından lanet olası R8'in yolcu tarafından inmeye çalışana kadar çalışma prensibi buydu. Qhuinn, otoriter bir pislik olduğu ve Butch'un adamı Omega'ya karşı korumak için elinden geleni yapmasından sonra ödemesi gereken bir borcu olduğunu hissettiği için, ormandan çıkıp eğitim merkezine kendi başına gitmesine izin vermemişti.

Ve tamam, her neyse, kardeşi onu Mezar'dan dışarı taşımak zorunda kalmıştı.

Hadi ama. Tüm o küçüklere karşı görevini yerine getirdikten sonra yürümekte biraz zorlanmıştı. V

ona iyi bakmıştı ve o da iyi olacaktı. Kahretsin. İyi olacaktı.

Qhuinn motoru durdururken, başını çevirip baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı-"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Butch, "Ben geçersiz değilim. Geçersiz. Her neyse."

Bununla birlikte, kapısını bir patron gibi açtı, bok tekmelerinden birini betona yerleştirdi ve-

Sarhoş gibi arabadan düştü ve yüz üstü yere çakıldı.

Kolları ve bacakları garip açılarla bükülmüş, bir botu hâlâ lanet olası R8'in içinde, yayılarak yatarken, aklına The Wolf of Wall Street'in Countach'lı sahnesi geldi.

#nailedit

Qhuinn'in ön tamponun etrafında koşuştururken çıkardığı ses, boktan dondurmanın üstündeki serpintilerdi ve o boktan tekmelerin çelik uçlarının tam göz hizasında görülmesi

-Hiçbir katma değeri de yoktu.

Butch yanağını soğuk betondan kaldırırken, "Ben hallederim," dedi. "Zaten tıraş olmam gerekiyordu."

Ne yazık ki, vücudunu dikeye doğru sürükleyişinin acınası hali, sahip olabileceği tüm egosunu yok etti. Yine de kendi başına ayakta durmayı başardı ve minibüs içeri girdiğinde tozdan kurtulmak için ceketini çırpıyordu.

Koku, park yerinden önce geliyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı Butch kokuyu içine çekerken. "Bu pisliği hortumla yıkamamız gerekecek."

Qhuinn hapşırdı ve burnunu ovuşturdu. "Ya öyle ya da yak."

Minibüs birkaç sıra aşağıda durdu, mesafenin kokuyu hafifletmeye pek faydası olmadı. Kahretsin, bırakabilirdin

Butch muhtemelen kokusunu alırdı.

İyi haber şu ki, aracın arkası açıldığında, V inme konusunda daha iyi değildi. Kardeş, dizleri aşırı yağlanmış gibi tökezledi ve dengesini ancak son anda, sanki soyularak aranacakmış gibi görünmesine neden olan, pusulanın her noktasına yayılmış bir şekilde yakalayabildi.

Diğer tüm kardeşler kokuşmuş arabadan palyaço arabasıyla çıkarken, Butch ve V birlikte eğitim merkezine doğru ilerlediler. İkisi de bir şey söylemedi. Mezarın ön salonunda sağlık kontrolünden geçmenin hiç de fena bir fikir olmadığına karar verilmişti. Ama siktir et. V açlıktan ölüyordu ve Butch'un tek düşünebildiği sıcak bir duşun ne kadar harika olacağıydı.

Soyunma odalarına ya da otomatlara yaklaşamadılar.

Klinik alanına geldiklerinde Doktor Jane bir tedavi odasından çıktı ve V ile birbirlerine bakışlarındaki bir şey Butch'a buraya bir kontrol için gelmenin tamamen bir numara olduğunu fark ettirdi. Bu planlanmıştı.

"Neler oluyor?" Butch sordu.

Jane derin bir nefes aldı. "Bence biraz mola odasına gelmelisin."

Butch, V'ye bakarak, "Demek M&M'lere çok ihtiyacın vardı, ha?" diye mırıldandı.

"Biz git birlikte." V başını salladı doğru ve kapı söz konusu. "Hadi yapalım şunu."

Butch gözlerini kapattı. "Alınma ama son dört saat kırk üç dakikadan sonra - saydığımdan değil
-"Saçmalıklara ayıracak enerjim yok."

"Bu saçmalık değil."

"Okaaaaaaay."

V ve Jane ile birlikte kapıyı iterek açtığında onu neyin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama sonra durdu ve kaşlarını çattı.

Manny, insan kadın Jo'nun yanındaki sandalyede oturuyordu ve onu görür görmez Butch birbirlerinin ellerini tutmalarının biraz tuhaf olduğunu düşündü. Ama sanki aralarındaki bağda onun bir önemi varmış gibi?

...

"Sanırım ikiniz akrabasınız?" dedi yavaşça. "Tebrikler - bazı fiziksel benzerlikler olduğunu biliyorsunuz."

"Evet," diye mırıldandı Manny yoğun gözlerle bakarken. "Var."

Jane boğazını temizledi. "Ve görünüşe göre burada başka bağlar da var."

"Başka kim -ve lütfen bana Lassiter olmadığını söyle-" "Sen."

Jane bu kelimeyi söylediğinde Butch bir an duraksadı, çünkü geçirdiği geceden sonra Noel listesine her şeyin üstüne bir de aile üyelerini eklemeyi beklemiyordu. Ama sonra Manny'nin bir süre önce ona gösterdiği, Butch'un kendisine şaşırtıcı derecede benzeyen bir adamın fotoğrafını düşündü.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı. "Demek önsezim doğruymuş."

♦ ♦ ♦

Kamçıya bak, diye düşündü Jo. Bu akşam şimdiye kadar, bir annesi olduğunu düşünmekten, annesinin olmadığını öğrenmeye, babasının kim olduğunu keşfetmeye ... ve soy ağacına iki erkek kardeş eklemeye kadar gitmişti.

Evet, bir de şu vampir olayı vardı.

Detaylar, detaylar.

Ama en azından hayatın bungee kordonunun ucunda olan tek kişi o değildi. Boston aksanlı Butch, o ilk gece Red Sox beyzbol şapkasıyla gördüğü, daha önce tüm o katliamın yaşandığı yerde çok iyi görünen Butch da biraz bitkin görünüyordu.

Kulübe katıl, diye düşündü.

Doktor Jane konuştu. "Evet. Senin daha önce örnek verdiğin ama Manny'nin vermediği kan bağı veri tabanı, senin ve Jo'nun onunla birinci dereceden ortak bir erkek soyuna sahip olduğunuzu doğruluyor. Hepinizin babası aynı."

"Lanet olsun." Butch birlikte geldiği keçi sakallı erkeğe baktı. "Yani bu onun da akraba olduğu anlamına geliyor-"

Erkek onun sözünü kesti. "Tüm bunların sonuçları hakkında daha sonra konuşmamız gerekecek."

"Evet, bunu yapmak zorundayız."

Butch Jo'ya döndüğünde ayağa kalktı ve yüzündeki her nüansı kaydediyormuş gibi görünmemeye çalıştı. "Yani ... um. Selam."

Elini uzattı. El yalnız başına rüzgârda süzülürken kendini aptal gibi hissetti ve kolunu bıraktı. Erkeğin zaten tanıdığı bir adamı bu kadar kolay kabul etmesi, aynı nezaketi kendi türünden daha insan olan bir yabancıya da göstermesi gerektiği anlamına gelmiyordu. En azından şimdilik.

"Özür dilerim," dedi avucunu kot pantolonunun paçasına sürterken.

"Ben değilim," dedi Butch kabaca. "Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum, kardeşim."

Bildiği bir sonraki şey, sert bir kucaklaşmanın içine ekildiğiydi - aynı anda Manny de kanepeden çekiliyordu. Butch'un kolları ikisini de tutacak kadar genişti... ve bir süre sonra Jo kendini kucaklaşmaya bıraktı.

Kardeşleri.

Hayatında ilk kez kendi ailesinin arasındaydı ve bir yanı çok mutluydu, hedefine ulaşmıştı, arayış sona ermişti. Sorun şu ki, önümüzdeki yedi yüz yıl için Pazar yemeği planları yapmaya başlamaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Eğer geçiş sürecini tamamlamazsa, hayatındaki bu önemli anla ilgili hiçbir şey hatırlamamasını sağlamak zorunda kalacaklardı.

Manny nasıl çalışması gerektiğini açıklamıştı.

Savaş sona ermek üzereyken, ırkın gizliliğiyle ilgili hiçbir şans olamazdı. Özellikle de muhabir olan bir insanla.

CHAPTER FIFTY-FIVE

AŞafaktan bir saat önce Jo gerçek dünyaya geri dönmüştü ve gün doğumuna doğru yola çıkmak için nasıl bir arabası vardı. Uzun, güçlü siyah Mercedes Uber Titanium gibi bir şeydi ve doğal olarak üniformalı bir şoförle birlikte geliyordu.

P. G. Wodehouse romanlarından fırlamış gibi görünen bir adam.

Eğer ona Fritz olarak tanıtılmamış olsaydı, ona Jeeves diyecekti.

Jo onunla konuşmak için o kadar zaman harcamadı. Yeraltı otoparkından çıkmadan önce bol bol özür dilemiş ve ön tarafla arka taraf arasındaki bölmenin güvenlik nedeniyle kaldırılması gerektiğini açıklamıştı; Jo da ona anlayışla karşıladığını söylemişti. Ama sanki başka bir cevabı var mıydı?

Sonuç olarak, nerede olduklarına dair hiçbir şey bilmiyordu. Sedanın arka camları o kadar koyu renkliydi ki, cenaze örtüsünden de yapılmış olabilirlerdi ve bir de göz kapakları vardı. Lüks süspansiyonun ince sürüşü, derin kova koltukla birleştğinde, her şeyin bir beşikte olduğu anlamına geliyordu ve tüm dramadan sonra, çok geçmeden-

"Hanımefendi?"

Jo spastik bir tokatla uyandı, panik avuç içleri arka koltuğun deri yüzeyine bir atın sağrısına vurur gibi vuruyordu.

Arka kapıyı açmış olan ve içeri doğru eğilen uşak küplere binmiş gibiydi. "Madam, en içten özürlerimi sunarım! Bağışlayın, sizi uyandırmaya çalışıyordum ve-"

"Sorun yok, her şey yolunda." Jo saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve onun omzunun arkasından bakarken gözlerini kırptırdı. "Ben orada yaşıyorum."

Aptalca bir cevap. Sanki Caldwell'in banliyölerinin haritasına bir dart atmış ve nerede olduklarını bilmiyormuş gibi mi?

"Evet hanımefendi, sizi sağ salim evinize geri getirdim."

Başka bir panik alevlenmesinde - bu sefer içsel bir alevlenme -Jo beynine gitti ve o geceye dair hatırladıklarını bir kez daha kontrol etti. Tanrıya şükür, hepsini hatırlıyordu: Terk edilmiş alışveriş merkezindeki dövüş sahnesi, eğitim merkezinin tesisleri, kan testleri ... Manny ve Butch . . . Syn.

Veda edemediği kişi. Ve hala ona mesaj atmamıştı.

Kadın inerken uşak kenara çekildi ve yanında durup açıkça kovulmayı beklemesine rağmen, kadın

ufuktaki ışığa doğru bakmak için bir an durmak zorunda kaldı. Yeni bir gün gelmişti.

Birden fazla şekilde.

"Teşekkür ederim," dedi -ne deniyordu onlara?
Doggen? - Kahya.

"Rica ederim hanımefendi." Yaşlı adam eğilerek selam verdi. "Şimdi sizi kapınıza kadar geçireyim."

Arabayı kapatıp kilitledi ve sonra birlikte apartmanın girişine doğru yürüdüler.

"Güneş ışığında nasıl dışarıda olabiliyorsun?" diye sordu.

Kâhyanın bembeyaz kaşları kalktı. "Ben, ah, bu benim türüm. Buna oldukça iyi tahammül edebiliyoruz. Efendilerimize hizmet etmemize yardımcı oluyor. Güneş tepedeyken onların yapamadığı işleri yapabiliyoruz. Vazgeçilmez bir yardımcı olmak bizim için bir zevktir."

Ağır kapıya doğru uzandı ve zorlanacağından endişelenen Jo, ağırlığı taşımasına yardım etmek için ona doğru eğildi. Ama o yaşlı adam sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi eşyaları çekerek açtı.

Göründüğünden çok daha güçlüydü.

Jo içeri girerken, "Teşekkür ederim," dedi.

Orada vedalaşmayı umuyordu. Onun yerine, resmi üniforması içinde neşeli, canlı bir figür olan ve sabah koşusu için kendi kapılarından çıktıklarında komşularının ciddi bir şekilde dikkatini çeken adam onu dairesine kadar takip etti.

Koridorun karşısındaki çift ona bakarken Lululemon'larında durdular.

"Merhaba," dedi Jo çifte. Tanıştırmaya gerek yoktu.

"Selamlar," dedi uşak eğilerek.

İçeri girip onlara yumurta pişirmeyi ya da yataklarını toplamayı teklif edemeden önce Jo, kiracı arkadaşlarının karşılık vermekte etkili olacakları türden bir hoşça kal olduğunu umduğu bir el salladı.

Ve bir uşağın, açıklamak zorunda kalabileceği şeylerin en küçüğü olacağını düşünmek.

Çift binadan çıktıktan sonra Jo kapısının kilidini açtı ve köpeğe döndü. "Sana tekrar teşekkür edeceğim."

"İhtiyacınız olursa bizi arayın, hanımefendi." Ona bir kart uzattı ve eğilerek selam verdi. "Ve istediğiniz zaman sizi almaktan memnuniyet duyarım."

Kız kendini eve kapatana kadar gitmemiştir ve bahse girerdi ki gitmeden önce sürgünün sesini duyana kadar beklemişti.

Ön taraftaki büyük pencereye giderek jaluzileri kenara itti ve onun kaldırıma çıkıp arabaya binmesini bekledi. Mercedes kaldırımdan ayrılıp uzaklaşırken, kadın kartvizite baktı. Sadece bir numara vardı. İsim ya da adres yoktu.

Ne bekliyordu ki? Vampir-R-Us mu?

Kendisini evlat edinen ebeveynleri tarafından öğretildiği gibi, dizleri bitişik, ayak bilekleri birbirine değecek ve elleri kalçalarının üzerinde duracak şekilde koltuğuna oturduğunda titreme başladı.

Gözleri yetersiz eşyaları arasında dolaşırken - duvarındaki ayçiçeği tarlasının çerçeveli fotoğrafı, işe gitmeden önce bıraktığı not defteri, girintideki sandalyenin üzerine örtülmüş kazak- hiçbir şeyi tanıyamadı. Ne sahip olduğu şeyleri ne de yakın zamanda dokunduğu şeyleri. Kendi vücudunda kullandığı ve banyodaki çubuğa astığı havluyu da.

Açık kapıdan görebildiği, her zaman uyuduğu yatak değil.

Jo üzerindeki kıyafetleri bile tanımıyordu. Botlar bir başkasına ait gibiydi, kot pantolon ödünç alınmış gibiydi, polar ve ceket ise sert bahar gecesinde ısınmasını isteyen iyi kalpli birinden aldığı türden bir şeydi.

Ve burada, sadece üst katındaki çift güne başlamak için hareket etmeye başladığında kesilen bir sessizlik içinde oturduğu sürece kendine daha da yabancılaştı.

Jo çocukluğunu, okul günlerini, üniversite dönemini ve daha yakın zamanda emlak şirketindeki işini, playboy patronuna duyduğu karşılıksız aşkı ve onu CCJ'ye getiren Bill'le tanışmasını hafızasından geçirdi.

Zaman zaman, bir ilişkide, belki bir sevgili ya da arkadaşla, hatta belki bir aile üyesiyle, ya birinci elden, tanık olduğunuz bir şey aracılığıyla ya da ikinci elden, güvenilir bir kaynaktan duyduğunuz bir şey aracılığıyla, her şeyi değiştiren bir bilgi size geldi.

Loş bir odada yanan parlak bir ışık gibi, aniden, farkında olmadığınız şeyleri gördünüz. Ve şimdi onları gördüğünüze göre, bu ışık daha sonra sönmüş olsa bile, mekanla ilgili daha önceki görüşünüze ve bağlantınıza geri dönemezsiniz. Mobilyalar. Duvar kağıdı ve lamba.

Sonsuza kadar değişti.

Bu nispeten normal bir olguydu, hayatınızı başkalarına açtığınızda kaçınılmazdı.

Sadece bunun kendi başınıza gelmesini hiç beklemiyordunuz. Ya da en azından Jo yapmadı.

El yordamıyla cebine girip telefonunu çıkardı. Syn hâlâ onu aramamış ya da mesaj atmamıştı ve kendi kendine onu bir daha denememesi gerektiğini söyledi.

Bir dakika sonra onu arıyordu ve telesekreterini aldığı anda telefonu kapatmak istedi. Kendine kapatmasını söyledi. Elindeki lanet şeyi kulağından uzaklaştırmasını emretti-

"Syn," derken kendini duydu. "Ben, ah ..."

Gözlerini kapatarak, sanki hücre kaygan bir yüzeye sahip değerli bir nesneymiş ve asla kurtulamayacağı bir düşme ve parçalanmaya eğilimliymiş gibi, ikinci avucunu tutuşa ekledi.

"Lütfen beni arayabilir misin? Seninle konuşmam lazım. Biriyle konuşmam gerek."

Sana, diye kafasında değiştirdi.

O yeraltı tesisinde karşılaştığı herkes ona karşı nazik, ilgili ve tehditkâr olmayan bir tavır sergilemişti. Ama bağlanmak istediği kişi, onun için dayanak noktası, duymaya ihtiyaç duyduğu ses Syn'inkiydi.

Bunun mantıklı olmaması için her türlü neden vardı.

Ama diğer tüm açılardan tamamen gerçek dışı ve kendi kontrolü dışında olan bu durumda seçebileceği tek şey buydu.

Tabii ki sadece arama kısmını kendisi yapabiliyordu.

Adam ona cevap verecek miydi?

Bu da üzerinde hiçbir etkisi olmayan başka bir şeydi.

Butch, Pit'teki deri koltuğuna uzanmış, bacaklarını yanlamasına minderlere uzatmış, gövdesini koltuğa dayamıştı.

V, Dört Oyuncak'ından başını kaldırıp baktığında kol dayama yerindeydi.

"Tünelin güvenlik kamerasına göre bir ziyaretçimiz daha var."

"Bu sabah buradaki Grand Central gibi." Ama Butch'un umurunda değildi. Uyuyacak bir şey yoktu. Kahretsin, uyukluyormuş gibi bile yapamıyordu. "Kim o?"

Hafifçe kapı çalındığında ikisi de "Evet!" diye seslendi. Yeraltı tüneline yukarı çıkan kapı açıldı ve- "Balz," dedi V monitörlerine yeniden odaklanırken. "Nasılsın? Ya."

Piç yatak odalarının bulunduğu koridora bir göz attı. "Bir dakikan var mı? Senin shellanlar uyuyor mu?"

"Hayır." Butch kendini biraz daha yukarı itti. "Marissa bütün gün Güvenli Yer'de kalacak."

"Jane de eğitim merkezinde." V kış sarayında arkasına yaslandı. "N'aber?"

Balthazar, beşiğinize girdikten sonra muhtemelen beş dolardan daha değerli olan her şeyin envanterini çıkarmak isteyeceğiniz türden bir hırsızdı - adam tüm bu süre boyunca tam önünüzde olsa bile. Neyse ki, o aynı zamanda yasak kasa listesi olan bir hırsızdı ve Kardeşlik'in ve Kardeşlik'in ev halkının tüm üyeleri bu listede yer alıyordu.

Butch yer açmak için dizlerini bükerken, "Otursana," dedi. "Benim hissettiğim gibi görünüyorsun."

Balz geldi ve yükünü aldı, arkasına yaslanırken inledi. Ama kabız olduğu her halinden belli olan konuya girmek yerine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Arka azı dişlerinin çıkıntılarını aşındırmaya çalışır gibi çenesini çalıştırdı. Omzunu çatlayana kadar döndürdü.

"Demek kuzenin az önce buradaydı," diye mırıldandı Butch. "Syn'i bilerek mi kaçırdın? Yoksa şans mı?"

Erkek bir şey söylemeyince Butch ayağa kalktı ve mutfağa gitti. "Scotch?"

"Evet. Lütfen."

"Elle sarılmış mı?" V bilgisayarlardan teklif etti.

"Evet. Lütfen."

Zavallı piç kurusu, Butch'un ona doldurduğu Lag'ın yarısını içene ve V'nin verdiği sigaranın yarısını tütürene kadar konuşmadı.

Konuşmaya karar verdiğinde de sesini temizlemesi gerekiyordu. "Ee, Butch . . . Anladığım kadarıyla melez Jo Early'nin doğrudan akrabasısın-"

Butch, "Lütfen ona böyle hitap etmeyin," dedi.

Balz saygıyla başını eğdi. "Özür dilerim. Dişi."

"Teşekkürler. Ve evet, o benim kız kardeşim."

"Gerçekten de . . ." Balz viskinin son bardağını da devirdi. "Bakın, bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Syn benden onunla ilgilenen kişi olmamı istedi. Değişimin gelmesi durumunda."

Butch doğrulup oturdu. "Affedersiniz? Alınma ama onun ne işi var-"

"Ona bağlandı."

Koltuğuna geri yaslanan Butch, hayatın küçük ters köşeleriyle işinin gerçekten bittiğine karar verdi. Yine de . . . "Biliyor musun, bir bakıma bu iyi bir şey. Adamla süper eğlenceli bir konuşma yapmaya hazırlanıyordum - çünkü kız kardeşimle yalnız kalmasını istememe imkan yok."

Balz elindeki sigaradan bir nefes çekti. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

"Geçiş sürecindeki bir dişiyi beslemekten mi bahsediyorsun?"

"Hayır, böyle bir şey için dikkat ettim." Balz sigarasını boş bardağına vurdu. "Ve ona en yakın olan benim. Bu yüzden bana sordu."

"Ne dedin sen?" V sordu.

"Kuzenimin arkasını toplamak gibi kötü bir alışkanlığım var. Bu yüzden tabii ki evet dedim. "Butch'a baktı

- "Eğer onun için gelirse, geçişe tanıklık ediyor olacak. Yani sen ve Manny. Syn ne derse desin, yetki ikinizde. O çiftleşmemiş bir dişi ve siz de onun en yakın erkek akrabalarısınız. Nihayetinde bu sizin seçiminiz."

Butch yeni gözlerle adama baktı. Kız kardeşine yaklaşan bir erkeğe farklı gözle bakman komikti.

Balz hakkında sahip olduğu tek fikir, o etraftayken cüzdanınızı zincirlemek isteyeceğinizdi - tercihen pantolonunuzun içinde. Bunun dışında mı? Dövüşçü sahada acımasızdı, çabuk sinirlenirdi ve o serseri mayın kuzeniyle ilgilenme şekline saygı duymak zorundaydınız. Yani her yönüyle, kadroya iyi bir eklentiydi.

Ama şimdi Butch, Piç'in biraz fazla yakışıklı olduğunu düşünüyordu. Fazla yapılı. Çok iyi kullanılmıştı ve bununla sahada geçirdiği saatlerden bahsetmiyordu.

Düşündüğü şey daha çok çarşafın içindeydi.

"Buna tanık olacaksınız," diye tekrarlardı Balz. "Onun bileğimde olmasından başka bir şey olmayacak. Şimdiye kadar onurlandırdığım tek kadın olan büyükannemin üzerine yemin ederim."

Piç bakarken gözleri hiç kırpışmadı. Ve gergin bir andan sonra Butch kendini başını sallarken buldu.

"Pekala," dedi. "Kabul ediyorum. Manny ile bu konuyu konuştun mu?"

"Seninle başlayabileceğimi düşündüm."

"Manny'ye benim için sorun olmadığını söyle - ama o ve ben de orada olacağız, bu yüzden onun da iznine ihtiyacın var."

"Elbette. Daha azını beklemezdim. Kız kardeşim olsaydı, ben de aynısını yapardım."

"Ve Jo'nun da bir oy hakkı var. Eğer bir sebepten dolayı-

"Kesinlikle." Balz elini kaldırdı. "Eğer beni beğenmezse, başka birini buluruz."

"Zaman olduğunu varsayarsak," diye araya girdi V. "Kişisel seçim iyi güzel de, bu tartışmayı biyoloji kazanacak."

Butch, "Akşam karanlığında onunla buluşabilir," dedi.

"Her zaman, her yerde. Her şey onu daha rahat hissettirecek şeylerle ilgili."

Piç sonunda gittiğinde Butch bunun işe yarayacağını düşündü.

Sadece Syn'in Jo'ya göz kulak olmasını istediği adamı öldürmeme ihtimali olduğu için.

Ya da en azından ... yapmaması için ortalamanın üzerinde bir şans vardı. Bağlanmış erkekler bir şeydi. Ve bu, o piçin cinayete olan tutkusunu eklemeden önceydi.

"Bana yaşayıp yaşamayacağını söyleyebilir misin?" Butch oda arkadaşına sıkıca sordu.

V tekrar monitörlere doğru eğildi ve elmas gözleri soruyu sesinden önce cevapladı. "Özür dilerim."

"Hayır, sorun değil. Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorum. Sadece . .

. Zaten bir kız kardeşimi kaybettim. Bir tane daha kaybetmek istemiyorum."

Teknik olarak tüm ailesini kaybetmişti, hatta annesini bile, her ne kadar onu hâlâ görebiliyor olsa da. Odell O'Neal Alzheimer hastasıydı ve bir huzurevinde kalıyordu. Onu ara sıra ziyaret edebilmesinin tek nedeni de buydu.

"Jo'yu tutabilir miyiz?" dedi, "İnsan olarak kalsa bile. Dolap gibi bir yerde demek istemiyorum. Eğer benimle akrabaysa, Wrath'la da akrabadır ve Wrath'ın bunu bilmesi gerekir."

"Zaten biliyor. Jane ona her şeyi anlattı."

"Yani Jo'nun kalmasına izin verecek."

"Bilmiyorum. Bu büyük bir risk."

"Manny burada."

"Çünkü Payne onunla çiftleşti. Syn'in yakın zamanda onun adını sırtına kazıyacağını mı düşünüyorsun?"

"Jane burada."

"Yine de önce onun gitmesine izin verdim." V'nin gözlerinde mesafeli bir bakış vardı. "Şimdiye kadar yaptığım en kötü sıcak çikolata."

"Sarah Murhder'ın elinde."

"Tekrar. Ayrıca bakınız, çiftleşmiş erkek ve shellan."

"Lanet olsun. Bu. Değil o saymak Eğer O
benim Kardeşin mi?"

Manny'nin mi?"

"Eğer insan olarak kalırsa? Bilmiyorum, polis. Gerçekten bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, zaten çok zayıf olduğumuz ve savaşın kritik bir noktaya geldiği. Ayrıca bu gece ziyaret ettiğimiz binanın bodrumundaki 'eski arkadaşınla' ilgili şu küçük doğaüstü yem ve aldatmaca olayı var. Bu saçmalıklar içinde, sahipsiz bir insanın partiye katılması için nerede yerimiz olduğunu söylemek ister misin?"

Butch küfretti ve Balz'ın içmekte olduğu bardağa baktı. Eğer Mezar'da yaptıklarından dolayı midesi hâlâ bulanık olmasaydı, okuduğunuz gibi Lag'ı geri emiyor olacaktı.

Ama öngörülebilir bir gelecek için emmeyi bırakmıştı.

Ya da en azından akşam olana kadar.

CHAPTER FIFTY-SIX

Y Kovuldun. Derhal geçerli olmak üzere." Jo gazetede ki ofisinde Dick'in karşısında otururken nedense hiç şaşırmamıştı. Şaşırdığı şey, daha bir hafta önce gazetede kalabilmek için uyguladığı zorba taktikler düşünülduğünde gerçekten umurunda değildi.

Bu açıklamayı yükseklerden yapan Dick, istediğini elde etmiş bir serserinin kendine özgü memnuniyetiyle gülümsedi. Bu sefer seks değil, hayır. Ama kadın dışarıdaydı ve bu onu açıkça mutlu bir konjestif kalp yetmezliği hastası yapmıştı.

"Ve siz sormadan söyleyeyim, Bayan Early, haber merkezini yeniden yapılandırıyoruz ve maliyet tasarrufunun bir parçası olarak online editörlük pozisyonunu ortadan kaldırıyoruz." Dick sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini yeni yemek yemiş gibi çıkık karnının yan taraflarına koydu. "İleriye dönük olarak

Tüm çevrimiçi desteğimizi dış kaynak kullanarak sağlıyoruz. Geleceğin dalgası bu. Dolayısıyla bunu başka bir şekilde çerçevelemenizin hiçbir yolu yok ve bunu avukatlarımızla çoktan netleştirdim. Şahsıma karşı herhangi bir misilleme girişiminde bulunursanız, gerekçeniz ne olursa olsun, korkarım size referans veremem."

Jo ayağa kalktı. "Kıdem tazminatımı alacak mıyım yoksa hemen işsizlik başvurusunda mı bulunacağım?"

Dick, kadının pragmatizmi onu şaşırtmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Bugünden itibaren geçerli olmak üzere iki haftalık kıdem tazminatı ve on sekiz ay boyunca COBRA aracılığıyla sağlık yardımlarından yararlanacaksın. Ama hemen haber odasından çıkmanı istiyorum."

"Peki. İmzalamam için bir şey var mı?"

"Avukatım her şeyi talimatlarla birlikte ev adresinize post alıyor. Ama konuştuğumuz gibi fesih mektubu e-postanızda. Ancak pazarlığa açık değil."

"Tamam o zaman."

Arkasını dönüp ondan uzaklaşırken, kafasının karıştığını hissedebiliyordu. Ama bu, onun için açıklığa kavuşturmaya zahmet edeceği türden bir şey değildi.

"Ciddiyim Early," diye bağırdı. "Sakın bir şey denemeyin. Başına geleceklerden hoşlanmayacaksın."

Eli kapı kolundayken omzunun üzerinden baktı. "Her şeyi imzalayacağım ve bir daha benden haber alamayacaksın. Ve sen de o masada uzun süre kalamazsın. Kâğıtların kapanması ile diyetin yüzünden kalbinin tıkanması arasında bir yarış var. Her iki durumda da seni kaderinle baş başa bırakacağım."

Yanıt beklemedi ve kapıyı arkasından sessizce kapattı. Masasına doğru ilerledi, oturdu ve Bill'e baktı.

Arkadaşı önündeki monitöre bakıyor, monitörde görüntülenen e-postayı açıkça görmüyordu.

"O yüzden şimdi gidiyorum," dedi.

Bill sıçradı ve şöyle bir baktı. "Pardon, o da neydi?"

Arkadaşıyla yüzleşmek için sandalyesini döndürdü. "Ben gidiyorum." "Öğle yemeği için erken-"

"Benim pozisyonumu ortadan kaldırıyorlar."

"Seni az önce kovdu mu?" Bill geri tepti.

Adamın aklına kahraman olmaya çalışmak gibi bir düşünce gelmeden elini uzattı. "Hayır, sorun değil. Gerçekten. Başka bir iş bulurum. Kendi işime sahip olmaktansa senin işini korumanı tercih ederim."

Bill etraflarındaki boş masalara bir göz attıktan sonra tekerlekli sandalyesini pedal çevirerek ona doğru yaklaştı. Sesini alçak tuttuğu için, ona gizlilik konusunda endişelenmemesini söylemek istedi. Sanki duyacak başka kimse yokmuş gibi.

"Bununla savaşmalısın," diye fısıldadı. "Bu konuda muazzam bir habercilik yaptın-"

"Dediğim gibi, başka bir şey bulacağım. Ekonomi iyi, biliyor musun? Ve en azından artık bazı köşe yazılarım var." Elini onun omzuna koydu. "Benim için endişelenme. Kendi ayaklarımın üzerinde duracağım. Ben her zaman yaparım."

"Bu doğru değil."

"Aslında iyi zamanlama." Derli toplu masasına baktı ve kişisel eşyalarını koymak için bir kutuya ihtiyacı olmadığını fark etti. Kutulayacak "kişisel eşyaları" yoktu. "Kendimi yeniden keşfetme ihtiyacı hissediyorum."

"Caldwell'den uzakta mı?"

"Evet. Ve Pennsylvania. Ve ... gittiğim başka her yerde." Jo arkadaşına baktı ve onun her şeyi göze aldığını anladı. Geçiş sürecine girse de girmese de olduğu yerde kalmayacaktı. "Ama yine de iletişim halinde olacağız, söz veriyorum. Sen ve Lydia benim için iyi arkadaştan da öte oldunuz."

Telefonu çaldığında kimin aradığını kontrol etme zahmetine girmedi. Şüphesiz başka bir dolandırıcıydı. Telemarketçi. Hakkında anket yapılmasını istemediği bir şey hakkında anket.

Syn olmayacağı kesindi.

"Sana tüm notlarımı ve taslaklarımı göndereyim, böylece makaleler hakkında bilgi sahibi olursun." Jo bilgisayarında oturum açtı. "Oturumum iptal edilmeden önce onları şimdi e-postayla göndereceğim."

İşini bitirdikten sonra Bill'e döndü. Arkadaşı yere bakıyordu.

"İyi olacağım," dedi ona.

"Bu doğru değil." Başını iki yana salladı. "Dick ..."

"Uygun bir şekilde adlandırılmış." Jo masasının altına eğildi ve çantasını aldı. "Bunu burada bırakabiliriz."

Bir şey unutmadığından emin olmak için hızla tüm çekmeceleri gözden geçirdi. Zaten gazeteye ait olan kırtasiye ve ofis malzemelerinden başka bir şey yoktu.

"Geçiş kartımı nasıl iptal edeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Ben halledebilirim. Onu yaratan bendim."

"Tamam." Ayağa kalktı. "Yani . . . Sanırım sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Söz mü?"

Adam ona kederli bir şekilde bakarken, onu bir daha görmeyeceğine dair bir his vardı içinde. Ya da belki de bu herhangi bir öngöründen ziyade sadece ruh halinin konuşmasıydı. Her iki durumda da göğsü ağrıyordu.

"Evet, söz veriyorum," dedi Jo.

Garip bir sarılma olayı yaşanmadan önce, ceketinin cebinden kartını çıkardı ve Bill'e uzattı.

"İşte bu kadar," dedi gülümseyerek.

Omzunu okşayarak uzaklaştı ve otoparka açılan arka kapıya yöneldi. Son kez dışarı adımını atmadan önce arkasına baktı. İşini sevmiştir. Bill'i sevmiştir.

"Tony'ye hoşça kal dediğimi söyler misin?" diye seslendi. Bill başını salladı. "Söyleyeceğim."

Ve sonra şaşırtıcı derecede sıcak olan sabah güneşinin ışığına çıktı. Durdu, gözlerini kısarak ve eliyle gözlerini kapatarak gökyüzüne baktı. Daha önce güneşin cilt kanseri dışında kaçınılması gereken bir şey olduğunu hiç düşünmemiştir.

Kızıl saçlı olmak falan.

Şimdi, parlayan büyük topa odaklanmaya çalışırken, kalbinin hızla çarptığını hissetti.

Kapı arkasından hızla açıldı ve Bill dışarı fırladı. Bir duraklama oldu ve sonra birbirlerine sarıldılar.

"Yapabileceğim her şeyi yaparım," dedi ayrıldıklarında. "Ben senin yanındayım."

"Lydia'na iyi bak, tamam mı?"

"Hâlâ ava çıkabiliriz," diye teklif etti. "Bilirsiniz işte, geceleri ortaya çıkan şeyler için."

Jo ilk elden tanık olduğu her şeyi düşündü. Artık bildiği her şeyi. "Sanırım ben de paranormal araştırmacı şapkamı emekli edeceğim."

"Vaz mı geçiyorsun? Size söylüyorum, bir gün kanıtımızı alacağız."

"Orada olmaması gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum. . . orada olmaması gereken."

Jo onun kolunu sıktı, onu arayacağına dair bir kez daha söz verdi ve sonra aceleyle arabasına doğru yola koyuldu. Arabaya bindiğinde, çantasını yolcu koltuğuna fırlattı ve her şeye baktı

tekerlek yuvasındaki ambalajlar. Syn'in birkaç gece önce orada oturduğu gerçeği. Ve dairesine geri dönmüştü. Ve onunla sevişmiş olması . . .

"Kes şunu."

Telefonu tekrar çaldığında arabayı geri vitese takıyordu ve neredeyse bırakacaktı. Muhtemelen, belki, tamam - muhtemelen değil- ama yine de Syn olabileceği fikri çantasını daldırmasının tek sebebiydi ve cep telefonunu çıkardığında küfretti.

McCordle.

Yine de onunla konuşması gerekiyordu.

Telefonu kabul ederek park yerinden geri geri çıkmaya devam etti. "Hey, ben de-"

"En kısa zamanda benimle buluşmanı istiyorum."

"Dinle," dedi arabayı vitese takarken, "artık CCJ'de çalışmıyorum. CCJ ile ilgili her şey
-"

"Neredesin?"

"Gazeteden ayrılıyorum. Demek istediğim de bu. Bill ile temasa geçmelisin. Şu anda işinin başında-"

"Market ve 10. Cadde'de buluşalım. Bir blok sonra solda bir ara sokak var."

"Size söyledim. Artık CCJ'de çalışmıyorum. Tüm bunları Bill'e götürmelisin-"

"Bu seninle ilgili, yazdığın makalelerle değil. Şimdi gel."

"Bu gece sahaya çıkmayacağım."

Syn bu sözleri söylerken, yatak odası süitinin dolabının zeminindeki pozisyonundan başını kaldırıp bakmadı. Oturmadı. Ayağa kalkmadı. Gözlerini kaldırmadı.

Vardiyanın organizatörü, savaşçıların eşleştiricisi, savaşla ilgili her şeyin sorumlusu olan Tohrment'le sorun yaşamak istediği için değildi. Hayır, başını kaldırmadı çünkü bela istemiyordu.

"Biliyorum," dedi Tohr. "Herkes kendini rotasyondan çıkardığını mesaj attın. Sanırım benim merak ettiğim neden ve eğer dövüşmeye gitmezsen planlarının ne olduğu."

Syn, Kardeş'in davetsiz olarak içeri girer girmez açtığı tepe lambasının parıltısına karşı göz kapaklarını kapattı.

"Herhangi bir planım yok," dedi

Syn. "Bundan emin misin?"

"Evet." Yastık olarak kullandığı tişörtünü yeniden yerleştirdi. "Hiç planım yok."

"Gün batımından sonra burada yatmaya devam mı edeceksin?"

"Ağırlık odasına gidebilirim. Şehir merkezine gidip hamburger yiyebilirim. Ruh halinin insanı nereye götüreceğini asla bilemezsiniz."

"Syn."

Kardeş daha fazla bir şey söylemeyince Syn, öğrenci kovalamacası oynamak zorunda kalacağını ya da Tohr'un sallanmakta olduğu bu şeyin, bu garip, cevapsız sorularla birlikte zamanın sonuna kadar devam edeceğini fark etti.

"Ne," dedi Tohr'a doğru bakarken. "Neyin var senin?"

"Bir atkı halısı olmak için gerekli becerileri geliştiriyorum. Bu, büyük ölçüde yatay çalışma ve konsantrasyon gerektiriyor."

"Dinle, Jo Early'i biliyorum-"

"Evet, biliyorsun. O korumaya çalıştığım bir melez, Butch ve Manny ile akraba ve dönüşümünün eşiğinde. Hayır, ben onun kullandığı erkek olmayacağım. Kardeşleri bunun farkında ve kesinlikle her şey hakkında bilinmesi gereken tek şey bu."

"Kadroya ne zaman dönüyorsun?"

Syn uzaklara, girişte bir daire oluşturan boş askı çubuklarına baktı. "Bilmiyorum."

"Yani kalıcı olarak dışarıda mısın?" Syn Kardeş'in sözünü geri alamadan Tohr konuştu. "Ve hayır, geri çekilmeyeceğim. Piçler Çetesi de dahil olmak üzere tüm savaşçıların ortaklığından ben sorumluyum. Plan yapabilmem için niyetinizi bilmem gerekiyor."

"Bilmiyorum."

"Sen ..." Tohr kendini kalçalarının üzerine bıraktı, lacivert gözleri bıçak gibi keskindi. "Neyin tehlikede olduğunun farkındasın, değil mi? Tıpkı bizler gibi yüzyıllardır bu savaşın lağım çukuruna batmış durumdasın. Ve sonunda pes mi ediyorsun? Senin neyin var böyle?"

Syn bu hakareti görmezden gelip gelemeyeceğini tartıştı, zira şöhreti göz önüne alındığında, sorununun ne olduğu kendiliğinden anlaşılıyordu. Ama sonra Jo'yu düşündü.

Onunla tanışmak onun için çok şeyi değiştirmişti. Hemen hemen her şeyi değiştirmişti. Ve eğer bundan bahsederse, bunu yüksek sesle söylerse gerçek olacağına dair garip bir his vardı içinde. Sonsuza dek sürecekti.

Yavaşça doğrulup kelimeleri çıkarabilmek için dua etti.

"Artık hiçbir şeyi öldürmek istemiyorum," dedi. çatlayan bir ses. "Hiç."

CHAPTER FIFTY-SEVEN

J Memur McCordle'ın söylediği yere gitti, Market ve Onuncu Cadde'ye varıp sokağı bulduğunda hangi tarafta olduğundan emin olmasa da dönmesi gerekiyordu. Bir hevesle sola döndü ve ekip arabasını gördüğünde onunla ızgara ızgaraya yanaştı. Arabadan indiğinde tamamen uyuşmuştu.

McCordle ön camdan ona işaret etti ve yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Ekip arabasına bindiğinde boğucu bir sıcaklık hissetti ve nane sakızı, tıraş losyonu ve taze kahve kokusu aldı.

Olayları kapatarak polise döndü. "Bu ne hakkında-"

"Size yönelik güvenilir bir suikast olduğuna inanmak için nedenlerimiz var." Polis telsizi kısık sesle cızırdıyor ve orta konsola monte edilmiş dizüstü bilgisayar her türlü

mat ekranındaki veriler. "Size FBI yayınından bazı görüntüler göstermek istiyorum."

Bir polis memurunun mafyanın kendisini öldürmek istediğini söylemesi hayatının nasıl gittiğine dair bir yorumdu.

Seni göreceğim ve vampir olduğumu söyleyeceğim, diye düşündü.

McCordle bilgisayara girmek yerine cep telefonunu çıkardı. "FBI hem Carmine Gigante'nin çimento işini hem de Hudson Av ve Balık Kulübü'nü izlemek için izin aldı. Johnny Pappalardo'nun o sokakta ölü bulunmasından sonraki gece, bir adam Gigante'yle ikincisinde buluştu. Bu görüşmede Gigante, adamdan Pappalardo'yu öldürmesini istediğini kabul etti ve bunun çok gösterişli bir şekilde yapıldığını savundu. Adamdan seni öldürerek işleri düzeltmesini talep etti."

"Tamam." Memurun telefonunun ekranına dokunmasını izledi. "Ve?"

"Adam bununla ilgileneceğini söyledi. İsminiz özellikle kullanılmış - bekleyin, doğru dosyaya ulaşmak için kaydırma yapmam gerekiyor."

"Bu videonun sende olması mı gerekiyor?" Tanrım, şu anda sadece eve gidip uyumak istiyordu. "Yani, FBI'la konuşmam gerekmiyor mu?" Öyle ya da böyle umurunda değildi. "Kimi istersem arayabilirim." Bu da bir sorundu, değil mi, umursamamak. "Yani-"

"İşte burada." Telefonunu ona doğru eğdi ve ses açma düğmesine bastı. "Bu adamı daha önce gördüysen bana haber ver?"

Video siyah-beyazdı ve penceresiz, köhne bir ofisin üst köşesinden çekilmiş gibi görünüyordu. Kendini yönlendirmeye çalışırken, zihninde

Birinin tavanın alçıpanında bir delik açıp fiber-optik yapıda bir şey yerleştirdiği görüntüsü. Her neyse.

Tamam, masada oturan bir adam vardı, Gigante olarak tanıdığı şişman, yaşlı bir adam. Ve sonra biri geldi-

Jo'nun kalbi durdu.

Adam uzun boylu ve genişti. Deri giymişti. Ve Mohawk saçı vardı.

Sertçe yutkunarak kulaklarını çalıştırmaya çalıştı. Küçük ekranda bir tür konuşma oluyordu ama hiçbir şey duyamıyor gibiydi. Elbette, telefonun hoparlörü başlangıçta tizdi ve ses kalitesi oldukça düşüktü. Yine de, beyni imalarla dönüyordu-

"Biliyor musun, bu senin şanslı gecen. Sana bir iyilik yapacağım. Sana bir kurtuluş şansı vereceğim. Bir mezarın aksine."

Gigante'nin sözleri bir anda yüksek sesle ve net bir şekilde duyuldu. Ve sonra duydu ...

"Mafya babası videoda, "Bu muhabir sorununu benim için halledersen, Pappalardo suikastını berbat ettiğin için seni affederim," diyor.

Hayır de, diye düşündü. Ona bunu yapmayacağını söyle. Söyle ona-

Syn hiçbir duygu belirtisi göstermeden, "Ben hallederim," dedi. "Adı ne?"

"Jo Early."

Jo aniden arkasına yaslandı. "Yeterince gördüm."

McCordle videoyu durdurdu. "Onu tanıyor musun?"

Ön camdan dışarı bakarak sokağın detaylarını izledi: çökmüş kapı aralıklarında birikmiş, kaprisli rüzgârların biriktirdiği çöpler. Binaların tuğla duvarlarından aşağıya uzanan yangın merdivenleri, ucuz

Sıra sıra pencerelerin arasındaki düz yarığı süsleyen kolyeler. Karşı taraftaki arabanın camı kırıktı, jant kapağı yoktu ve boyasına bir dizi küfür kazınmıştı.

Syn ile birlikte polis helikopterinden kaçtığı geceyi düşündü.

Vurmak için onu o restoranda gözden uzak bir yere götürmeyi mi planlamıştı? Sonra onun da kendisi gibi olduğunu öğrenince tekrar düşünmüş müydü? İnsan olmadığını mı?

Eğer vampire dönüşmeyi başaramazsa, o zaman onu öldürecek miydi? Gigante ölmüş olabilirdi ama örgütü devam ediyordu ve mafya hakkında öğrendiği her şeye göre, uzun bir hafızaları vardı. Peki bir vampir nasıl olur da insanlar için suikast düzenleyebilirdi? Bu türlerin ayrılığı kuralını ihlal etmiyor muydu?

Tüm bunların sonuçlarını ve tehlikesini düşünürken, zihninden görüntüler süzüldü ve Syn ile olan etkileşimlerini onun niyetlerine dair ipuçları bulmak için incelemeye çalıştı.

McCordle, "FBI bu öğleden sonra sizinle temasa geçecek," dedi. "Önce sana ulaşmak istedim çünkü Gigante'nin ölmüş olmasının senin güvende olduğun anlamına gelmediğini anladıklarını sanmıyorum. Bunu anlamalarını sağlamaya çalıştım ama personelleri az ve Frank Pappalardo'nun misillemesine odaklanmış durumdalar. Şiddet patlamadan önce Senior'un öldürdüğü Gigante için onu enselemeye çalışıyorlar. Bu arada siz Caldwell'de hiçbir şeyden habersiz dolaşıyorsunuz. Bu kiralık katil serbest ve Gigante'nin oğlu Junior hâlâ hayatta. Kim bilir neler olacak."

"Teşekkür ederim," dedi donuk bir sesle. "Ne olmuş yani?"

Jo ona baktı. "Pardon?"

McCordle telefonunun ekranını işaret etti. "Bu adamı daha önce hiç gördünüz mü?"

Derin bir nefes alarak kendini eski sevgilisinin görüntüsüne b a k m a y a zorladı.

"Hayır," dedi. "Yapmadım."

Dokuzdan beşe bir işte çalıştığınızda, hafta boyunca yapamadığınız o kadar çok şey oluyordu ki. Jo McCordle'dan ayrıldıktan sonra arabasına benzin doldurdu. Kuru temizlemeciye gitti ve tek pantolonunu aldı. Markete gidip birkaç temel gıda ve iki şişe Motrin aldı. Ayakkabıcıdan üç aydır orada bekleyen bir çift ayakkabı aldı.

Yani bir Cumartesi günü, bir Perşembe günü oluyordu.

Ve tüm bu süre boyunca FBI'ın onu aramasını bekledi.

Dairesine döndüğünde saat neredeyse öğleden sonra ikiye. Hâlâ gün ışığı vardı ve birinin ona ateş etmesinden endişe etmesine gerek yoktu. Tetikçisinin kim olduğunu zaten biliyordu ve güneş ışığında dışarı çıkamazdı.

Endişelenecek bir şey yok.

Market poşetlerini ve kuru temizlemecisini getirdikten sonra kendini sürgü ve zincirle içeri kilitledi ve her şeyi yerine koydu. Sonra faturalarını aramak için postalarını gözden geçirdi. Elinde yaklaşık iki aylık nakit parası ve içinde bin yedi yüz dolarlık hava sahası olan bir kredi kartı vardı. Yaklaşan geçiş süreci ve ölüm tehditleri bir yana, hemen iş aramaya başlaması gerekecekti.

Ve mali zorunluluğu neredeyse bir rahatlamaydı. Eğer bir şey için endişelenmek zorunda olmasaydı, herhangi bir şey için.

delirdi.

FBI saat 4:34'te aramıştı - numaradan onlar olduğunu anlamamıştı. Arayanın kim olduğunu ancak özel ajanın bıraktığı mesajı dinledikten sonra öğrenebildi. Hemen geri aramasını istediler. Saha ofisine gelmesini istiyorlardı - ya da ajan ona gelebilirdi, onun için en kolayı neyse. Bunun ciddi bir mesele olduğunu ve acilen ilgilenmesi gerektiğini bilmesini istiyorlardı.

Jo cep telefonunu yüzüstü masaya bıraktı ve yeniden dizüstü bilgisayarına odaklandı. Özgeçmişini bir ay önce güncellemişti - sanki başına gelecekleri biliyordu. Bu yüzden Monster.com'a yüklemek ve Caldwell'deki resepsiyonist işlerini aramaya başlamak bir anlık bir işti. Uzun vadeli ayrılma hedefi bir yana, vücudu ne yapacağına karar verene kadar yerinde kalmanın önemli olacağını düşündü. Ondan sonra mı? Kim bilir.

"Kahretsin," diye mırıldandı arkasına yaslanırken.

İş aramaya devam etmek yerine CCJ web sitesine gitti ve son beş saat içinde yayınlanan makalelere göz attı. Bunu şimdi Bill mi yapıyordu? O yapmış olmalıydı. Haber odasında başka kimse yoktu ve Tanrı biliyordu ki Dick, pislik olmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Sonunda arşivlere girip yazdığı makaleleri ve güncellemeleri yeniden okumaya başladı. Ayrıca Gigante ve oğlunun birlikte çekilmiş fotoğraflarına ve Johnny Pappalardo'nun o sokakta ölmüş haline baktı. Ve kısa bir süre için tadını çıkardığı hayallerinin yasını tuttu.

Üst kattakiler saat altıda işten eve döndüklerinde o hâlâ mutfak masasında oturuyordu.

Güneş battığında ve gece olduğunda hâlâ orada oturuyordu.

Ve ensesindeki tüyler diken diken olduğunda hâlâ orada oturuyordu.

İçgüdülerinin neye işaret ettiğini bilmeden ayağa kalktı ve ön pencereye gitti. O sabah uşak gittikten sonra jaluzileri düz bir şekilde kapatmıştı ve her kim olursa olsun alarmda olduğunu belli etmek istemiyordu. Kendini beceriksizce eğerek pencere çerçevesinin yanındaki boşluktan dışarıyı görmeye çalıştı. Evet, hayır. Ayrıca dairenin ışıkları açık olduğu için dışarıdaki karanlıkta hiçbir şey göremiyordu.

Yatak odasına doğru geri geri yürürken, yolda çantasından silahını aldı. İçeride ışıklar kapalıydı, o yüzden doğrudan pencereye gitti ve çıtaların arasından baktı

-

Bir figür vardı. Tam orada duruyordu.

Duvara yaslanarak silahı kurcaladı ve emniyetini açtı. Sonra kimi arayacağından emin olmasa da telefonuna gitti. FBI'ı mı? Hayır, McCordle. Tabii . . . 911? Ama tam olarak ne rapor ediyordu-

Elindeki telefon çaldı ve yerinden sıçradı. Kim olduğunu gördüğünde kalbi küt küt atmaya başladı.

Telesekreter devreye girdiğinde hâlâ cevap verip vermemeye karar vermeye çalışıyordu. Ama arayan kişi mesaj bırakmak yerine ona mesaj atmıştı.

Dışarıdayım. Konuşabilir miyiz?

CHAPTER FIFTY-EIGHT

Syn, Jo'nun penceresine tek başına yaklaşmanın önemli olduğunu hissetmişti. Onu korkutmak istemiyordu, dahası kimsenin görmesini de istemiyordu.

Ne kadar duygusallaşabileceğini. Günün erken saatlerinde ona bıraktığı sesli mesajı yaklaşık yüz kez dinlemişti ve her tekrar göğsünün içini bir parça daha oymuştu.

Sesi çok yalnız geliyordu. Çok korkmuştu.

Onu her saat başı aramaya çalışmış ve her seferinde gönder tuşuna basmayı başaramamıştı. Ona ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve şimdi bir sapık gibi yatak odasının penceresinin önünde dururken, fiziksel yakınlığın kelime dağarcığını geliştirmede keşfetti.

Önce onun kokusu burnuna geldi, taze çayır parfümü burnundan girip tüm vücuduna yayıldı. Sonra yumuşak ayak seslerini duydu.

İkincisi durdu. İlki hava akımlarını burnuna doğru sürmeye devam etti.

Syn döndü ve kalbini çalan kadınla yüzleşti. "Merhaba Jo."

"Burada ne yapıyorsun?"

Nasıl karşılanacağını bilmesine imkân yoktu ama bu kadar öfkeleneneğini de tahmin etmemiştir.

"Seni aramadığım için özür dilerim-" "Ne istiyorsun?"

Soru değil.

Syn kaşlarını çatı. "Sen iyi misin?"

İleri doğru yürüdü, apartmanın yanından aşağı inerek ona doğru yaklaştı. Aslında, düpedüz yürüyordu.

"Harikayım," dedi onun önünde dururken. "Buraya para kazanmaya geldiysen diye söylüyorum, silahım da var."

Kadın sert ve düşmanca gözlerle onu süzerken, adam bir adım geri çekildi. "Ne?"

"Video kaseti gördüm." Adam daha iyi bir açıklama isteyemeden, "Carmine Gigante Sr. için beni öldürmeyi kabul ettiğin kaset mi? Johnny Pappalardo'ya yapacağını söylediğin şeyi yapmadığın gerçeğini telafi etmek için mi? Söylesene, senin gibi bir vampir Kardeşlik'le başı derde girmeden nasıl mafya tetikçisi olabiliyor? Bu bana riskli bir ek iş gibi geliyor, tüm bu bizi gizli tutma olayı göz önüne alındığında."

"Sana zarar vermedim," dedi Syn.

İçinden gelen kahkaha alaycılığın ta kendisiydi. "Beni vurmadığına eminim. Ama gece daha yeni başlıyor, değil mi? Ve sen de buraya vampir miyim yoksa hâlâ insan mıyım diye bakmaya geldin, değil mi? O yüzden söyle bana.

Syn, eğer değişmezsem ne yapacaksın? Beni mezara koyacak olan sen misin? Yani, bir taşla iki kuş vurmak gibi, değil mi? Türler için bir sorunu susturuyor ve mafyadan para topluyorsun. Akıllıca bir hareket."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Öyle değil mi? Video kaseti izledim. Tesadüfen bir polisin telefonunda. Yani bilgin olsun, peşindeler. CPD ve FBI. Ama sen bunun icabına bakabilirsin, değil mi? Hafızalarında küçük bir silme işlemi yaparsın ve suçsuz olursun. Yoksa öyle mi? Kaset konusunda ne yapacaksın? Kayıtlar. Raporlar. Bunlardan herhangi biri medyanın eline geçerse işler zorlaşacak."

Syn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dün gece o küçükklere karşı hayatını kurtardım."

"Hayır, bir grup düşmanını parçaladın çünkü bu senin işin ve belli ki öldürmeyi seviyorsun. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu."

"Öyle değil miydi? O sırada aklımda mıydın?"

"Hayır, ben kenardaydım, insanları incitmekten ne kadar zevk aldığıını izliyordum."

Uzaklara bakan Syn başını salladı. "Avcılar benim düşmanım ve yakında sizin de düşmanınız olacaklar."

"Eğer dönersem. İkimiz de bunun kesin bir anlaşma olmadığıını biliyoruz, değil mi? Dönüşümden geçemeyebilirim, bu durumda senin için bir sorun olurum. Ama yine de, neyse ki, öldürme konusunda çok iyisin, değil mi?"

Adam yalan söylemeden ne söyleyebileceğini düşünürken, kadın sesini alçalttı. "Seni bir daha görmek istemiyorum. Ne olduğum konusunda bana yalan söyledin. Neden benim etrafımda olduğun konusunda yalan söyledin. I . . . Seninle seviştin, senin bir şey olduğunu düşündüm, ama değilsin.

Ve tüm bunlarla yaşamak zorundayım. Ama bu kötü seçimler ve aptalca kuruntular listesine bir tane daha lanet olası şey eklemeyeceğim."

Syn omzunun üzerinden baktı. Tekrar Jo'ya baktığında, Jo uzaklaşmaya başlamıştı ama bir yandan da sanki ona zarar vermesini bekliyormuş gibi gözlerini ondan ayırmıyordu.

Doğru şeyi yaptım, diye düşündü. Doğru kararı vermişti.

"Bekle," dedi.

"Hayır." Jo başını salladı, kızıl saçları omuzlarında oynaşıyordu. "Daha fazla olmaz. Sana bakmaya dayanamıyorum-"

"Seni kuzenimle tanıştırmaya geldim. Değişim sürecine girersen o da senin için hazır olacak."

Kadın durduğunda Syn gölgeleri işaret etti.

Balthazar görüş alanına girdiğinde Syn göğsünden vurulmuş gibi hissetti. Ama hayatı pek çok açıdan bu noktaya kadar gelmişti.

Evet. Sevdiği dişiye bakmanın tek yolu onu başkasına vermektir.

Jo gölgelerin arasından çıkan erkek vampire odaklandı. Syn gibi yapılıydı, güçlü ve hükmediciydi ve rengi de aynıydı. Koyu renk saçlar -Mohawk değil gerçi- ve soluk irisler. Ama yüz hatları farklıydı, en çok da gözleri. Onunkiler daha dardı.

Ya da belki de sadece ona doğru düzgün baktığı anda gözleri daralmıştı.

Hakkını yemeyelim, adam kızın vücudunu tepeden tırnağa taramamıştı ve kızla ilgili hiçbir şeyde kesinlikle cinsellik yoktu.

"Bu Balthazar," dedi Syn kabaca. "Kendisi seçkin bir erkektir-"

"Aslında ben bir hırsızım." İkisi de ona bakınca vampir omuz silkti. "Buna doğru bir şekilde başlamamız gerekiyor. Ben bir hırsızım ama sizden asla çalmayacağım ve sadece yardım etmek istiyorum."

Elini uzattı. Ve kız ona dokunurken kendini rahat hissedene kadar beklemeye hazır görünüyordu. Ne kadar uzun sürerse sürsün.

Jo yavaşça yaklaştı. Syn'den başka bir şey görmek zordu ve duyguları bu tünel görüşünü daha da kötüleştiriyordu. Ama bunu yapmak zorunda kalabileceği fikri ...

"Merhaba," dedi kendi avucunu uzatarak.

Sarsıldıklarında, erkek Syn'e baktı, aralarında bir şey geçti. Bir yemin gibi. Ya da bir söz gibi.

Jo onu bıraktı ve kolunu indirdi. "Kimden çalışıyorsun? Ve ne alıyorsun?"

Balthazar omuz silkti. "Duruma göre değişir. Bazen o kadar çok şeye sahip oluyorlar ki, işleri daha adil hale getirmek için saçlarını kestirmeleri gerekiyor. Bu benim Robin Hood numaram. Bazen de benim istediğim bir şeye sahip oldukları için. Bununla daha az gurur duyuyorum ve bu skoru eşitlemeye çalışıyorum. Bilirsiniz, onlara ihtiyaç duyabilecekleri veya sevebilecekleri eşit veya daha değerli bir şey vermek."

Bir duraklama oldu. "Ve?" Jo sordu.

O solgun bakış tekrar daraldı. Sonra sesi alçaldı. "Ve bazen insanlara bir ders verilmesi gerekir. Önem verdiğin bir şeyi kaybetmenin her şeyi yeniden önceliklendirmesi inanılmaz. Bunun için özür dilemeyeceğim. Asla."

Jo gözlerini kırptırdı. Sonra kendini başını sallarken buldu. "Tamam."

Syn'e baktı. Bir adım geri atmıştı, böylece binanın güvenlik ışıklarının ulaşamayacağı karanlıkta büyük ölçüde gizlenmişti. Bir adım daha attığında ise neredeyse görünmez olmuş, geceye karışan siyah bir çizgiden başka bir şey olmamıştı.

"Kardeşlerin orada olacak," dedi Balthazar nazikçe. "Doktor Jane de gelecek, böylece tıbbi destek alacaksın. Benimle asla yalnız kalmayacaksın ve cinsellikle ilgili hiçbir şey olmayacak. Bunun için şerefim üzerine yemin ederim - ki tamam, pek fazla şerefim yok, ama sahip olduğum şey senin şerefine. Bana güvenebilirsin. Tamam mı?"

Jo o zayıf, sert yüzü aradı. Ve aptalca bir nedenden ötürü gözleri doldu.

Hayır, bekle. Nedenini biliyordu.

Olan biten her şeye ve Syn hakkında bildiği her şeye rağmen, hâlâ onun olmasını istiyordu.

"Pekâlâ," dedi boğuk bir sesle.

Bu yanıtla birlikte Syn son bir adım daha attı, karanlık onu öylesine sarmıştı ki sanki yok olmuştu-

"Syn?" dedi.

Jo ileri atıldı ve ellerini adamın durduğu yerde salladı - daha doğrusu bir elini ve sonra da hâlâ tuttuğu silahı salladı. Orada hiçbir şey yoktu. Adamın kokusu bile kalmamıştı. Kalbi küt küt atarken Balthazar'a döndü.

"Ona ne oldu?"

"Oh, kimse size söylemedi mi? Hilelerimiz var. Puf! Güle güle. Yarasa, sarımsak ve haç olaylarının saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi? Bunlar sadece filmlerde olur."

"Ben ... yapabilecek miyim?"

"Maddeleşmek mi? Duruma göre değişir. Yarı cins olan herkes bunu yapamaz." Yüzünü buruşturdu. "Bu terimi aşağılayıcı mı buluyorsun? Yani, size saygısızlık etmek istemem."

Jo erkeğe baktı ve kendini Bruce Willis filmlerindeki bir kadın kahraman kadar çaresiz hissetti. En azından seksenlerin sonundakiler.

"Hiçbir şey hakkında ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilmiyorum."

Syn'in olduğu yere bakmaya devam etti ve onun aniden yokluğunun ilişkileri için harika bir metafor olduğunu hissetti. Puf! Ve o gitmişti.

Minnettar olmalı. Rahatlamış. Özgürleşmeliydi.

Onun yerine, canı yandı. Her yeri.

"Demek sen de onu seviyorsun, ha?"

Jo arkasını dönerek geri çekildi. "Ne dedin sen?"

CHAPTER FIFTY-NINE

Tertesi gece, savaşın sona erdiği gece, Caldwell, New York'un üzerindeki kadife gibi berrak gökyüzünde ay yoktu. Yıldızlar parıldamıyordu.

Cennet gibi bir tünec. Galaksinin kendisi şarapnel parçalarından korunmak için siper almış gibi görünüyordu.

Butch Pit'in ön kapısından çıkarken başını kaldırıp baktı ve daha önce hiç bilmediği bir korku hissetti. Sonra malikanenin büyük girişine baktı. İçeridekileri korumak için sıkıca kilitlenen ağır paneller açıldı ve Kardeşlik teker teker ortaya çıktı. İlk çıkan Z'ydi, kafatası şeklinde kesilmiş saçları ve acımasız, yaralı yüzü Butch'un görmeye alıştığı türdendi. Phury elbette ikizinin arkasındaydı. Sonra Tohrment geldi. Murhder. Ve Rhage. Qhuinn ve John Matthew. Blay de onlarla birlikteydi. Ondan sonra, Xcor liderliğindeki Piçler Çetesi ortaya çıktı.

"Seni seviyorum."

Shellan'ın sesiyle Butch döndü. Marissa arkasında duruyordu, gözlerinde dehşet vardı, sanki o söylemeden hissettiklerinin doğru olduğunu biliyordu. İşte bu kadar.

Onun yumuşak yanağına dokunurken aklından türlü türlü şeyler geçti. Ama daha önce olduğu gibi, her zaman olduğu gibi, ona vermek istediği sözlerin hiçbirisi kendi kontrolünde değildi ve ona söylediği son şeyin yalan olmasına izin vermeyecekti.

"Ben de seni seviyorum."

Eğilip onu öperken, siyah hançerlerinin göğsündeki yastıkları ısırığının farkındaydı.

"Bu gece evde kalacağım," dedi.

Bunun nedeni konuşulmadı. İşe hiç gitmezdi ama bu "asla" denecek türden bir geceydi.

"Beth benden büyük eve gelmemi istedi." Marissa'nın güzel gözleri, kaderin rüzgârının hangi yönden estiğini arar gibi onun yüzünü taradı. "Bilirsin işte, film izlemek için."

"Bir komedi önerebilir miyim?"

"Fockers ile devam ediyoruz. Tüm seriyi."

"Stiller ve De Niro. Mükemmel seçim."

Sessiz kaldılar. Bazen, cinsel çekimin nükleer parlaklığı söndükten sonra da birbirlerine bağlı kalan evli insanlar arasında kelimelere ihtiyaç duyulmazdı. Hiçbir sözcük yeterli olamazdı. Duygular çok derindi.

"Seni arayacağım,"

dedi. "Lütfen."

Tekrar öpüştüler ve bu uzun bir öpüşmeydi; ona düş almak, giyinmek ve silahlanmak için kalkmadan önce nasıl seviştiklerini hatırlattı. Ve sonra kadın

... ve avluda başı öne eğik, kollarını kendine sarmış bir şekilde yürüdü.

Dul bir kadın yürüyor.

Marissa büyük taş basamakları tırmanıp açık kapıya yaklaştığında kardeşler ayrıldı ve o aralarından geçerken iri erkekler saygıyla eğildiler. Marissa içeri girmeden önce Butch'a baktı ve avucunu kaldırdı.

O da karşılığında kendi elini kaldırdı.

Ve sonra gitti, antreye açılan ağır kapı arkasından kapandı, ince formunun görüşünü ve geceye yayılan ışığı kesti.

"Seni rüyamda gördüm," dedi Vishous Çukur'un içinden.

Butch gözlerini kapadı ve lanet okudu - yine de şaşırdığını söyleyemezdi. Oda arkadaşının geleceğe dair öngörülleri hep ölümle ilgiliydi ve bu akşam herkesin mezarı yakınlardaydı.

"Sen yaptın." Butch omzunun üzerinden baktı. "Bana söyleyecek misin?"

V savaş için giyinmişti, deri giysileri içindeydi ve tüm silahları vücudundaydı, ancak ev cephesinde kalıyordu. O ve Rhage'in yanı sıra tüm symphath özellikleriyle Rehvenge, Payne ve Xhex konağı koruyacaktı. Bu arada Manny çoktan sahaya inmiş, mobil cerrahi ünitesiyle garajda hazır bekliyordu ve hayalet statüsü sayesinde göz açıp kapayıncaya kadar her yere gidebilen Doktor Jane de eğitim merkezinde bir kitlesel zayıat olayı için hazırlık yapıyordu.

Vishous, yırtıcı bir hayvan gibi hareket eden kıvrak vücuduyla Çukur'ın açık kapısına doğru ilerlerken Butch

karnına yumruk yiyecekmiş gibi kendini sıktığının farkındaydı.

"Haç," dedi V ciddiyetle. "Haç seni kurtaracak."

Butch panik içinde kaslı tişörtünü karıştırdı. Ama sanki o lanet şey olmadan evden çıkabilir miydi? Bu onun varoluşsal AmEx'iydi.

Ağır altın ağırlığı çekip çıkarırken başparmağıyla haçı ovuşturdu. "İşte burada."

V başını salladı.

"Üzerinde kalsın." "Her zaman."

Bir duraklama oldu. Ve sonra sarılma geldi. Kucaklaşırlarken Butch oda arkadaşının da kendisiyle gelmesini diledi. Diğer kardeşlere ve dövüşçülere ne kadar saygı duysa da, yanında olmasını tercih edeceği kimse yoktu.

"Göz açıp kapayıncaya kadar senin yanında olabilirim," dedi V kabaca.

Ayrıldıklarında Butch başıyla onayladı. Sonra merdivenlerden indi ve R8'e doğru ilerledi. Plan hazırды. Sorumluluklar tanımlanmıştı. Bölgeler belirlenmiş, silahlar ve cephane paylaştırılmıştı.

Konuşacak başka bir şey yoktu.

Tohrment şehre Butch'la birlikte gitti ve ikisi de bir şey söylemedi. Garaja vardıklarında R8'i park yerine bıraktılar, Manny'ye giriş yaptılar ve sokaklara çıktılar.

Ve neredeyse anında . . .

. . . Butch hangi yöne gideceğini biliyordu.

Syn, Jo'nun evinden malikâneye döndüğünde yan kanada gitti ve bilaro salonunun Fransız kapılarından birini çaldı. Ön girişi kullanmadı çünkü Jo ile yollarının kesişmesini istemiyordu.

Herhangi biri. Xcor'a kavgadan uzak durması gerektiğini söylemişti ve şimdi eşyalarını toplayıp evden çıkacaktı. Yoldan çekilecekti. Hayatı boyunca içinde bulunduğu bu savaş dünyasından çıkacaktı.

Nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama yüzyıllardır aklını kullanarak, gecedен geceye hayatta kalarak yaşamıştı, onu topraklayacak ya da ayakta tutacak kalıcı hiçbir şey yoktu. Bu yüzden, yaşam koşullarındaki bu değişiklik bir flaş haber olmayacaktı.

Batıya doğru diye düşünüyordu. Ya da belki güneye. Caldwell'de kalmak koca bir hiçti.

Ve hemen gitmesi gerekiyordu. Gitmezse muhtemelen Jo'ya geri dönüp yalvaracak ya da başka bir şey yapacaktı. Ama ne için, bilmiyordu. Mafyayla olanları öğrenmişti ve bu ona söylemediği her şeyi doğrulamıştı-

Fransız kapısının kilidi açılmıştı ama bu işi yapan erkek bir hizmetçi değildi. Vishous daha çok doğanın bir gücü gibiydi ve iyi bir gecede hırçın olan ruh hali, herkes için yaptığı bıçaklardan daha keskindi.

Syn içeri girerken "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

V her şeyi susturdu, soğuk kesildi. "Ben de gelip seni bulacaktım."

Bilardo masalarının uzak tarafındaki kemerli geçide bakan Syn, kollarını ceketinin üzerinde kavuşturdu. "Beni gitmekten vazgeçiremezsin."

"Sanki zahmet edecekmişim gibi?" V kaşlarını kaldırdı. "Senin işin beni ilgilendirmez, ayrıca askere falan da alınmadın. Herkes gitmekte özgür. Savaşmak zorunda değilsiniz-"

Syn arkasını döndü. "Sadece açık olmak istedim. Hepsi bu-" "Ama yapmazsan ödleğın tekisin."

Sertçe geri dönen Syn, üst dudağının seğirdiğini hissetti. "Ne dedin sen?"

Kardeş omuz silkti ve en kaliteli alkol şişelerinin sıralandığı barın arkasına doğru yürüdü, askerler hizmete çağrılmaya hazırdı. Kristallerin durduğu yerden uzun bardaklardan birini aldı ama her zamanki gibi güçlü dozda Goose yerine meyve suyunu doldurdu. Altı santim taze portakal.

Bardağının ağzını test etti ve yutkundu. "Mmm, lezzetli. Ve beni duydu. Bırakırsan ödleğin tekisin."

Syn bara doğru yürüdü, Kardeş'i kaldırıp o cam şişelerin içine atma düşüncesi dürtü kontrolünü zorluyordu. "Bunu yargılama hakkını sana kim veriyor?"

"Savaşın içinde kalmam ve başkalarının benim için işimi yapmasını beklememem gerçeği. En iyi arkadaşımın şu anda dışarıda Omega ile yüzleşiyor olması. Kardeşlerimin kuzenlerin ve yoldaşlarıyla birlikte sahada, ırkı kurtarmaya çalışıyor olması. Bu arada sen burada karşımda durmuş, kendin için endişeleniyor, kendini düşünüyor, kaç gün önce tanıştığın bir kadın yüzünden canın yanıyor? Özel kartanesi rutininizden etkilenmediysem kusura bakmayın. Gerçek dünyada yaşamakla ve bu gece kimin öleceği konusunda endişelenmekle çok meşgulüm."

"Neler yaşadığımı hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ölü Shellan'ımı kollarımda tuttum. Yani bunun Yahtzee olduğuna eminim. Ama her neyse, sen yap-"

"Efendimin nasıl biri olduğunu anlamıyorsun."

V kendi göğsünü işaret etti. "Bloodletter. Özgeçmişini bu bokla mı karşılaştırmak istiyorsun?"

"Orgazm olamıyorum."

Vishous ağzını açtı. Sonra da kapattı. "Tamam, sen kazandın. Ve bunu sadece tek bir cevizi olan bir adam söylüyor."

"Bu bir yarışma değil." Ama Syn öfkesinin biraz yatıştığını hissetti. Yine de ne büyük bir zafer, değil mi? "Ve öldürmekten yoruldum."

"Yani pes ediyorsun." V omuz silkti ve avuçlarını açtı. "Hey, bana ters ters bakma, tamam mı? Kararını vicdanının parlak ışığında gözden geçirmeli ve bu boku kabullenmelisin. Benden nefret etmen bu konuda sana yardımcı olmayacak."

"Bırakmıyorum. Sadece bitirdim."

Siyah bir kaşını kaldırdı. "Bu ikisinin birbirinden ne kadar farklı olduğunu bana açıklamam gerekecek."

Syn etrafta dolaştı ve sonra bilardo masalarından birinde durdu. Bastırılmış enerjisini boşaltmak için masayı çevirmeyi düşündü ama sonra parmak uçlarını dağınık, renkli topların arasında gezdirdi, yeşil keçe yumuşak bir direnç gösteriyordu.

"Türler için savaşta değildim," derken kendini duydu. "İçindeydim çünkü öldürmeyi seviyordum. Spor olsun diye. Zalimlik için. Çıkış yolu için. Ve artık bu güdüye sahip değilim."

"Ne değişti?"

"Kendimi bir başkasının gözünden gördüm. Ve bu yansıma babamınkine çok yakındı. Her zaman onun gibi olmamaya kararlıydım. Bu yanımlı yönlendirmek için kurallar ve önlemler aldım. Standartlarım vardı. Ama sonunda? Sonuç aynıydı. Onu vekaleten tekrar tekrar öldürüyordum ama bu bana yardımcı olmuyordu ve bu süreçte ben de ona dönüşüyordum."

"Caldwell'de bile ek işler yaptığını duydum."

"Ben yaptım."

Vishous kendine biraz daha portakal suyu doldurdu, bardağına dolan sıvının sesi sessizlikte yüksek çıkıyordu. "Geçmiş zaman."

"Bu geceden itibaren pek çok şeyden vazgeçiyorum."

Syn isteka topunu aldı ve beyaz ağırlığı avucunda yuvarlayarak mavi tebeşir lekesini sildi. "Artık bu yok."

Ve bu sadece kelime hizmeti değildi. Onun için temelde farklı olan bir şey vardı. Dönüşümünden bu yana Talhman'ı hep içindeydi; çitlerin arasında sinsice dolaşan bir canavar, zayıflık işaretleri, kaçış fırsatları ve gözetim hataları arıyordu.

Daha fazla değil. Ortasında garip bir sessizlik vardı.

Ama uyuşmamıştı. Hayır, kesinlikle uyuşmamıştı. Kalbinde, derin bir nefes almakta zorlandığı noktaya kadar sürekli, ağır bir acı vardı. Jo'yu kaybetmişti elbette ve bu yasın hayatının sonuna kadar yakasını bırakmayacağını hissediyordu. Ne de olsa gerçek aşk pek çok farklı şekilde ifade edilebilirdi ama tek ortak noktası kalıcı olmasıydı. Her ne şekilde olursa olsun, bu bir kalıcılıktı.

Özellikle de kaybolduğunda.

"Xcor'a söyledin o zaman?" V

sordu. "Evet."

"Ne söyledi?" "Pek
bir şey söylemedi."

"Ona anlatırken nasıl hissettin?"

Syn bilardo topunun mükemmel pürüzsüzlükteki yüzeyine baktı. "Neyse o."

"Onun ve kuzenlerinin dışarıda sensiz olmasından hiç rahatsız değil misin?"

"Beni bir sonuca götürmeye çalışıyorsun."

"Hayır, ben senin geçmişini görmeni sağlamaya çalışıyorum." V elinde bir bardak OJ ile bardan döndü. "Ama evet, gelip seni bulacaktım. "Ama evet, gelip seni bulacaktım.

Dün bana sorduğun soru. Eski Ülke'den tanıdığın o kadın hakkında."

Syn bir sarsıntıyla başını kaldırdı. "Onu buldun mu? O burada mı? Yeni Dünya'da mı?"

Sözcükleri hızlı bir şekilde, bir tüfek gibi çıktı.

V'nin elmas gözleri kısıldı, ifadesi uzaklaştı. "Buraya on dokuz ellili yıllarda geldi. Cehennem çocukları ve gençleriyle birlikte. Bir oğlan ve bir kız."

Syn gözlerini kapadı ve dışının trans öncesi erkek kardeşiyle birlikte ailesinin kulübesinin etrafındaki çayırda koştuğunu hayal etti. "Demek çiftleşti. Eşi kim?"

"Bir aristokrat."

Göz kapaklarını açarak kaşlarını çattı. "Bana bunun bir aşk maçı olduğunu söyle."

"Evet."

Syn rahatlayarak nefes verdi. "Bu iyi bir haber. Ona ne olduğunu hep merak etmişimdir. Eğer iyiliksever bir yaratıcıya inansaydım, onun başına gelenler için dua ederdim. Nereye yerleşti?"

"Burada, Caldwell'de."

"Gerçekten mi? Bu iyi bir şey. Burada güvende-"

"Sunnise baskınlarda öldürüldü." Syn dehşet içinde bakarken, V devam etti, "Cehennemlikleriyle ve iki yavrusuyla birlikte. Öldürüldü. Küçükler tarafından."

"Yalan söylüyorsun. Bana bunu söylüyorsun-"

V sıkılmış görünüyordu. "Bu boku uydurmak için bir saniyemi bile harcayacağımı mı sanıyorsun? Buradan yaklaşık yedi mil ötedeki evlerinde katledildiler. Gördüğüm ölüm fotoğrafında, ki kan bağı olan bir akrabası tarafından çekilmişti, kızını tutuyordu. Genç kızı kendi bedeniyle korumaya çalışmıştı. Cehennemlik ve oğlunun başları kesilmişti."

Syn bir şeyin çatırdadığını duyunca yere baktı. Elindeki isteka topu ikiye bölünmüş, üzerine uyguladığı baskının altında toz haline gelmişti.

"Benden onu bulmamı istedin." V OJ'sini bitirdi. "Buldum da. Hayatındaki diğer her şey gibi bu bilgiyle ne yapacağın da sana kalmış."

Bununla birlikte, Kardeş bilaro salonunu terk etti, Syn'in bildiği tek şey etrafındaki yoğun sessizlik olana kadar bok tekmelerinin sesi uzaklaştı.

Ve göğsündeki acıyı.

CHAPTER SIXTY

A Bay F, şehir merkezindeki sokağın dibinde avcının parkasının arkasından tuttu ve diğerini kendine doğru çekti. Yüzünü astının yüzüne dayadı, Daha önce ağzından çıktığını hiç duymadığı bir sesle konuştu.

"Birlikte kalacağız." Diğer ikisinin gözlerinin içine baktı. "Dördümüz bir arada kalalım yoksa sizi ben öldürürüm."

Bu boş bir tehdit değildi. Teknik olarak hepsi ölümsüz olsa da, bu lanet şeyle işi bitmişti. Omega, şafağın gelişiyile birlikte öyle bir ceza vermişti ki Bay F. zar zor yürüyebiliyordu. Ayrıca zar zor duyabiliyordu; kulaklarındaki çınlama, bir çığlıktan daha yumuşak bir şeyi deşifre edemediği bir tür arka plan gürültüsüydü.

Acemi asker bulmakla görevlendirilmişti.

Ona bunun son şansı olduğu söylenmişti.

Ve Omega'nın değiştiğinin farkındaydı. Beyaz cübbesinde artık leke yoktu. Artık zayıflık yoktu. Saatler geçtikçe daha da güçleniyor gibi görünen korkunç bir güçten başka bir şey yoktu.

Bay F bir egzersiz aleti olarak kullanılmıştı ve sefaleti istismarı daha da körüklemişti. Sonunda Dhunhd'dan kovulup bu dünyaya geri gönderildiğinde, kendisiyle oynandığını ve yalan söylendiğini biliyordu. Acemileri düzene sokar sokmaz rütbesi indirilecekti.

Ya da rütbenin indirilmesinden daha kötü ne varsa.

Bu gece hayatta kalmak için tek şansydı, kendi şartlarıyla. Ya hatasız bir performans sergilemeseydi?

"Bir arada kalacağız," diye tersledi.

Diğer ikisi herhangi bir konuda tartışamayacak kadar bunalmış görünüyordu ve bu onlar için iyiydi. Peki ya şu kaçak fikirleri olana ne demeli? Bay F gerekirse onu bir at gibi kıracaktı.

"Şimdi, bu tarafa gidiyoruz." İç sinyalin geldiği yönü işaret etti. "Ve birlikte gideceksiniz."

Kimse kımıldamayınca, "Marş!" diye bağırdı.

Bay F. elindeki üç silahtan birini çıkardı. Bıçakları ve ipleri diğerlerine vermişti.

"Eğer hareket etmeye başlamazsan, seni kendim vuracağım," diye hırladı.

O ve birlikleri yola çıkarken, hiçbir şeyi kendisi gibi hissetmiyordu. O başka biriydi ve bunun nedeni Azaltma Topluluğu'na kabul edilmesi değildi. Üzerindeki baskı, sahip olduğu sınırlı seçenekler, katlandığı işkenceler onu başka bir şeye dönüştürmüştü. Gitmişti

pasifist, uyuşturucu bağımlısı, pislik bir adamdı. Onun yerine asker bir adam.

Ve tam olarak söylediğı şeyi kastetmişti.

Gerekirse onları bıçaklardı. Gerekirse sürükleyecekti. Onları tekmeleyecek ve zorlayacaktı - onları bu lanet sokağı ve bir blok ötede gün gibi açık bir şekilde hissedebildiğı o lanet olası Kardeşler'e yönlendirmek için her şeyi yapacaktı.

Bay F, düşmanlarının nerede olduğı konusunda haklı olduğunu biliyordu. Ve ihtiyaç duymadığı onayı almak için fazla zamanı yoktu.

Yüz metre sonra, iki figür uzak köşeyi döndü ve durdu.

Bay F'nin askerleri de durdu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, onları botuyla kışlarından vurmaya hazırды.

"Oraya gir ve savaş," diye tehditkâr bir şekilde hırladı. "Yoksa kaçarsan seni bekleyen şey, o vampirlerin sana yapacaklarından çok daha kötü olacak, söz veriyorum."

Butch ve Tohr dört avcıyla karşı karşıya geldiklerinde, Butch derin bir nefes aldı, ancak sinüsleri tehdidi ölçmek için kullandığı şey değildi. İçgüdülerine güveniyordu. Her zaman yaptığı gibi.

Ancak kendisine gelen bilgilere inanmadı. "Bunlar olamaz," diye fısıldadı.

Tohr başını iletişim cihazına doğru eğdi ve çok iyi aydınlatılmış ara sokaktaki yerlerini bildirdi. Hemen teker teker savaşçılar belirmeye başladı. Bazıları çatıda. Bazıları arkalarında. Bazıları yan tarafta.

O üç serserinin hiç şansı yoktu.

Ama Butch'un dövüşmesine izin verilmedi. İleri koşup çatışmaya girmek istediğinde Tohr onu geri çekti.

"Hayır. Sen ve ben burada kalıyoruz."

Kardeşi onu saklanmak için bir kapı aralığına doğru çekerken, Butch'ın olduğu yerde kalması için her şeyi gerekiyordu. Her şeyini. Ama savaş uzun sürmedi. Qhuinn ve Blay yukarıdan saldırdı, cisimlendikleri binaların çatılarından atladılar ve düşmanın tam tepesinde yeniden bir araya geldiler. Ve iki erkek, avcılarının sahip olduğu düşük teknolojili silahları kullanarak onları etkisiz hale getirdi.

Bir. Blay tarafından kendi ipiyle boğuldu, ardından kaldırımında yüzüstü domuz bağı ile bağlandı.

İki. Qhuinn tarafından karnından bıçaklandı, ardından her iki bacağı da kendi bıçağıyla kesilince düştü.

. . . ve üç. İki cehennem zebanisi aynı anda peşine düşüp bir çift hançeri boğazının derinliklerine saplayınca, çiftleşen çift tarafından kafası koparıldı. Kafa gevşeyip omurgada geriye doğru sarkarken, elindeki zincir halkaları kollarını hareketsiz hale getirmek için kullanıldı.

Hepsi dört dakikadan az sürdü ve başka kimsenin dahil olmasına gerek kalmadı. Bitti ve tozlandı. Tamam, tozlanmadı, henüz değil. Bu Butch'ın işiydi.

Yine de ileriye doğru yürümedi. Etrafına bakarak, hissetmeye başladığı şeyi tanımlamaya çalıştı.

"İyi misin?" Tohr sordu.

Butch ceketinin içine uzandı ve haçını kavradı. Sonra başını salladı ve tekrar sokağa baktı. "Hayır, bu doğru değil. Bir şey var."

Biri yanlarına geldi. Başka biri. Sonra bir sürü kardeş ve dövüşçü. Hepsi konuşuyor ve ona bakıyorlardı, heyecanlıydılar. Saldırganlık ve zaferle dolup taşıyorlardı.

Bu çok erken oldu.

Butch bir anda nefes nefese kalmaya başladı, bir aciliyet, bir uyarı, bir alarm vücudunda titreşirken göğsü yukarı ve aşağı pompalanıyordu.

"Git ..." diye
mırıldandı. "Ne?"

Tohr söyledi.

"Hepinizin gitmesi gerek ..." Elini uzattı ve birinin kolunu yakaladı. "Gidin ... gitmeniz gerek ... gidin
çoooooooooooooooooo!"

Hiçbiri dinlemedi. Bir tanesi bile. Dünyada en çok sevdiği erkekler, kardeşleri, arkadaşları, ailesi, etrafında kümelenmiş, tartışmaya çalışıyorlardı. Endişeli görünüyorlardı. Onu yatıştırmaya çalışarak sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

İşte o zaman uğultu başladı. İlk başta alçak sesle. Sonra şiddeti arttı. Butch paniğe kapılırken, neden uyarıyı duyamadıklarını düşündü. Neden yaklaşan kıyameti hissedemediler-

Güvenlik ışıklarından ilki sokağın en ucunda patladı, armatür havaya uçu ve binasının terli yanından aşağıya kıvılcımlar yağdırdı. Sonra yolun karşısında bir tane daha. Ve bir tane daha.

Alevlenen kıvılcım patlamaları amansızdı, kaldırımında kıvranan üç avcının yanı sıra Butch'un kaybetmeye dayanamadığı avcılara da yaklaşıyordu.

"Gitmek zorundasınız yoksa öleceksiniz!" diye bağırdı ve tüm bloktaki binaların içi ve dışı karanlığa gömüldü.

İki elini ceketinin içine sokarak kırklı yaşlarını çıkardı.
-Ve bir daire çizerek asfalta ateş etmeye başladı. Kardeşler ve savaşçılar geri sıçrayıp siper almaya çalışırken, kurşunlarının sektiği yere bakmadı.

Sadece karanlığın içinden gelen Şeye odaklanmıştı.
Kötölük artık tek bir varlık değildi.
Bu, gelmiş geçmiş tüm lesser'ların gelgitiydi.
Ve bu dünyaya girip her Şeyi ele geçirmek üzereydiler.
"Çıkın buradan!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.
"Kaçın!"

CHAPTER SIXTY-ONE

TJo'nun dairesindeki elektrik saat sekiz civarında titremeye başladı. Önce ışıkları söndü ve sonra isteksizce tekrar yandı. Sonra biraz

Strobing. Sonunda mı? Dairesinde tamamen karanlık.

"Kahretsin," dedi yanındaki koltuk minderine vurup telefonunu bulurken.

Binada jeneratör yoktu ve elektrik şirketinin web sitesine girdiğinde Caldwell'in tamamında elektrik olmadığını gördü. Görünüşe göre tam bir elektrik kesintisi vardı ve eğlenmek için birkaç kez yenileme tuşuna basarak haritadan gelen raporları izledi. Çimlerdeki deliklerden çıkan sincaplar gibiydi.

Telefonunu yere bırakıp başını geriye yasladı. Ne önemi vardı ki? Artık özgeçmişini gönderilebilecek her yere gönderildiğine göre

uzaya bakıp vücudunun patlayıp patlamadığını görmek için beklemekten başka bir planım yoktu.

Diğer erkeği araması gerekip gerekmediğini görmek için bekliyordu. Daha iyi hissetmek için bekliyordu.

Zifiri karanlıkta yapılacaklar listesini kesinlikle halledebilirdi.

Tekrar normal hissetmeye hazırlanmadığına dikkat edin. Hayır, "normal "den çoktan vazgeçmişti. "Fena değil" seviyesine gelmeyi hedefliyordu ki bu da şu anda bulunduğu noktadan kesinlikle daha iyi olacaktı-

Telefonu çaldığında, arayanın elektrik şirketi olup olmadığını merak etti - ki bu çılgıncaydı. Sanki iki milyon insanı tek tek arayıp kesinti hakkında bilgi vereceklerdi?

Telefonunu eline alıp arayanın kim olduğunu görünce kaşlarını çatı.

"McCordle?" dedi cevap verirken. "Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, FBI ile konuştum. Size söylediğimin aynısını onlara da söyledim, adamı tanımıyorum-"

"Sana göstereceğim başka bir video var. Telefonuna gönderiyorum."

Jo bir küfür yutarak telefonunu diğer kulağına çevirdi. "Bakın, hepinizle elimden geleni yaptım. Beni haberdar ettiğiniz için teşekkür ederim ama ilgilenmiyorum-"

"Yanlış anladık."

"Neyi yanlış anladım," diye mırıldandı.

"Video kasette Gigante'nin yanındaki adam." Bir hışırtı duyuldu ve ardından McCordle etrafındaki birine seslendi. Tekrar sesini yükselttiğinde fısıltıyla konuştu. "Hepsinin öldürüldüğü gece Gigante'nin koruması tarafından çekilmiş cep telefonu görüntüleri elimizde. Ortaya çıktı ki

Olay sırasında çekim yapıyormuş. Hudson Av ve Balık Kulübü'ndeki ilk videodaki adam üçünü de öldürdü."

"Şey, o bir kiralık katil." Jo sıkıntısını sesinden uzak tutmaya çalıştı. Ama hadi ama, şu anda ihtiyacı olan son şey Syn'e karşı ne kadar aptalca davrandığının bir kez daha onaylanmasıydı. "Onun işi bu, değil mi?"

"Seni korumak için onları öldürdü." Jo sarsıldı. "Ne?"

"Videoyu izle. Sonra beni ara ve bu aramızda kalsın. Her zamanki gibi."

McCordle telefonu yüzüne kapattığında, bir halının üzerinde oturuyor olmasına rağmen cep telefonunu düşürecekmiş gibi tutuyordu. Ayrıca elleri de inanamayacağınız kadar titriyordu.

Bir dakika sonra mesaj geldi. Sadece bir video. Başka bir şey yok.

Cihazı çalıştırdı, ekranı karanlıkta mavi bir ışıkla parlıyordu. İlk başta bozulma ve bulanık bir ekran vardı. Sonra kamera herky-jerk'lendi ve sabitlendi. Bakış açısı yukarıya doğru aşırı bir açıydı, sanki görüntüyü çeken kişi yere yayılmıştı ve açık bir yolcu kapısından bir SUV'un içine doğru çekim yapıyorlardı.

Odak daraldığında ve ışık yeniden ayarlandığında, direksiyonun arkasında oturan bir adam gördü. Adam arka koltuğa dönüp kapının aralık olmasından kaynaklanan ışığa doğru eğildiğinde ...

Syn'di.

Gün gibi açıktı, yüzünü görebiliyordu. Elindeki silahı da.

Ve sonra dedi ki, "Kadınları öldürmekle ilgili bir sorunum yok."

-Ya da herhangi birine. Ama Jo Early'ye zarar verirsen lanetlenirim. Söyle

iyi geceler, orospu çocuğu."

Ondan sonra tetiği çekti, bir çeşit muffled shhhhooo gidiyor.

Jo'nun kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başka bir şey duyamadı. Gerçi duyacak fazla bir şey de yoktu. Video bundan kısa bir süre sonra kesildi.

McCordle'ı geri aramadan önce iki kez daha izledi.

Telefonu ilk çalışında açtı ve kadın "merhaba" demekle uğraşmadı. "Bunu nereden buldun?"

"FBI bugün erken saatlerde Hudson Av ve Balık Kulübü'ne baskın düzenledi. Bir montun cebindeki cep telefonunda Gigante'nin oğlunun kimliği de vardı."

"Yani Junior'ı tutukladınız mı?"

"Hayır. Ceket elimizde, ne kadar işimize yararsa yarasin. Yine, cep telefonu Gigante'nin baş korumasına aitti. Adamın çatışma sırasında görüntüleri çektiğini ve daha sonra Gigante'nin oğlu tarafından kimse olay yerine gelmeden telefonun alındığını düşünüyoruz. Yine de bu sadece bir varsayım. Her neyse, görünüşe göre tetikçi sana gelince fikrini değiştirmiş. FBI yakında bu konuda seni arayacak ama derin bir nefes almak isteyeceğini düşündüm."

"Yani sonuçta beni öldürmeyecekti."

"Görünüşe göre seni korumak için öldürdü. Onu daha önce hiç görmediğine emin misin?"

"Ah, hayır. Asla."

"Umarım onu Gigante'nin oğlundan önce buluruz. O kiralık katil profesyonel olsa iyi olur çünkü onu arayan kişinin halletmesi gereken çok büyük bir hesap var."

Jo, McCordle ile yaptığı görüşmeyi bitirdiğinde koltuğuna geri yaslandı, ancak uzun süre öyle kalmadı. Saniyeler

Daha sonra ayağa kalktı ve telefonundaki el fenerini kullanarak ceketini ve çantasını buldu.

İlk aramasını arabasına giderken Syn'e yaptı.

İkincisini de şehir merkezine giderken.

Üçüncüsü, onunla ilk karşılaştığı yere yakın bir yere, Market Sokağı'nın arkasındaki bir ara sokağa park ettiğinde. Arabadan indiğinde etrafına bakındı. Tüm şehir karanlığa gömülmüştü; gökdelenlerin, sokak lambalarının ve alçak binaların olağan ışıkları devasa bir elektrik kesintisi sonucu sönmüştü.

Ve işte o zaman rüzgârın sesini duydu.

Ama kıyafetlerini ya da saçlarını hışırdatan bir rüzgâr yoktu.

Ürkütücü bir önsezi hissi Jo'nun boyun kaslarını gerdi ve omzunun üzerinden bakmasına neden oldu. Bir şeyler çok yanlıştı.

Ya da belki de tüm bu drama onu etkiliyordu.

Şok dalgası ara sokaktan geçerken, kutsal olmayan enerjinin salınımı her şeyi yolundan çıkardı, kardeşler havaya savruldu ve binaların yan taraflarına çarptı, çöplükler gönderildi yuvarlanıyor ileonların içindekiler dökülüyor dışarı gibi Kan, Yangın kaçışlar soyulma kapalı ve örümcek ağlarından başka bir şey değilmiş gibi uçup gidiyorlardı.

Butch destekli kendisi karşı ve Gale, Kaldırma yüzünü örtmek için ön kollarını kaldırdı ve umutsuzca koşuşturmaya doğru eğildi. çalışıyor için kal üzerinde onun Ayaklar. Karşı Kasırga benzeri bir güçle deri ceketini geriye savruldu, saçları alına döküldü, dudakları çekildi ve

Dişler açıkta.

Ve sonra her şey bitti.

Rüzgârın aniden kesilmesiyle Butch öne doğru savruldu ve dengesini sağlamak zorunda kaldı, kollarını indirip genişçe salladı.

Böylece o kadar yoğun bir ışıkla kör oldu ki, sanki aydınlatmayla dövülmüş gibiydi. Bu sefer retinalarının kızarmaması için kollarını geri çekti. Ancak parıltı hızla azaldı ve göz kapaklarını kırpıştırarak odaklanabildi.

Omega sokağın ortasında duruyordu, cüppesi bembeyaz ve tertemizdi, gücü tazelenmişti

-Ya da yeniden dirildi desek daha doğru olur. Yeni ve geliştirilmiş kötülük, son zamanlardaki soluk versiyonuna hiç benzemiyordu. Tıpkı Butch'un tahmin ettiği gibi, Omega her zamankinden daha güçlüydü.

Bunu yeniden deneyelim mi, dedi çarpık ses Butch'un kafasının içinde. Sanırım beni çok gençleşmiş bulacaksın.

Butch gözlerini şeytandan ayırmazken, çevresel görüşünü kullanarak adamlarını kontrol etti. Kardeşlerden ya da savaşçılardan hiçbiri hareket etmiyordu. Hepsi Omega'nın gazabıyla yok olmuş cesetlerdi.

Acını hissedebiliyorum. Şeytan alçak bir kıvrımla güldü. Çok tatmin edici.

Omega ileri doğru yürüdü ve kolayca zapt edilmiş olan üç lesser'ın önünde durdu. Beyaz cübbesinin kukuletası sanki yarattıklarını inceliyormuş gibi aşağı doğru eğildi. Sonra kollardan biri kalktı ve siyah, duman benzeri bir uzantı ortaya çıktı.

Bir dizi patlamayla, avcılarının bedensel formları kirli hava kabarcıklarına dönüştü ve Omega egzozu kolunun içine çekerek kendi özünü yeniden emdi.

Butch tam hançerlerinden birine uzanırken Omega başını kaldırdı. Oh, hayır, hayır, bunu yapmamalıyız.

Şeytan el şeklini uzattı ve avucunda dönen bir enerji topladı.

Bunu daha önce denemiştik, hatırladın mı? Bahse girerim şimdi sizin için farklı bir deneyim olacak.

Omega, yoğunlaştırılmış kötü bir hızlı top atarak onu serbest bıraktı ve darbe bir arı yuvasına çarpmak gibiydi, milyonlarca ısırgan otu Butch'un cildinin her santimini ısırırken ayakları arkasındaki duvara doğru savruldu. Darbenin sonrası daha da kötüydü. İlk his kaybolduğunda, insanlığın sefaletiyle yıkanmış gibi hissetti, tüm çağların tüm acıları, sefil bir acıyla haykırana kadar içinde kaynadı.

Tuğlalardan aşağı kayarak kışının üzerine düştü ve yukarı baktı.

Omega asfaltın üzerinde süzülerek daha da ilerledi. Çabamdan etkilendin mi? Şaşırdınız mı? Bu iyi bir uykunun sonucu değil ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Kız kardeşimin seninle kilisede yaptığı küçük sohbeti hatırlıyor musun?

Butch başıyla onayladı çünkü şeytanın konuşmaya devam etmesini istiyordu. "Ne olmuş ona?"

Bu, oyunumuzun kurallarının ihlaliydi ve düzeltilmesi de kalplerimi geri almaktı. Yaratıcı bana o yerin bilgisini verdi - yüzyıllar boyunca onları aradıktan sonra - ve gördüğünüz gibi, mülkümün ıslahından en iyi şekilde yararlandım.

Şeytan, sanki yeni güzel cübbesini gösteriyormuş gibi küçük bir dönüş yaptı.

Butch bir elini ceketinin içine soktu ve hançerlerinden birinin kabzasına kilitledi. Yeterince yaklaşabilirse, göğsünün ortasına net bir bıçak darbesi indirebilirse? Belki de bu yeterli olurdu.

o orospu çocuğunu derinlemesine sokmayı başarırsa ne olacağı konusunda herhangi bir yanılgı içinde değildi. Normal bir avcı, penetrasyon gerçekleştiğinde patlar ve köpürürse? Omega tüm şehri yeniden aydınlatacaktı.

Kız kardeşimin yanlış hesaplaması ona tüm savaşa mal oldu. Ben kazandım. Ve sen benim ödülüm olacaksın. Omega'nın kolu Butch'a doğru kalktı. Sosyal tanışıklığımız yeterince uzun sürdü. Sanırım artık daha samimi bir birliktelik istiyorum.

Kötülüğün enerjisi Butch'un ayak tabanlarından içeri girdi ve titreşim baldırlarından ve uyluklarından yukarı, gövdesine ve kafasına doğru ilerledi. Saldırıya karşı esneyerek gerildi ve kasıldı, gelmekte olduğunu hissettiği sahiplenmeyle savaşmaya çalıştı. Ancak devirli bir motor gibi, yıkıcı güç sadece daha da arttı, daha da yükseldi, neredeyse geriye doğru bükülene ve bedeni artık şok dalgalarını bedensel sınırları içinde tutamayana kadar.

Gerinip başını geriye attığında yaklaşan figürü gördü.

Bir kadın. Parkalı. Kızıl saçlı.

Eminim bunu hayal ediyordu. Jo Early ne halt ediyordu-

Butch başını salladı. Gitmek zorundaydı, ölecekti!

Tam patlayacağından ve avcılar gibi yok olacağından emin olduğu anda, iç basıncı azaldı ve tekrar nefes alabildi.

Bir ziyaretçimiz var, değil mi? Omega, Butch'un kafasının içinde şöyle dedi. Ve sen onu tanıyorsun, değil mi? Üvey kız kardeşin. Ne muhteşem bir sürpriz. Onu da bu işe dahil edelim, olur mu?

Tiz bir ılık duyuldu ve ardından Jo yerden havalanarak ileri doğru savruldu, Omega'ya doğru sürüklendi, botlarının parmak uçları asfaltta sürükleniyordu. Elinden geldiğince çekime karşı koydu, onu ele geçiren görünmez büyüye karşı çırpındı ama yapabileceği hiçbir Şey yoktu. O da diğerleri kadar aresizdi.

Korkarım benim tipim değil, Omega açıkladı. Ya da sana başka türlü bir işkence yapmaktan hoŐlanabilirim, sevgili dostum. Yine de, tüm bunlar bittiğinde aileye güzel bir katkı olacak.

Omega, Jo'yu bir bez bebek gibi kenara fırlattı, bir binanın yan tarafına savurdu, vücudu bir pencerenin camlarını kırdı, kaldırıma yığılırken camlar aşağıya yağdı.

"Seni lanet olası piç!"

Butch ayağa fırladı ve Omega'yı gafil avlayarak koşar adım yere indi. Siyah hançerini havaya kaldırarak eline geçen her Şeye sapladı, defalarca sapladı-

Omega öfkeyle kükredi. Butch'u boğazından yakalayarak tehdidini uzaklaştırdı, Butch'un vücudu yana doğru savruldu, hançer avucundan fırladı.

Ve sonra artık ne bir duruŐ, ne bir konuşma, ne de bir yarım yol vardı.

Butch'a doğru gelen enerji ona çarptı ve olduğu yerde kaldı, moleküllerinin içine işledi, saniyeler içinde onu parçalara ayıracak bir acı bulutu. ığlık atarken beyazı gördü ve nefes almayı bıraktı.

Bilincini kaybetmeden hemen önce, V'nin çukur'dan ayrılmadan önce ona söylediklerini hatırladı. Haç. Haç onu kurtaracaktı.

Son gücüyle elini kaslı gömleğinin altına soktu ve altın haçını çıkardı. İnancının belirtisini ileriye doğru tutarak, sanki kötülüğü Dhunhd'a geri döndürebilecekmiş gibi gözlerini Omega'ya odakladı.

Gevşek dudaklarıyla dua etmeye başladı. "Selam sana Meryem, lütuf dolu ..."

Omega'nın kahkahası Butch'un beyinde çınladı. Ve bunun yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?

Acılar daha da yoğunlaştı.

CHAPTER SIXTY-TWO

A Ölüm anında Butch'un aklına elbette Marissa geldi. Vishous'u da. Ve evde kalan diğerlerini de. Onlar da yas tutacaklardı.

Hayatlarının geri kalanı için ve o bundan nefret etti.

Bir de Gazap vardı. Bunu asla atlatamayacaktı. Kardeşliğin neredeyse tamamı ve evdeki savaşçıların çoğu da mı gitmişti? Tanrı'ya şükür Beth ve L.W. onu sarmaldan uzak tutmak için. Ailesi Azalan Topluluğu tarafından öldürüldükten sonra yüzyıllar boyunca öfkeli ve kopuk bir halde yaşamıştı.

Liderlik etmeye devam etmeliydi. Yeniden inşa etmeliydi.

Bu katliamdan sonra vampir yarışı devam etmeliydi.

Boğulma kötüleştikçe, Butch kalbinin yavaşladığını hissedebiliyordu. Yavaşlıyordu. Daha yavaş.

"Marissa," diye boğuk bir sesle konuştu.

Son düşüncesi vedalaşırken nasıl öpüştükleriydi. O son an, Fade'de buluşana kadar sürecekti. Omega kazandığına göre ölümden sonra gidilecek bir yer olduğunu varsayarsak. Kötülüğün zaferiyle birlikte ne tür ganimetler gelecekti?

Butch son nefesini verirken onu gri, alkolik varoluşundan kurtaran, sevgisi ve eşiyle onu kurtaran aristokrat kadını hayal etti.

Gıcırdayan ses, pistte patinaj yapan bir jet uçağı, iğneyle patlatılan endüstriyel bir balon ve aynı anda çalan yedi bin havalı korna arasında bir şeydi.

Ve sonra Butch biraz nefes alabildi. Ve biraz daha.

Ve son olarak, tamamen.

Ciğerlerine hava girince görme yetisi geri geldi, ama bunun pek bir faydası olmadı. Çünkü ne gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

Omega hâlâ tüm iddia gücünü gönderiyordu ama bir sapma oldu. Bir engelleme. A . . .

Kötülüğün kaynağı ile Butch arasında duran bir şey onu-
Olamaz.

Olamaz.

Butch sendeleyerek ayağı kalktı, arkasındaki binayı koltuk değneğı olarak kullanıyordu çünkü dengesi bok gibiydi. Nefes nefese kalsa da gözlerine gerçekte neler olup bittiğini anlatması için her fırsatı verdi.

Hiçbir şey değişmedi.

Kendisini kız kardeşinin eski arkadaşı olarak tanıtan, yüzü gözü yara bere içinde gelen kadın

Onu yirmi dört saat sonra var olmayan bir beşiğe geri götüren kötü hikaye, kendini onun önüne atmış ve Omega'nın ona fırlatabileceği her şeye katlanıyordu.

İnce topuklu ayakkabılarını giymiş, güzel vücudu gerilmiş ve esmer saçları uğursuz bir rüzgârla dalgalanırken, kendi avucunu uzatmış ve kötülüğü kendi içine yönlendiriyordu.

Ve aniden güç dengesi değişir gibi oldu.

Omega artık pisliği dışarı atmıyordu. Kadın - kadın - her ne sikimse - onu içine çekiyordu. Butch bunu biliyordu çünkü Omega bir adım geri attı, sonra bir adım daha ve sonra daha ileri gidemeyecek gibi görünüyordu.

Kadın ilerledi. Ve daha da yaklaştı.

Etraflarında bir rüzgâr dönmeye başladı, çelik kadar güçlü hava akımları vardı ve kadın bir küfür savurdu

-

Omega'nın beyaz cübbesi çürüdü, kıvrımları kahverengi ve griye boyandı ve sonra ipliksi bir hal alarak kapladıkları yoğun, kara kötülük deliğini ortaya çıkardı. Lekenin içinden bir yüz çıktı, işkence görmüş bir yüz, çılgılık atan bir yüz-

Parçalanmadan hemen önce.

Kötülük patladı, enerji dalgaları yayıldı, camlar kırıldı ve binaların tuğla duvarlarında delikler açıldı. Ama sonra emilme, sahiplenme, güce sahip çıkma geldi.

Sonrasında, sokakta sadece kadın kalmıştı. Kadın ve Butch'un kardeşlerinin ve savaşçı arkadaşlarının cesetleri. Ve kız kardeşi Jo Early'nin.

Kadın omzunun üzerinden ona baktı. Sonra arkasını döndü.

"Kimsin sen?" Butch kısık sesle söyledi. "Gerçekten."

"Kız kardeşinin arkadaşıyla iyi bir iş çıkardım, değil mi?" Neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi. "Zihnine girdim ve etrafa baktım. En iyi şansımın bu olduğunu düşündüm."

"Anlat bana."

"Birçok isimle tanındım ama her zaman kadındım, bu yüzden yaşımı sormanız kabalık olur. Ben Omega'nın küçük kız kardeşiyim. Adım Devina."

Butch onun ne dediğini anlamaya çalışırken ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Ama sonra her şey geri geldi. "Throe'nun partisinin olduğu o gece. Gölgeler konuklara saldırdığında ... üst kattaki pencereden bir şey evi terk etti ..."

"Ve karda parlayan izler bırakarak yürüdü." Devina gülümsedi. "O bendim. Zavallı Throe. Benimle boy ölçüşemezdi. Yer değiştirebileceğim bir ruha ihtiyacım vardı ve o da bana kendini sundu."

"Beni neden kurtardın?" Butch sordu.

Devina onun mükemmel güzellikteki kumral saçlarını düzeltti. "Seni o küçüklerden birini emerken görene kadar kendimi kaybetmişim. Bu şehirde her gece perişan ve kederli bir şekilde dolaşıyordum. Sonra sen bana aşkın doğasından ve aşık olduğun kadından bahsettin. Bana bunun herkesin başına gelebileceğini hissettirdin. Buna benim gibi bir iblis de dahil. Bu yüzden sana borçluyum."

Etrafına bir göz attı. "Demek bunlar senin insanların, ha? Merak etme, ölmediler. Sadece sersemlediler. Kendilerine gelecekler ve siz de burayı terk etmelisiniz. Şehrin üzerinde bir sessizlik var ama bu uzun sürmeyecek. Asla sürmez."

Rahatlama o kadar büyüktü ki Butch neredeyse düşüyordu. "Teşekkür ederim."

Devina pişman bir şekilde başını salladı. "Artık ödeştik. Peki bu geceden sonra? Farklı taraflardayız. Bunu bilmen gerek."

"Yani savaş seninle yeniden mi başlayacak?"

"Bir bakıma öyle. Ama ben kardeşim gibi ayrımcılık yapmam. Ben fırsat eşitliği olan bir katilim, insanlar, vampirler, wolvenler. Eğlenceli olduğu sürece umurumda değil."

"Yeterince adil."

İblis uzun bir süre ona baktı. "O shellan şanslı bir kadın olduğu kesin."

Bununla birlikte, arkasını döndü. İşte o zaman Butch onun mikro-mini ceketine, şeffaf siyah hortumuna ve kırmızı tabanlı Louboutin'lerine doğru düzgün odaklanabildi.

Siyah kumaşın arka yüzüne, kalın kristaller monte edilmiş ve mükemmel bir Gürcü haçı oluşturan bir desenle dikilmişti.

"Lanet olsun. Lacroix," diye kekeledi Butch.

Durakladı ve arkasını döndü. "Ceketim mi?"

"Bu Christian Lacroix, değil mi? Vintage. Doksanlı yıllardan."

İblis öyle geniş gülümsedi ki, göz kamaştırıcı bir hal aldı. "Modayı biliyorsun. Ve evet, bunu otuz yıl önce yeni aldım. Çok çarpıcı değil mi?"

"Kesinlikle çok güzel. Gerçek bir gösteri."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

"Ve Vishous asla yanılmaz."

Devina'nın kafası karışmış gibiydi. Ama sonra omuz silkti. "Her neyse. Seninle görüşeceğiz-oh, ve bir tane kaldı. Gidip icabına baksan iyi olur. Ve biri geliyor, sizinkilerden biri. Güle güle, Brian O'Neal."

"Güle güle. . . Devina."

İblis bir kez başını salladı ve sonra bir süre daha oyalandı.

Ondan sonra gitmişti.

Ama kesinlikle unutulmadı.

Bay F, varlığın, o üç küçüğü ölümsüz ölümlerine yolladığından beri saklandığı gölgelerden çıkıp yok oluşunu izledi. Ve bir anlığına kaçmaya çalışma fikriyle oynadı. Üzerinde bir sürü dolu silah vardı ve Dhestroyer hariç diğer tüm vampirler hâlâ sersemlemiş durumdaydı. Yani kaçmak zor olmayacaktı.

Ama hayır. Bu onun tasarladığı şeydi.

Tüm silahlarını eline alarak kapıdan dışarı çıktı.

Yok Edici onu hemen fark etti ve silahına davrandı ama Bay F düşmanına seslendi.

"Üzerimdeki her şeyi yere bırakıyorum."

Bay F. silahları asfalta bıraktı ve tekmeleyerek uzaklaştırdı. Sonra ceketini çıkardı ve yere bıraktı. Ellerini kaldırıp Dhestroyer'ın kendisine zarar vermediğini anlaması için yavaş bir dönüş yaptığında, bahar gecesinin soğuğu kutsal olmayan etini ısırdı ve titredi. Tam turunu tamamladığında Kardeş'le yüzleşti.

"Lütfen..." dedi çatallaşan bir sesle. "Beni şimdi al. Tek çıkış yolu sensin. Lütfen, yalvarıyorum. Bunu benim için bitir. Bunu hepimiz için bitir."

Bay F son kiracıydı.

Yüzyıllar süren savaşlardan sonra, türünün son örneğiymi ve şan şöhret içinde ölmek istemiyordu. Sadece ölmek istiyordu.

Kardeş kaşlarını çattı ve burun delikleri açılarak havayı içine çeker gibi oldu. Sonra topallayarak ilerledi.

"Sadece bunun bitmesini istiyorum." Bay F. bunu zaten söylediğini biliyordu ama ne önemi vardı ki. "Uzun zamandır hayatımın sona ermesini istiyordum. Lütfen ... burada olsun. Şimdi olsun."

Bağımlılık. Omega. Kendi rızası olmadan sürüklendiği savaş.

Kardeş durdu ve kaldırıma doğru eğildi, kısık gözleri Bay F.'den hiç ayrılmadı. Doğrulduğunda, eline bir şey almıştı, elinde bir şey vardı.

Karanlıkta bile Bay F ne olduğunu biliyordu.

Siyah bir hançer.

Bay F gözlerini kapadı ve başını geriye yasladı. Kardeş yaklaşmaya devam ettikçe ve ağır ayak sesleri yaklaştıkça, Bay F sakinleşti, özellikle de vampirin kokusu burnuna geldikçe ve erkeğin devasa, ölümcül vücudundan gelen sıcaklığı hissedebildikçe.

"Burada bitiyor," dedi Yok Edici.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı

Bay F.

Vuruş kalbe gelmedi. Bunun yerine, bıçak Bay F'nin boğazının ön tarafına saplandı. Siyah kan fokurdarken boğulmaya başladı, ciğerlerine sıvı doldu.

Kendini yalvardığı ölüme teslim ederek kendini bıraktı ama yere düşmedi. Vampir onu kaldırıma çarpmadan önce yakaladı ve Bay F. gözlerini açtı.

Yok Edici yüzünü aşağı indirdi ve ikisi birbirlerine baktı.

Sonra vampir ağızını açtı ... ve içine çekmeye başladı.

CHAPTER SIXTY-THREE

Syn, karanlıkta Market Sokağı'ndan aşağıya doğru ilerliyor, daha azının kokusunu takip ediyordu. Kokunun yoğunluğu onun daha fazla güç harcamasına neden oldu.

Bacaklar. Sanki bütün bir düşman ordusu birdenbire ortaya çıkmış gibiydi ve ışıklar da neyin nesiydi? Caldwell'in elektriği bir nedenle kesilmişti, sadece acil durum jeneratörleriyle çalışan armatürlerin anemik parıltısı bazı gökdelenlere uzak yıldızlar veriyordu.

Umursadığından değil.

Şehir merkezinde, genellikle kendisine verilen bölgede, et paketlenme bölgesinin yanında yeniden şekillendi, ama burnu bunun kokusunu alır almaz? Koşmaya başladı ve buharlaşacaktı ama nereye gittiğini tam olarak bilmiyordu.

Ayrıca, sadece birkaç blok ötede-

SUV birdenbire ortaya çıktı, Syn köşeyi bir taraftan dönerken o da diğer taraftan dönüyordu. Farlar onu kör ederken, ön ızgaraya çarptı ve bu rahatsızlıktan dolayı o kadar sinirliydi ki, aracı iterek yolundan çıkardı.

Sonra tekrar koşmaya başladı.

Avcı kokusu göz ardı edilmemesi gereken bir çağrı kartıydı.

Son bir virajdan sonra Syn gizlendi, hızını yavaşlatarak sessizce ilerlemeye başladı, deri ceketinin gıcirtısından başka hiçbir şey onun gelişini haber vermiyordu-

Syn

yavaşladı.

Syn durdu.

Katliam, beynin işleyemeyeceği türden bir şeydi. Her yerde cesetler vardı ve o hepsini tanıyordu. Bunlar Kardeşlik'ti. Piçler. Savaşçılar. Sayılamayacak ya da kavranamayacak kadar çok. Ve korkunç sahnenin ortasında.

Butch kollarında bir ölüyü tutuyor, nefes alırken geriye doğru büküyor, siyah duman avcıdan Kardeş'e geçiyordu. Ve o çekmeye devam ettikçe, ölümsüzün derisi iskeletin etrafında bir torbaya dönüşüyor, tüm kaslar vücuttan kaymaya başlayan giysilerin altında eriyor, yanaklar çukurlaşıyor, göz çukurları derinleşiyor, gevşek kollar ve eller sopalara dönüşüyordu.

Butch, geriye hiçbir şey kalmayana kadar Omega'nın özünü kendi içine almaya devam etti.

Kemikleri bile.

Son giysiler de Kardeş'in ayaklarının dibinde yere düştü; pantolon, gömlek, ceket ve kılıf olan kurdeleler.

Butch sendeledi, bir şeylerle uğraşıyordu.

Belli ki o da yaralanmıştı.

Syn ileri atıldı ve erkeği yakalayarak havada tuttu. "Butch . . ."

"Bitti..." Syn'in dile getiremediği soruya cılız bir yanıt geldi. "Her şey bitti. Son kiracı da gitti."

Savaşçıyı karşısında toplayan Syn, kendinden nefret ve suçluluk dalgasıyla gözlerini kapadı. Yok Edici Kehaneti yanılttı ya da en iyi ihtimalle eksikti. Omega yok edilmişti. Ama Kardeşlik de öyle-

Sesler ilk başta o kadar yumuşaktı ki, çok geç kaldığı, ortak bir düşmana karşı saygı duyduğu kişilere hizmet edemediği için duyduğu keder ve pişmanlık içinde onları fark etmedi. Ama sonra hareket korosu, botların yere ve derinin deriye sürtünmesi kaydedildi. Her tarafta Kardeşlik, Piçler ve savaşçılar kıpırdanıyor, hayat korkunç bir şekilde hareketsiz olan uzuvları canlandırıyor.

"İyiler," dedi Butch halsiz bir şekilde. "Geliyorlar. geliyorlar."

Syn'in tek düşüncesi ayakta kalan son adam olduğuydu. Gerçekten. İkinci düşüncesi ise olay yerini kontrol etmesi gerektiğiydi. Bu sokağın devasa bir açık mezar olmaması onu rahatlatmıştı ama karanlık şehirde yüz binlerce insan, polis ve pislik vardı. Destek alabilecekleri bir yer de yoktu. Wrath'ı korumak için malikânede bulunan savaşçılar oldukları yerde kalmak zorundaydı.

Savaş alanı değerlendirmesinin ortasında, planlar anında formüle edilmeye başlandı ve ilki Manny'yi buraya getirmekti. Sonraki plan ise V'yi aramak ve bir şeyler ayarlamaktı. Eğer Omega gitmişse, Kardeş de güvende olmalıydı.

Butch Syn'in ceketinin ön tarafına tutundu. Puslu ela gözleri odaklanmak istemiyor gibi görünüyordu.

kelimeler.

"Söyle bana," dedi Syn ısrarla. "Senin için ne yapabilirim?" Butch'un titreyen eli kalktı. "Kız kardeşime iyi bak."

Syn arkasını döndü ve işte o zaman onu gördü. İşte oradaydı. Sokağın nemli ve kirli ayaklarının dibinde Jo bir yığın halinde yatıyordu, kızıl saçları birbirine karışmış, uzuvları kötü açılar almıştı.

Ona ulaşmak için acele eden Syn, Kardeş'i neredeyse bir çöp parçası gibi düşürüyordu.

İlk silah sesi Syn'i gafil avladı, sol kulağının yanından cızırdayarak geçti. İkincisi omzunun etine isabet etti. Üçüncüsü koluna girdi.

Beyni adrenaline dolup taşarken yılların eğitimi devreye girdi. Eğilip siper aldı ve Kardeş'in sarkık torbasını tehlikeden uzaklaştırırken Butch'u korudu. Kurşun geçirmez bir yelek yaptığı ortaya çıktı: Bir kurşun mermisi daha göğsünün bir yerine saplandı ve bir şey de baldırına isabet etmiş olmalıydı. Ama Butch kurtulmuştu. Kötü haber ise arkasına saklanacak pek bir şey olmamasıydı; sokak, Caldwell'in kalın bağırsağında biriken büyük çöp konteynırları ve terk edilmiş arabalar gibi normal pisliklerden arındırılmıştı. Ayrıca uyanmaya çalışan ve yeni doğmuş bebekler gibi savunmasız olan Kardeşler ve ölmüş olmasından korktuğu Jo vardı.

Yapabileceğinin en iyisi bir kapı aralığıydı ve ateş etmeye ara verildiğinde Butch'u destekledi. Elinde silah olan orospu çocuğu şarjör değiştiriyordu.

Bu Syn'in tek şansıydı.

Elini ceketinin içine daldırdığında, sadece kaygan bir bok hissetti.

Hiçbir şeyi kavrayamıyor gibiydi ve şaşkınlık içinde elini çekti. Her yer kırmızıydı. Avuç içinden vurulmuştu.

Butch'u korumak için vücudunu araya koyarak sola döndü ve o anda Caldwell'de ışıklar yeniden yandı. Sanki biri karartma düğmesini "bakar mısın" yönüne çevirmiş gibi, aniden düşmanını görebildi. Siyahlar giymiş, koyu renk saçlı bir insan.

Gangsterin oğlu. Carmine Gigante Jr.

Syn'in üzerinden atladığı SUV'u o kullanıyor olmalıydı.

Syn'in omzundaki yara nedeniyle ikinci eli uyuşmuştu, bir tür sinir kesiği vardı. Bu yüzden silahına davrandığında, onu tutacak gücü de yoktu.

Gigante'nin soyunun böyle bir sorunu yoktu. Junior silahını hemen tekrar havaya kaldırdı ve bu sefer görebileceği çok şey vardı. Namlu doğrudan Syn'e doğrultulmuştu. Ölümcül bir atış, eğer bir tane varsa-

Silah büyük bir gürültüyle patladı ve Syn dizisiyle gövdesine vurdu- ama kurşunu durdurabilecek gibi değildi. Nefes nefese kaldı, kendine geldi, bilincini korumaya çalıştı ...

Gangster kaldırırma düştü, silahı avucundan fırladı, kafatasının arkası pis ve sert asfalta düşerken çatırdadı.

Syn şaşkınlık içinde kendine baktı. "T-t-torso."

Dişisinin sesine doğru dönerken neredeyse ayağı takılıyordu. "Jo?"

Güzel, cesur, olağanüstü kadın çift kabızlı silahını sert kollarıyla dimdik tutuyordu. Her yeri titriyordu; bacakları, omuzları, başı, hatta dişleri bile takırdıyordu. Ama o kollar ve o eller kaya gibi sağlamdı.

"Bana söylemiştin..." diye kekeledi. "Gövdesine nişan al. Bu en büyük hedef."

Syn ona doğru hamle yaparken boğuk bir ses çıkardı. Vücudu kurşunla doluydu ve bir elek gibi sızdırıyordu, bu yüzden dağınık bir birleşme oldu. Çok da umurunda değildi.

Yere onun yanına indiğinde onu silahsızlandırdı ve kendine doğru çekti.

Onu kalbine bastırırken, "Sorun yok, yanımdayım," dedi.

"Titrememi durduramıyorum," dedi boğazına doğru. "Her şey bitti. Sorun yok... bitti."

Gözlerini kapatarak kendine kısa bir an için yeniden bir araya gelme izni verdi. Sonra telsizini açtı ve emir yağdırmaya başladı. Manny'den, V'den ve özellikle de Butch'un hemen yanında yoktan var olan Doktor Jane'den cevaplar geldiğinde biraz rahatladı ve geri çekildi.

Jo'nun iri, şoka girmiş gözlerine bakarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "İyi misin?"

O kadar çok titriyordu ki azı dişleri kastanyet gibiydi ve konuşmakta zorlanıyordu. "Beni öldürmeyecektin, değil mi?"

"Ne?"

"Korumuyordun. Beni koruyordun. Beni güvende tutmak için Gigante'yi öldürdün."

Syn başını salladı. "Artık bunların hiçbir önemi yok. Sen iyi olduğun sürece-"

"Hayatımı kurtarmaya çalışıyordun." Jo onun deri ceketinin önünü tuttu. "Çok özür dilerim. Senin hakkında yanılmışım. Çok yanılmışım-"

"Şşş. Özür dileyecek bir şey yok." "Var.

Syn, ben-"

"Her şey affedildi," dedi çünkü onu sakinleştirecek tek şeyin bu olduğunu hissediyordu ve vurulup vurulmadığı konusunda endişeliydi.

Ayrıca, bu doğru bir ifadeydi. Onu her zaman affedecekti, her ne kadar bu durumda ortada affedilecek bir şey olmasa da. Hem de hiç.

"Seni seviyorum," dedi. "Seni ve sadece seni. Gelecek ne olursa olsun, bunu bilmene ihtiyacım var. Bu sözleri sana söylemem gerekiyor."

Kadının mucizevi ifadeleri kaydedilirken Syn'in sesi kesildi, yoksa kadının kendisine söylediklerine karşılık verecekti. Kelimelerden yoksun, huşu içinde saçlarına dokundu ve sanki ne demek istediğini anlamış gibi yüzünü kanlı avucuna çevirip öptü. Sonra tekrar öptü. Sonra o-

Çıkardığı inilti kısmen rahatlama, kısmen açlıktı. Ve sonra dudakları kurşun yarasına kilitlendi, emme tereddütlüydü. En azından ilk çekiş için. Ancak ikincisi için sertçe yutkundu ve tekrar inledi, tüm vücudunu kan akışının kaynağına çevirerek besin aradı.

Hay sikeyim. Dönüşümü buradaydı-

Avucundan uzaklaşan Jo ağlamaklı bir feryat kopardı, gözleri aynı anda hem şaşkın hem de odaklanmıştı. "Neler oluyor? Bana neler oluyor?"

"Sorun değil," diye onu yatıştırdı, "sana daha iyi bir çizim yapacağım.

" Bileğini ısırarak deliklerin güzel ve derin olduğundan emin oldu ve sonra pınarı dudaklarına götürdü.

"Tutun," dedi ona. "Benden iç ki sana güç vereyim."

Eski Dilde konuştuğunu fark ettiğinde neredeyse tercüme edecekti ama kızın kelime dağarcığına ihtiyacı yoktu. Damarının üzerinde mükemmel bir mühür oluşturdu ve ciddi bir şekilde ondan almaya başladı, gözleri onunkini tutarken korkmuştu, titremesi iyileşmek yerine daha da kötüleşti.

"Seni bırakmayacağım," dedi. "Bu iş bitene kadar-" "Syn, sana baktırmamız gerek-"

Erkek sesini duyunca Jo'yu kendine daha da yaklaştırdı, vücudu Jo'nun etrafında bir kafes oluşturdu. Hırçın bir uyarı hırıltısı çıkardığında, o farkına varmadan etraflarında oluşan Kardeşler çemberi, otların arasında bir çingiraklı yılan görmüş gibi geri sıçradı.

Bir anda sokak kırmızıya büründü.

Üst dudak geriye kıvrılmış, dişler tamamen açılmıştı, Syn saldırmaya hazırdı-

Kendini gerçekliğe geri döndürdü. Boğazını temizleyerek, "Kahretsin. Özür dilerim." dedi.

Butch kalabalığın arasından kendine yol açtı. Sevecen bir ses tonuyla mırıldandı, "Talimatları nasıl yerine getirdiğini onaylamalıyım, Syn. Senden kız kardeşime göz kulak olmanı istemiştım ve oluyorsun. Bu diğerleri için gerçek bir örnek."

Aniden utandığını hisseden Syn dışisine baktı ve şefkatle yanağını okşadı. "Eğer beni kabul ederse, hayatının geri kalanında onunla ilgilenmek isterim."

Her şey çok bulanıktı.

Jo'nun hormonları çılgına dönmüş ve vücudu durdurulamaz bir güç tarafından ele geçirilmişken, dönüşümüne yol açan olayları düzgün bir sıraya koymakta zorlanıyordu. Yine de bunların gerçekten bir önemi var mıydı? Syn'le birlikteydi ve

... hayatının başka herhangi bir döneminde iğrenç ve şok edici olabilecek bir şey yapıyordu.

Bunun yerine, doğaldı. Doğruydı.

Dudakları adamın bileğine yapışmışken ve koyu şarabın tadı boğazının gerisindeyken, vücudunun yapmaya yazgılı olduğu şeye teslim oldu: hayatta kalmak için ondan almak.

Ve içtikçe, iliklerine kadar titreten soğukluk yavaş yavaş azaldı, yerini özgürce akan ve onu içten dışa dolduran bir sıcaklık aldı.

Gözlerini kapatarak, Syn'in ona sunduklarını almaya devam etti, hareket ettirildiğinin, bir tür yer değiştirme olduğunun farkındaydı ama neler olup bittiğini pek takip edemiyordu. Ve sonra bir hareket oldu, ince ve düzensiz. Yumuşak, motor benzeri bir mırıltı. Bir tür aracın içinde miydi?

Gözlerini toplayarak göz kapaklarını kaldırdı ... ve dar bir alanda bir sürü tıbbi ekipman gördü. Peki o yerde miydi?

"Sorun yok."

Syn'in sesinin duyulması her şeyin yoluna girmesini sağladı. Zaten endişeli de değildi. Onunlayken güvendeydi.

"Cerrahi ünitedeyiz," dedi usulca. "Manny bizi eğitim merkezine geri götürüyor. Az önce şehir merkezinden ayrıldık."

Konuşmak için damarını serbest bırakmak istedi ama ağzı bu emri yerine getirmeyi reddetti.

"Merak etme," diye mırıldandı, "bölme kapalı. Yalnızız."

Sanki mahremiyet konusunda endişeleniyormuş gibi? Önemsediği tek şey onun yanında olmasıydı.

Hayatının baharından beri onun yüz hatlarını ezberlemişti. Derin bakışlı gözleri. Mohawk. Çukur yanaklar ve güçlü çene. Geniş omuzları. Ağır göğüs kasları ve kalın, güçlü kolları ...

İçinde başka bir ihtiyaç yükselmeye başladı.

Ve sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi göz kapaklarını indirdi. "Evet," diye mırıldandı. "Sana bunu da verebilirim."

Bir şekilde onu soğuk, sert metal zemine sırt üstü yatırmayı başardı - umurunda değildi - ve elinden geldiğince kot pantolonunu çıkarmasına yardım etti, botlarını tekmeledi, çoraplı ayak parmaklarıyla boylarını aşağı sürükledi. Bu sırada miyavlama sesleri çıkardığının, ona yalvardığının, yakardığının farkındaydı.

Değişiminin onun kanını talep ettiği kadar özünün de ona ihtiyacı vardı.

Önce parmaklarının kaydığını ve seksine doğru kaydığını hissetti ve sonra bir duraklama oldu.

"Seni seviyorum Jo," dedi kabaca.

Damarını serbest bırakarak onun sert yüzüne baktı. "Ben de seni seviyorum."

Adam içine girdiğinde Jo haykırdı, kalın ereksiyonu onu dolduruyordu. Ve sonra pompalamaya başladı, ilk başta yavaşça, sadece sallanarak - ve Jo onun ritmini takip etmeye niyetlendi. Ama yapamadı. Bileğiyle yeniden kenetlenmek zorunda kaldı, böylece tek yapabildiği onun itişlerini emmek oldu. Daha hızlı. Daha sert.

Jo gözlerini tekrar kapattı. Aklının bir köşesinde, ondan bunu istemenin haksızlık olduğunu biliyordu. Serbest kalamayacağı düşünülduğünde, bu sonunda sadece ona zarar verecekti.

Ama seks ona vermeye kararlı görüldüğü bir şeydi.

Bedeli ne olursa olsun.

Yine de sevdiği adam -daha doğrusu erkek- buydu.
Her şeyi yapardı, kesinlikle her şeyi.
. . . dişisi için.

CHAPTER SIXTY-FOUR

S yn, tedavi alanını mobil cerrahi ünitesinin kokpitinden ayıran bölmenin yerinde kilitli olup olmadığını yüzlerce kez kontrol etmiş olmalı.

Tamam, bu bir abartıydı. Ama sadece küçük bir tane.

Kimsenin Jo'yu olduğu gibi, erkeği tarafından samimi bir şekilde hizmet edilirken görmesini istemiyordu - ona gerçekten onu sevdiğini söylemiş miydi? Kendi soyundan birine karşı bile olsa dışisini savunmak konusunda endişeli değildi.

Talhman'ıyla yeni bir sayfa açmış olabilirdi ama hâlâ bir katildi. Dışisini beslerken kendisine yaklaşıldığında verdiği tepki bunu kanıtlıyordu.

Shellan'ının yüzüne bakarak, içine girip geri çekilirken, içine girip geri çekilirken başının ileri geri hareket edişini izledi. Onun sıcak, ıslak çekirdeğinin hissi doğrudan kafasına gidiyordu ve sonra

Damarında onu görmek vardı. Kalçaları sarsıldı ve refleks olarak pompalamaya başladı, bir şey onu ele geçirdi.

Pelvisinin ritmi arttıkça Syn nefes nefese kalmaya başladı, gidecek hiçbir yeri olmamasına rağmen içindeki zevk artıyordu. Ama ne sikime umurundaydı ki. Kabaran vücudunun altında Jo kendinden geçmişti, uyarılmışlık kokusu havaya yayılmıştı, vücudu Syn'in itişlerini emiyordu, iki eli de Syn'in ön koluna kilitlenmişti ve damarının ağzından başka bir yere gitmediğinden emin olmak istiyordu.

Kendini sekse bırakan bedeni dalgaya kapıldı, gelmeyecek olan son ana, asla uçamayacağı zevk dudağına, asla kapatamayacağı sürekli hareket eden bir hedef olan doruk noktasına yaklaştı-

Syn'in gözleri sıkıca kapandı ve azı dişleri kilitlendi.

Yüzünden, boynundan ve giysilerinin altındaki göğsünden ter boşanıyordu.

Jo'nun leğen kemiğini tokatlarken, zevk acıya dönüşürken boğazının derinliklerinde inledi, şimdiye kadarki en kötüsüydü çünkü dışısı şimdiye kadarki en iyisiydi-

Kalçaları yerine kilitlenirken orgazm Syn'in vücudunda çatırdadı, tüm gerginlik kutsal bir rahatlama, tarif edilemez bir yüzen huzur, tekrar tekrar boşalırken yükselen bir ekshalasyon getiren ve dışısını dolduran bir his patlamasıyla serbest kaldı.

Syn başını eğdi, alnı ameliyat minibüsünün oluklu zeminine çarptı. Bir an için bilincini kaybettiğini, her şeyin döndüğünü düşündü. Ama sonra bedenine geri döndü.

Ve dışısına zevk vermeye devam etti.

Bu yeni bir deneyim alanıydı ve onunla birlikte keşfetti, zevk yeniden yükseldi, o potansiyeli buldu, yükselişi yeniledi. Bu onun için ikinci kez gerçekleştiğinde, serbest kalmaya yaklaşıırken, bunun kendisini başarısızlığa uğratıp uğratmayacağını merak etti. Yüzyıllar süren iktidarsızlıktan sonra, aksi yöndeki ilk veri işaretinden sonra bile aynısından daha fazlasını bekliyordu.

Yanıliyordu.

Tekrar orgazm oldu.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Dişisi gibi.

Vücudunun ne istediğini bildiği ortaya çıktı. Ve tüm ilerleme, yenilik, devrim ve evrim çağları boyunca kendini korumuştı.

. . . kendini vermek istediği tek diş için.

Ne kadar akıllıca bir seçim, diye düşündü Syn bir kez daha dalgalara binmeye başlarken gülümseyerek.

Butch'un R8'le malikaneye geri götürülmesi gerekiyordu.

V şehir merkezinde cisimlenip onun üzerinde çalışmaya başladıktan sonra bile nefes almaktan fazlasını yapacak enerjisi yoktu. Neyse ki en iyi arkadaşı bu işin üzerindeydi. Aslında, Vishous doğrudan güçlenmişti. Temizlik rutinini yapmasına ve ara sokaktaki sahnenin etrafına kusmasına rağmen, bir bahar orospu çocuğu kadar çabuktu.

Yine de savaşı kazanmanın bir kardeşi neşelendirmek için bir yolu vardı. Özellikle de Butch ve oda arkadaşı kadınlarına konferans verdikten ve ganimetlerle evlerine dönen muzaffer savaşçıları oynadıktan sonra.

Bu da, tamam, iyi, ciddi bir övünme hakkında başka bir şey değildi. Yine de ne fark ederdi ki! Marissa ve Jane'in seslerindeki mutluluk ödöl olarak yeter de artardı bile. Ayrıca, merhaba, herkes bir kalp atışıyla geri dönüyordu.

Gerçi Syn'in ameliyat olması gerekecekti. Tabii o piçin Jo'nun karavanın arkasında içini boşaltmasına izin vermediğini varsayarsak. En azından Manny onları bir şahin gibi izliyordu.

Başını en iyi arkadaşına doğru çeviren Butch gözlerini devirdi. "Buna hâlâ inanamıyorum. Her şey bitti. Bitti. Omega gitti."

"Ama yerine birini bulduk." V şöyle bir baktı. "Küçük arkadaşın."

"Denge, değil mi?" Butch ön camdan dışarı bakmaya devam etti. "Her şey dengeyle ilgili. Annenin bir kız kardeşi daha olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır. Ama onun hakkında bilmediğim çok şey var." "Peki. Al bakalım."

V'nin telefonu bir mesajla çaldığında başıyla konsoldaki üniteyi işaret etti. "Şunu kontrol eder misin? Bu gece gözlerimi yoldan ayırmak istemediğimi hissediyorum. Bundan sonra ne olacağını ancak Tanrı bilir."

Butch Samsung'u eline aldı ve oda arkadaşının şifresini girdi. Cihaz canlandığında, az önce gelen mesaja girdi. Mesajın kimden geldiğini görünce, neredeyse ekranı yüzüstü geri koyacaktı.

Lanet olası hücreyi pencereden fırlatmanın da bir cazibesi vardı.

Her şey çok iyi gidiyordu. Bir an olsun huzur bulamazlar mıydı-

"Ne oldu?" V şöyle bir baktı. "Bir sorun mu var?"

Butch yolcu koltuğunda biraz daha yükseğe oturdu. "Um . . . İşte, ah . . . işte açayım. Bu bir bağlantı."

"Kimden?"

Evet, belki de bunu beklemeliyiz, diye düşündü Butch. "Lassiter", ister istemez ortaya atmak isteyeceği bir isim değildi-

"Ne lanet olsun," diye nefes aldı.

V'nin ayağı gazdan çekildi, takip ettikleri cerrahi karavan önlerine çıkıyordu. "Ne?"

Butch başını salladı ve videoyu yeniden başlattı. "Bu Curt Schilling."

Vishous'un geri tepmesi o kadar büyüktü ki, diğer kardeş neredeyse boynunu kırıyordu. "Curt Schilling mi?"

"TheCurtSchilling." Boston Red Sox'ın sağ elini kullanan, kanlı çoraplı atıcısı, takımı seksen altı yıl sonra ilk Dünya Serisi Şampiyonluğu'na taşımış ve acı verici bir kuraklığın ardından nihayet Bambino'nun Laneti'ni kırmıştı. "Lanet olası Curt Schilling!"

"Telefonumda ne işi var!"

"Bilmiyorum!"

Peki, tamam. İkisinin de on yaşındaki küçük çocuklar gibi konuşuyor olması oldukça olasıydı. Ama bu TheCurtSchilling'di.

"Çal! Oynat! Çal-"

"Çalıyorum!"

Oynuyorum! Ben-"

V, R8'in direksiyonunu sağa kırdı ve frene basarak onları yolun kenarındaki bir bankette durdurdu. Sonra ikisi de ekrana doğru eğilirken kafa kafaya çarpıştılar.

Curt Schilling -TheCurtSchilling- video çekimi yapan kameraya baktı ve konuşurken biraz kafası karışmış görünüyordu.

"Bu yeni bir şey. Ama hey, ben varım. Ah- Vishous?"
Sonra mırıldanarak, "Harika bir ismin var." Daha fazla
Normalde Şimdi,"Bu o itibaren senin iyi
Arkadaşım, Lassiter. Yapmak zorunda kaldığı şey
için gerçekten üzgün olduğunu bilmeni istedi. Bu senin
iyiliğin içindi ve sen de bunu biliyorsun ama muhtemelen
işleri daha iyi halledebilirdi." Başka bir mırıldanma,
"Umarım bu bir kadınla ilgili değildir." Yine normal, "Her
neyse, sana çok saygı duyduğunu bilmeni istiyor ve sana
tebriklerini iletmemi söyledi. senintarihi Kazan. Sen ve
oda arkadaşın var kaydedildi herkes kim
konular ve sonsuza dek ikinizin de yanında
olacağına söz veriyor." Mutter. "İyi birine benziyor."
Normal biri. "Oh, ve bana sadece senin ve oda arkadaşın
Butch'un bunu birlikte izlemekle kalmayıp, ikinizin de sıkı
birer Red Sox taraftarı olduğunuzu söyledi. Bastır Sox!"
Schilling arkasına döndü ve arkasındaki bir şeyle oynadı.
"Bir şey daha var. Bunun için Cameo'ya fazladan para
ödedi. Bunun ikiniz için de çok önemli olduğunu söyledi."
Bir stereo hoparlörden, kusursuz tıngırtılar ve korna
sesleri duyulmaya başladı.

Sonra, Neil Diamond'ın ünlü sesi: "Nerede başladı,
bilemiyorum ..."

Sox'ın marşı. Her Sox taraftarının ezbere bildiği şarkı.
Sizi Fenway'deki ilk maçınıza, sosisli sandviçlerinize ve
takımınız için tezahürat yaparken yüzünüze vuran güneş
ışığına geri götüren ve belki de bu yıl, onca yıldan sonra,
onca mücadeleden sonra, taraftarların tüm nesilleri
zaferden mahrum bırakıldıktan sonra, şimdi bu yıl
gerçekleşmesi ve inancın, umudun ve sadakatin
ödüllendirilmesi için dua eden sözler.

Herkesin istediği galibiyetle.

"Siktir," diye boğuldu Butch.

"Lanet olsun," diye mırıldandı V.

"-ilkbahardaydı," diye devam etti Diamond, "Sonra ilkbahar yaza dönüştü . . ."

Gözyaşları dökülmeye başladığında, dağınık, iğrenç, Tanrı'ya şükür karanlıkta tek başınaydı gözyaşları, V Butch'un elini tuttu - ya da belki de tam tersi oldu.

Ve sonra, TheCurtSchilling de dahil olmak üzere üçü de avazları çıktığı kadar şarkı söylediler: "Sweeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeet Caroliiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiine ..."

Beklenmedik, zorlu ve zor kazanılmış bir zaferin ardından Butch en yakın arkadaşına sarıldı ve yetişkin göğsünün içinde hâlâ atan çocuk kalbini ortaya çıkarmak için erkek kabuğunu kırabilecek tek şarkıyı söyledi.

O lanet melekten nefret etmek çok zordu, gerçekten öyleydi.

". . reaaaaaching ouuuuuuuuuut, touuuuuuuching meeeeeeeeeeee, touuuuuuuching youooooouuuuuu . . ."

CHAPTER SIXTY-FIVE

Tavaşın sona ermesinden sonraki gece Jo, erkeğiyle birlikte bir yatakta uyandı. İkisi de yumuşak çarşafların arasında çıplaktı ve lüks odadaki sessizlik, Jo'nun bir rahatlamaydı.

"İyi misin?" Syn halsiz bir şekilde sordu.

"Sanırım öyle." Adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve bir çarpışma arabasına doğru koşacakmış gibi görünüyordu, kadın gülümsedi. "Yani, evet, öyleyim. Bu sadece yeni bir ben, anlıyor musun?"

Esnetmesi gereken her şeyi esneterek, son on iki saattir onu rahatsız eden ağrı ve sızıların azaldığını görünce rahatladı. Karnı acıkmıştı, üşümesi geçmişti ve köpek dişlerinin olduğu yerde bir çift sivri nokta dışında - doğuştan sahip olduğu bir çift diş gün içinde süt dişleri gibi dökülmüştü - pek bir şey değişmemişti.

Diğer tarafa sağ salim ulaşmıştı.

Ve tam da birlikte olmak istediği kişiyle birlikteydi.

Bunun üzerine birbirlerine gülümseyerek biraz zaman geçirdiler. Önünde büyük değişiklikler olduğunu biliyordu. Yeni bir yaşam biçimi, yeni bir varoluş biçimi ve bu konuda gergindi ama aynı zamanda heyecanlıydı da. Geçiş öğrendiğinden beri geçen günlerde, tamamen başka bir tür olmanın yansımalarını önceden düşünmek için biraz zamanı olmuştu, ama bu, evet-gerçekten-oldu ile karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Ancak iki şey onu sakinleştirdi. Birincisi, bu değişimden sağlıklı çıkmıştı. Syn'in kanı sayesinde hayatta ve iyiydi.

Ve ikincisi? Ona sahipti. Syn yanındayken, hayatın karşısına çıkardığı her şeyin üstesinden gelebileceğini biliyordu.

Sanki onun geleceğı düşündüğünü biliyormuş gibi, "İstersen ağırdan alabiliriz," dedi.

"Bizi mi kastediyorsun?"

"Evet. Buraya gelip benimle yaşamak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum-"

"Neredeyiz biz?"

"Birinci Aile'nin malikanesi. Kardeşlik, kardeşlerin, kuzenlerim ve diğerk savaşçılar... onların aileleri... ve tanıştığın Fritz de dahil olmak üzere pek çok köpekle birlikte."

Jo güzel döşenmiş yatak odasına göz gezdirdi. Antikalar. İpek duvar kâğıtları. Bir balo elbisesini andıran perdeler.

"Burası ne kadar büyük?" diye sordu. Bir süredir merak ettiğı basit bir soruydu.

"Bilmiyorum. Elli oda mı? Belki daha fazla?"

Başını kaldırarak gözlerini kırıştırdı. "Vay canına. Early'nin evi kulübe gibi görünüyor."

"Ailen mi?"

Başını sallarken kendini kaşlarını çatarken buldu. "Onlar hakkında ne yapacağım? İletişimde kalmalı mıyım? Görüşebilir miyim?" Bill ve Lydia'yı düşündü. "Peki ya insan dünyasındaki arkadaşlarım, ki pek fazla arkadaşım yok, ne olacak?"

"Onları istediğiniz kadar çok ya da az görebilirsiniz. Biz hallederiz. Kimse sizi tecrit etmeyecek."

"Güzel. Ne kadar isteyeceğimi bilmiyorum. Ailem karmaşık. Ve ben hala öz annemin kim olduğunu bilmiyorum."

"Onu aramana yardım etmek için orada olacağım. Neye ihtiyacın varsa, senindir."

"Şu bağlanmış erkek meselesine gelelim."

Syn bir panter gibi gerindi ve sonra onu öptü. "Başardım."

"Kesinlikle öyle." Jo yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi. "Ve seninle burada yaşamak istiyorum. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Ama iş için yapabileceğim bir şeyler olmalı, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Bana her konuda evet mi diyeceksin?" "Evet." Syn göz kırptı. "Evet."

Jo onu öptü ve ciddileşti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne için? Gerçekten hiçbir şey yapmadım."

Uzanarak parmak uçlarıyla çok sevdiği yüz hatlarının izini sürdü. "Bana bir ev verdiğin için. Gerçek bir yuva."

"Bu malikane benim değil-"

"İçinde bulunduğumuz binadan bahsetmiyorum." Yalnız çocukluğunu, diğer insanların arasında yaşarken bile dünyada kaybolmuş olma hissini düşündü. "Kim olduğuma dair cevaplardan daha fazlasını arıyordum."

Evim. Sen benim evimsin. Sen, sadece sen, benim sığınağım ve rahatımsın."

"Ben bunu hak etmiyorum." Yüz ifadesi karardı. "Jo, benim hakkımda hâlâ bilmen gereken şeyler var. Yaptığım şeyler hakkında. Yani, artık o kişi değilim, ama _."

"Söyleyeceğin her şeyi ve her şeyi dinleyeceğim. Ama şunu bilmelisin ki şu anda olduğun erkek ve benimle her zaman olduğun erkek, sonsuza dek seveceğim erkektir."

"Günahkar değil, kahraman olmak istememi sağlıyorsun."

"Benim bakış açıma göre, ilkinde çok iyisiniz. Ve yaşanan onca şeyden sonra, bunu değerlendirebilecek en iyi konumda olduğuma inanıyorum, öyle değil mi?"

Tekrar öpüşmeye başladılar ve bu da ... her türlü şeye yol açtı. Ve adam bir kez daha onun içinde doruğa ulaştığında, Jo erkeğini sıkıca tuttu. Adam haklıydı. Onun hakkında öğrenmesi gereken şeyler vardı, Jo'nun da onun hakkında öğrenmesi gereken şeyler, paylaşacakları hikâyeler ve ifade edecekleri duygular -hepsi mutlu mesut değildi. Ama bu tür şeyler için bolca zamanları vardı.

Sonsuza dek mutlu olduğunuzda, zamanınız vardı.

Gerçek aşka sahip olduğunuzda, ihtiyacınız olan her şeye sahip olursunuz.

Syn üzerine yığılıp kaldığında, sert nefesler alıp bir kez daha doyduğunda, onun sırtını okşadı ve tavana doğru gülümsedi. Ancak o zaman Syn sertçe geri çekildi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bir çift olarak birlikte yapmamız gereken ilk şeyi biliyorum."

Jo ona cevap vermek için nefesini içine çekti ve o anda pastırma kokusunu aldı. Midesinden bir uğultu yükselirken işaret parmağını kaldırdı.

"Kahvaltı et."

Syn güldü. "Şey, evet. Ve biz buna bu evde İlk Yemek diyoruz."

"Domates, tomahto, işin içinde pastırma, yumurta ve bir şekilde çikolata olduğu sürece ben hazırım."

"İstediğin her şeye sahip olabilirsin ama benim yanıma taşınacaksan?" Sanki bunu yapmaya dayanamıyormuş gibi onu öptü. "Dışarı çıkıp odam için mobilya alacağız."

"Bu antika görünümü beğenmedin mi?"

"Burası normalde uyuduğum yer değil, odamda hiçbir şey yok." Syn onu biraz daha öptü, seksi yeniden kıpırdandı. Alçak bir mırıltıyla, "Ve sen ve ben onu birlikte dolduracağız," diye mırıldandı.

Tekrar bir bütün olarak hareket etmeye başladıklarında Jo kıkırdadı, vücudunun içine boşaldığı tek kadın olduğu için çok mutluydu ve biraz da onurluydu.

"Doldurmak senin oldukça iyi olduğun bir şey."

"Ama pratik yapmaya devam etsem iyi olur," dedi onun ağzına karşı.

Syn'in seksi bırakabilmesi için bir saat daha geçmesi gerekti. Ve o zaman bile, duşa girdiklerinde, dışisini sıcak mermer duvara bastırmaya ve tekrar içine girmeye karşı koyamadı.

Ama sonunda kendilerine verilen misafir odasından çıkıyorlardı. Topallıyordu ve vücudunda hâlâ en az dört kurşun vardı ama bunlar Manny'nin ilgisini bekleyemeyecek şeyler değildi-

Heykeller Salonu'nun en ucundan çıktıklarında Jo adımlarını kaybetti ve gözlerini açarak

Büyük merdivenin üstündeki boyalı tavan. Ve altın yapraklı korkuluklar. Ve her iki yöne açılan birçok kapı.

"Yüce Tanrım... burası inanılmaz bir yer," diye fısıldadı hayranlıkla. "Burası bir saray."

"Aslında, ne kadar süslü olursa olsun, burası her şeyden önce bir ev." Syn onun elinden tutup büyük merdivenlerden aşağı indirdi ve resmi yemek odasından yükselen kahkaha ve sohbetlere doğru ilerledi. "Ve içindeki insanlar da bir aile."

Tam çiçek açmış elma ağacının mozaik tasvirinin üzerine geldiklerinde, ona etrafına bakması için bir an verdi ve sonra kendini hazırladı. Duşta da açıkladığı gibi, tüm ekip oradaydı, Wrath herkese izin vermişti, yani İlk Yemek tüm hızıyla devam ediyordu.

"Seni sevecekler," dedi onu öne doğru iterken.

Temiz kot pantolonu ve sweatshirt'üne başını sallayarak bakarken, "Bazı hoş kadınlar bana kıyafetlerini ödünç verdi bile," dedi.

"Arayan Beth'ti. Kraliçe."

"Oh. Vay canına."

Kemerli kapıdan yemek odasına girdikleri anda, devasa masanın etrafındaki herkes konuşmayı kesti. Ardından sandalyelerin geri itilme sesleri, kadınlardan gelen tiz ve heyecanlı "merhaba "lar ve ailenin yeni üyesini karşılamaya hevesli çok sayıda insanın aynı anda yanlarına gelmesi geldi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Masanın başındaki Wrath ayağa kalktı ve o konuşur konuşmaz herkes çenesini kapattı. "Kuzenim

geldi."

Jo, gezegendeki son safkan vampire tüm ihtişamıyla bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı: Güneş gözlükleri, kıcına kadar uzanan saçları, siyah derisi ve devasa kollarının iç kısımlarındaki dövmeler.

Artı golden retriever. Ve
kucağındaki bebek.

Syn, Jo'nun elinden tutup onu resmi odaya götürdü ve kulağına kan bağı olan erkeklerle tanışma ve selamlaşmayı nasıl halledeceğini fısıldadı.

"Size Majesteleri diyebilir miyim?" diye sordu saygıyla.

"Hayır." Wrath elini uzattı. "Sadece benim adım. Ben o saçma sapan pozisyon kültlerine inanmıyorum."

Jo onun avucunu kendi avucunun içine aldı ve tıpkı Syn'in ona öğrettiği gibi, Wrath'ın efendisinden ilk hükümdara kadar her Kral'ın her zaman taktığı devasa siyah elması öpmek için eğildi.

Kral, "Shellan'ımla size kıyafetleri verirken tanıştığınızı biliyorum ama bu benim oğlum L.W.," diye açıkladı. "Ve bu da George."

"O çok güzel."

"Çocuk da fena değil, değil mi?"

Jo güldü. Sonra da "Beni evinizde ağırladığınız için teşekkür ederim" dedi.

Gazap'ın burun delikleri alevlendi. Ve sonra o vahşi gülümsemesiyle gülümsedi.

Kocaman elini kızın omzuna koyarak buyurgan sesiyle şöyle dedi. "Sen ailedensin. Başka nerede yaşayacaksın ki?"

Jo gözlerini kaçırdı ve gözyaşlarını kırıştırmak zorunda kaldı. Syn bir kolunu onun beline doladığında, o da

"Bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin." dedi.

"Kan sudan daha yoğundur," dedi Kral nazikçe. "Ve senin kanın, senin yerin, burada bizimle birlikte."

Wrath her şey yoluna girmiş gibi başını sallayınca Syn, Jo'yu göğsüne doğru katladı. Sevgilisinin üstünden başını bir kez Kral'a doğru eğdi.

Bu bir yemindi. Özgürce verilmiş ve sonsuza dek sürecek.

Kralı ve bu evdeki insanları korumak için her zaman savaşıyordu - Xcor'un bir süre önce ettiği yemin yüzünden ya da savaşmak sapkın bir iç ihtiyaca hizmet ettiği için değil, ailesi olanları her zaman koruyacağı için.

Ve hepsi bu odadaydı.

Gazap hükümdarın kutsal yüzüğünü kaldırdı ve başını sallayarak yemini kabul etti. Bundan sonra ... yemek zamanı gelmişti.

Syn, Jo'yu kendileri için ayrılmış iki koltuğa götürürken, "Pastırma ve çikolata, değil mi?" dedi.

"Aman Tanrım." Jo onun elini tuttu ve ısrarla sıktı. "Evet. Lütfen. Nereden biliyorsun?"

CHAPTER SIXTY-SIX

A Syn ve dişisi Jo yemekte yerlerini alırken, Wrath kenara çekildi ve kendini hâlâ yeni gerçekliğıyle boğuşurken buldu. Bu savaş bitmişti. Sonunda.

Oğlunu kollarında tutarken, masasının etrafında oturan insanların yüzlerini hayal etti. Seslerden ve kokulardan kimin nerede oturduğunu anlayabiliyordu. Ama bu görebilmekle aynı şey değildi.

Yine de sahip olduklarını kabul edecek ve minnettar olacaktı.

George'a bir komut fısıldayarak, köpeğinin onu gitmek istediğı yere götürmesine izin verdi, ikili büyük merdivenin tabanına doğru istikrarlı bir şekilde ilerledi. Yukarı çıkmak kolaydı ve en tepede Wrath düz devam ederek çalışma odasına girdi.

Derin bir nefes alarak, boşluğun karşısında ne olduğunu hafızasında canlandırdı.

Sandalye.

Babasının oturduğu eski, oymalı taht.

Wrath ona doğru ilerlerken, geçmişine gitti ve Eski Ülke'nin sarayındaki o dehlizde olduğunu, lesser'ların akın akın gelip ailesini katletmesini izlediğini hatırladı. O kadar çaresizdi ki, mahmenleri ve efendisi tarafından saklanan, koruması gerekenler tarafından korunan zayıf bir pretrandı.

George hedefine vardığını işaret ettiğinde, Wrath elini havada gezdirerek tahtın yüksek sırtını buldu. Kral'ın yüzüğünün eski ahşaba bir gümbürtüyle temas etmesi uygun görünüyordu.

L.W.'yi daha da yakın tutarak, çok uzun zaman önce yapılmış olan oymaları kavradı.

"Bitti baba," dedi çatallaşan bir sesle. "Bitti. Biz kazandık."

Bir duygu dalgası onu ele geçirdiğinde, oturdu ve kanlı oğlunu kucağına yerleştirdi, kıymetlisini yakınında tuttu.

İşte o zaman miyavlamayı duydu.

Başını sese doğru eğerek kaşlarını çattı. Ve sonra... "Analisse?"

Kâtip Bakire'nin varlığı odada bir ağırlık olarak kaydedildi. Bunu bundan daha iyi tarif edebileceğinden emin değildi.

"Evet," dedi o kendi sesiyle. "Benim."

Duygusunu gizlemek için kıkırdadı. "Sana bir soru sordum, değil mi? Böyle bir şey olamaz."

"O geceler geride kaldı, eski dostum."

Gazap onun masaya yaklaştığını hissetti. "Biz kazandık. Ama sen bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Keşke babam da burada olsaydı da bunu görseydi.
Mahmenim de."

"Yapabilirler. Her zaman yanınızda." "

Gazap boğazını temizlemek zorunda kaldı. Sonra da gururunu sesinden uzak tutmaya çalıştı ama başaramadı.
"Bu benim oğlum. Zaten bildiğin bir şey daha, değil mi?"

"Evet." Sesindeki şefkat şaşırtıcıydı. "Pek çok şey biliyorum."

"Demek ki tamamen gitmemişsin. Ama kedi?
Gerçekten."

"İlk günden beri Kraliçenizin yanındayım."

Gülmek zorunda kaldı. "Bu beni mutlu ediyor."

"Sen iyi bir Kralısın. Babanızı gururlandırdınız."

Arkasında onun wraparounds, o
başladı yanıp sönüyor Sert.

"Böyle şeyler söyleme. Beni eriteceksin."

"Oğluna gelince, o da sana benziyor."

"Öyle mi?" Parmak uçlarını L.W.'nin yumuşak saçlarında gezdirdi. "Biliyor musun, gözleri değişti. Eskiden maviydi. Ama şimdi yeşil. Beth bilmemi istemiyor. Bunu bir sır olarak saklıyor ama Doktor Jane'le bu konuda konuşurken kulak misafiri oldum. Umurumda değil. O bu haliyle mükemmel."

"Evet, öyle." Bir duraklama oldu. "Al bakalım. Kendin gör, eski dostum."

Bir anda, görüşü bir çift iğne noktasından açıldı, açıklıklar mükemmel bir uyum içinde genişleyerek ona Küçük Gazap'ın kristal berraklığında bir görüntüsünü sağladı.

. . . onu ikiye böldü.

Nefes nefese kalarak sargılarını çıkardı ve Wrath'inkinin karbon kopyası olan yüzünden, gür bir şekilde uzayan

simsiyah saçlarına kadar kutsanmış oğlunu gördü.

ve sağlıklı, uzuvları ve gövdesi, bu henüz yeni oluşma aşamasında bile güçlü ve kuvvetli olmayı vaat ediyordu.

Ve sonra gözler vardı.

Berrak... ve tıpkı Wrath'ınki gibi buz yeşili. Ve hiçbir anlam ifade etmeyen bir ciddiyetle ona bakıyorlardı. Genç adam bu anın ne kadar önemli olduğunu nereden bilebilirdi?

"O biliyor," dedi Kâtip Bakire. "O çok yaşlı bir ruh."

Gazap yukarı baktı. Ve işte oradaydı, masanın hemen diğer tarafındaki Aubusson halısının üzerinde havalanan bir kadın şeklinde bir ışık parıltısı.

"İyi bir hükümdar olacak," dedi. "Uzun yaşayacak ve senin mirasını kendi mirasıyla tamamlayacak. Ve evet, aşkı bulacak. Tüm bunlara inanabilirsiniz."

Wrath oğluna baktı. Gözlerindeki yaşlar aklını başından alıyordu. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu ve bir saniyesini bile bulanıklıkla harcamak istemiyordu.

"Bu gece bana öyle bir hediye verdiniz ki," dedi Eski Dilde.

"Uzun ve zorlu bir sınavdan geçtiniz. Bunu hak ettin. Şimdi iyi ol, Wrath, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın efendisi."

Gazap başını kaldırdı. "Sana hâlâ bir iyilik borcum var. Hatırladın mı?"

Kâtip Bakire sadece bir ışık kaynağı olsa da, onun kendisine gülümsediğine yemin edebilirdi. "Oh, unutmadım. Zamanla bana hakkımı vereceksin, sana söz veriyorum-şimdi, işte Shellan'ın geliyor. Sana onunla bir dakika vereceğim ve sonra-"

"Biliyorum. Kendine iyi bak, Analisse." "Ve sen, eski dostum."

Kâtip Bakire ortadan kaybolduğu anda Beth çalışma odasının açık kapısında belirdi. "Wrath, sen . . ."

Adam düzgünce odaklanmış gözlerle ona bakarken konuşmayı kesti. Sonra parmak uçlarını ağızına götürdü.

"Gazap mı?" dedi ısrarla.

"Çok güzelsin."

Kadın ona doğru koşarken, adam onun akan siyah saçlarını ve güzel tenini, gözlerini ve vücudunu, ... not etti. . her şeyi. Gözleri, onları besleyen şeye açlık duyuyordu ve kız menzile girdiğinde elini tutup onu kucağına çekti. Sonra George'a baktı.

"Oraya da merhaba, seni iyi çocuk."

Altının mükemmel kutu gibi kafasını okşadı. Sonra oğluna ve Shellan'ına baktı.

"Bu nasıl oldu?" Beth onun kaşlarına dokunurken boğuk bir sesle konuştu.

"Eski bir arkadaşımдан hediye." Saçlarını okşadı. Yüzünü. "Ve uzun sürmeyecek."

"Kâtip Bakire burada mıydı?" dedi şaşkınlıkla.

"Görünüşe göre o her zaman bizimle birlikte."

Wrath Shellan'ını öptü. Oğlunu öptü. Köpeğini öptü.

Sonra üçüne son bir kez bakarak gözlerini kapattı. Görme yetisini yeniden kaybetmesi üzerinde kontrol sahibi olmak onun için önemli görünüyordu. Eğer ailesinin kendisinden uzaklaşmasını izlemek zorunda kalsaydı paniğe kapılırdı. Ama bunu kendi başına yapması daha az travmatikti.

"L.W.'nin gözleri artık yeşil," diye itiraf etti Beth pişmanlıkla. "Bir süre önce değiştiler. Seni üzmem istemedim."

Gazap gülümsedi. "O mükemmel. Tam da Kâtip Bakire'nin onu yarattığı gibi."

"Seni seviyorum," dedi Shellan.

Derin bir nefes alan Wrath yavaşça göz kapaklarını açtı ... ve artık hiçbir şey görmüyordu. Ama ailesi hâlâ yanındaydı. Hepsinin ağırlığını, sıcaklığını ve tüylerini hissedebiliyordu.

Gazap, kalbindeki huzur ve sevgiyle, "Ve senin karanlıktaki sesin benim yaşama sebebidir," dedi.

CHAPTER SIXTY-SEVEN

D Şehir merkezinde, nadir görülen kanlı bir ay ürkütücü ışığını parıldayan şehrin üzerine tutarken, Caldwell'in iki açıklıklı köprülerinden birinin tepesinde beyazlar içinde bir figür belirdi.

Daha sonra, insanlar bunun gerçekten var olup olmadığını tartışacaklardı. Paranormal meraklıları bunun bir hayalet ya da hortlak olduğunu söyleyeceklerdi. Şüpheciler ise gizemli görüntünün çekilen fotoğraflarıyla oynandığını iddia edeceklerdi.

Oh, ve 51. Bölge meraklıları onun bir uzaylı olduğuna ikna olmuşlardı.

Hayattaki pek çok şeyde olduğu gibi, insanların gördüklerini düşündükleri şey, kendilerinden önce ne olup olmadığından çok, kim olduklarına bağlıydı.

Ancak soğukkanlı gerçek şu ki, bir iblis gerçekten de o kemerin üzerinde cisimleşti ve şehre sanki onunmuş gibi baktı.

Peki ya ne giydiğine gelince? Ağabeyinin giydiği gibi bir cübbe değildi.

Hayır, Devina egemenliğini ilan etmek için o seminal noktayı seçmeye karar verdiğinde üzerinde bir gelinlik vardı.

Uygun görünüyordu. Ve bu bok eski değildi.

Dar korsajlı, göğüs dekoltesi ve kaburgaları üzerinde dikizleme panelleri olan balo elbisesi yepyeni, daha önce hiç giyilmemiş bir Pnina Tornai'ydi. Devina bu elbiseyi şehrin en seçkin butiğindeki mevcut stoklar arasından seçmiş, saten ve ısıltılı elbiseyi giymiş ve büyük ifşası için buraya gelmeden önce üç yönlü aynadan geçirmişti. Elbise tamamen ona aitti, zarif ama gösterişli, pahalı ve özeldi. Bir gece koridorda bu elbiseyle yürüyecekti.

Brian O'Neal haklıydı. Sadece doğru ortağa ihtiyacı vardı.

Ve erkek kökenli biri bu rol için gönüllü olana kadar - ve gerçekten, bunun şansı neydi - Caldwell ile evleniyordu.

Bu şehir onun eşi olacaktı ve kendi özel aşkını bu şehrin sokaklarında ve caddelerinde ifade etmekten zevk alacaktı.

Devina ilk başta finans bölgesindeki en yüksek gökdeleni görmesini engelleyen şeyin ne olduğunu anlayamadı.

Ama diğer köprüde bir şey vardı. Ayaklarını dikmiş ve vücudunu desteklemiş bir şekilde duruyordu.

Devina gözlerini kıstı. Bu bir erkekti. Giydiği şey ... sıcak pembe zebra tayt mıydı? Peki o gömlek neydi? O ... muydu? Barney miydi?

"Tanrım," diye tükürdü.

Bir anda, o geniş omuzların arkasından, sarı ve siyah saçlar bir tür bağdan çözülürken, bir dizi ipek kanat dışarı doğru uzandı.

Hayır, Düşmüş Melek J.

C. Lassiter değildi.

Devina gözlerini kısıtığında ve öfkesi yükseldiğinde ona gülümsedi. Ve ellerinden birini kaldırdı. Ayrıntılı bir gösteriyle ona bir öpücük kondurdu, avucunu çevirdi ... ve orta parmağını ona doğru uzattı.

Ve böylece yeni nesil çatışma doğdu.

ACKNOWLEDGMENTS

Kara Hançer Kardeşliği kitaplarının okurlarına çok teşekkür ederim! Bu uzun, muhteşem, heyecan verici bir yolculuk oldu ve hepimizin sevdiği bu dünyada bundan sonra neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer ve JRA'daki herkese ve Lauren McKenna, Jennifer Bergstrom, Abby Zidle ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki tüm aileye teşekkür etmek istiyorum.

Waud Ekibine, hepinizi seviyorum. Gerçekten. Ve her zaman olduğu gibi, yaptığım her şeyi hem köken aileme hem de evlat edinen aileme sevgi ve hayranlıkla yapıyorum.

Kitaplarım üzerinde benim kadar sıkı çalışan Yazar Köpeğim II Naamah'ya da teşekkür ederim! Ve son zamanlarda büyük bir adım atan Arch için!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.